

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

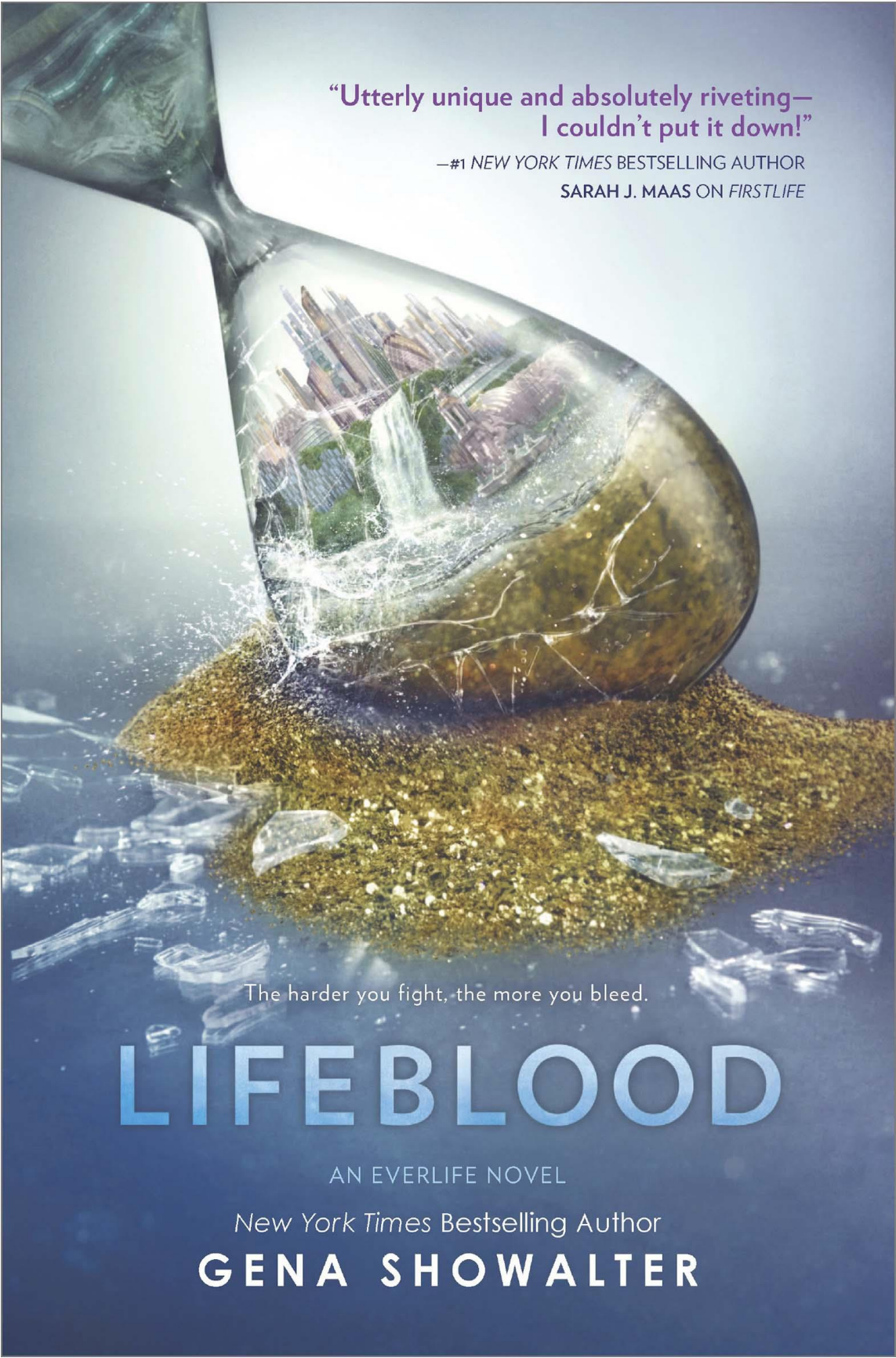
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Utterly unique and absolutely riveting—
I couldn't put it down!"

—#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR
SARAH J. MAAS ON *FIRSLIFE*

The harder you fight, the more you bleed.

LIFEBLOOD

AN EVERLIFE NOVEL

New York Times Bestselling Author

GENA SHOWALTER

"İlk Hayatım bitti, ama Everlife'm daha yeni başlıyor."
Tenley "Ten" Lockwood son nefesiyle seçimini yaptı ve Everlife'daki krallığını seçti. Şimdi, Troyka ve Myriad arasındaki savaş şiddetlenirken, sonuçlarıyla yüzleşmek zorundadır.

Ten, ışığı emme ve paylaşma konusunda ender bir doğaüstü yeteneğe sahip olduğundan, Olabilecek Güçler onun geleceği için en yüksek beklentilere sahiptir ve düşman onun etkisiz hale getirilmesini ister. İkinci hayatını kurtarmak için savaşırken, ilk görevini başlatırken krallığı hakkında sıfırdan bilgi edinmelidir: Seçilmiş bir grup insanı ölmeden önce kendi tarafına katılmaya ikna etmek. Baskı yok, değil mi?

Ama Ten'in rakibi, unutamadığı, mutluluğu için her şeyden vazgeçen çocuk Killian'dır. Kefaret için tek şansı var: Ten'i hiç oynamadığı bir oyunda yenmek. Düşüşleri ısındıkça inkar edilemez duyguları da artar ve yakında Ten başka bir seçim yapmak zorunda kalacaktır. Aşk...ya da zafer.

Can

Gena Showalter

İÇİNDEKİLER

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[Birinci bölüm](#)

[İkinci bölüm](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[Üçüncü bölüm](#)

[Bölüm dört](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[SayıSız](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Sayısız](#)

[Sayısız](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Sayısız](#)

[Sayısız](#)

[Sayısız](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Sayısız](#)

[Sayısız](#)

[Sayısız](#)

[Sayısız](#)

[Sayısız](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[Sayısız](#)

[Sayısız](#)

[Sayısız](#)

[Sayısız](#)

[Onaltıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[Sayısız](#)

[Sayısız](#)

[Sayısız](#)

[Troyka](#)

[Troyka](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[19. Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Sayısız](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altı Bölüm](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[Sayısız](#)

[Sayısız](#)

TROİKA

Gönderen: L_N_3/19.1.1

Kime: M_C_4/2.17.12

Konu: Tenley Lockwood

Bayan Lockwood'un davasını devralmak için yalvardınız, Madam Cordell ve her zaman - her zaman! - onun ilerlemesinden beni haberdar edeceğinize söz verdiniz. İlk Hayatı zehirli mızrakla sona erdiğinden beri, henüz tek bir rapor almadım. Beni güncelle. Şimdi!

Işık Görüş Getirir!

General Levi Nanne

TROİKA

Gönderen: M_C_4/2.17.12

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: Sabrınız ve güveniniz beni utandırıyor

Başka bir rapor için sizi 6,8 saniye beklettiğim için özür dilerim, efendim. Fark ettiyseniz, ekibim Myriadlı askerleri katletmek ve bu süreçte de katledilmekle biraz meşgul. Bu arada, Okçu Prens İkinci Ölümü deneyimledi. Sorduğundan değil. Tenley'in izini kaybettim ve Myriad'ın onu onların gölgesinde sakladığından şüpheleniyorum. Onu bulmak için elimden geleni yapıyorum, efendim.

Işık Görüş Getirir! Belki seninkini kullanmayı düşünürsün?

Madam Meredith Cordell

TROİKA

Gönderen: L_N_3/19.1.1

Kime: M_C_4/2.17.12

Konu: Getir! Getir! Bu senin uyandırma çağrın

Onu bul!

Ve Archer için ağlamasan iyi olur. İyi bir hayat yaşadı ve bir savaşçının ölümüyle öldü. Adı *Yeni Hayat Kitabına eklendi* ve Diriliş için aday. Onu tekrar görebilirsin - hem de çok yakında!

Işık Görüş Getirir!

General Levi Nanne

TROİKA

Gönderen: M_C_4/2.17.12

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: Lütfen bip sesinde bir mesaj bırakın

“Olabilir” ne zaman yeterince iyi oldu?

Işık Görüş Getirir!

Madam Meredith Cordell

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: R_O_3/2.17.12

Konu: Kanal

Bu kesin. Bayan Lockwood, Troyka ile bir anlaşma yaptı. Aptal Madam Bennett! Hareketleri hepimizi yaraladı. Ahlaksız ve kötü görünüyorduk, bu yüzden seçimi için Bayan Lockwood'u suçlayamam. Sorum şu: Killian Flynn, Bayan Lockwood'u bizim menfaatimiz için mi yoksa onların menfaati için mi koruyor?

Nasıl devam etmemi istersin?

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

SAYISIZ

Gönderen: R_O_3/2.17.12

Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: Talimatlar

Haklısın. Madam Pearl Bennett bizi bu belaya bulaştırdı ama Killian Flynn'in bizi kurtaracağını bildirmekten mutluluk duyuyorum. Sizi temin ederim, her hareketi kasıtlı ve bizim iyiliğimiz için. Görevi kritik.

Motivasyonunu kimseye söylemeyeceksin. Ne kadar az insan bilirse, bilginin yayılma olasılığı o kadar az olur, yaptığı ve henüz yapmadığı her şeyden taviz verir. Bırakın bugünün savaşı müdahale olmadan oynansın.

Ve korkma. Tenley Lockwood söz konusu olduğunda her şey kaybolmaz. Killian, savaşı tek başına *bizim için* kazanmasını sağlamak için sihrini kullanıyor . Yapması gerekeni yapmasına izin verin. Neyin tehlikede olduğunu biliyor ve bizi hayal kırıklığına uğratmayacak. Daha önce hiç sahip olmadı.

Doğru Eşittir!

Genel Rosalind Oriana

BİRİNCİ BÖLÜM

"Sıkıntı, en büyük gücünüzü... veya en büyük zayıflığınızı ortaya çıkarır."

—Troyka

Günümüz

Kum saatine kum düşüyor, her seferinde bir tane...bir saniye kanıyor ikiye...üç... Parçalanmış düşüncelerimi bir araya getirmeye çalışıyorum. Zor bir görev. Aklım bulanık, düşüncelerim bulanık. dört...

Bir gerçek yerine oturuyor. Sayılar benim en büyük takıntımdır; her zaman bir hikaye anlatırlar ve asla yalan söylemezler.

Beş...beş...beş. Rakam kafamda sıkışıp kalıyor, sürekli tekrar ediyor. *tıklayın*. Beş dakika on dört saniye önce öldüm.

Vay canına. Ben ölüyüm?

Olmalıyım. Kalbim artık atmıyor ve ciğerlerim sönük. nefes alamıyorum. nefes almaya ihtiyacım var Ensemdeki ter boncukları ve omurgamdan aşağı damlıyor ama yine de uzuvlarım buz gibi.

Sakinlik. sabit. Bedenim harap olsa da ruhum yaşamaya devam ediyor. Bu yeni bir başlangıç. Yeni bir hayat.

Sakinlik? Ciddi anlamda? Şu andan itibaren, sıfır ikinci şansım olacak. Sıfır işlem. Yaptığım her şey önemli olacak: Söylediğim her söz, yaptığım her eylem, dost olduğum her insan ve öldürdüğüm her düşman beni olumlu ya da olumsuz etkileyecek. Aması maması yok.

Everlife'a hoş geldiniz.

Kelimeler rüzgarda fısıldıyor ve kulaklarımda sessiz bir çınlama çınıyor. Saniyeler içinde ses seviyesi yükselir. ağlıyorum. Kemiklerim titriyor ve kaburgalarım hafif bir dokunuş geliyor. *Dokunun, dokunun. Dokunun, dokunun. BANG, BANG!*

Nefesim kesiliyor, ilk nefesimi alıyorum, sonunda uyanan gerçek ben. Göğsüm soğuyor ve ciğerlerim doluyor. Tekrar nefes alabilirim. Öldüm ama hala yaşıyorum.

Ortaya çıkmak! Kalk ve parla!

Rüzgârda başka bir fısıltı daha dolaşıyor... veya kafamın içinde bir ses konuşuyor.

Ben öldüm ve deli miyim?

İçeride, solup varsayılan ayarıma dönüyorum: sayma. Altı yedi...

Tıklamak. On yedi! Onyedi yaşındayım. Onuncu ayın onuncu günü sabah 10:10'da doğdum ve onbirinci ayın onbirinci günü sabah 10:14'te öldüm.

$1 + 1 + 1 + 1 + 1 + 0 + 1 + 4 = 10$

Bazıları Kader'in işi diyebilir. Yanlış! Kader bir efsane, bir bahane, suçlamanın bir yoludur. İlahi bir amacımız olsa da, olan her şey ilahi müdahale yoluyla olmaz. Eylemlerimiz hayatımızın gidişatını iyi ya da kötü yönde değiştirir.

Biz nihai otoriteyiz.

Bugünüm, geçmişimde verilen kararların toplamıdır - kendi kararlarım ve hatta çevremdeki insanlar tarafından verilenler. Sorumluyuz... sekiz, dokuz... On!

Tıklayın, tıklayın . Benim adım Tenley Lockwood. Arkadaşlarıma "On".

$5 + 5 = 10$. İki eşit parçanın temsilcisi.

Yapbozun son parçası yerine oturuyor. Everlife'daki iki krallık -Troika ve Myriad- şu anda şiddetli, acımasız bir savaşta kilitli durumda.

Myriad onu sona erdirmek için uğraşırken Troika, İlk Hayatımı kurtarmak için savaştı. Sayısız başarılı oldu. Vücudum Los Angeles'ın kalbinde kana bulanmış bir sokakta yatıyor.

Tebrikler, Sayısız. Bir savaş kazandın. Savaşı kazanmayacaksın .

Son nefesimle Troyka'ya sonsuza kadar biat ettim ve hiç pişman değilim. Firstlife'a değer veriyorum. Kuralları severim ve yapıdan hoşlanırım. Her cezanın zarar vermekten çok öğretmek için olduğunu anlıyorum.

Ben artık bir Troikan'ım, kan ve şiddet içinde yeniden doğdum. Zaman kadar eski bir savaşta bir asker. Hiç tanımadığım, tanıdığım ve sevdiğim insanlarla düşman oldum.

Myriad'ın en iyi İşçilerinden biri olan Killian ile düşman oldum.

Killian! Adı ruhumun derinliklerinden gelen düzensiz bir çığlık. Çıktığımı söyleyebilirim, ama *çıkmak* çok hafif bir kelime. Onu bir uyuşturucu gibi arzuladım... ve yine de Myriad yerine Troika'yı seçtim.

Evim güzel evim. Gerçekten hiç sahip olmadığım bir şey.

Ondan nefret etmem gerekiyor ama varlığımın her bir zerresi bu düşünceyle irkiliyor. Ona asla zarar vermeyeceğim. O benim için çok şey ifade ediyor.

"Öldü mü?" Sert, yabancı bir ses dikkatimi çekiyor. "Troyka ile antlaşma yaptı mı?"

"Evet ve evet." Tanıdığım husky İrlandalı kıvılcım ve rahatlama serin bir şelaledir. Killian yanımdan hiç ayrılmadı!

Onu görmeyi o kadar çok istiyorum ki, titriyorum.

"Sen olmak berbat," diye devam ediyor Unfamiliar. Uzakta , düello yapan kılıçların *şingirtisini* duyuyorum . "Artık Madam Bennett öldüğüne göre, Zhi'nin komutası altına giriyorsun. Lockwood kızını işe almadığını öğrendiğinde, bir mızrağın ucuna kafanı takacak."

Rahatlama, yerini sıkıntıya bırakır. Killian tehlikede. Benden dolayı. Ona yardım *etmeliyim* , ona yardım etmeliyim ama ayakta durmaya çalışsam da sıkışıp kaldım, duvarlar içinde kaldım. İşe yaramaz!

Sorun ne? Dış kabuğum öldü, ruhumla olan her türlü bağ artık koptu. Hayaletle dışarı çıkabilmeliyim, değil mi?

"Terk etmek." Killian'ın emrinden tehditler damlıyor. "Akrabalarımızı Troykalılardan koruyun."

"Yani Lockwood'u ruhu vücudundan kaçmadan önce öldürebilir ve ödülü kendi başınıza mı toplayabilirsiniz? Numara."

Ödül?

Vızıltı sesleri patlar. Alevler çatırdıyor. Duman havayı doldurur, keskin ve keskin.

Acılı bir iç çekiş var. Sert bir *yumruk* .

"Yerde kal," diye tükürdü Killian.

Az önce Unfamiliar'a mı saldırdı?

Bir düşmanı kurtarmak için neden alemdeki kardeşine zarar versin ki? Neden cezayı riske atsın ki?

Cevap basit: benim dışımda, sadece benim için yapmazdı .

Erime ve toparlanma arasında gidip geliyorum. *Bedava alın, Killian'ı koruyun* .

Anlaşmayı imzalama ve beni Myriad'la antlaşma yapmaya ikna etme şansına sahip olduğunda, bunun yerine kalbimi dinlemem için beni teşvik etti. Troika'ya ait olduğumu ikimiz de biliyorduk. Benim ihtiyaçlarım onun isteklerinden, bir ödül veya cezadan daha önemliydi.

O benim mutluluğum için kendi mutluluğunu feda etti ama ben onun için aynısını yapamadım. Ne tür bir belki, belki değil, kız arkadaşım mıyım?

Son anlarım kafamın içinde tekrar ediyor. Sloan Aubuchon, bir zamanlar düşmanım, sonra arkadaşım, sonra *acı* düşmanım, zehirli bir mızrakla beni çiviledi.

Ondan seni sevdiğimden daha çok nefret ediyorum , dedi bana .

O. Dr. Vans, inatçı gençler için bir "ev" olan Prynne Asylum'daki işkencemizin her yönünü yöneten canavar.

Myriad, Sloan'ın Vans'ı cezalandırmasına yardım etmeye yemin etti. Onlarla bir antlaşma yapıp beni öldürdüyse . İkisini de kabul etti.

Onun ihaneti mızrak kadar derinden keser. Evet, Vans ona korkunç şeyler yaptı. Hiç kimsenin katlanmaması gereken şeyler. Ama davranışları onunkini mazur göstermiyor. İntikam arayışında, onun aynadaki görüntüsü oldu ve onun güvenine ihanet ettiği gibi benim güvenime de ihanet etti.

Sonuçlar hemen oldu. Killian mızrağı elimden aldı ve beni daha fazla zarardan korumak için onu direğe sapladı.

Başka bir neden cezalandırılacak. Ona yardım etmeliyim .

Yumruk ve tekme atıyorum ama yine de ilerleme kaydedemiyorum.

"O nerede, Killian?" Yeni bir ses kaydı. Bunu da tanımak kolaydır. "Onu nerede saklıyorsun?"

Deacon, bir TL. Arkadaşım. Bana her zaman eski zamanların çetin bir savaşçısını hatırlatmıştır, onur duygusu kaslı ve kaslı olduğu kadar onun bir parçasıdır.

Beni özgür bırakabilecek biri varsa o da Deacon'dır.

"Buraya," diye ciyakladı Killian. "O zaten...kurtarmak için çok geç..."

Sert ve sıcak bir şey bileğimi zincirliyor. Aniden ayaklarımın üzerinde sabit duruyorum ve görebiliyorum!

Etrafımda işleyen ruhlar dünyasına ilk kez bir bakış atarak nefesim kesildi. Benekli altın güneş ışığı safir ipekten bir gökyüzünden dökülüyor. Yağ bulutları, aşağıdaki araziye nefes kesici bir elmas tozu yağmuruyla serpiştiriyor.

gerçekleştirme. Bunlar sadece bulutlar değil, korkuluklar boyunca yürüyen silahlı askerlerin olduğu bir dizi tuhaf şekilli bina.

Zihnimde bir bent kapağı açılıyor ve bir bilgi dalgasını serbest bırakıyor. *Onlar, insanların izlenebildiği ve ruhsal savaşların yapıldığı muhafız kuleleridir. Diyarlar ve Hasat Ülkesi arasında hareket ederler ve mülkiyet sürekli değişir. Her savaşın galibi hakları belirler.*

Başımı sallıyorum, kaşlarım çatıldı. Bana koruma kuleleri hakkında hiçbir şey öğretilmedi ve şimdi onlar hakkında her şeyi biliyor muyum? yapmamalıyım...

bana öğretildi . Yıllar önce. Beş yaşındayken zorunlu bir bölge tarihi dersine katıldım. Ben... vardı... Oh, vay, sıcaklık uyuşturarak yıkıyorum, duyularım en nefis kokularla buğulanıyor: kır çiçekleri, meyve ağaçları ve yeni olgunlaşmış meyveler. Nasıl konsantre olmalıyım? Derin bir nefes alıyorum, tadını çıkarıyorum.

Killian beni sarsarak, "O bağımlı olana kadar kimsenin yanına yaklaşmasına izin verme," dedi.

Bağlanmış?

Deacon, "Adamlarım ve ben, elimizden geldiğince bölgeyi temiz tutacağız," dedi ve hızla uzaklaştı.

Bakışlarım Killian'ı buluyor ve kalbim gümbürdüyor. Gözleri muhteşem, duygulu altın ve elektrik mavisi benekler. Birinde beş benek var. Diğerinde, üç. İlk görüşmemizde bu lekeleri bir oktavla karşılaştırdım. Beşinci ve üçüncü notalar tüm akorlar için temel temeli oluşturur. Ne zaman bana baksa, kanım şarkı söylüyor.

Bugün bir istisna değil.

Bir Myriad askeri, Deacon ve adamları tarafından oluşturulan koruyucu yüzüğü kırar. Bakışlarımızı bozmadan Killian, elinde bir hançer olan hızlı bir yumrukla uzanıyor. nefesim kesiliyor. Az önce kendi birini öldürdü. Vahşice. Vahşice.

Silahı can damarı kaplıyor, berrak ve ısıltılı, ürkütücü ama hoş bir manzara. Bana yaklaşıyor, her adımda tehdit ediyor, ama ben korkmadan yerimde sabit kalıyorum. Bu çocuk bana asla zarar vermeyecek.

"Benim adıma insanların öldürmeyi bırak," diye emrediyorum.

"Seni nasıl uygun görürsem öyle koruyacağım kızım." Hançerini kınına soktu ve yüzümü kavradı, avuçları yıllarca süren mücadeleden nasırdı.

Bu nasırlar tenimi gıcıklayarak sürtünmeye, yani ısıya neden oluyor. Böyle lezzetli bir ısı. Yakında savaş unutulur. Temelde onun için yanıyorum, kanım buharlaşıyor, bana işkence ediyor - beni heyecanlandırıyor. Hepsi masum bir dokunuş yüzünden!

Bu çocuğa her zaman tepki vermişimdir, ama asla bu kadar yoğun olmamıştı. Belki de daha önce hiç ten tene temas yaşamadığımız için aramızda hiçbir şey yok. Et değil, Kabuk değil. Ölüm kalım meselesi değil.

İlk kez okşanan bir kedi yavrusu gibi kucağına yaslandım.

Duygular tüm ruhlarda bu kadar güçlü mü?

Gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum. Turba dumanı ve funda. Favorilerim. Başım yine buğulanıyor ve denemeden beni sarhoş ettiğini biliyorum.

"Bana bak kızım."

itaat ederim. Sanki özelliklerimi ezberliyormuş gibi beni inceliyor. Onu hemen inceledim, başka türlü yapamayacak kadar çaresizdim. Gölgele ona yapışır, ancak diğer dünyaya ait güzelliğinden uzaklaşmayı başaramazlar. Abanoz ipeği, güçlü bir alnın üzerinden sarkar ve bir tarafa doğru süzülerek eşit derecede gösterişli özellikler için gösterişli bir çerçeve oluşturur. Kaşları kalın ve siyah, teni bronz ve gözeneksiz, sanki eti boyanmış gibi. Burnu bıçak gibi keskin ve ağzı o kadar gür çıkıyor ki, kadınsı olarak sınıflandırılabilir. Üçgen çenesinin tozları seksi sakallarla kaplı.

"Önümüzdeki haftalarda," dedi acı içinde, "ne olursa olsun bana güvenmene ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

Hiç tereddüt etmeden "Tabii" diye cevap verdim. Parmağımın ucunu o gösterişli dudakların dikişinde gezdirdim, düşünmeden hareket ettim. Her yerde sert ve kaslı olabilir ama burada gül yaprakları kadar yumuşak ve titriyorum.

Gözbebekleri büyüyor, benimle ilgili farkındalığının derinleştiğinin bir işareti. " *Elbette* bununla ilgili bir şey yok. Durum kasvetli olacak, ancak her zaman sizin çıkarlarınızı en iyi şekilde koruyacağıma güvenmelisiniz." Tutuşu sıklaşıyor. "Lütfen."

Onu rahatlatmak istiyorum ve bunu bir rüzgar patlaması gözlerime bir tutam saç savurana kadar yapmak istiyorum. Kilidi ışığa tutarken kaşlarımı çattım. Kobalt mavisi? Ne ne? Ölmeden önce saçlarım siyahtı.

"Anlamıyorum," diyorum.

"Diğer değişiklikleri görmelisin." Killian'ın eli, parmaklarının arasındaki telleri elemeye devam ederken benimkilere dokunuyor.

Keskin bir acı mızrağı tökezlememe neden oldu, dudaklarımı aralayan bir çılgılık.

Ben sadece... bıçaklandım mı?

"Gerginsin." Killian beni yakaladı, bileklerime tutundu ve beni sabit tuttu. "Rahatlamak." *Bana itaat et ya da öl* sesi genellikle benden *başka herkes için ayrılmıştır*.

kıllıyım. " *Sen rahat ol! Ben...* " Acı içimi pençeliyor ve bu çok fazla, çok fazla. "Ne olduğunu bilmiyorum... Yapamam... Ben..." İkinci ve son kez ölmek mi? Çok yakında?

"Aleminin Izgarasına bağlanıyorsun."

Kafes? "Sanırım bağlantıda bir sorun var." Kelimeleri boğazımda büyüyen dikenli yumrudan geçirmeyi başardım.

"Bir yanlış yok." Beni kendine doğru çekiyor, omurgamı okşuyor, teselli sunuyor. "Bundan herkes geçer. Myriadlılar bile."

Başımı omzuna yaslayıp bilinçli bir şekilde nefes alıp veriyorum. Tüm çabalarımıza rağmen, sonu gelmeyen bir kuyunun içinde hapsolmuş, kılıcın üstüne kılıca düştüğümü, beynime ve gövdeme sonsuz kurşun yağmuru yağdırmış gibi hissediyorum.

Beni öldür! Bırak öleyim.

Ama...acı başladığı gibi hızla azalıyor.

Sıcaklık beni sarıyor, içime çöküyor ve parlıyor... o kadar parlıyor ki, uzun zaman önce karanlık köşelerde sakladığım duygular aniden açığa çıkıyor. Bu duygular küçük böcekler gibi her yöne dağılır. Babama olan nefretim. Kontrolüm dışındaki durumlar için öfke. Annemi ve küçük kardeşimi kaybetmenin üzüntüsü.

Hiçbir şey saklanamaz. Bir ağızdan tıslıyor ve hıçkırıyorum. Yaralı bir hayvanın çıkarması gereken ses.

"Güçlüsün. Cesursun," diyor Killian. "Bunu aldın kızım."

Sıcaklık üç ayrı yerde toplanırken - iki el ve bir kol - onu o kadar sıkı sıkıyorum ki, onu yaraladığımdan eminim. Bir kez bile şikayet etmez. Sıcaklık... şimdi yanıyor. Sanırım... işaretleniyorum?

Her avuç ortasında üç yapraklı bir daire belirir. Troikan sembolü. İlk başta solukturlar, ancak yavaş yavaş koyulaşırlar. Sağ kolum boyunca üç sayı grubu beliriyor.

Killian, bana dokunmadan başparmağını sembollerden birinin üzerinden geçirerek, "Manevi markalar," diyor. "İçsel sadakatinizin dışa dönük bir işareti."

Sonunda, ne mutlu ki, kalan acı diniyor ve rahatlatarak inliyorum.

"Anahtar." Killian dikkatini ve hayali dokunuşunu sayılara yöneltiyor. "Troika'nın yeni acemilerini ödülleri için çalışmaya zorladığına dair söylentiler duymuştum ama kimse bunu onaylamadı ya da reddetmedi."

"Anahtar?" Başparmağı tenimi okşadığında, soğuk bir yumruk yedim. Çenem kasılıyor ve dişlerim takırdıyor.

Fury yüz hatlarını çarpıtarak beni yumruk kadar şaşırttı. Beni bıraktı ve aramızdaki mesafeyi artırarak geri çekildi.

Onunla ayrılmaya henüz hazır değilim. Çenemi kaldırarak ona doğru bir adım attım ve elimi değerli kalbinin üzerine bastırdım. Başka bir soğuk vuruş patlaması, bu daha güçlü, dayanılmaz.

"Sıfır!" En sevdiğim lanet kaçıyor ve ben geri atlıyorum. Göz açıp kapayınca kadar, korkunç soğuk yok olur.

"Seni uyarmaya çalıştım," diye homurdandı.

Siren gözlerine baktığımda gerçek ortaya çıkıyor. Fiziksel olarak, bedenlerimiz sonsuza kadar birbirini reddedecek. Karanlık ve Işık bir arada var olamaz. Biri her zaman diğerini kovalayacaktır.

Troika'nın tarafını tutarak ilişkimizi mahvettim.

İyi ağlar. "Killian," diyorum. Beni *uyarmaya* çalıştı . Karşılaşmamız gereken engelleri henüz anlamadan birlikte olmanın bir yolunu bulacağımıza kendimi ikna ettim.

"Yapılan yapıldı." Benden uzaklaşırken başını neredeyse belli belirsiz bir sallıyor. "Senin için savaşırsam, krallığının savaşı kaybetmesine yardım ederim. Sana karşı savaşırsam, seni kaybederim. Ortası yok. Bizimle değil. Senin gibi ben de seçim yapmak zorundayım."

İKİNCİ BÖLÜM

"Sıkıntı sadece bir koruyucunun olmadığını kanıtlar.
Gelin sizi koruyalım."

-Sayısız

Killian'ın sözleri aklımda yankılanıyor. *Senin için savaşırsam, krallığının savaşı kaybetmesine yardım ederim. Sana karşı savaşırsam, seni kaybederim.*

Orta yol yok.

Seçmek.

Gözyaşlarım - çok aptalca, işe yaramaz gözyaşları - yanaklarıma dökülüyor ve ardından sıcak, acı veren izler bırakıyor. Yeni evim için her şeyden vazgeçmeye hazır olduğumu sanıyordum. Herhangi bir sonuçla yaşayabileceğimi düşündüm.

Ama maliyet zaten çok yüksek.

Ne yapmam gerekiyor? Killian, büyülenmemin nesnesi olmaktan daha fazlası. O benim en iyi arkadaşım. Elimde kalan tek kişi. Kardeşim gibi sevdiğim bir çocuk olan Archer, İlk Hayatımı kurtarmaya çalışırken öldü. *Bugün öldü . Daha da kötüsü, bir hiç için öldü!*

Hüzün içimi parçalıyor. Beni boğucu bir şekilde tutuyor ve mideme tekme atıyor. *Yapacak bir şey yok diye* fısıldıyor .

Acı ve çaresizlik acıma partisine katılıyor ve ikisinden de nefret ediyorum. Bu duygular masum değil, ölümcüldür. Geçmişimi yiyip bitirdiler, hiçbir şey kalmayınca kadar mutluluğumu yediler; Ne bugünümünden ne de geleceğimden vazgeçemem.

Kalbimde bir delik açan sözü söylüyorum. "Benim için önemlisin, Killian. Bunu düzelteceğim."

"Yapar mıyım?" Sesindeki kaba inançsızlık beni cesaretlendiriyor. "Mısın?"

Hiçbir zaman kelimelerin yeterli olduğu fikrine atfetmedim ve biri diğerinin sevgi iddiasını sorgulamaya cesaret ettiğinde öfkelenip hiddetle üfleyenlere asla güvenmedim. Artık bir spot ışığı *üzerimde* parlıyor diye aksini iddia etmeyeceğim .

Eylemlerim bizi yapabilir veya bozabilir.

Yapacaksın, ben de yapacağım, dedim çenemi kaldırarak. "İspatlayacağım."

Başını sertçe sallıyor. "Benim adıma kendini tehlikeye atma kızım. Benim gibi sevip ölmektense, benden nefret edip yaşamayı tercih ederim. Deacon," diye sesleniyor. "O hazır."

Deacon yanımda beliriyor. "Gitme zamanı." Elimi tutuyor ve ruhum bağlantıyı memnuniyetle karşılıyor, Işık her zaman Işığın tamamlayıcısıdır. Donmak yerine ısıtıyorum - Killian'a yapmam gerektiği gibi. *Killian'a* yaptığım gibi.

Ben ne yaptım?

Deacon benden çok daha büyük olmasına rağmen benim yaşımda görünüyor. Siyah ve güzel, siyah saçları saç derisine budak, yeşil gözleri yazın tam kalp atışlarıyla nabız gibi atıyor. Burnu biraz uzun ve ağzı biraz ince, ama ikisi de önemli değil. Killian'ı suçlamaktan hoşlandığı kötü çocuğa benziyor: kaba, sert ve tamamen meraklı.

Düğme gibi davranan küçük gümüş bıçaklı siyah deri bir yelek giyiyor. Eşleşen deri pantolonunun her bacağında beş fermuar var.

5 + 5 = 10

Beklemek. Onu ölmeden sadece birkaç dakika önce gördüm ve beyaz süslemeli beyaz bir cübbe giyiyordu. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Savaşın harareti sırasında kıyafet değiştirmek imkansız değil, aynı zamanda olası değil.

Cevap, zihnimde yeni kurulmuş bir tren rayından geçiyor - sanırım gizemli Izgara - ve şakaklarımı ovuyorum. Ruhu, o zamandan beri döktüğü bir Kabuk içindeydi.

"Fark etmediysen," diyor, "bir savaş bölgesinin ortasındayız. Zayıfsın, savunmasızsın. Seni hemen güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor. "

Terk etmek? başımı sallıyorum. Beni Killian'dan ayırmak istiyor.

İyi bir fikir. *Yeminli düşman, hatırladın mı?*

Bir zamanlar bu iki çocuk beni deli bir kadından kurtarmak için birlikte çalıştılar ama Archer arabulucuydu. Deacon ve Killian bir daha asla birlikte çalışmayacaklar, değil mi? Birbirlerine asla tam olarak güvenemeyecekler. Bir bölge diğerine *güvenemez* . Çok fazla ihanet geçmişi çöpe atar.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. Bana en çok ihtiyaçları olduğunda arkadaşlarımı terk etmeyeceğim. Killian'a bakıyorum. "Kalacağım. Ben yardım edeceğim."

"Yardım?" Bana alay ediyor. "Kendini kandırma kızım. Canın yanacak ve ben izlemek zorunda kalacağım. Artık benim korumam değilsin." Onun acısı aramızda görünmez bir duvar oluşturur. Döner ve Kabuğunun içine kayar. "Gitmek! Çok geç olmadan."

Artık benim değil...

Daha önce hissettiğim acı? Buna kıyasla hiçbir şey. "Üzgünüm." Bunu ben yaptım. Bizi kırdım - onu kırdım. Benimkini kurtarmak için hayatını tehlikeye atan çocuk.

Ona yardım et, Troika'ya yardım et. İki ihtiyaç. Biri her zaman diğerini reddedecektir.

"Davranışta değişiklik olmayan bir özür değersizdir." Benim yönüme bakmıyor. "Kendine ait olduğunu kanıtla ve git."

Kalma kararlılığım daha da güçleniyor. Onu krallığımdan kurtararak ona olan sevgimi kanıtlayacağım.

Yerimde duruyorum ve çevremi tarayarak savaşmaya hazırlanıyorum. *Ah... sıfır.* zor yutkunuyorum.

Beni kurtarmak ya da öldürmek için savaşan sayısız ruh ve Kabuklar parçalara ayrıldı. Ölüm güzel olmamalı ama manzara mide bulandırıcı olduğu kadar muhteşem. Can damarı güneş ışığında parıldayarak savaşı çarpık bir peri masalına dönüştürür.

Firstlife hayatım boyunca insanlarla Kabukları ayırt etmekte zorlandım. Şimdi? Tek bir bakışla söyleyebilirim. Kabuklar, daha önce hiç fark etmediğim plastik benzeri bir görünüme sahip yoğundur. Gerçek boyutlu bebekler gibiler. Ruhları ve insanları seçebilirim; ruhlar ışık saçar ve insan eti donuktur. Kimin Troikan ve Myriadlı olduğunu bile söyleyebilirim. Troikanlar gün doğumu, şafağın aydınlanmasıdır, Myriadlılar ise gün batımı, karanlığın habercisidir.

Işık, gölgeye karşı. Parlaklığa karşı kasvet.

Parçalara ayrılmamış olanlar hala korkunç bir savaşta kilitli durumdalar. Homurdanmalar ve inilti, kırılan kemiklerin patlaması ve kana boğulan savaşçıların gurultusuyla birleşerek korkunç bir ses parçası yaratıyor. Elim ağzımı kapatıyor.

"Bundan sonraki bölümden hoşlanmayacaksın kızım." Killian bir mızrak tutuyor. Sloan'ın beni öldürmek için kullandığı, hâlâ cansız göğsüne saplanan.

Çekiyor. Silah, kaburga parçalarını alarak vücudundan çıkar. "İlk Ölümünden sonra çoğu ruh, başka bir ruh tarafından serbest bırakılınca kadar vücudun

içinde hapsolmuş halde kalır." Gövdesine uzanıyor, parmakları etinde geziniyor. Çekiyor-

Ve işte orada, gerçek Sloan. Bir an için, öfke beni bunaltıyor. Bak, hainim! Aynı görünüyor, ama yine de tamamen farklı. Model-güzel sarışın, kar kadar beyaz saçları ve şarap kadar kırmızı dudaklarıyla enfes, eşsiz bir güzelliğe dönüştü.

O masum bir insanı öldürdü. İçeride olduğu kadar dışarıda da bitkin olmalı.

Ellerim yumruk oluyor. Onun beni bitirdiği gibi ben de onu bitirebilirim. Başlamadan önce onun Everlife'ını yok edebilirim. Gerçekten ikinci bir şansı hak ediyor mu?

Yapıyor musun?

Soru aklımda tren raylarında geziniyor, beni şaşırtıyor.

Sloan, sabah göğünün rengindeki geniş gözleriyle etrafındaki dünyaya bakıyor. Dikkati dağılmış ve tehlikenin farkında değil. Vurmak için daha iyi bir zaman yok...

Yapacağım, ben karar veririm. İkinci bir şansı hak edip etmemem umurumda değil. Hareketlerimin beni ikiyüzlü yapıp inançlarımla çelişip çelişmediğine aldırmayın.

Benimle ilgili sorun ne?

Bunu da umursamıyorum. Deacon'dan kurtulup ona doğru bir adım attım. Siyah gölgeler yerden yükseliyor, ayaklarını kaplıyor... baldırlarını... uyluklarını. Acı onun özelliklerini büküyor.

"Bana yardım et." Titreyen elleriyle bana uzanıyor.

aniden duruyorum.

Killian'a uzanıyor. Onu ıstırabıyla baş başa bırakarak geri çekildi. Sonra gitti, hiçbir yerde ondan bir iz yok.

"Nereye gitti?" Sadece bir utanç seliyle savaşmayı talep ediyorum. Yokluğu bir hediye, ona zarar verme cazibesi gitti. Gitmesine izin vermeliyim, peşinden koşmama.

"Başka neresi? Sayısız." Deacon, pazılarımı sıkı bir şekilde kelepçeliyor ve beni ters yöne çekiyor. "Troika'ya gitmelisin. Burada savunmasızsın."

Savaş hala şiddetle devam ediyor, askerler ateşli kılıçlarla birbirlerini kesiyor, lazer silahlarıyla ateş ediyor. Mermiler sağa sola dağılıyor, manzara yıkıcı.

"Kalıyorum," diye mırıldandım. Kaçmak korkaklıktır. Ben savaşın sebebiyim. bitmesini sağlayacağım.

"Ne yapabileceğini sanıyorsun, Ten?" Deacon'ın tutuşu sıkılaşıyor. "Şu anda duygusal bir hız trenine biniyorsun."

"Sen nasıl-"

"Senin olduğun yerdeydim. Izgara'nın hoşlanmayabileceğiniz yönlerinizi ortaya çıkardığını biliyorum. şu anda kendinden başka kimseye yardım edemeyeceğini de biliyorum. Ne kadar ilham verici olursa olsun hiçbir konuşma, şu anda bu askerleri rahatsız eden kana susamışlığa nüfuz etmeyecek." Beni yana çeviriyor, ürkütüyor ve çelme takıyor.

Ben çırpınırken bir ok yanımdan süzölerek geçiyor.

"Görmek!" diye bağırıyor. "Tehlikedesin."

"Git, On. şimdi!" Killian mızrağı çevirip savurur, arkasından sinsice yaklaşan bir Troikan'ı bıçaklar. "Eğer öldürölürsen, sana yardım etmek için yaptığımız her şey boşa gidecek."

Yaralanmaktan kaçındığı için çok mutlu olmalıyım, ancak eylemleri yalnızca Sloan'ın gün yüzüne çıkardığı öfkeyi besliyor. Ona doğru adım atıyorum, niyetim... ne? Onu incitmek istemiyorum ama başka bir Troikan'ı daha öldürmesine de izin veremem. Bu insanlar... onlar artık benim erkek ve kız kardeşlerim.

Vay canına. Hiç tanımadığım kişilere bu kadar yakınlık mı?

Deacon tutuşunu sıkılaştırıyor. "İznin olmadan sana Troika'ya kadar eşlik edemem. Evet de."

Bir savaş bölgesinde bile özgür irade önemli mi?

Giderek daha fazla Troikan Killian'ın etrafında toplanıp ona topluca saldırdıkça görev ve arzu ile mücadele ediyorum. Güçlü ve yetenekli, ama buna dayanacak kadar yetenekli mi?

Onun için - savaştığı herkes için - beni buz gibi bırakıyor.

Yoldaşlarından bir grup ona yardım etmek için acele ediyor ve utandığım kadar rahatlıyorum. Grup, insanlarıma zarar verebilir.

Daha fazla ok benim yönüme yakınlaşıyor. Deacon onları saptırmak için bir kılıç kullanıyor ve beni yaralanmaktan kurtarıyor. Ya da daha kötüsü.

Sıfır! Kendimi kavgaya verirsem, Troika'ya ya da Killian'a yardım edebilirim, ama ikisini birden değil.

Düşünmeye gerek yok. Killian'a yardım etmeliyim. Yakın zamanda annemi ve kardeşimi kaybettim. Bugün erken saatlerde babamın vurulduğunu izledim. Archer'ı kaybettim. Killian'ı da kaybedemem.

Onu çoktan kaybetmişti...

Kesinlikle değil! Yine de sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve yanaklarımdan aşağı doğru süzölüyor. Izgara, her neyse, beni duygusal bir enkaza çevirdi.

Duyguyu unut. harekete geçmem gerekiyor. şimdi ya da asla.

şimdi! Bir kükreme ile kaosa sürükleniyorum. Homurdanmalar ve iniltiler. Uzuvarlar uçar, bazıları bir amaç için, görünürde bir hedef, bazıları ise

koptukları için. Kan kokusu havayı doldurur ve gerginlikle çınlar. Kararlı, bir kılıcı yukarı kaydırıyorum.

Silah beklediğimden on kat daha ağırdı ve savaş duruşuna geçtiğimde kolum titriyordu.

"Dur," diye bağıyorum. "Troikanlar sever, affedin. Hadi gidelim ve hayat kurtaralım. Bugün başka kimsenin ölmesine gerek yok."

görmezden gelindim Deacon haklıydı. Bir konuşma asla bu kan bulutunu aşamaz.

Troykalılardan biri bir ok çentik atıyor ve Killian'a nişan alıyor. Çıglık atıyorum, ona dalış yapıyorum, onu korumak niyetiyle. Ne kadar zayıf olsam da, mesafeyi kat edemiyorum ve işe yaramaz bir şekilde yere vuruyorum. Killian'ın yardımına ihtiyacı yok zaten. Şimşek hızında, engellemek için mızrağı kullanır. Ok ping yapar, düşer.

Rahatlamak için zaman yok. Diğer askerler ona doğru koşuyor ve bu sırada beni çiğniyorlar. Savaş botları-

Beni özle? Evet! Askerler Kabuklardayken ben ruh halindeyim. Birbirimize dokunulmazız.

Sarılırım, ayağa kalkarım. Warp hızında, Killian'a iki ok daha fırlatılır; ikisini de bloke edecek kadar hızlı.

Arkasında, bir Troikan sıcak geliyor, bir Geyik nişan alıyor.

Bir Kabuk için, bir Geyik en kötünün en kötüsüdür. Tek bir ok, bir ruhu Kabuğunun içine hapseder, her türlü hareket kabiliyetini engeller ve ikisini de savunmasız kılar.

Bir Geyik'in Kabuksuz bir ruha ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Adımlarıma daha fazla moral koyuyorum ve zıplıyorum. Bu gidiş, zamanlamam ve çabalarım meyvesini veriyor. Dart içimden uçup yavaşlayarak Killian'a eğilmesi için bir şans verdi.

Acı beni yakıyor ve çıglık atıyorum. Yakalıyorum, düşüyorum. Şimşekler tüm organlarımı ateşe verdi.

Tetiği çeken kız korkuyla bana bakıyor. Kendisinden birini vurdu ve ben de düşmanı kurtardım.

Dikkatinin dağılması onu dezavantajlı bir duruma sokar ve bir Myriadlı'nın içeri girip kılıcını sallamasına izin verir. Hedef: kafası.

"Hayır!" Başka bir Troikan onu yoldan çekiyor. Kılıç omzunu keserek Kabuğunun kolunu çıkardı. Yaradan can damarı fışkırır.

Benim korkum kızinkinin aynası. Kabuklar ve ruhlar birbirine bağlıdır. Çocuğun ruhunun şimdi bir kolu mu eksik?

Killian üstümde mızrağını döndürerek birkaç okun göğsümde yeni bir yuva bulmasını engelledi. Geriye tekme atıyor ve arkasından sinsice yaklaşan Troikan'ı çiviliyor.

"Sana gitmeni söyledim, Ten."

Yapamam. Onu bırakamam. Bir parçam onu bir daha asla göremeyeceğimden korkuyor... ve korktuğun şeyi hayatına kabul ediyorsun. Adımı bildiğim kadar kesin olarak biliyorum.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, başarısız oluyorum.

Kılıcın savrulmasından kaçınarak eğilir. Alçakta kalarak rakibini bileklerinden indiriyor.

Bir Myriad askerini savuşturan Deacon'a, "Bugün öldürülürse," diyor, "seni suçlarım, evet. Sevdiğin herkesi öldürerek misilleme yapacağım." Soğuktur, acımasızdır. Ve işi bitmedi. Etrafındaki kalabalığı temizledikten ve ayağa kalkmama yardım ettikten sonra bana hançer tükürdü. "Deacon'a evet de. Şu andan itibaren verdiğim her ölüm senin ellerinde, benim değil."

Temas eskisi kadar acı verici, ama daha kötüsü ne? Hayal kırıklığı duygum. Onun sözleriyle. Benim başarısızlığımda. Bunun geleceğimiz için ne anlama geldiği konusunda.

"Gitmeme izin verme." Dizlerim jöle gibi evet ama sanırım diğer yanımda, en iyisini umut eden kız, onun beni alıp götürmesini bekliyor. Artık kavga yok, ikinci kez ev ve erkek çocuk arasında seçim yapmaya gerek yok.

Daha fazla yanılmazdım. Bir koluyla beni tutuyor ve diğerini ona meydan okuyan bir sonraki Troikan'ı çabucak ve vahşice durdurmak için kullanıyor.

Benim hatam.

ML'lerin bir birliği acele ediyor. Killian, suç listesine ekleyerek beni kendi halkından koruyor.

Kalbim küçücük bir kendini suçlama topuna dönüşüyor. Kalmakla yarardan çok zarar veriyorum, değil mi?

"Evet," diye bağırdım Deacon'a. "Evet evet evet."

TL en yeni saldırganının işini bitiriyor, mesafeyi kapatıyor ve silahını bırakarak beni Killian'ın yanından çekip göğsüne yaslıyor.

Killian elimden geldiğince uzun süre tutuyor. ona sarılıyorum.

Bu veda mı?

Bu bir veda olamaz.

Deacon koşuyor. Yaralı, omzundaki bir yaradan can damarı fişkırıyor ve gömleğine sıırılsıklam. Buruşmuş kalbim ağrıyor. Kılıcı kullanan ben değilim ama onu yoluna çıkaran benim.

Asla yavaşlama, bilmediğim ama Archer'la birlikte kullandığını duyduğum bir dilde bir şeyler söylüyor. Myriadlıların anlayamadığı özel bir Troikan dili.

Bakışlarım Killian'a kilitlendi. Durur, savaş unutulur. O çok güzel ve güçlü, ama perili. Bin bir pişmanlığı olan düşmüş bir melek.

Bana uzanıyor. ona elimi uzatıyorum.

Bir ışık huzmesi bana çarpıyor. Gözlerimi kırptırdım ve Deacon'la birlikte koruma kulelerinden birinin korkuluklarında duruyorum. TL'ler bizi her tarafta hazır bekliyor. Killian gitti. Bir hıçkırık yutuyorum.

Killian ile gelecek yok. Archer ile hediye yok.

"Kaybettiğin her şeyi düşünmeyi bırak," diye emrediyor Deacon, "ve kazandığın her şeyi düşünmeye başla."

O haklı. Bu, yıkılmanın zamanı veya yeri değil. "Bu yüzden mi Archer'ın ölümü konusunda bu kadar sakınsın?"

"Bu ve onu tekrar görme şansım olduğunu biliyorum."

Ne? Elbette onu yanlış duydum. Archer Rest'e girdi. Son.

Onu sorgulamak bir seçenek değil. Sayısızlar cisimleşiyor, etrafımızda dönüyor, çentikli gölge uçlu oklar... ve çok geçmeden gökyüzünde kavis çiziyor. Troikanlar engellemek için ateşli kılıçlar kullanır ve oklar yanarak kül olur.

Rakip güçler uzuv ve silahların kısır bir karmaşası içinde birlikte sıçrarken, Deacon beni bıraktı. Çarpma-iniş yapıyorum, hala kendi başıma ayakta duramayacak kadar zayıfım. Kaşlarını çatarak boynundan sarkan küçük bir şişeyi çekip bana fırlattı.

"Her damla," diye ısrar ediyor.

İçeride neyin döndüğünü zaten bildiğim için üstünün tıpasını açıyorum. Sıvılaştırılmış man, bir ruhun iyileşmesi ve gelişmesi için ihtiyaç duyduğu her şey. Tatlı koku beni kızdırıyor. İçindekileri boşaltırım.

Deacon bir ML'yi bıçaklar, döner ve bir başkasını bıçaklar. güçlendirmeye başlıyorum.

İki ML aynı anda Deacon'a hücum eder. Kendini daha uzun olana atar. Sırt üstü yuvarlanıp bacaklarımı tekmeleyerek kısa olanın ayak bileklerini birbirine çarptım. Deacon beni ayağa kaldırmadan önce onun işini bitirmek için orada.

"Gitme zamanı."

Mümkün değil! "Yarışçıya hazırım. Kalalım ve yardım edelim."

"Yeniden ölmeye *bu kadar hevesli misin?*"

Hey! "Yeteneklerim var." Hem Killian hem de Archer benimle daha önce çalıştı—

İçime bir hüznün çökerken omuzlarım kamburlaştı.

Deacon acımasızca, " *Sıfır yeteneğin var ,* " dedi. "Şu anda bebek gibisin. Tek yapabileceğin ağlamak ve pantolonuna sıçmak. Yani..." Dönüyor, gelen bir ML'yi bıçaklıyor. "Majesteleri seyahatlerine devam etmeye hazırsa..."

Bana yardım etmeye nasıl dayanabilir? Archer onun en iyi arkadaşıydı ve patronları tarafından dövülmesine rağmen hala Myriad'ı savunan Killian'ı ve düşmanla gizlice anlaşma yapmış olan Sloan'ı kurtarmak için bir Troikan ordusunun gönderilmesini isteyerek onu ateş hattına koydum.

Archer sadece insan hücumlarını korumak için Hasat Ülkesine gönderilen bir İşçi değildi. O sadece antlaşma şartlarının müzakerecisi ya da Troyka ile imza atanlar için bir rehber değildi. O büyük bir dürüstlük, onur ve nezaket adamıydı. Nadir bir durum. Kötülerin norm olduğu bir zamanda bir kahraman.

Archer sevilmezken beni severdi. Tekrar tekrar yalan söyleyerek bana saygısızlık edebilirdi. İkimiz için de daha kolay olurdu. Bunun yerine ne kadar acı verici olursa olsun gerçeği söyledi. Bana yardım etmek için en büyük düşmanımla asırlık bir kan davasını terk etti. Sonunda, benim için bir darbe alarak öldü.

Omuzlarımdaki önsezi derinleşiyor. "Evet," diyorum yumuşak bir sesle. "Hadi gidelim."

Deacon bir kolunu belime doladı. Bir Işık alevinde maddeyi kaybederiz ve yeniden ortaya çıkarız—

Keskin bir şekilde nefes alıyorum. Kristal bir köprünün ortasında duruyoruz. Önümüzde parıldayan yakut jeodezlerden oluşan bir duvarla çerçevelenmiş kıpkırmızı bir şelale var. Katmanlı tortu tüyleri andırır; bu tüyler her iki tarafa da uzanarak kanat yanılması yaratır. Bu kanatları çerçeveleyen topaz, jasper ve beril taşlarıdır.

Mimari çarpıcı, insan yapımı ve hatta doğa yapımı olamayacak kadar mükemmel. Akıllı yaratım.

İlk kral yapımı, o zaman?

Burada Troikanlar veya Myriadlılar yok. Savaş yok. Sadece ben, Deacon ve yanaklarımdaki sisin serin öpücüğü. Mannadan daha tatlı, Killian'dan bile daha tatlı bir koku havaya yayılır.

"Artık yalnız olduğumuza göre..." Deacon yüzüme bakıp, "Everlife'daki ilk günün, Myriad'a yardım ettin. Askerlerimi öldüren adamı korudun. Sizi kurtarmak için hayatlarını riske atan askerler."

Bakışlarını karşılayamadığım için ondan uzaklaşıyorum. Utanç içimde bir tufan ve güvenim mahkûm bir bina gibi parçalanıyor. "Killian kendi askerlerini de öldürdü. O-"

" *Hala onu koruyorsun!* " Deacon körükleri.

başımı eğiyorum. "Üzgünüm."

"Hayır değilsin. Geri dönebilseydin, her şeyi yeniden yapardın." Sesi düzleşti, ama daha da kötüsü, sözleri kesindi. "Sana Archer'ın bize geri dönme şansı olduğunu söylemiştim ve var. Çok küçük bir şans. Her yıl, ölen insanların isimleri *Yeni Hayat Kitabına yerleştirilir*. Troikan vatandaşları, Dinlenme'den çıkmak için katledilmiş bir ruha oy veriyor. Buna Diriliş denir. Ama bu yıl da bir Conduit'i kaybettik. Kanallar *her zaman* kazanır."

Umutlarım yükselir... ve çöker. "Belki de herkesi Archer'a oy vermeye ikna edebiliriz?" Büyük aptalı tüm kalbimle seviyorum. Onunla daha fazla saniye, gün, hafta istiyorum. yıllar istiyorum! Yıllar! "Eğer biz-"

"Başlarımızı birleştirelim mi? Yeterince sıkı çalış? İnançlı ol?" Bana alay ediyor. "Başarısız insanlar her gün kendilerini mezara kadar çalışırlar. Ve neye inanıyorsun, Ten? Kendimizi? En son kontrol ettiğimde, hiçbirimizin bir mucize gerçekleştirme yeteneği yoktu."

Bir yanım, içinde bulunduğumuz çıkmaz için Kaderi suçlayabilmeyi dileyerek kuruyorum. Her şeyin bir nedeni olsaydı ve eylemlerimiz olacakları değiştiremezse, suçu üstlenmek zorunda kalmazdım. Ama her karar önemlidir, belirli bir yola girer ve bunu biliyorum.

"Benden ne yapmamı istersiniz?" Soruyorum. "Söyle, ben yapayım."

"Zahmet etme." Yine de bana merhamet göstermiyor. "Yarın yapacağın şey bugün yaptığın şeyi değiştirmez."

Hüzün içimi kaplıyor, beni *boğuyor* ve titreyen kollarımı belime sarıyorum.

Hem en iyi hem de en kötü zamanlarda, zihnim iki şeyden birini yapar: sayılara kafayı takar ya da bir şiir yazar.

Bil bakalım şimdi ne yapacağım?

Ben On'um, bir döngünün tamamlanması. İki sayıdan oluşur. Bir ve sıfır. Bir: yalnız. Arkadaşlık olmadan. Sıfır: ne olumsuz ne de olumlu, sadece çok fazla hiçbir şey... şu anki durumum gibi.

Şu anda on kişiden on'u benden nefret ediyor.

Her on kişiden on tanesi yaşamları boyunca ölecektir.

Dünyadaki en popüler iki sayı üç ve yedidir. $3 + 7 = 10$. Üç, trinity... veya troyka olarak bilinir. Ruh, ruh ve beden. Yedi genellikle mükemmel sayı olarak adlandırılır. Yedi kıta, yedi deri tabakası - üç ana tabaka, aralarında dört tane daha var - ve bir gökkuşağındaki yedi renk. Yedi nota ses. Yedi boyut ve yön—her boyut için iki zıt yön, artı merkez... statik... asla değişmeyen.

her şey değişti.

Deacon elini yüzünü yıkadı. "En azından Hasat Ülkesindeki savaş, sen nöbetçi kulesini temizlediğin an sona erdi."

"Memnun oldum." Verdiğim kararlar yüzünden daha fazla ölüm olmayacaktı. En azından bugün değil.

Uzun bir süre bana bakıyor. "İşte olacaklar. Seni, ailen ve arkadaşlarının seni karşılamak için beklediği Troika'ya götürüyorum. Diyarı keşfetmek, ülkeyi ve insanları tanımak için bir hafta geçireceksiniz ve yakın zamanda Firstdeath'i deneyimleyenler için bir hoş geldin partisine katılacaksınız. Ardından eğitiminize başlayacaksınız."

General olacağım. Aslında bir Conduit, en yüksek General tipi. Krallığı Myriad'ın karanlığının dehşetinden kurtarmam gerekiyor.

Troyka'da General, Lider, Kelle Avcısı, İşçi, Haberci ve Şifacı olmak üzere altı ana pozisyon vardır ve her birinin altında yüzlerce alt pozisyon vardır.

Altı pozisyon, tıpkı altı temel erdem olduğu gibi: sevgi, bilgelik, doğruluk, iyilik, merhamet ve adalet.

"Her şeye rağmen," diye ekliyor, "benden uzak duracaksın. Seni görmeye dayanamıyorum."

Zımpara kağıdı boğazımı çiğniyor. "Çok iyi." Ona sahibim. İsteklerine saygı duyacağım - şu anda *ona* olan saygımı kaybediyor olsam bile . Troikanlar bağışlamanın erdemlerini övüyor ve misillemenin tehlikelerinden yakınıyorlar. Bölgeyi seçmemin iki nedeni. Killian'dan vazgeçmemin iki nedeni var.

ben bir aptal mıyım?

Ve gerçekten *biz* yerine *Troikans* kelimesini mi düşündüm ? iç çekiyorum. Kendimi yalnız hissetsem de ailenin bir parçasıyım.

Duyguların güvenilir olduğu söylenemez. Duygular nadiren gerçekçi bir resim sağlar ve çoğu zaman yıkıma yol açar. Kalbimin bilgisine göre hareket etmeliyim: Zihin -veya mantık- anlamasa bile, kalbin anladığı şeyi.

Merhaba, manevi yasa. Sloan'la birlikte duygularıma göre hareket ettim. Ne buladıysam, şimdi onu yiyorum. Bugünün şefi Deacon.

Ann-nn-ve omuzlarım biraz daha kıvrıldı. Kontrolsüz bırakılırsa, duygularım bir silahtan veya bıçaktan daha tehlikeli bir silah olabilir. Beni yanlış yola süratle gönderip yanlış zamanda yanlış yere koyabilirler. Beni karanlıkta tutabilirler, beni Işığa karşı kör edebilirler. Beni bir an havaya uçurabilir ve bir sonraki an beni çökertebilirler. Yukarı çıkmalıyım. Etrafımdaki her şey yanlış olsa bile doğru olanı yapmalıyım.

Bir daha unutmayacağım.

Şelalede Deacon dalgaları. "Bu, Kanatların Peçesi. Troyka'ya giden tek yol. Troikanlar endişe duymadan geçebilirler. Bir Myriadlı denerse, yanarak kül olur."

Titremeler beni sallıyor. Mesaj alındı. Killian'ı içeri getirmeye çalışırsam onu öldürürüm.

Bir krallığın yanında durma ve diğerine karşı çıkma kararımın ağırlığı...sahip olduğum her şeyi, olduğum her şeyi tek bir nedene koymak...benim için öldürmeye, hatta benim için ölmeye istekli çocuğu terk etmek...birdenbire saldırıyor. ben. Panik, umutsuzluğumun küllerinden çıkıyor ve sakinliğimi öldürüyor.

Bir şiirle dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

Mutluluk elde edilemez
Ve buna asla inanmayacağım
Sevgi ve Işık yol gösterecek
Tekrar tekrar gösterdim ki
Acı ve karanlık her zaman kazanır
yalan olduğunu
Mutluluk ve neşe bir seçimdir
Gerçek şu ki
Uçurumdan çıkış yok.
buna asla ikna olmayacağım
"Bu şekilde daha iyi bir şey geliyor."
"Sadece iyi dövüşmek zorundasın."
Aslında
Ben diyecek-
"Daha da kötüsü yolda."
Çünkü bunun bir yolu yok
Uçurumdan kaçabiliriz.

Çok üzücü! Senaryoyu çeviriyorum ve şiiri en alttan başlayıp yukarı doğru devam ederek tekrar ediyorum. Yeni bir umut ışığı doğuyor.

buna tutunuyorum. Şu anda, sahip olduğum tek şey bu.

"Şelaleden dalgalanan sisi görüyor musun?" Deacon'a sorar. "Perdenin bir parçası ve tüm diyarı sarıyor. Bir Myriadlı'nın güvenle girebileceği hiçbir yer yok. " Köprüyü geçiyor, takip ettiğimden emin olmak için bir kez bile arkasına bakmadı.

İstifa ettim, peşinden gidiyorum. Ebedi evimi görme zamanı. Everlife'ı paylaşacağım insanlarla tanışma zamanı. Yeni ailem. Korumak için savaşacağım kişiler.

Ama su spreynin altına adımımı atarken tek bir soru aklımdan çıkmıyor.
Ben onları seçtim ama ya onlar beni seçmezlerse?

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: R_O_3/2.17.12

Konu: Devam edip sırtımı sıvazlayacağım

Tenley Lockwood'un paketlenip etiketlendiğini düşünün. Bana tamamen güveniyor ve benimle birlikte olmak istiyor. Belki Troyka ile yaptığı antlaşmadan çoktan pişman olmuştur. Sorun şu ki, gelecek yılı Troyka'nın içinde, eğitim alarak geçirecek. Bu, görev için Hasat Ülkesi'ne gönderilmeden on iki ay ya da elli iki hafta önceydi. On iki ay onu göremeyeceğim ya da onunla konuşamayacağım. Elli iki hafta dediğin gibi "sihrimi çalıştıramayacağım".

Onu bizim için casusluk yapması için nasıl ikna edeceğim? Troika'yı onu göreve daha erken göndermesi için kandırabilir misin?

Boşver. İmkansız önerdiğim için özür dilerim. Söz verdiğim gibi bir yıl içinde sihrimi yapacağım.

Doğru Eşittir!

ML, Killian Flynn

SAYISIZ

Gönderen: R_O_3/2.17.12

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Benden asla şüphe etme

Ben bir generalim, Bay Flynn. En iyinin en iyisi. Herşeyi yapabilirim. Sözlerime dikkat edin: Bayan Lockwood'u er ya da geç göreceksiniz. Bundan emin olacağım.

Bu arada, en yeni üyemizi eğiteceksin. Bayan Aubuchon bana bir işi halletmek için fazladan yol kat etmeye istekli, becerikli genç bir kadın gibi geliyor.

Ayrıca, yeni bir Lidere atandınız. Bayan Aubuchon ile olan ilerlemenizi Sir Zhi Chen'e bildirin. Bayan Lockwood'la olan ilerlemenizi ikimize de rapor edin.

Doğru Eşittir!

Genel Rosalind Oriana

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: R_O_3/2.17.12

Konu: Gözümdeki yaş mı?

Bana böyle bir şeref bahsettiğiniz için teşekkür ederim. Az önce öldürdüğüm Sloan'ı eğitirken *sıfır sorun* öngörüyorum . (Size alaycılığı açıklamam gerekirse haberim olsun.) Elena ve Charles benim Flanker'larım/stajyerlerim. Üçüncüyü eklemek abartılı değil mi?

Son zamanlardaki başarılarımı göz önünde bulundurarak sizden bir iyilik isteyeceğim. Madam Pearl Bennett ölmeden önce, annemle kimin kaynaştığını ve kızın Hasat Ülkesi'nde nerede yaşadığını öğrenmek için Kayıtlar Salonu'nu ziyaret etti. Madam Bennett'in notlarına bakar mısınız? minnettar olurum.

Ona ve sadece ona odaklanırsam, Bayan Lockwood'la daha iyi iş çıkaracağıma eminim.

Doğru Eşittir!

ML, Killian Flynn

SAYISIZ

Gönderen: R_O_3/2.17.12

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Çok tatlısın değil mi?

Bir dahaki sefere beni tehdit ettiğinde - ne kadar açık olursa olsun
- seni Kennels'a geri göndereceğim.

Elena ve Charles yeniden görevlendirildi. Annene gelince,
Tenley Lockwood'a söz verdiğin şeyi yapar yapmaz onun adını
seninle paylaşmaktan mutluluk duyacağım. Bizim yolumuz bu.
Sen bana yardım et, ben sana yardım ederim.

Doğru Eşittir!

Genel Rosalind Oriana

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Alçakgönüllülük, kendinizi aldatmaktan korunmanızdır.
Gurur senin yenilgindir.”

—Troyka

Sıvı güneş ışığı ve mutlulukla yıkandım. Su beni ıslatmıyor, hatta giysilerimi ıslatmıyor; içimden geçiyor, bir şekilde beni içten dışa temizliyor ve bir an için sorunlarımı yok ediyor. Barış üzerime çöküyor. Korkuya ve melankoliye yer yok.

Derin nefes alıyorum...yavaşça nefes veriyorum... ve her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Killian'ın önüne çıkan engellerin üstesinden geleceğinden eminim. O akıllı. Aslında harika. Ve Archer için çok mutluyum. Rest'e girdi. Kim savaştan kalıcı bir tatilin tadını çıkarmaz *ki* ? Kendi engellerimin üstesinden geleceğime ve yeni koşullarıma çabucak alışacağıma eminim... yeni yapılar, çalışmalar, gelenekler ve insanlar.

Diğer alemde yaşayan sayısız sadık ailem için endişelenmiyorum... benden nefret mi ediyor?

Belki, belki değil. Son nefesini vermeden önce annem benimle barıştı. Babam beni kendisinden önce lanetledi. Önemli değil. Benim huzurum sürüyor. Benim değerim onun bana olan hisleriyle ölçülmez. Ben kimim ve değerim benim değerimdir. Hayat bu kadar basit ve bu kadar karmaşık.

Killian bana dokunduğunda hissettiğim dondurucu soğuk hakkında endişelenmiyorum bile. Bir bütünün iki yarısı olduk ve birlikte olmanın bir yolunu bulacağız.

Sert bir ağırlık arkamdan çarpıyor ve beni öne doğru savuruyor. Tökezliyorum, şelalenin diğer tarafından çıkıyorum, değerli huzurumun yerini

anında endişeler ve endişeler, sıcaklığım soğuk ve umudum umutsuzluk aldı. Titremeler karnımda tutuşuyor ve hızla geri kalanıma yayılıyor.

Deacon, benden hoşlanmamasına rağmen, benim yaşımda görünen bir adam Peçe'den çıkarken dengemi sağlamama yardım ediyor.

Adam hafif bir İngiliz aksanıyla, "Üzgünüm, üzgünüm," dedi. "Kesinlikle benim hatam, evet. Nereye gittiğimi izlemiyordum."

Koyu sarı saçları ve biri siyah halkalı olan kehribar rengi gözleri var. Bir kavgaya karıştı. Az önce bıraktığımız savaş mı?

Suçluluk beni tırmalıyor.

Onda tanıdık bir şeyler var ama ben yapbozu çözemeyecek kadar inatçı duygularım arasında kaldım. Morluklara rağmen, bir hikaye kitabı prensesini kıskançlıktan ağlatacak kadar güzel. Yaklaşık beş fit on boyunda, benden çok da uzun değil. Ancak omuzlarının genişliği beni içine çekmesine izin veriyor.

Bakışları Deacon'a kaydı ve ona sessizce baktığımı fark ettim. "Yeni işe alma?" diye sordu eğlenerek ve yanaklarım ısındı.

"Evet," diye yanıtladı Deacon, sesi gergindi. Adamın omzunu sıvazlıyor ve rahatsız edici bir konuşma için kendini güçlendiriyor gibi görünüyor. "Bilmen gereken bir şey var Victor. Okçu... o..."

Victor elini kaldırıp derin bir nefes verdi. "Bana söylendi, ama yas tutmayı reddediyorum. Onun dönüşü için savaşmakla meşgul olacağım."

Victor bana göz kırpmıyor. "Eve hoşgeldin çaylak. Burayı seveceksin. Daha sonra daireme gel, ben şahsen bundan emin olayım."

Deacon, adamın göğsüne hafif bir yumruk atıyor. "Cinsel taciz semineri iyi gidiyor, görüyorum."

Sırıtan bir Victor, bana odaklanmadan önce onu selamladı. "Bir bilgi almak için geç kaldım yoksa kalıp seni daha iyi tanırdım. Biliyorum biliyorum. harap oldun. Geldiğinde—beni ziyaret etmeyi kabul ettin, değil mi?—Gözyaşlarını sileceğim." Koşarak gidiyor.

"Tanıştığım herkes beni çirkin ağaçtan düşüp her dalı vurmuşum gibi hissettirecek mi?" Soruyorum.

"Ruhlar kusursuzdur. Grupta bir kutu köpek maması yok."

Bunu bildiğim iyi oldu. "Peki o kimdi ?"

"Victor Prens. Archer'ın küçük kardeşi. Özel bir bağ paylaştılar."

Archer'ın *kardeşi* mi? Suçluluk beni kesiyor, ta ki konfetiden başka bir şey olmayana kadar .

Neden bana küfür etmedi? Yoksa demiryolu mu? Neden krallığı sonsuza kadar terk etmemi talep etmedi? Bir şey! Bunun yerine, sanırım biraz hafif flört için beni davet etti.

Ah... sıfır. Archer'ın ölümüyle olan ilgimi bilmiyor olmalı.

Keşke yer yarılıp beni yutsa.

"Seyretmek." Deacon, Victor'un az önce izlediği yolu belirtmek için kolunu sallıyor. "Troyka."

Bakışlarım parmağının çizgisini takip ediyor, kafamda hakikat anını haber veren bir davul sesi çalıyor. Troika, Archer'ın vaat ettiği kadar güzel mi, yoksa kavrulmuş kıyamet gibi çorak Killian'ın küçümsediği mi?

Yapamam... Yapamam... Buna hazırlıklı değildim. Önümdeki güzellik Archer'ın anlattığından çok daha güzel. Hiç görmediğim gibi. Altın tuğladan bir duvar, inciden yapılmış kemerli bir girişi çevreler; zarif tasarım, yalnızca üç ayrı yere oyulmuş Troikan sembolü ile bozulur.

Açık kemerin ötesinde, bazıları krom benzeri bir maddeden, bazıları kristallerden yapılmış her şekil ve tasarımdaki binalarıyla hem fantastik hem de fütüristik gelişen bir metropol. Aralara serpiştirilmiş kaleler ve diğer binalar, doğrudan bir hikaye kitabının sayfalarından alınmıştır. Külkedisi bunu *onaylar* ; Birçok surdan yükselen nemli yapraklarla, Pamuk Prenses ormanlık kulübesini kaçırmaz ve prens tepeye tırmanmak için Rapunzel'in saçına ihtiyaç duymaz.

Berrak, benekli sulardan oluşan bir gökyüzünde çiçeklerin açmasına hayret ediyorum. Bir okyanusun altında mıyız? Hayır. Gerçekleştirme: Kanatların Peçesi altındayız! Gül yaprakları havada tembel tembel dönerek düşüyor.

Bir güneş ışını, göremediğim bir güneşten dans ediyor. Uzanıyorum... sadece hareketsiz kalmak için. Avucumun ortasındaki Troikan sembolü parlıyor. Awed, kolumu çeviriyorum. Rakamlar da parlıyor.

"Çok fazla değişiklik," diye mırıldandım.

Deacon, "Kusurlu ve lekeli bir dünyada yaşıyordunuz" diyor. "Fiziksel bedenler bunu yansıtır. Ruhlar yok."

Beni inci kemerin yanından geçirdi. Merkezde, her biri farklı bir değerli taşla yapılmış ve farklı -devasa- bir boruya bağlanmış yedi küçük kemeri ortaya çıkaran bir sis parçası duvarı.

"Bunlar Gates," diye açıklıyor. "Krallık içinde yedi büyük şehir var ve her Kapı farklı bir kapıya çıkıyor. Bir an önce ulaşım sistemini öğrenmek isteyeceksiniz."

Elimi tutuyor ve beni elmaştan yapılmış bir tüpe götürüyor.

Bu elmaslar göz açıp kapayıncaya kadar kaybolur, yerini yakıcı bir havai fişek gösterisi alır. Hâlâ ayakta durduğumun, hâlâ yürüdüğümün farkındayım ama yine de bir boşluğa çekilmiş gibi hissediyorum. Işık dizisi bulanıklaşıyor, yanımdan vızıldayarak geçiyor ve bir baş dönmesi dalgası sallanmama neden oluyor.

Deacon'ın yardımıyla ayakta kaldım. Işıklar solmaya başlar, elmas tüp yeniden belirir. Krom ve kristal binalarla çevrili altın tuğlalı bir sokağa adım atıyoruz, artık krallığın kenarında değil, ortasında. *Etrafımızda binlerce* insan var. Erkek kadın. Genç yaşlı. Pekala, çok yaşlı değil. Sanırım otuz beşi kimse geçemez. Renklerin ve ırkların güzel bir karışımı var ama yine de onlar tek bir insan. Farklı ama tamamen aynı: paha biçilemez.

Myriad üzerinden yaptığım sanal gerçeklik turları sayesinde vatandaşlarının insan olarak yaşadıkları çağa uygun giysiler giydiğini biliyorum. Victoria balo elbiselerinden peştemallere kadar her şeyi gördüm. Aynı şey Troikanlar için geçerli değil.

"Herkes bir kedi kıyafeti veya bornoz giyiyor" diyorum. "Neden?"

"Cüppeler törenseldir. Bazı işler için gerekli," diye yanıtlıyor Deacon. "Takım elbiseler hafif zırhlardır. Malzeme bizi belirli silahlara karşı korur. Her zaman saldırıya hazır olmalıyız."

Bizim için ne kadar üzücü.

Her biri hafif ve neşeli bir ses takırtısı farkındalığıma çarpıyor. Gülümsemeler ve kahkahalar bol. Deacon'ın tarif ettiği tehdidi kimse umursamıyor gibi görünüyor.

Kıskançlık beni kesiyor. Hiç bu kadar kaygısız oldum mu?

Önce anne babası tarafından korunan, her türlü dış etkiden korunan bir kızdım. Sonra Prynne'de işkence gören bir kızdım. Sonra bir diyarı kurtarıp diğerini yok edecek bir kızdım. Ben her zaman bir amaç için bir araçtım. Killian ve Archer, İşçilerden arkadaşlara geçene kadar.

Boğazımdaki yumruyu geçerek, "Bir yerden bir yere birkaç saniye içinde nasıl geçtik?" diye soruyorum.

"Biz ruhlarımız, artık fiziksel yasalara bağlı değiliz. Kapılar, Işık hızında seyahat etmemize izin veriyor."

Böyle imkansız bir ifşayı işlemek için mücadele ediyorum. Işık hızının kesin değeri saniyede 299.792.458 metredir.

$$2 + 9 + 9 + 7 + 9 + 2 + 4 + 5 + 8 = 55$$

$$5 + 5 = 10$$

Saymayı bırak! Deacon yoluna devam etti. Kalabalığın arasından onu takip ederek peşinden koştum. Birbirleriyle görünüşte meşgul olmalarına rağmen, çiftler ve aileler etraflarındakilerin son derece farkındadır ve kimse başka birine çarpmaz. Herkes naziktir, gerektiğinde gerçek bir "Lütfen" ve "Teşekkür ederim" sunar.

Çeşitli parfümler, gül kokusuyla uyumlu bir şekilde karışarak havayı koklar. Gökten rengarenk yapraklar yağmaya devam ediyor.

Deacon kristal bir binaya girer, sisli bir kapıdan içeri girer. Dekor nefes kesici, tavan canlı yıldızlarla dolu bir gece yarısı gökyüzü gibi. Duvarlar, doğrudan bir gökkuşağından koparılmış tonlarla parlıyor ve yemek masalarından sandalyelere, kanepelere ve sehpalara kadar her mobilya parçası, sanki hala gövdelere bağlı dallardan oyulmuş gibi, yerde büyümüş devasa ağaçlardan uzanıyor. .

binanın *içinde bir* ormanlık orman . İmkansızın mucizeyle bulunduğu yer burasıdır.

Bina sakinlerinin kimlikleri kayıt edildiğinde aniden durdum. Firstlife'da tanıdığım ve sevdiğim insanlar ve hatta hiç tanışmadığım ailem.

İşte büyükannem Meredith; Ailem ben doğmadan önce onu evlatlıktan reddettiğinden, onu sadece resimlerde gördüm. O kadar güzel ki. İlk Ölümü kırk yaşlarında yaşamasına rağmen, şimdi yirmi beş görünüyor, teni çizgisiz, solgun saçları tek bir gri tutam olmadan.

Annem bir keresinde bana annesiyle yaşadığı maceralardan bahsetmişti. Daha az şanslı olanlara bakmak için her hafta sonunu evsizler barınaklarında nasıl geçirdiklerini.

Avuç içlerim terliyor. Onun için bir hayal kırıklığı mıyım?

Meredith, Clayton "Clay" Anders ile konuşuyor. Clay ve ben Prynne'de tanıştık ve birbirimize bağlandık. Kaçışımız sırasında buzla kaplı dağlardan geçtik ve çığa yakalandık.

Ürperirim. Clay ve Sloan bir uçurumun kenarına sürüklendiler, dehşete kapıldılar ve bir anlığına karar vermek zorunda kaldım. İlk kim kurtaracak. O sırada Sloan İmzasızdı, Clay ise Troika ile güvenli bir geleceğe sahipti.

Sloan'ı seçtim, sahip olduğum az enerjiyi onu önce sağlam bir zemine çekmek için harcadım. Dehşet ve acılarla dolu bir diyar olan Many Ends'e sonsuza kadar işkence edilmesini istememiştim.

Sonunda, Clay'i de kurtarmak için yeterli zamanım olmadı ve pişmanım...

Kesinlikle değil. pişman değilim. Evet, Sloan daha sonra bana ihanet etti. Evet, Clay çok genç öldü. Koşullar göz önüne alındığında, doğru aramayı yaptım. İmzasız bir kıza Clay'in ihtiyacı olmayan bir şans verdim. *Daha* sonra yanlış bir seçim yaptı ve hata sadece ona ait.

Ve şimdi Clay'e bak. Elim bir sevinç patlaması yaşamak için kalbimin üzerinde kanat çırpıyor. O geliyor!

General Levi Nanne'i görüyorum, kusursuz ince çizgili takım elbise içinde her zamanki gibi yakışıklı - zırhı yok mu? - siyah saçları keskin hatlarından geriye doğru taranmış. Bebek kardeşim Jeremy'yi tutuyor ve ben ciyaklıyorum.

Jeremy benim küçük mucizem. Everlife'ı aşırı kalabalıktan korumak için, Hasat Ülkesi nüfus kontrolü konusunda katıdır. Kadınlar ilk çocuklarını doğurduktan sonra kısırlaştırılır. Biri iyileşir ve ikinci bir hamilelik olursa, çocuk çocuksuz bir aileye verilir. Aile bulunamazsa çocuk yetimhaneye yerleştirilir. Yetimhaneler aşırı kalabalıksa, çocuk eleme ile karşı karşıya kalır.

Annem Jeremy'yi gizlice yakaladı. Kısa süre sonra Madam Pearl Bennett tarafından zehirlenerek öldü ve Jeremy sadece birkaç dakika sonra öldü; Annem onu beslerken farkında olmadan zehri onunla paylaşmıştı.

Mutluluğumun bir kısmı sönüyor.

Geçmiş bırak, geleceğe yürü .

Grupta başka kimseyi tanımıyorum, ama onların kan akrabalarım olduğunu hissediyorum, İlk hayatımın tüm yıllarında perde arkasından benim için savaşıyan atalarım.

"On!" Clay beni gördü ve koşarak geldi. Onunla yarı yolda karşılaştım ve kollarımı ona doladım, ona sarıldım. Bir kahkaha atarak beni etrafında döndürüyor. "Sıfır, Sekiz'e ne dedi?"

Akıl hastanesinde beni her zaman bir sayı şakasıyla karşılardı.

Yanağından öptüğümde gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Hey! Güzel kemer."

O kıkırdar. "Seni asla kandırmayacağım, değil mi?"

" *Herhangi bir yaşamda değil, dostum.*"

Burnumu büküyor. Diğerleri bize katılır ve ben ortalıkta közlenmiş patates gibi geçerim.

Clay'e döndüğümde gülümsemesi kaybolmuştu. Hüzün bana bakıyor. "Daha yapacak çok şeyin vardı. Çok erken öldün, Ten."

Göğüs kafesim sıkışıyor. "Sen de öyle dostum. Sen de öyle." Başımı omzuna yaslıyorum. "Marlowe Troyka'ya girmeyi başardı mı?" *Lütfen evet de. Lütfen.*

Marlowe Dillinger, Prynne arkadaşlarımdan bir diğeri. Tanıdığım en tatlı, en nazik kız. Sonunda akıl hastanesine gitti, çünkü annesinden -korkunç bir şekilde- yiyecek almak için para çaldı.

Akıl hastanesinden kaçmayı umarak Troika ile anlaştı. Annesi onu serbest bırakmayı reddetti ve kısa bir süre sonra, bir gardiyan hücreğine gizlice girerek...

Aklım onun katlandığı dehşetlerden uzak duruyor. Ertesi sabah altın kalpli kız intihar etti. Belki sözleşmesini feshetti, belki de etmedi. İnce baskı konusunda net değilim.

Kil titriyor. "Bana intiharlara vaka bazında karar verildiği söylendi. Onun... O Birçok Uçta."

Taze gözyaşları iyi, ama onları geri kırıyorum. Daha fazla ağlamak yok. Marlowe'un Firstlife'ı berbattı ve onun Everlife'ının daha kötü olduğunu

garantiledi. Bu adil değil. Ama onu ve Many Ends'in içinde sıkışıp kalan diğerlerini kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Yapacağım! Kararlılığım asla azalmayacak.

Merhaba demeye can atan küçük bir çocuk tanıyorum, dedi Levi, dikkatimi çekerek.

Küçük kardeşimi General'den çalmadan önce Clay'e bir kez daha sarıldım. "Sıfır! O değişti."

Levi gururla gülümser, çocuğa olan sevgisi aşıkardır. "Her gün daha da güçleniyor."

Jeremy Eleven Lockwood. En son birlikte olduğumuzda, saçları eksikti. Yanakları içe çökmüştü ve nefes almaya çalışırken şişmiş dudakları maviye dönmüştü. Şimdi benimkiyle aynı renkte kobalt bukleleri var. Şeftali ve krem rengi teni sağlık ve canlılıktan bahseder ve gözleri... değerli taşlar gibi parıldar, beni büyüler. Benim gibi, bir gözünün biri mavi, diğeri yeşil. Sadece birkaç haftalık olmasına rağmen -ruhlar tıpkı insanlar gibi, Mükemmellik Çağına ulaşana kadar yaşıyor- her iki göz de bana zeka ve hayranlıkla bakıyor.

Sadece iki kişiden bir bakış aldım: Killian ve Archer.

Sıfır! Yine ağlıyorum ve duramıyorum. Dünyanın en büyük ev hanımı mı oldum?

Gözyaşlarımdan biri Jeremy'nin yanağına sıçradı ve kıkırdadı. Tombul küçük parmaklarını benimkilerden birine doladı ve dişsiz bir kemirmek için ağzına götürdü.

"Artık sonsuza kadar beraberiz, bebeğim." En içteki varlığımdan bir yemin.

- sonsuza kadar -

"Evet..." Başımı sallıyorum. Küçük bir çocuğun sesi, daha önce rüzgarın fısıldadığı kadar emin bir şekilde zihnimde fısıldadı. Elbette kardeşim yapmadı... kesinlikle yapamaz...

Ama belki yapabilir? Yeni dünya, yeni kurallar. Neyin mümkün olup neyin olmadığını henüz bilmiyorum. Hiçbir şeyi strese sokmak için bir sebep yok. Bir, her şeyi çözeceğim. İkincisi, eğer sorarsam, daha da fazla soru üreten, garantili, şifreli bir cevap alacağım. Bu Levi'nin MO'su. Ve üçüncüsü, erkek kardeşimden daha büyük sorunlarım var, belki benimle telepatik olarak konuşuyor, belki değil.

Yani: Archer ve Killian'ın yardımı olmadan Many Ends'deki insanları nasıl özgür bırakabilirim?

Her şey her zaman adamlarıma geri döner, değil mi? Ve neden olmasın? Killian benim kayamdı, yalpaladığımda ayağa kalkmama yardım eden kişiydi.

Archer benim rehberimdi. Her bocaladığımda bana gitmem gereken yolu gösterdi.

Başka kime sahibim? Clay bu hayatta benim kadar yeni. Tanımadığım bir ailem var ve tanıdıklarımın nefret ediyorum. Ben tam olarak anlamadığım bir savaşta askerim.

Ah, hikayeyi biliyorum: İlk Kral Troika'yı oğlu Güvercinler Prensi Eron için ve Myriad'ı oğlu Kuzgunlar Prensi Ambrosine için yarattı. Daha sonra Hasat Ülkesi'ni ve onu dolduran insanları yarattı - insanların nihayetinde yaşayacakları krallığı seçmelerine izin verildi.

Bir karar. Sonsuz bir sevinç ya da pişmanlık.

Ancak Ambrosine'in her iki diyara da hükmetmeye kararlı Eron'u yok etmek için plan yapması çok uzun sürmedi.

Bilmediğim şey, farklı vatandaşların neden birbirlerinden nefret ettiği. Ya da neden, tam olarak savaşa gitmeye karar verdiler. Sadece krallarının emirlerini mi uyguluyorlardı?

Neden dostluklar, ilişkiler kuramıyoruz? Troika ve Myriad ateşkes olursa, Many Ends'deki insanları daha kolay kurtarabilirim.

Ebedi dehşetler diyarına açılan kapı, Myriad'ın içinde gizlidir. Ama artık Myriad'a giremiyorum...

Bir yol bulmalıyım.

Killian'dan benim için içeri girmesini isteyebilirim. Ve onu yakalayın, cezalandırın veya öldürün.

Bir seçenek değil. Troika ve Myriad'ın ateşkesine ulaşmasına yardım edebilirsem, Myriad'a tekrar girebilirim. Belki. Muhtemelen. Ben şansımı seviyorum.

Levi omzuma vurdu. "Bil bakalım ne şanslı kızsın? Eğitimine nezaret ediyorum ve ilk gününde sana ödev veriyorum. İsterseniz yuhalamak ve tıslamak için bir dakikanızı ayırın. Numara? İyi. *Yasa Kitabını* ezberleyin, sözleri kalbinize yazın ve görün."

"Ah, cümleleri bitirmek ister misin? Bak *ne* ?" Ve kalbime nasıl kelimeler yazabilirim?

Bana göz kırpmıyor, *kendin bul, aptal* .

İyi. Ona tek kaşımı kaldırıyorum. "Lütfen bana kitabın yalnızca bir sayfa uzunluğunda olduğunu ve ödevimin ikinci bölümünün gerçek olmadığını söyle."

Başka bir göz kırpma.

Harika!

Tanıdık bir ses, "Geç kaldığımız için üzgünüm," dedi. "Sınıf kaçtı."

Kayla Brooks ve Reed Haynesworth kalabalığın arasından geçerken heyecan dorukta. Many Ends'de kısa, soluk saçlı Kayla ve uzun, koyu saçlı Reed ile tanıştım. İlk kurtarışlarım.

Ama benim sonum değil!

Pek çok kişi gibi Kayla ve Reed de çok genç yaşta öldüler. O sadece on sekiz yaşında ve o tam bir on dokuz yaşında.

Troika ikiliye iyi geldi. Parlıyorlar.

İlk Hayatlarında İmzasızdılar, bir taraf seçmeyi ve anlamadıkları bir savaşta savaşmayı reddediyorlardı. Bunun yerine HART'a katıldılar. Alem Kargaşasına Karşı İnsanlar.

Protestocular HART karargahını bombaladığında öldüler.

Ölümleri on altı yaşından önce gerçekleşseydi, Troyka'ya da Myriad'a da sorunsuz girebilirlerdi. On altı yaşın altındaki herhangi birinin - Sorumluluk Çağı - İmzasız olsalar bile Many Ends ile hiçbir bağı yoktur.

Daha sonra, ruh-çocuk AoA'ya ulaştığında, yaşamakta olduğu alemden ayrılıp diğerine girmeyi seçebilir.

Ben ortaya çıkmadan önce Reed ve Kayla Many Ends'te ne kadar zaman harcadıklarından emin değilim... bir, iki, üç kez. Üçüncü kez çekicilik. Birlikte kaçtık, Ebedi Hayatlarımızın gidişatını sonsuza dek değiştirdik; Bu yüzden tutsakların serbest bırakılabileceğini biliyorum. Myriad'ın içinde gizli bir Kapı ya da Peçe ya da her neyse var - bizim geldiğimiz yer.

"Hey Millet." Onlara sarılırken gülümsüyorum. "Seni gördüğüm için çok mutluyum."

"Bir uyarı, dostum." Reed bana acıyan bir bakış attı. "Zaten burada düşmanlar edindiniz. Birkaç TL kaybından dolayı suçlanıyorsun."

Kalbim merkezden çatlıyor ve asit sızdırıyor. "Hatalar yaptım. Sonuçlarıyla ben ilgileneceğim."

Levi, "Yeni bir dünyada yeni bir ruhsun," diyor ve içini çekiyor. "Hiçbirimiz mükemmel bir başlangıç yapmadık ve taş atan herkes benimle uğraşmak zorunda kalacak."

Destek gösterisi beni hem sevindiriyor hem de moralimi bozuyor. İnsanların beni seviyormuş gibi yapmalarını istemiyorum, sevmezlerse başlarının belaya girmesinden korkarım.

Jeremy özgürlük için kollarını sallıyor ve bacaklarını tekmeliyor. Hiç bebeklerin yanında olmadım, bu yüzden ne yapacağımdan emin değilim. Rahatsızlığım belli olmalı, çünkü Levi onu kendine yakınlaştırıyor. Teşekkürler, kardeşim kravatının her tarafını yukarı kaldırıyor.

"Aptal cin." Levi güler ve Jeremy'nin poposuna hafifçe vurur. "Sen busun, değil mi genç adam?"

Jeremy osuruk.

Büyükannem yanıma gelip omzuyla beni dürtüyor. O benim annemin annesi, güçlü ama zarif, hatta asil ve yakından bakıldığında güzelden de öte. O kesinlikle çok etkileyici. Altın bir kedi kıyafeti onu baştan ayağa ısıltılı yapar.

"Sonunda Işığı gördüğüne sevindim" diyor.

Işık Görüş Getiriyor, krallığımızın savaş narası.

"Sana büyükanne mi demeliyim?" Alay ediyorum. "Ya da belki Gran Gran?"

Homurdanıyor. "Bana her iki isimle de hitap edersen, Işığı içinden kürek çekmen için seni dizimin üstüne koyacağım."

Görüyorum ki, genç ruhtan yaşlı kadının küstahlığını çıkaramazsın.

Mavi saçlarımın bir tutamını çekiştirerek, Neden bana Meredith demiyorsun, dedi.

"Elbette. Ama bunu her yaptığımda kendimi süründüreceğim," diye itiraf ediyorum. "Öyle olmamalısın..."

"Sıcak?" Parlak dalgalarını kabartıyor. "Annemle, *büyük* büyükannenle, Hazel ile tanışana kadar bekle."

Merakla, yüzler denizini taradım. "O burada mı?"

"Hayır, o bir görevde. İş asla uyumaz."

Bildiğim kadarıyla, sadece iki pozisyon alanı gerçekten terk ediyor. "Öyleyse o bir İşçi? Yoksa bir Haberci mi?"

"İşçi. Ve çok iyi bir tane."

Yani ben Işık ile çalışırken o insan ruhlarıyla çalışıyor. Güneş ışığını emmem gerekiyor - ki bu sadece ısı ve aydınlatmadan daha fazlasıdır - ve ışınları Troika'ya yönlendirmem gerekiyor.

"Ve sen... nesen?" Soruyorum.

"Lider. Pek çok yardımcısından biri olarak doğrudan Levi'nin emrinde hizmet ediyorum."

Yani bir İşçinin bir adım üstünde ve resmi unvanı Madam. "Serin. Ama senden biraz daha üstünüm, değil mi?" diyorum gülümseyerek.

Bir horlama daha. "Tatlım, hepimizden üstünsün. Daha doğrusu yapacaksın. Önce öğrenmen gereken çok şey var. İşte kanıt." Takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ederek bacağını dizimin arkasına sabitledi ve beni itti.

Kıçımın üzerine devrildim, tek bir hamlede ciğerlerimden hava çıktı. Nefesimi toplayamadan, küstahça ayağa kalkıyorum. *Asla aşağıda kalmayın!*

Gözleri gururla parlıyor. Çenesini eğerek sağ kolumu işaret ediyor.

"Anahtarınızın kodunu henüz çözdünüz mü?"

Ancak o zaman, markalı sayıları tenime sürttüğümün farkına varıyorum.

"Oh hayır. yapmadım. Anahtarımı nasıl çözeceğim? Ne Anahtarı?"

Sorularımı görmezden geliyor. "Olacaksın. O zamana kadar, Izgara sizinle diğer Troikanlar arasında görünmez bir bağlantı sağlayacaktır. Hepimiz birbirimize bağlıyız, tek bir gerçek kalple milyonlarca kişilik bir ordu. Gücümüze ve barışımıza güvenin."

Troyka'nın kalbinin göğsümde attığını hayal ediyorum, benimkiler Killian ve Archer'ı kaybettiğim için ağlarken beni hayatta tutuyor. "Neden Anahtarımın kodunu çözmem gerekiyor?"

Bana *Faith kelimelerinin olduğu sağ kolunu gösteriyor. Umut ve Sevgi* kazınmıştır. "Bunu yaptığınızda, Izgara içindeki kilitli kapıları açabileceksiniz."

Ah... "Kapılar neden kilitli?"

"Arkalarında saklanan bilgiler, cılız beyninizin şu anda kavrayabileceğinden daha fazla."

Cılız beyin mi? "Ne kadar nazıksın, büyükanne." Kirpiklerimi ona vuruyorum. "Anahtarınız üç yaygın kelimedir. Benimki, kafiyele veya sebepsiz bir sayı dizisidir."

"Ah, bir kafiye ve sebep var tamam. Daha önce hiç yapmadığım üç şeyi yapmak zorunda kaldım. Kendime inan, başıma iyi şeyler gelmesini bekle ve çevremdeki insanları sevsem de sevmesem de sev. Söylemesi yapmaktan kolay."

"Anlamıyorum. Annemi evsizler barınaklarına götürürdün."

"Görünüş aldatıcı olabilir. Ne yaptıysam baskı altında yaptım. Başkalarına sadakatle hizmet eden benim kocamdı, senin büyükbabandı."

Büyükbabam Steven. Hiç tanışmadığım bir adam. "O nerede?"

"Hazel ile görevde. Seninle tanışmak için can atıyor." Yürümeden önce bana bir öpücük gönderiyor.

Hiç tanımadığım bir kadın yanımda yerini alıyor, ellerimi tutuyor ve yalvaran gözlerle bana bakıyor. Kalbim, aklımın bilmediği bir şey biliyor: o babam tarafından bir kan bağı.

"Kızım" diyor. Cüppesinin eteği ayaklarında sallanıyor. "Lütfen. Ona yardım etmelisin."

Sanki pil ve kırık cam karışımını yutmuşum gibi midem bulanıyor. "Kızına ne için yardım et?"

"O İmzasız. Onu çoğundan daha iyi anlayacaksın. Onu Troika'yı seçmeye ikna edebilirsiniz. Sana ihtiyacı var."

Deacon kurtarmaya! Kolunu kadının omzuna doladı ve teselli edici olduğunu düşündüğüm sözler fısıldadı. Solgunluğuna rağmen başını salladı ve onu uzaklaştırdı. Bu diyor, yeteneklerim, sorumluluklarım ya da gerçekten işe yarar herhangi bir şey hakkında daha fazla bilgi sahibi olmayı dileyerek onları

kocaman açılmış gözlerle izliyorum. Kendime yardım edemiyor gibi görünsem de ona yardım edebilmeyi diledim.

Levi'ye bakıp, "Kızının Troyka'yı seçmesine nasıl yardım edebilirim? Ben İşçi değilim."

"Yürüyebilmek için önce emeklemelisin."

Biri beni kurtarsın . "Teşekkür ederim Konfüçyüs." Şifreli konuşmadan gerçekten nefret ediyorum.

her iş için eğitileceksin , " diye devam ediyor. "Kendi denemelerinizle, yalnızca sizin yardım edebileceğiniz insanları daha iyi anlayacaksınız."

Harika. Müthiş. Ama baskı yok, değil mi?

Levi, Clay'i sallıyor. "Ten'e yeni dairesine kadar eşlik edin. Uzun bir gün geçirdi ve biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

Kendi dairem... gerçek bir ev. Bir yılı aşkın süredir evsizim. Akıl hastanesi, sadece bir karyola ve üç yatak aldığım bir binaydı.

Diğerleriyle vedalaştım ve Clay beni dışarı çıkardı. Kalabalık oldukça azaldı. Yeni yerlere hayranlıkla bakmakla o kadar meşgulüm ki, beni başka bir tüpün içine nasıl soktuğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Kenarlar parlıyor ve bulanıklaşıyor ve bir kez daha bir boşluğa çekilme hissini yaşıyorum, ancak birkaç saniye sonra bir kır çiçekleri labirentine adım atıyorum. Meyve ve fındık ağaçları çiçek açmış, bereketiyle ağırlaşmış. Wisteria ağaçları, lavanta yapraklarından bir tavan oluşturarak başınızın üzerinde kavis çizer.

"Neredeyiz?" Soruyorum.

"Yeninin Başkenti."

Bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi yaparak başımı salladım.

Bahçeyi temizliyoruz ve Mısır piramitlerinden fütürist uzay gemilerine kadar her dönemden evlerle dolu bir sokağa geliyoruz. Clay Gotik bir katedralin önünde durduğunda içimi bir ürperti kaplıyor.

Dehşet? Huşu? Emin değilim!

"Burası," diyor, "çalışma alanları ne olursa olsun, en seçkin kursiyerlerin yaşadığı yerdir. En üst kattasın ve çok değerli olduğun için-" diye kıs kıs gülüyor, "sözcüğü" - beni kapı komşusu olarak görüyorsun. Bizim katımızda sekiz kişi daha var. Haberciler, Emekçiler ve Şifacıların bir karışımı."

Konuşmaya çalışıyorum, yapıyorum ama tek becerebildiğim anlaşılmas sesler. Güzelliği beni *şaşırtıyor* . En üstte sivri pergolalı iki kule vardır, aralarında bir kroket ve bir üçgen vardır. Büyük bir oval pencere merkezi tüketir. Güneş ışığında parıltıyan, hayat ağacı şeklinde bükülmüş dövme demirle serpiştirilmiş vitray pencerelerdir.

Clay, ağzımı kapatmama yardım etmek için iki parmağımı çenemin altına bastırdı.

Bileğindeki markayı -birbirine kenetlenmiş üç daireyi- fark ettim ve sonunda sesimi buldum. "Anahtarınızın kodunu çözdünüz mü?"

"Henüz değil," diye homurdanıyor.

Onu omzumla dürtüyorum. "Aynı gemide olduğumuz için bu kadar mutlu olmam yanlış mı?"

"Evet! Kışını tekmelemem için beni cesaretlendirmelisin."

Bir kahkahayı paylaşıyoruz ve katedrale giriyoruz. Sakinlerin yaşları on altı ile yirmi arasında değişiyor. Bazıları bana gülümserken bazıları kaşlarını çattı. Birkaç sırtış.

Muhteşem mimariyi inceleyerek dikkatimi dağıtıyorum. Her kapının üstünde triptikler var - üç ayrı panele bölünmüş resimler. Her duvar boyunca mermer sütunlar, karmaşık mozaikler -yine üç desende- ve duvar resimleri vardır. En üstte, üç katlı muhteşem bir friz tavan var.

Bir köşeyi döndüğümüzde, önümüzde özenle hazırlanmış bir merdiven beliriyor. Hem erkekler hem de kızlar yukarı ve aşağı yarışıyorlar. Yine karışık bir reaksiyon torbası alıyorum.

En karanlık parıltılı adamı görmezden gelmeye çalışıyorum. Killian'ın adının fısıldandığını duyduğumda, herkesin öfkesinin savaş alanındaki eylemlerimden çok bir Myriadlı ile olan yakınlığımla mı ilgili olduğunu merak ediyorum.

"Yani üniversiteli kızlar burada yaşıyor. Burada da mı antrenman yapıyoruz?" Soruyorum.

"Hayır. Nerede antrenman yaptığımızı öğrendiğinde kendini rezil edeceksin."

burnumu çekiyorum "Devam edip yetişkin bezi sipariş edeyim mi?"

"Ne kadar erken o kadar iyi."

Güzel bir kızıl saçlı konuşan Victor'a bir bakış atıyorum. İkisi birbirine sarılmış ve beni fark etmiyorlar. Sonra tanıdık bir yüze takıldı gözüm. Bugünkü savaştaki kız. Killian'ın önüne atladığımda beni dartla vuran siyah saçlı.

O da beni fark etti ve bana dik dik bakmak için merdivenin ortasında durdu. bir hıçkırık tutuyorum.

"Bu," diyor Clay, "Bayan Elizabeth Winchester. O biraz vahşi bir kart. Yalnızca belirli bir grup insanla konuşur, ancak daha zayıf üyelerimizi şok edici bir gaddarlıkla savunur."

"O bir stajyer, değil mi?" Yani eşit şartlarda mıyız? *Hadi, bana bir kemik at.*

Hayır, bugün kemik yok. Bir stajyer dövüşmek için yeşil ışık yakmazdı.

Clay, "Yeni mezun. Yakında bir eve taşınacak. O zamana kadar zırhını giymek isteyebilirsin. Bakışlar öldürebilseydi..."

Kötü bir ilk izlenimden kurtulamıyorum. Sadece daha çok çalışabilir, daha fazlasını yapabilir ve eskisinden daha iyi, daha akıllı, daha güçlü olduğumu kanıtlayabilirim.

Yine de daha iyi, daha akıllı ve daha güçlü müyüm? Ben iki ayağı Troika'da ve Myriad'da Killian'la birlikte kırık bir kalbin parçaları olan bir kıyım.

Endişelenme, dedi Clay. "Bir gün herkes senin peşine düşecek."

Evet. Umalım ki her iki elinde de hançer tutmuyorlardır.

Başım dik, merdivenleri çıkıyorum.

Elizabeth'in yanına geldiğimde kolumdan tuttu ve usulca, "Dikkat et Numbers. Sana çok şey borçluyum ve borcumu *her zaman* öderim. Artı faiz."

BÖLÜM DÖRT

"Gurur, zayıf olduğunuzda sizi taşır."

-Sayısız

Clay bana yeni dairemi gezdiriyor. Işıl ışıl parlıyor, giriş ve çıkışları açıklamak için heyecanlı ve ona konsantre olmaya çalışıyorum, gerçekten yapıyorum, ama...

Elizabeth'in uyarısı kafamın içinde yankılanıyor. Bana Numbers dedi. Sanki beni tanıyormuş gibi. Bugüne kadar hiç görüşmedik. Beni tanıyan biri *ona* sayılara olan takıntımından bahsetmiş olmalı. Kim? Ve başka ne belirtildi?

"Elizabeth ile arkadaşlarımdan herhangi biri var mı?" diye sordum, Clay'in bir uzaktan kumandayla ilgili anlattığı hikayeyi yarıda keserek.

İçini çekip başımın tepesini okşuyor. "Şüpheli bir kanal olarak, haftalardır kitleler arasında bir konuşma konusu oldunuz. *Birçok* insan senin hakkında *çok şey biliyor*. Archer dışındaki Ulaklar ve Emekçiler sizi kollar, korurlardı ve diyara döndüklerinde meraklı insanlar sorular sorardı."

Ellerim o kadar sıkı yumruk oldu ki tırnaklarım avucuma saplandı. O Haberciler ve Emekçiler ruh halindeydiler. Beni görmüşlerdi ama ben onları görmemiştim. Artık karşılaştığım herkes -yabancılar!- hayatımla ilgili özel ayrıntıları biliyor olabilir. Utanç verici ayrıntılar.

Belki buraya sığınırım ve bir daha asla gitmem.

"Bana daireyi bir daha gösterirsen," diye rendeledim, "bu sefer dikkat edeceğim."

Güler. "Seni kaybettiğimi biliyordum. Tamam. Tur böyle başlıyor, iki tane al."

Beni ön kapıya yönlendiriyor ve kollarını açarak oturma odasına giden küçük koridoru işaret ediyor. "Bu sizin fuayeniz."

Onu odalar boyunca takip ediyorum, her sözüne uyum sağlıyorum. Öğrendiklerim: Yeni evim, Prynn'de kilitliken reddedildiğim yaratık

konforlarının çoğuyla ve bir yatak odasıyla tamamen döşenmiş küçücük ama abartılı bir alan. Beni her yerde takip edebilen, yeni doğanların ve yeni gelenlerin görüntülerini, promosyon duyurularını, günlük ortalama vatandaşların ev sahipliği yaptığı eşantyonları ve İşçi röportajlarını gösteren harika bir hologram var.

Bu röportajlarda, TL'ler en son imzaladıkları insanlardan ve Hasat Diyarı'nda elde edilen zaferlerden bahsediyor. Benden kaç kez bahsedildiğini merak ediyorum. Daha fazlasını keşfetmeme izin vermediğim *bir* düşünce . kızacağım.

Hologramlar inanılmaz gerçekçi; insanlar dairemin içinde görünüyor.

Killian böyle mi yaşıyor?

Kanepede otur, dedi Clay, gözleri parlayarak.

Ooo-kay. İtaat eder etmez önümde parlayan bir kitap beliriyor ve nefesim kesiliyor.

"Devam etmek." Clay, kötü bir kraliçenin uyuşturucu satıcısını öldürdüğüne dair en iyi izlenimini veriyor ve benden ne yapmamı istiyorsa onu taklit ediyor. "Dokun ona. İstedğini biliyorsun..."

uzanıyorum. Parmak ucum ışıkla buluştuğunda sayfa dönüyor. Kımıldar ve geri çekilirim.

Zevkle gülüyor. "Okumak."

Bir sayfa tarıyorum ve kolumdaki sayılar titriyor. *Eylemler önemlidir. Hep. İlk Hayatınız için olduğunuz gibi, Everlife'inizin da başındasınız. Kararlarınız için sorumluluk alın. Nazik ol. Başka birinin hayatının ayrıntılarını asla bilemezsiniz. Çektikleri acılar.*

"Beklemek! Bu, *Kanun Kitabı* , değil mi?" Troikan yaşam tarzı hakkında bir el kitabı.

"Tabii."

Heyecanlı, okumaya devam ediyorum. *Sen bir hazinesin, bir hediyesin. Senin gibisi yok. Dünyada sadece senin yardım edebileceğin insanlar var. Kendini değerli hissetmiyor musun? Unutma, ne kadar düşersen düş, tekrar kalkabilirsin. Daha güçlü yükselebilirsin. Geçmişteki zayıf bağlantınız yarının gücüne dönüştürülebilir.*

Bir sonraki sayfaya geçerken titriyorum. *Bir düşmanımız var ve tek bir düşmanımız var. Kuzgunların Prensi. Onunla savaşın, çünkü o sizin yıkımınızı ister. Asla teslim olma. Siz - biz - dünyanın ışığıyız.*

"Tamam tamam. Şimdilik bu kadar yeter." Clay ayağa kalkmama yardım ediyor ve kitap gözden kayboluyor. "Turunuz bitmedi." Ama konuşurken bile beni biraz zorluyor.

"Hey." Tekrar kanepeye düşüyorum, kitap yeniden ortaya çıkıyor.

Gülerek ikinci kez ayağa kalkmama yardım ediyor ve kitap yok oluyor. Tamam o zaman. Kolay açma-kapama düğmesi var.

Bana vermeden önce süslü kumandayı kaldırarak, "Bu," diyor, "en sevdiğiniz şey bu. Hologramları kontrol eder." *Bu* metalden yapılmıştır ve Troikan sembolünde şekillendirilmiştir. Düğmeler, üç dış yaprağın üzerine dağılmış durumdayken, orta kesim rahat bir tutuş sağlar. "İsterseniz açıp kapatabilir veya her ekranda farklı bir hologram izleyebilirsiniz. Muhtemelen gece gündüz çalışır durumda bırakmak isteyeceksiniz. Levi bana Jeremy'nin çocuk odasıyla özel bir bağın olduğunu söyledi."

"Ne?" Kumandayı tekrar eline verdim. "Bana göster."

Birkaç düğmeye basıldığında, en yakın duvardaki görüntü değişerek beşik, sallanan sandalye ve oyuncaklarla dolu bir sepet bulunan boş bir oda ortaya çıkıyor.

"Dang, ben iyiyim." Kil sırtıyor. "Muhtemelen başka bir ekranı da açık bırakmalısınız. Hediyeleri kaçırmak istemezsiniz."

Hediyeler. Yepyeni bir el oyması masaya mı ihtiyacınız var? Falanca birini bitirdi ve sana hediye etmek için sabırsızlanıyor. Otantik Victoria muslininden dikilmiş yepyeni bir tören cübbesi ister misiniz? Falanca birini yeni bitirdim ve size hediye etmeyi çok isterdi.

Bir yakalama olmalı, değil mi? Yoksa bu gerçek nezaket eylemde mi? Karşılık beklemeden vermek. Killian'ın benimkini güvenceye almak için geleceğini tehlikeye atması. Archer'ın benimkini kurtarmak için hayatını verme şekli.

Ağrıyan göğsümü ovuyorum ve "Hiçbir şeye ihtiyacım yok" diyorum. Zaten materyalist bir şey yok.

Dikkatimi dağıtmak için uzaktan kumandayla oynuyorum ve çok geçmeden herhangi bir duvarın rengini değiştirebileceğimi veya yatakta otomatik çarşaf değişimi programlayabileceğimi keşfettim. Düzenli.

"Koşu bandın bile var." Tam boy ve kiloma uyması için stratejik olarak yerleştirilmiş gümüş ampullerle duvarın bir kısmına kil hareketleri. O ampuller her yaklaştığımda dönüyor ve titreşiyor. "En az beş mil koştuğundan veya yürüdükten sonra, makine bir masaj aleti haline gelir." Metal bağlantılarla uğraşıyor.

Duvarın küçük bir kısmı hem tavandan hem de zeminden ayrılmakta ve dik bir eğime doğru eğilirken merkezde menteşeli olarak kalmaktadır. Silindirler dönerek yukarıda belirtilen koşu bandını oluşturur. Üstte iki tutamak vardır.

"Egzersiz senin arkadaşın" diyor.

"*Ekstra patates kızartması dediysen , haklısın.*"

Homurdanarak beni yatak odasına sürüklüyor. Yatak küçük, ikiz ama şilte bulutlar kadar yumuşak ve vücut sıcaklığıma göre otomatik olarak soğur veya ısınır. Arkadaki bir kapı özel banyoya açılmaktadır. İçeride "hafif bir yaz yağmuru" veya "sağan bir sağanak" programlamak için ayarları olan bir lavabo, tuvalet ve duş var.

Banyo, şimdiden giysilerle dolu bir dolaba açılıyor, siyah deri kedi takımlarından özenle hazırlanmış tören kıyafetlerine kadar her şey, kimisi yeşil süslemeli beyaz, kimisi altın süslemeli beyaz, kimisi siyah süslemeli kırmızı, ama hepsi benim bedenimde.

"Bunlar...bunlar lüks," diyorum. "Troikanların adanmış görev yöneticileri olması gerekiyordu, tamamen iş ve zevk değil. Sayısız hoşgörüyü odaklanır." Beklemek. *Şikayetçi* miyim ? berbatım.

Başıma bir ok daha atıyor. "Vatandaşları rahat ettirmek iş dünyasının önemli bir parçasıdır. Mutlu insanlar üretken insanlardır. Ve zevkle ilgili yanlış bir şey yok." Beni apartmandaki en küçük odaya götürüyor. "Tamam. Son Durak. Mutfak."

Ciddi anlamda? "Ocak ya da buzdolabı yok."

"Bir daha asla yemek pişirmen gerekmeyecek. Ruhunun arzuladığı tek yiyecek mandır." Mannanın farklı şekillerde hazırlandığı bir rafa el sallıyor: sıvılaştırılmış, gofret şeklinde kesilmiş, dondurma gibi yumuşak, küçük kekler halinde pişirilmiş. "Ayrıca, bir insan olarak sahip olduğunuz her şeyden daha iyi, ikramınıza karıştırmak için bol miktarda bal, meyve ve kuruyemiş var."

Bir kavanoz açar, kaşığı içine daldırır ve bana damlayan şerbeti verir. "Bu cevizli ve ballı mandır."

Kabul ediyorum, tatlılık dilimi kaplarken gözlerim sevinçle kapanıyor. Can Kanım elektriklerle köpürüyor. On yarış koşabilirim. Hayır, yirmi. Yüz! Yapabilirdim-

esniyorum.

"Uh-oh. Düşmek üzeresin." Bir kolunu belime doluyor. "Ruhunuz bu kadar fazla uyarılmaya alışık değil ve bir soluklanma talep ediyor."

"Hayır, ben..." Damarlarımdan yorgunluk akıyor, uzuvlarım aniden kayalar gibi ağırlaşıyor. Siyah noktalar gözümün önünde göz kırptıyor ve bacaklarım sallanıyor.

"Görmek!" Yatak odasına gitmeme yardım ediyor ve beni yorganın altına sokuyor. "İyi uykular Sayı Kızı."

Ağır göz kapaklarımı kapatıp, "Bir...iki...üç" diye fısıldadım ve sürüklendim...

* * *

Markalarım hakkında hayal kurarım, ancak o zaman sayıların aynı hizada olduğunu fark ederim. Biri parlıyor, sonra diğeri ve diğeri. Anladığım kadarıyla net bir sıralama var ve heyecan kıvılcımları saçıyor.

On numara, her biri bir nokta ile parantez içine alınmış yedi sayının ardından dizilmiş olarak ilk satırı başlatır. Toplandığında, bu sayı 688'e eşittir. Onbir, onu takip eden yedi sayı ile ikinci satırı başlatır; eklendiğinde, 859'a eşittirler. Son satırı on iki, arkasından yedi sayı ile alır. Eklendiğinde, 228'e eşittirler.

Ve üç toplamı ekleyerek 1.775 elde ederim.

Amerikan Devrimi yılı. Herhangi bir önemi var mı? Yani... kendi devrimimi başlatmam mı gerekiyor? Hayır hayır. Neden bunlardan birine başlamam gerekiyor?

Rakamlarım Meredith'in sözlerine benziyorsa, üç özel ideali temsil ederler.

Rüya değişir, o idealler uzakta kalır. Aniden bir dağın tepesinde duruyorum, dünya ayaklarımda, rüzgar saçlarımda dans ediyor. Yalnızım.

Üstümde bir ciyıklama çalıyor.

Bakışlarım yukarı fırlıyor, içim iğneler ve iğneler etrafında dönüyor. Bir canavar kuş sürüsü etrafımda dönüyor. Gagalarından sivri uçlar çıkıyor ve kanatları karmakarışık bir jilet gibi görünüyor, vücutlarının geri kalanı kemikten, kassız, etsiz veya tüysüz. Metal pençeler güneş ışığında parlıyor.

Kendini koruma çılgınlıkları , *Koş!*

Çılgın bir süratle yola çıkıyorum. Bu kuşlarla daha önce Many Ends'de beni canlı canlı yemeye çalıştıklarında karşılaşmıştım. Beni burada nasıl buldular? saklamam gerek. Neresi? Vahşi bakışlarım altımda uzanan ormanda süzülüyor. Saklanacak bir yer yok ve ben...

Bir güç duvarına çarp. Tehdit! Hayatım için savaşmaya hazır olarak boyun eğiyorum. Kolay kolay düşmem.

Yumruk atıyorum, yumruk atıyorum. Duvar bir çocuk, anlıyorum. Benim yaşımda bir çocuk. Tanıdığım bir çocuk. Elimi avucunun içine alıyor ve gülüyor.

"Killian!" Kollarımı ona doladım, sarılmak için çaldım. Cildim üşümek yerine ısınıyor ve içimde zevk dalgaları dalgalanıyor. Turba dumanı ve funda kokusu sarıyor beni. "Hadi. Burada kalamayız. Kuşlar. Zorundayız-"

Parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. Yıkıcı bir gülümsemeyle gülümsüyor - nadir bir gülümseme - siren şarkılı gözleri sulandırılmamış bir neşeyle parlıyor. hareketsiz gidiyorum Bana *hiç böyle* bakmamıştı, sanki tüm kaygıları uçup gitmiş gibi. Sanki o Işık. Işığım.

"Kuşları unut," dedi, sesi duman ve çakıldan başka bir şey değildi. "Bana odaklan kızım."

İçimden ürpertiler geçiyor. Ondan uzağa bakmak imkansız. O benim can salım. Daha iyi bir söz.

Bebekken öldükten sonra Myriad yetimhanesinde büyüdü. Küçük yaşta evlat edinildi, birkaç yıl sonra geri döndü. Reddedilmeden reddedilmeye, imtihan üstüne imtihana, zorluk üstüne sıkıntıya katlandı. Şimdi yaralar ruhunu bozuyor.

Savunmasını gizlice geçmeyi nasıl başardım?

Beni daha yakına çekmek için enseme kavradı ve alnını alnına bastırdı. "Sensiz kayboldum, Ten."

"Asla kaybolmayacaksın." Parmaklarım bileklerini sarıyor, kalbim ağlıyor, *Asla bırakma* . "Seni her zaman bulacağım."

Çığlık, ciyak.

Yelping, yukarı bakıyorum, izleyicilerimizi hatırlattı. Kuşlar şimdi daha yakın, pençeler açıldı ve—

"Bana odaklan kızım." Killian beni öpüyor, ağzı benimkileri kapatıyor.

Tadı beni baştan çıkarıyor ve ben onun içinde eriyorum...

Rüya değişir, Killian kaybolur. Boğazımda bir hayal kırıklığı çığlığı köpürüyor. *Yooo!* Killian'la birlikte olmak istiyorum. Onun öpücüğünü deneyimlemek, tatlılığının tadını çıkarmak ve gücünün güzelliğinin tadını çıkarmak istiyorum.

Ona nasıl dönerim?

Dönüyorum, buradan bir çıkış yolu arıyorum... meyve bahçesi mi? Sıfır! Katedral yolunda yanından geçtiğim meyve bahçesinde duruyorum. Burada korkunç bir şey oldu. Yapraklar solmuş, meyveler çürümüş, solucanlar deliklerden kayıyor.

Bir insan kalabalığı etrafımı sarıyor, beni cezalandırıyor, herkes bana uzanıyor, kıyafetlerimi çekiştiriyor.

"Neden bana yardım etmedin?" biri ağlıyor.

"Beni kurtarabilirdin," diye feryat ediyor bir başkası, "ama beni azabımla baş başa bıraktın."

"Kız kardeşimi imzalaman gerekiyordu. Onun yerine onu Myriad'a gönderdin."

Vur, kahretsin.

dik sallıyorum. Yatağımdan gelen serinletici hava dalgalarına rağmen nefes nefese kalıyorum, terden ıslanıyorum. Tepe lambası otomatik olarak yanarak yabancı bir yatak odasını aydınlatır. Yatak odam. *Yeni yatak* odam .

Titriyorum, kanım eridi.

O rüyalar...

İki şeyden yalnızca birini ifade edebilirler: bir şey ya da hiçbir şey. Ne kadar süre dışarıda kaldım?

Ağır bir nefesle yastıklarımın üzerine düşüyorum. Gözlerimi kapatırsam Killian'a döner miyim? Beni öpecek mi? Battaniyeyi göğsüme bastırıyorum.

Vur, kahretsin.

Yine dik sallıyorum. Yatak odamın duvarında Meredith ve Clay'in bir resmi yanıp sönüyor; ikisi dairenin dışındaki koridorda duruyor gibi görünüyor. Fiyonklu ve fırırlı sevimli pembe bir catsuit giyiyor, altın rengi saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış ve koyu siyah giyiyor.

"Orada olduğunu biliyorum," diye sesleniyor.

Oh evet. Benim koridorumda duruyorlar.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve apartmanın içinden geçtim. Yürürken, yoluma rehberlik etmek için ampuller dönüyor.

Bir esnemeye kapıyı açıyorum. Meredith ve Clay içeri girerler.

Bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve *tsk-tsks* . "İki gündür buradasın ve insan kıyafetlerini değiştirmedin mi?"

Ne? "İki gün? Burada zaman daha mı hızlı geçiyor?"

"Dinlenmeye girene kadar zaman değişmez." Clay, Meredith'i dirseğiyle dürtüyor. "Sana hala uyuyor olacağını söylemiştim."

"Peki. Artık uyandın, değil mi canım," diyor. "Ve ne mükemmel bir zamanlama. Sana diyarı gezdirebilmek için vardiyamı idare etmesi için birini ayarladım."

"Beklemek. Destek olmak. Geri kalanında zaman farklı mı geçiyor?" topuklarımın üzerinde zıplıyorum. "Daha hızlı mı daha yavaş mı?" Archer'ın zihninde, ne zamandır yok?

"Bir gün bin yıl gibidir ve bin yıl bir gün gibidir."

Ah. Cevapları Levi's kadar gizemli.

"Sen duş alıp üstünü değiştirirken beklemekten çok mutluyum." Burnu kırışıyor. "Lütfen."

"İyi." Troyka'nın geri kalanını görmek için can atıyorum, dişlerimi fırçalayıp duşa giriyorum.

Meredith, "Seni ne giyeceğine karar verme zahmetinden kurtarmak için yatağına bir kıyafet koydum," diye seslendi. "Ve biraz manna."

Dışarı çıktığımda, Clay'inki gibi siyah bir kedi kıyafeti görüyorum. Prynne'de yaşarken sadece karda işeyen sarı bir tulum giydim, yani bu büyük bir gelişme.

Tatlılıktan ve beraberindeki enerji sarsıntısından zevk alarak mannalı gofret yiyorum ve daracık kıyafeti giyiyorum. Sonra misafirlerime katılıyorum.

Sıcak, dedi Clay başparmaklarını kaldırarak.

"Miyav." Meredith pençelerini havada tırmıklıyormuş gibi yapar.

Beni binadan çıkardıklarında yanaklarım ısındı. Yol boyunca yanından geçtiğim her çocuk bana dik dik bakıyor. Artık gülümsemeler veya dalgalar yok. yalan söylemeyeceğim; sokuyor.

Yoldaşlarım vasat düzeyde hoş karşılandığımı fark edemiyorlar ve ben bu konuda sessiz kalıyorum. Suçluların, özellikle de hissetmeye hakları olan öfke için başlarının belaya girmesini istemiyorum. Ayrıca, Meredith veya Clay'in söyleyeceği hiçbir şey benden nefret edenlerin fikrini değiştirmeyecek.

Ama hadi! Tek suçlu ben olamam. Başka hiç kimse bir Myriadlı ile çıkmadı mı? Ailenle vakit geçirmeye ne dersin? Çocuğu diğer tarafla imzalayan bir ebeveyn mi? Savaş yüzünden ayrılan bir karı koca mı?

"Troika'da" diyor Meredith, "yedi büyük şehir var. Mübadele Bahçesi, Restorasyon Hamamları, Tapınaklar Tapınağı, dairenizin bulunduğu Yeni Başkent, Bilgelik Müzesi, Sırlar Evi ve Kudret Kulesi.

Bir tüpe veya Kapiya giriyoruz ve Işık hızında seyahat ettikten sonra, ortaya çıkıyoruz...

Sırlar Evi, dedi gururlu bir sırtısla.

Kalabalık bir kaldırımda duruyoruz. Bir futbol sahası büyüklüğünde *dairesel bir kaldırım*. Dış kenar boyunca birbiri ardına bir gökdelen duruyor. Merkezde, neredeyse bir ada gibi, parıldayan sisten oluşan devasa bir oval...ya da belki erimiş cam? Buğulu camı çevreleyen elmaslardan yapılmış pürüzlü, cilasız bir çerçeve; üst ve alt noktalar dışa doğru uzanarak kirpik etkisi yaratır.

Varlıklı ebeveynlerle büyüdüm ama sahip oldukları hiçbir şey bununla kıyaslanamaz. Hasat Ülkesinde bulunan hiçbir şey karşılaştırılmaz.

Kitleler arasında kimse kedi kıyafeti giymiyor. Herkes düz beyaz bir cübbeyle örtülüdür. Hafızam...ya da belki Izgara... sebebi sağlıyor. Burası bir ticaret bölgesidir ve farklı görevler ve törenler için farklı renklerde elbiseler ayrılmıştır.

Gerginlik somut, koşuşturmaca açıkça zorunludur. Merkez adaya yalnızca bir avuç yaklaşırsa da, hem erkekler hem de kadınlar farklı binalara girip çıkıyor. Kimse gülmüyor ya da gülmüyor. Sadece ender birkaç kişi, sanki diğerlerinin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi rahat görünür.

Göz, dedi Clay, sis camını göstererek.

Meredith başını salladı. "Göz, Hasat Ülkesinin içini görür. Bu sayede, Kelle Avcıları insanları izleyebilir ve Liderler için dosyalar derleyebilir. Liderler daha sonra bir işe alım oyun planı hazırlar ve her birey için en iyi İşçiyi belirler."

Üç duygu arasında kaldım. Huşu—bilgi güçtür ve bu insanlar onlarınkini bir kılıç gibi kullanır. Öfkenin yeniden canlanması. Kaç kez casusluk yaptım? Ve

kıskanç. Göz, Myriad'a bakar mı? Geri kalan? Peki ya Many Ends? Killian ve Archer'a bir göz atabilir ve gelecekteki bir savaş alanını inceleyebilirsem...

Kalbim vuruşları atlıyor. ben bir ikiyüzlüyüm Beni gözetleyen insanlar kadar kötü. "Göz-"

"Hayır," diye araya giriyor.

"Bilmiyorsun bile..."

"Değil mi?" Kaşını kaldırıyor. "Etrafta gösterdiğim ilk acemi sen değilsin ve hepiniz aynı şeyleri soruyorsunuz."

Tamam, evet. Muhtemelen ne soracağımı biliyordur. Hayal kırıklığına uğradım, konuyu değiştiriyorum. "Hiç hayvan görmedim. Bölgede evcil hayvanlara izin veriliyor mu?" Her zaman bir köpek ya da kedi istemişimdir ama ailem kesinlikle reddetti.

"Ah bebeğim, hayvanlar!" Clay bir kolunu omuzlarıma doladı. "Yeni Başkent'te bir sığınak var. Hayvanlara her yerde, her zaman izin verilir, ancak genellikle sığınakta kalmayı veya Şifacıların çalıştığı Sanatoryumu ziyaret etmeyi tercih ederler. Her iki yeri de ziyaret edebilirsiniz."

Kaşların çatık. "Hayvanlar neden sığınağı tercih ediyor? Neden aileleriyle birlikte yaşamıyorlar?"

Meredith homurdandı. "Neden hayvanlara sormuyorsun? Sizi doldurmak için bir şans isterler . "

Hayvanların...konuştuğunu mu ima ediyor? Hayır, kesinlikle değil. Ama belki? Konuşan bir köpek veya kedi ne kadar havalı olurdu?

Bakıyorum sende man var, hooman. mannam yok Bana mannani ver.

Kaldırımında yürüyüp başka bir Kapıya giriyoruz, bu kapı iki bina arasındaydı. Çıkmadan önce çevremde bir değişiklik fark etmem. Daha doğrusu çıkmayı deneyin. Dev bir kalabalık yolumuzu kapatıyor.

Meredith, mırıltıların arasından duyulabilmek için sesi yükselterek, "Burası," diyor, "İkinci Kral'ın yaşadığı Tapınaklar Tapınağı. Üç ayrı bölüm var. Avlu doğu tarafında yer alır ve Tütsü Vaftizine açılır. Tütsü Kokusu -ya da WoI- Eron'un başkanlık ettiği Büyük Taht'a götürür."

"Ve İlk Kral Troyka'yı ziyaret ettiğinde burada kalıyor," diye ekledi Clay, arzulu bir ses tonuyla.

İlk Kral ile tanışmak istiyor, değil mi?

Her iki kralı da daha önce Archer Troika'yı onun gözlerinden görmeme izin verdiğinde görmüştüm.

Bir hüznün kıvılcımı tıslamama neden oluyor. "İlk Kral ne sıklıkla ziyaret eder?"

"Ayda bir." Avuçlarının ortasındaki markaların üzerinde ışık yanıp sönüyor. Kaşlarını çatarak birine dokunur ve elinin hemen üzerinde uçan bir metin mesajı belirir. İç çekiyor.

Kafasını Geçide doğru eğdiğinde, gitme zamanının geldiğini anlıyorum. Giriyoruz, Sırlar Evi'ne dönüyoruz. Sonraki durak - benim dairem. Tur bitti.

"Ters giden birşey mi var?" Ona sorarım.

"Hayır." Daha fazlasını teklif etmiyor ve ben de basmamaya karar verdim. Ben sıfır yetkiye sahip bir acemiyim.

Ancak, şansım varken krallık hakkında sorular sormaya karar verdim. "İkinci Kral'ın nişanlısı nerede yaşıyor?" Prenses Mariée'yi bir anlığına gördüm ve krallığın kendisinden daha zarif, saçları vadideki zambak kadar solgun, yanakları bir gül kadar pembe, gözleri en berrak okyanus kadar mavi. "Ne zamandan beri nişanlılar? Ve kraliyet ailesiyle henüz evlenmemişken neden ona prenses deniyor? Burada başka prensesler var mı?"

Clay mum gibi oluyor, beni rahatsız ediyor.

Meredith yaz sıcağında çiçek gibi soluyor. "Marie kayıp. Demek istediğim, onun burada olduğunu ve hayatta olduğunu biliyoruz çünkü o diğer Kanal ve Işığı Izgarada parlamaya devam ediyor, ama İlk Ölümünüzden beri onu kimse görmedi veya duymadı. Aksi takdirde turunuza nezaret eder ve kendini eğitirdi."

Dörtnala giden nabızı boynumun dibine sürtüyorum. Eğer görevden alınırsa, bana şimdi ihtiyaç duyulur, daha sonra değil.

Ama baskı yok, değil mi?

hırıltılı mıyım? Sanırım hırıltı yaşıyorum.

"Ve hayır, başka prenses yok," diye ekliyor büyükannem, muhtemelen beni olası bir panik ataktan uzaklaştırmak için. "Ünvan onun nişanını ifade ediyor. Evlendikten sonra İkinci Kraliçe olarak tanınacak. Ey! Neredeyse iki bin yıldır nişanlılar."

Neredeyse dilimde boğulacaktım. "Um, bu sana aşırı bir bekleme süresi gibi gelmiyor mu?" Mesela, üzerine bir yüzük koy ve o bebeği kilitle.

"Sonsuza kadar yaşadığında, iki bin yıl hiçbir şey değildir. Savaşı biz kazandıktan sonra anlaşmayı imzalayacaklarını söylüyorlar." Ani bir rüzgar patlamasıyla saçımın bir tutamını savuruyor ve saç tellerini parmaklarının arasında kaydırmak için uzanıyor. "Peki ya sen ve... erkek arkadaşın?"

Karmaşıklığın klasik bir örneğiyiz."

Yine de şu anda Troyka'da ortaya çıksa, onu gizli bir köşeye çekip ciğerlerindeki havayı öperdim. Onu bir uzvumu özler gibi özlüyorum. O benim en sevdiğim şeylerden biri.

İki kişi hızla yanımızdan geçiyor, konuşmaları dikkatimi çekiyor. Tüm gücümle dikkatimi dağıtan şeylere tutunuyorum. Konuşuyorlar... Rusça, eminim bana özel Troikan dilini hatırlatıyor. "Troikan öğrenmek için nereye gidebilirim?"

Hiçbir yere, dedi Meredith. "Anahtarı kullandığınızda öğreneceksiniz, bir saniye önce değil."

Markalarında başka bir ışık yanıp sönüyor. Yeni mesajı kontrol eder ve sertleşir. "Görünüşe göre çok uzun sürüyorum. Gitmemiz gerek." Hızlı adımlarla, bizi çıktığımız ilk Geçide yönlendiriyor.

Yeni Başkent'e varır varmaz yanağımı öpüyor ve "Yarın akşam yedide seni alırım. Ben hoş geldin partisinde senin randevunum." Aceleyle uzaklaşır, başka bir Geçit'in içinde kaybolur.

"Eve gitmeye hazır mısın, Numara Kız? Numara? İyi, öyle düşünmedim. Biraz eğleneceğiz." Clay beni ormanlık harikalar diyarına geri götürüyor.

Reed ve Kayla arkada bir masaya oturmuş, rahat ve umursamaz bir şekilde bakıyorlar. Diğer masalar hiç tanımadığım insanlarla dolu... beni fark eden ve konuşmalarını kesen insanlar. Sessizlik çöker.

Bir çizmeli ayaktan diğerine geçiyorum. Savaş ürkütücü ama bu daha da kötü.

Reed kaşlarını çatı. yutkunuyorum. Beni tanıımıyormuş gibi mi yapacak?

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum.

Bir saniye sonra Reed bize el sallıyor.

Clay bir dayanışma gösterisinde elimi tutuyor ve beni arkadaşlarımıza götürüyor.

"—Archer," dediğini duydum birinin.

"Biliyorum. Ölmesinin sebebi o," diye yanıtlıyor bir başkası.

Yüzümden sıcaklık çekiliyor.

Benim seçimim, benim sonuçlarım.

Prynn'e'de kalmamdan önce ailem benim için her şeye karar verdi. Prynn'e'de tüm kararları Dr. Vans verdi. Ne yedim, ne giydim, kimlerle konuştum. Sonunda kontrolü ele aldığımda, düştüm ve yandım. Archer bedelini ödedi.

Burada bir hayatı vardı. Bir aile. Ona güvenen insanlar. Benim yüzümden onu kaybettiler.

Bağırmak istiyorum, "Onu Diriliş'te geri getirebiliriz! Haberi yayın. Archer'a oy verin." Ama koşan diğerleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belki bu insanlar sevgili bir aile üyesini geri getirmeyi umuyorlar.

"Gitmeliyim," diye tekrarlıyorum. Ben bu insanlarla Izgara aracılığıyla bağlantılıyım, bu yüzden sadece bakışlarının beyaz-sıcak pingini hissetmiyorum; Hoşlanmamalarının mide bulandırıcı yanığını hissediyorum.

Benden hoşlanmaya yatkın insanları gerçekten beni sevmeye ikna edemezken, krallıklar arasındaki savaşı nasıl sonlandırabilirim?

Sakin ol. Bir yol bul. Nihai sonuç önemlidir. Başarısızlık bir seçenek değildir. Annem Myriad'da yaşıyor, ailemle birlikte hiç tanışma fırsatım olmadı. Bir de Killian var tabii.

"Kalıyoruz." Clay elimi sıkıyor. "Altı tekerleği ve sinekleri olan nedir?"

Şaka yapacak havamda değilim - öyleyse bir şaka yapmak için daha iyi bir zaman var mı? "Başka? Bir çöp kamyonu."

Tavana bir yumruk sallıyor. "Bir gün onu ezeceğim."

Biz masada yerlerimizi alırken Reed bize tabağından bir parça manna ikram ediyor. Clay kabul etti ama başımı salladım. Tek bir lokma yutarsam hemen geri gelir, garantili.

"Peki bugünün özeli ne?" diye soruyor.

"Çilek ve bal," diye yanıtıyor Kayla. "Henüz en iyisi."

Peki. Açıkça manna restoranındayız. Merak bana daha iyi geliyor. "Manı kim yetiştiriyor? Ve bunun bedelini tam olarak nasıl ödüyoruz?"

"Yeni Başkent'te burada bir tarım bölümü var." Reed avucuna dokunuyor, elinin üzerinde parlayan Işığı yazıyor ve masanın ortasında bir harita beliriyor. Uzun bir otlak alanını işaret ediyor. "Agronomistler, Laborer'ın bir alt bölümü, ekinleri eker ve hasat eder."

Troikan teknolojisindeki rahatlığı bana umut veriyor. Uzun süredir burada değil ama ustalaştığı her şeye bir bakın.

"Paraya gelince," diyor Kayla, "stajyerlere ihtiyaçlar için haftalık bir ödenek veriliyor."

Reed homurdanıyor. "Biriktirdiğiniz bir harçlık, paranın gelmeyeceğinden korkarak. Buranın Hasat Ülkesi gibi olmadığını ne zaman anlayacaksınız?"

Kayla *hmp* ve elini masanın kenarına yasladı. Markasında bir Işık yanıp söner ve üç bip sesi duyulur. "Orası. Az önce taze manna için para ödedim. Rica ederim."

Tabii ki, bir garson - Laborer'ın başka bir alt bölümü - çok geçmeden bir gülümseme ve bir tabak çilek ve ballı manna ile gelir.

Yola çıkmadan önce, "Biraz aydınlanmış olabilirsiniz," diyor.

Kayla iki parçayı cilalamadan önce bana bir ısırık veriyor. "Beş dakika önce gelseydin, Victor Prince ile tanışabilirdin. O..."

"Archer'ın kardeşi. Evet." Yerimi değiştirdim, yine rahatsız oldum. "Onunla ilk geldiğimde tanışmıştım."

"Ey." Bir parmak ucunu tabağının kenarında gezdiriyor. "Bana ders veriyor. O-"

Restoran sessiz, sesi gür çıkıyor. Yanakları karardı. Girişe bakıyorum ve iki kez çekiyorum. midem bulanıyor.

Elizabeth burada ve yanında uzun boylu, siyah saçlı bir adam var.

Bana dik dik bakıyor, çenemi kaldırıyorum. Beni kum torbası olarak kullanmak istiyorsa, tamam. Göreyim seni. Acı için acı. Ben istekliyim ve savaşmayacağım. Ben bunu hak. Ama aynı zamanda yılmayacağım.

Kayla, Elizabeth'in acısını çeken taraf kendisiymiş gibi titriyor. Her türlü yüzleşme onun için zordur. Many Ends'de neredeyse her dövüşten geri tepmişti.

Ya sayısız destekçi gider," diye duyurur Elizabeth, "ya da ben giderim. İstediyini al. Ama akıllıca seçmenizi öneririm. Birimiz sana yardım edecek. Diğeri seni sırtından bıçaklayacak."

Üfürümler patlıyor. Bütün gözler bana odaklandı ve kısıldı. Isı yanaklarımı yakıyor ve eminim ki rengim Kayla'nınkiyle eşleşiyor. Istakoz kırmızısı.

"Seni seçiyorum," diyor Reed bana. "Her zaman seni seçeceğim. Hayatımı kurtardın."

Şükür ile aşıldım. Sorun şu ki, Elizabeth'in onun için hayatı perişan edeceğini biliyorum. "Hayır," diyorum. "Onu seç." Ayakta dururken mide bulantısı midemi bulandırıyor. "O-"

"Mümkün değil." Clay yanımda duruyor ve Reed de hemen aynı şeyi yapıyor. Kayla'yı da.

Minnettarlığım artıyor. "Oturun çocuklar," diye mırıldandım ama yerlerinde kaldılar.

Killian, Elizabeth'in yüzüne gülerdi, belki onu tersledikten sonra bir masayı devirirdi ve sonra ona gitmesini söylerdi, çünkü o kalacaktı.

Archer içten bir pişmanlıkla özür diler ve bir olayı kışkırtmadan ayrılırdı.

Oğullarımı özlüyorum.

"Gideceğim. Bu sefer," dedim toplayabildiğim kadar ağırbaşlılıkla.

"Yaptıklarım Archer'ın ölümüne yol açtı ve tüm sorumluluğu alıyorum. Cezayı kabul ediyorum."

"Yalancı." Elizabeth tısladı, "Affedilmeyi bekliyorsun."

Arkadaşı esrarengiz gözlerle bizi izliyor. Düşüncelerini okuyamıyorum.

"Bir gün, evet. Bağışlanmayı umuyorum." Kendimi *hiç affedebilir miyim* ?

"Archer bana Troika'nın harekete verdiği değeri öğretti... ve bu bir hareket, bir duygudan çok bir karar." Elimi kaldırıp bağırdım, "Bir tur ikinci şans millet. Üzerimde."

Elizabeth bana bakıp sırtıttı.

Amacımı dile getirdikten sonra onun yanından geçtim. Bana vurmanın yararlarını açıkça tartışarak yumruklarını sıktı. Sonunda, durmayı seçer. Akıllı. Kavgalarım ben başlamam ama onları her zaman bitiririm. Olaysız bir şekilde binadan çıkıyorum, arkadaşlarım topuklarımın üzerinde. "Keşke kalsaydın" diyorum onlara. Clay, "Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için" diye yanıtlıyor. Kayla kıkırdar. "Yani biz şimdi Dört Silahşör müyüz?" "Hayır. Kendimize Reed Raiders adını verdiğimizizi düşünüyorum." Reed kaşlarını kaldırıyor. "Mümkün değil." Clay pazılarını esnetiyor. "Biz Clayminators'ız." Kayniac'lar için gemideyim, diyor Kayla. "Bize inek sürüsü dışında bir şey denirse, şaşırırım," diyorum gülerek. "Ayrıca, biri bizi tehdit ettiğinde, bize ona *kadar sayma* dememiz yeterli. Kötü adamlar anneleri için ağlayarak kaçacaklar." Kahkahalar bol. Ancak eğlencem uzun sürmüyor. Daireme giderken omzumun üzerinden kaçamak bir bakış attım. Hiçbir şey ve kimse yok ama sanki dertlerim beni takip ediyormuş gibi hissediyorum. Ve neden olmasınlar? Ayak bileklerime zincirlenmişler, yıllardır arkamda sürüklediğim tuğlalar.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Tutarlılıkta güç vardır."

—Troyka

Ertesi akşam tam yedide Meredith kapıma geldi. Elizabeth'le karşılaşmamı neredeyse unutmuştum.

Hemen hemen.

Günün geri kalanını daireme kapanıp Jeremy'nin ve hatta onu ve Levi'yi ziyaret eden Meredith'in video akışını izleyerek geçirdim. Clay, Reed ve Kayla sınıflarına gitmeden önce benimle bir saat geçirdiler. HART ve operasyon yöntemleri hakkında sorular sormuş, Myriad ile savaşı durdurmanın yollarını gizlice beyin fırtınası yapmıştım.

Reed , her iki alemden de insanları topladık ve değişikliklerin yapılabilmesi ve gelecekteki çatışmaların önlenmesi için herkesi şikayetlerini listelemeye teşvik ettik . Ama her zaman devreye giren yetkiler davayı durdurdu.

Bana bir fikir vermişti ve ben de On parçalı bir plan olacağına emin olduğum bir, iki ve üçüncü adımları atacaktım.

Elizabeth'le bir görüşme ayarla, benimle olan şikayetlerini listelesin. Onu ve bu süreçteki diğer herkesi kazanın. Troikanları Myriad ile savaşın bizim çıkarımıza olmadığına ikna edin.

Bilirsin, kolay şeyler.

Belki Adsız Bir Sayısız Aşıklar partisine ev sahipliği yaparım.

T + M = TuisM

Tuism: Başkasının çıkarlarını kendi çıkarının önüne koyma uygulaması.

T ve M harfleri sayısal eşdeğerleri (20 ve 13) ile değiştirildiğinde 33'e eşittirler.

Otuz üç, bir zehir olan arseniğin atom numarasıdır, ancak aynı zamanda genellikle Mükemmellik Çağı ile ilişkilendirilen yaştır.

Otuz üç, AMEN'in sayısal karşılığıdır: 1 + 13 + 5 + 14 = 33.

Tuism'im için yardıma ihtiyacım olacak. Ya Killian'ı benimle ittifak kurmaya ikna edebilirsem? Yapabiliriz-

Ne? Başkalarını davamıza katılmaya ikna etmek mi? Troikalıların ve Myriadlıların birbirlerini sevebileceklerini kanıtlamak mı?

yakamı çekiştiriyorum. *Aşk* gibi sözcükleri etrafa saçmaya gerek yok değil mi? Killian muhtemelen çıldırırdı.

Sıfır! Onunla iletişime geçmem gerekiyor, ama bunu yapmanın bir yolu yok.

Meredith boğazını temizledi ve kapının eşiğinde durmuş uzaklara baktığını fark ettim. Onu içeri doğru hareket ettirirken yanaklarım ısındı. Yanımdan geçip gidiyor, arkasında çırpınan orkide kokusu.

Siyah dikişli resmi beyaz bir elbise giyiyor. Malzeme bir an onun eğrilerine uyuyor ama bir sonraki an serbestçe akıyor.

Bir demet metal bağlantı tutuyor. "Sana bir elbise getirdim."

Bu bir elbise mi olmalı? "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Genellikle, ama asla modayla ilgili değil." Beni dövüyor, kedi kıyafetimi çıkarıyor ve beni bağlantılara oturtuyor. Geniş bir gülümseme çiçek açar. "Büyüleyicisin."

"Teşekkürler." İzin veriyorum ve yatak odama giriyorum ve uyluğuma bir mutfak bıçağı saplıyorum.

Barış için can atsam da düşmanlarım olduğunu inkar edemem. Her şeye hazırlıklı olmalıyım. Prynne'in içinden öğrendiğim bir ders.

"Büyüleyici" çekiciliğimi merak ederek, yansımamı inceliyorum. Elbisenin üst kısmı, tüy yanılması vermek için biri diğerinin üzerine yerleştirilmiş küçük ovalardan yapılmıştır. Bu sahte tüyler, birbirine örülmüş ve belime sarılmış çok sayıda zincire ayrılmadan önce göğüslerim arasında derin bir V oluşturuyor, uçları ayak bileği uzunluğunda bir etek oluşturmak için basamaklı.

Tüm topluluk yüz pound veya daha fazla ağırlıkta olmalıdır, ancak pamuklu bir tişört kadar hafiftir. Daha da şaşırtıcı olanı, tam hareket kabiliyetim var.

Keşke Killian burada olsaydı. Yavaşça bana bakar ve "Güzel elbise. Şimdi çıkar onu." Ve ihtiyaçtan titrediğimi gizlemek için gırtlaktan bir kahkahayla gülerdim. Onun kollarında olmak için acı çekecektim.

ağrıyorum.

O tam bu anda nerede? O ne yapıyor? Kimin yanında?

Dün gece onu tekrar rüyamda gördüm ve hala hamım. Sabah sisi gibi kaybolmadan bir saniye önce dudaklarının yumuşak dokunuşunu hissettim.

Bana ihtiyacı olduğu hissini üzerimden atamıyorum. Birbirimize ihtiyacımız olduğunu.

Ya başı bir tür beladaysa? Ya çaresizce yardımım için bana ulaşmaya çalışıyorsa?

Ya Kennels'da sıkışıp kalırsa?

Ürperirim. Kennels, Myriad'ın ceza için bir numaralı tercihidir. Kafes kafes üzerine yığılmış, her birinin içinde farklı bir ruh kilitli. Erkekler ve kadınlar, erkekler ve kızlar. Yaşın önemi yok. Herkes alçaltılmış, sıkışık ve aç.

Sanki bir şekilde bu korkunç görüntüyü engelleyebilmişim gibi gözlerimi kapatıyorum.

ile iletişim kurmanın bir yolunu bulmalıyım.

Başım dik, Meredith'e tekrar katıldım. "Herkes böyle mi giyinecek?" İyi. Normal, esintili geliyordum.

Cevap yerine, "Ah, tatlım tavşan. Sahip olduğunuz iş için değil, istediğiniz iş için giyinmelisiniz."

"O zaman hesap makinesi takmalıyım." Daha uzun bir Firstlife'im olsaydı, muhasebe diploması almayı planlardım.

" *Tsk-tsk* . İnek gösteriyor."

"Ve senin yaşlı kadın gösteriyor."

Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz, ama neşenin gözlerine tam olarak ulaşmadığını fark ettim. Daha yakından bakınca, ağzını parantez içinde tutan gerilim çizgilerini fark ettim.

Dünkü mesaja verdiği tepki göz önüne alındığında, perde arkasında kötü bir şey oldu.

"Bana neyin yanlış olduğunu söyleyin, madam." En otoriter tonumu kullanırım. "Bu, yüce amirinizden bir emirdir."

Gerginliği azalır ve homurdanır. "Bilmek mi istiyorsun? İyi. Nasıl olsa bilgilendirileceksiniz."

Ben?

"Myriad, daha önce imzaladıkları bir kızı sanki o... peki, senin kadar önemliymiş gibi koruyordu. Ve o olabilir. Bulaştığına dair söylentiler var..." Tek bir kelime "Penumbra" diye fısıldamak için eğilirken ürperiyor.

Zihinsel dosyaları karıştırıyorum, referans bulamıyorum. "Nedir-"

Bir elini ağzıma kapatıyor ve başını iki yana sallıyor, gözleri birer tabak gibi fal taşı gibi açılmış.

Tamam tamam. Ellerimi kaldırıyorum, tüm masumiyet. Çok gizli konu. Anladım. "Neden ona Sütyen demiyoruz?"

Eli düşüyor, yarım bir gülümseme ağzının bir yanında alay ediyor. " *Sütyen* , şimdiye kadar yalnızca söylenti biçiminde ele aldığımız oldukça bulaşıcı bir hastalıktır. Hiç kopma olmadı. Nüfusumuzun yarısı bunun bir korkutma taktiği olduğuna inanırken, diğer yarısı patlamayı bekleyen bir saatli bomba

olduğuna inanıyor. Söзде duyarlı olan sadece insanlardır, ancak enfekte olanlar bir Fesih'in yeteneklerini geliştirebilir."

Fesih—Sayısızdaki en yüksek General rütbesi. meslektaşım. Ben Işığı çekiyorum -ya da daha doğrusu yapacağım- ve Fesihler onu tüketiyor.

"Hangi kamptasın?" Soruyorum.

"Zamanlı bomba. Kanun *Kitabı*, bildiğimiz gibi dünyaların bir gün sona ereceğini öngörür. Bundan daha iyi bir yol var mı? Ama bu başka bir zaman için başka bir hikaye."

Tarafsız bir ifadeyi sürdürmek büyük bir çaba gerektirir. Dünyaların sonu mu gelecek? Yaklaşan felaketleri ilk kez duyuyorum!

Değişikliklerin felaket olacağını düşündüren nedir?

Öldüğüm gün duyduğum bedensiz ses, aklımın bir köşesinden fışkırıyordu. Bu Izgaradır. Troika'nın kalbine olan bağlantım. Artık eminim.

Derin nefes al, ver. "Bildiğimiz dünyalar değişirse, daha iyisi için değişebilirler." Mesela...barış sağlanabilir.

Kafası yana yatar. "Çok doğru. Ama bu hastalıkla hiç uğraşmadığımız için kesin bir tedavimiz yok. Ancak, önemli olanın Kanallar olduğundan eminiz. Eğer Pen— *Sütyen* tamamen karanlıksa, o zaman Işık onu kovalamalıdır."

Korkunun soğuk parmakları omurgamdan aşağı iniyor. Prenses Mariée MIA ile birlikte Troikan güçleri, Penumbra'yı kontrol altına almak için bana bakacak, değil mi? Bilgilendirileceğime şaşmamalı.

Bizi kurtarmam gerekiyor. Ben. Hepsi benim yalnızlığım tarafından.

Ben hazır değilim.

Asla hazır olmayacağım. Ama yine de yardım edeceğim.

"*Sütyen* patlamasına ne sebep olur?" Soruyorum. "Neden diğer Troikanlar gerekli miktarda Işığı kullanamıyor?"

"Torchlight'ı duydun mu?" Hayır anlamında başımı salladığımda ekliyor, "Bizim için Işık güçtür. Bizim elektrik versiyonumuz. Bir ruha çok fazla elektrik çarparsa, vücudu kapanır. Meşale, manevi eşdeğerdir. "

Mide krampı . Bilmediğim o kadar çok şey var ki hayatta kalabilecek miyim bilmem *gereken o kadar çok şey var ki*. "Bu savaş," dedim iç çekerek. "Alemler yüzyıllardır savaşıyor. İnsanlar *neden* kavga ettiklerini hatırlıyorlar mı?"

"Tabii ki. Doğruya karşı yanlış. Anarşiye karşı değerler." Omzumu dürterek, "Dövüşlerden bahsetmişken. Elizabeth'le karşılaşmanı duydum."

Büyükannemi barış planıma dahil et - *birini vur* . "Bana kızgın. Ve anladım. Yaparım. Ama onunla kavga etmek istemiyorum. Kimseyle kavga etmek istemiyorum. Neden hepimiz anlaşıyoruz?"

"Kolay. Doğru olan için savaşmazsak, yanlış olanın altında eziliriz."

Peki. *İkiye vur* .

Takmadığı bir kol saatine baktı ve beni kapıya doğru nazikçe itti. "Yeter gevezelik. Gitmeliyiz."

"İyi," diye homurdanıyorum.

Dairemden çıkıyoruz. Koridor, sadece takılan ve konuşan kursiyerlerle dolup taşıyor. Çoğu zırh giyiyor, bazıları ise cübbe giyiyor. Herkes ne yaparsa yapsın Meredith'e boyun eğmek için mi duruyor?

Ooo-kay. Burada hepimiz sevgi ve saygıda eşitiz ama bu onun Liderlik pozisyonuna saygının bir göstergesi. Onunla birlikte olduğum gerçeği -ya da belki dün gece Levi'nin dile getirdiği tehditler orman yangını gibi yayıldı- bana bir avuç gülümseme ve hatta daha fazla dalga kazandırıyor. Kimse bana dik dik bakmıyor. Birkaç kız elbiseme özlemle bakıyor.

İki Kapıyı Tapınaklar Tapınağı'na götürüyoruz. Kalabalık var ama bu çok daha ince, daha önce gözden kaçan detayları not etmemi sağlıyor. Avlu, çeşitli renklerde bol miktarda gülle doludur. Hiçbir taç yaprağı kuru veya solmuş, yaprak sarkması yok. Saplarında diken yoktur.

Bir sonraki oda Tütsü Kokusu ve birdenbire ismin nedenini anladım. Göksel bir koku havayı doyurur. Her nefeste, saf yaşamı soluduğumdan eminim.

On dört erkek ve kadın, girişi koruyan altın tuğla duvarın önünde duruyor. Her yüzü taradım, akranlarımla ölçüsünü aldım ve olası her çıkışı araştırdım.

Şimdi çalış, sonra rahatla.

On dördü farklı milliyetleri temsil ediyor ve ortalama Troikalılar gibi görünüyorlar, ancak omuzlarına kısa metal halkalar dikilmiş turkuaz cüppeler giyen sadece onlar. Levi'de bunlar arasında.

On dört, yedinin katı. Çift porsiyon. Numerolojide, acıdan, sorundan ve panikten kurtuluş anlamına gelir.

Uzun zaman önce insanlar evlendiğinde on dört gün boyunca düğün şölenini kutlardı.

On dört kişinin sağında sekiz kişi bir sıra oluşturuyor. Sekiz, oksijenin atom numarasıdır. Meredith ve ben sonunda bir yer alıyoruz, bizi dokuz ve on yapıyoruz. Ne kadar uygun.

"Omurga düz, omuzlar dik," diyor biz ilerlerken. "Güçlü Generallerimizle tanışmak üzeresiniz."

Gerginlik beni dürtüyor. Reddedilecek miyim yoksa hoş karşılanacak mıyım?

Cepheye vardığımızda, Meredith tanıtımlarla ilgileniyor. Tam adlarını asla hatırlayamayacağımı düşündüğümde, Izgara devreye giriyor. Agape, Ying Wo, Tasanee, Bahari, Mykhail, John, Spike, Alejandro, Marcos, Jane, Chanel, Luciana, Shamus ve tabii ki, Levi. Dünyanın her yerinden selamlıyorlar ve

herkesi karşıladıkları gibi beni de içten bir sıcaklık ve sevgiyle karşılıyorlar. Sarıldım, okşadım ve sayılara olan saplantımla dalga geçtim.

Alejandro, "Burada iyi şeyler yapacaksın" diyor. Sonsuza kadar ona bakmak istiyorum. O, güzelliğin kişileştirilmiş halidir. Koyu saçlar, koyu gözler, koyu ten. Mükemmelliğin poster çocuğu.

"Umarım," diyorum. Gerçekten yaptım.

Meredith benimle aynı hızda duran sekiz kişiyle beni tanıştırdığı avluya kadar bana eşlik ederken adeta havada süzülüyorum. Diğer yeni başlayanlar.

Sekiz—sonsuzluğun sembolü gibi görünüyor. Bir dur işaretinin sekiz kenarı vardır. Benimle, dokuz kişiyiz. Yogaya göre, bir insan vücudunun dokuz kapısı vardır - iki göz, iki kulak, ağız, iki burun deliği ve açıklıklar... um, atık uzaklaştırma ve biri üreme için. Bir kedinin dokuz canı vardır. Mutluluk bulut dokuzda bulunur.

Çaylaklar Raanan—Elizabeth'e manna restoranına giden adam—Fatima, Winifred, Nico, Rebel, Hoshi, Sawyer ve Clementine. Onlar da dünyanın her yerinden geliyorlar. Neyse ki Izgara, konuştuğumuz dil ne olursa olsun birbirimizi anlamamızı sağlıyor.

Altı buçuk yaşında, ayak vuruşu - Fatima en genç, bir evde çıkan yangında öldü. Yetmiş üç yaşındaki Nico en yaşlısı. Bunu düşündüğüm için kendimi sürünge gibi hissediyorum ama... o ateşli.

Zevkle, tuhaf saçlı olan tek ben değilim. Clementine'in pembe lüleleri var, Nico'nun bukle kütlesi itfaiye aracı kırmızısı ve Hoshi'nin kalem gibi düz kilitleri erik rengi, mor alt tonlu koyu.

Raanan dışında herkes coşkulu bir selam verir; sessiz kalıyor, ifadesi düşünceli. Ona rağmen, yabancı olduğumuz düşünülürse, diğerleriyle dostluğum beni rahatlatıyor. Garip bir diyardaki yabancılar birlikte akın ediyor sanırım.

Fatma masum bir sırıtışla, "Bu arada bazıları senden bahsediyor," dedi, "Boynuzların, dişlerin ve çatalı bir kuyruğun olmasını bekliyordum."

"Doğruyu biliyorum?" On dört yaşındaki Rebel, şakacı bir tavırla küçük kızı yandan dirseğiyle dürtüyor. "Aslında büyük hayal kırıklığına uğradım."

Hoshi ve Clementine ayağa kalkıp alkışlarken Raanan kaşlarını çatı.

"O burada!" Clementine ciyaklıyor. "Biri beni çimdiklesin. Hayır, yapma! Eğer bu bir rüyaysa, uyanmak istemiyorum."

Hoshi, "Onu bir kez daha görebilmek için dua ediyordum," diye itiraf ediyor.

Onu keşfetmek için omzumun üzerinden bakıyorum... Victor Prince. Hiç tanımadığım bir kızla derin bir sohbete dalmış ve hayranlarını henüz fark etmemiş.

İyi ruh halim, delikli bir balon gibi söner. Archer'ın ölümünün üzerinden günler geçti. Benim tatlı, sevimli Archer'ım.
İyileşmeye başlamadım.

Seni her dakika her saniye özlüyorum
Yakın mısın? Umut artık çağırmıyor.
Hıçkırmak istiyorum ama burada, şimdi sadece diz çökebilirim.
Hissettiğim tek şey boşluk.
Söyle bana, lütfen, nasıl devam edeceğim.
Sonsuzluğun geri kalanında, sen, Küçük "Yay" Peep, gittin.

Keder, Victor'un iyimserliğini sildi mi? Diriliş hakkında daha fazla konuşma duymadım. Başkalarını Archer'a oy vermeye nasıl ikna edebiliriz? Deneyelim mi?

Yumuşak müzik havada süzülüyor. Güllerin zenginliği arasında canlı bir grup çalışıyor. Troyka'daki diğer pek çok şey gibi onların enstrümanları da görmeye alışık olduğumdan farklı ve sesler... oh, vay, sesler! Melodisi akıllara durgunluk verecek kadar güzel. Kulaklarım çınlıyor. Gözlerimde iyi yaşlar.

"Hiç bu kadar mükemmel bir şey duydun mu?" Winifred gruba hülyalı gözlerle bakıyor.

"Bizi affedin millet. Ten'i alıp götüreceğim." Bir kolunu belime dolamış Meredith, kapı kapalı olmasına rağmen beni Büyük Taht odasına doğru sürüyor.

"Neden..." İkinci Kral'ın kapıların sağ tarafında bir kadın ve erkekle konuştuğunu görüyorum.

Menekşe rengi cübbesi hayatımda gördüğüm en süslü, dikişleri altın iplikle bağlanmış, etek ucu Lifeblood'a batırılmış gibi parlıyordu. Uzun boylu, yüzü sade ama gözleri... sabah göğünden daha mavi, safirden daha parlak ve mavi alakargadan daha sevimli.

Adam ve kadın bizim yaklaştığımızı fark edip bir adım geri atarak yolumuzu açtılar. Ağzım kuruyor ve içim bir dizi parmak arası terlik sergiliyor. Troika'nın kralıyla tanışmak üzereyim. Şahsen.

Seyahat etme. Konuşurken tükürmeyin. Oh, sıfır, nefesim nasıl?

Meredith eğiliyor ve ben de beceriksizce aynısını yapıyorum.

Bize gülümsüyor ve yemin ederim ki güneş tüm diyarın üzerine doğdu. Ova? Hayır, bu adam güzelin tanımı. "Troika'yı seçmene sevindim, Tenley."

Adımı biliyor! Ve sadece altı kelime konuşmasına rağmen, sanki koca bir smorgasbord manna tüketmiş gibi sarsıldım. İçten dışa elektriklendim.

"Teşekkürler..." Eron? Fazla günlük. Harika kral? Belki de çevremizi

düşünürsek fazla resmi. Kahretsin, ona hitap etmenin doğru yolu nedir?
"Majesteleri."

Başını eğiyor. On için bir puan. Mıhladım.

Yani... şimdi savaş hakkındaki düşüncelerimden bahsetmek için iyi bir zaman mı?

Sanki aklımı okuyormuş gibi Meredith beni uzaklaştırıyor. Ben sinirden kıvrılırken, "Parti siyasetin zamanı *değildir* " diyor. Bizden önce Secondking ile konuşan çiftin önünde duruyor.

"Bu," diyor Meredith, "benim annem. Büyük büyükannen Hazel. O bir Emekçi."

Gözlerim şaşkınlık ve zevkle açılıyor. Tahmin etmeliydim. Hazel minyon ve sarışın, tıpkı Meredith gibi, benzer bir krallığa sahip. Ama... koyu saçlı annem nasıl onların aile soyunun bir parçası?

Hazel kızına söyler . "Yeni acemilerle Barbie oynamak hakkında sana ne demiştim?" Sesi bana bir ninniye hatırlatıyor: yumuşak, tatlı ve sakinleştirici.

Meredith homurdandı. "Sen de oynayabilmek için seni beklememi söylemiştin."

Hazel başını salladı ve bana baktı, ağzının kenarlarında bir gülümseme seğirdi. "Umarım sana Ten dememi beklemiyorsundur. Torunumdan bir sayı olarak bahsetmeyi reddediyorum. Sana Mavi diyeceğim."

Adım olmasına rağmen bana bir numara demeyi reddediyor ama renk konusunda iyi mi? Clay'in kitabından bir sayfa alıp başını okşadım. Böyle mantıksız bir mantıktan ancak aile kurtulabilir.

"Mavi ile aram iyi. Sana Meemaw dememe ne dersin?"

"Evet!" Gökyüzünü yumrukluyor. "Meemaw öyle."

"Ve bu," diyor Meredith gülerek, "Steven, büyükbaban. Farklı bir alt küme olsa da, o bir İşçi. Man hasadı yapıyor."

Steven gülümsedi ve elimi sıktı. Açık Kızılderili kökleri olan uzun tarafta. "Tanıştığımıza memnun oldum, Tenley."

"Bana On de. Veya Mavi," diye ekledim göz kırparak. Acaba o ve büyükkannem hâlâ evliler mi?

Ne halt. Gidip soruyorum.

"Bir insan evliliği sırasında iki ruh birbirine bağlıdır, iki ruh değil." Steven'ın omzunu sıvazlıyor. "İlk Ölüm üzerine, bağ geçersizdir. Ama endişelenme. Artık en iyi arkadaşız."

Arkamızdaki bir şeye -ya da birine- bakan Hazel kaşlarını çattı. "O burada ne yapıyor ?" Sesinden sıkıntı damlıyor. "Yeni başlayanların sadece arkadaşları ve aileleri davet aldı."

Önseziler, barajsız bir nehir gibi içimden akıyor. Döndüm... ve Elizabeth'i gördüm. Harika!

Yanındaki çilli kızıl saçlıya bir şeyler fısıldıyor ve ikisi bir köşede toplanmış olan Nico, Raanan ve Sawyer'ın yanına gitmeden önce bana dik dik bakıyorlar.

"Raanan ile uzaktan akraba." Meredith annesinin yüzüne parmağını salladı ve onun neden bir Lider olduğunu anlamaya başladım. "Ve onun burada olduğu için mutluyuz, değil mi? Umarız eğlenir. Doğru? Doğru! Çünkü Troikalı kardeşlerimizi ne olursa olsun seviyoruz."

Peki. Raanan'ın sessiz tavrı artık mantıklı geliyor.

"Doğru," diye homurdandı Hazel. "Mutlu. Eğlence. Aşk."

Avluya girerlerken Clay, Reed ve Kayla'yı görüyorum ve bir mutluluk kıvılcımı tutuşuyor. "Buraya!"

Beni fark edip acele ediyorlar. Ben sarılmadan önce Meredith'i fark ettiler ve başlarını selamlamak için eğdiler. Hazel ve Steven tokalaşır.

Clay bana kaşlarını çatı. "Merhaba bebeğim. Negatifin karekökü olmalısın, çünkü gerçek olamazsın."

bir kahkaha patlatıyorum.

Meredith gözlerini deviriyor. "Alım hatlarının ciddi bir şekilde çalışması gerekiyor, Clayton."

"Yani bana söylemeye devam ediyorsun." Ona odaklandıkça gülümsemeleri genişliyor. "Ama bu bir karşılama hattı değildi. Bu. Birden ona kadar bir ölçekte, sen dokuzsun... ve ihtiyacın olan benim."

Başını geriye atıyor ve keyifle gülüyor.

Vay canına. Tam dur. On sekiz yaşındaki Clay az önce *büyükannemi almaya mı çalıştı* ? Brüt! Killian en azından on dokuz yaşında ve benden sadece bir buçuk yaş büyük.

Killian ...

Onunla iletişim kurmayı unut. Onu görmek, nefes almak istiyorum. Ona dokunmak, sarılmak ve öpmek istiyorum. En ufak bir acı belirtisi olmadan derisinin benimkine bastırılmasını istiyorum. Ve arzularım ona olan aşkımdan kaynaklanmıyor. Tam olarak değil. Sanırım... Sanırım Izgara bana onsuz burada olmamam gerektiğini söylemeye çalışıyor.

İmkansız. Doğru? Troikan Izgarası bir Myriadlıyı asla hoş karşılamaz.

Hala kalbim ağlıyor *Killian* .

Adında yedi harf var. Sayısal eşdeğeri $11 + 9 + 12 + 12 + 9 + 1 + 14 = 68$

68, "geri koy" anlamına gelen bir kod iken 86, "kaldır" anlamına gelen bir koddur.

Kayla bir elini yüzümün önünde sallayarak, "Eğer planın, kendini perişan halde göstererek Elizabeth'i intikam almaktan caydırmaksa, görev tamamlandı," dedi.

"Killian'ı özlüyorum," diye itiraf ediyorum yumuşak bir sesle. Onunla hiç tanışmadı ve ben memnunum. Benden önce, ödevleriyle yattı. Onun seçim yöntemi. Bir kızı Myriad ile anlaşma yapmaya ikna etmenin en hızlı ve en kolay yolu, onunla kalmaya çaresiz.

Ne söyleyebilirim? Oğlan iyi romantizm verir.

İlk başta, onun için başka bir numara olmaktan korktum (har har). Sadece kazanılacak başka bir fetih. Ama bana daha fazla zaman kazandırmak için benim için Köpek Kulübeleri'ne isteyerek girdi, böylece geleceğim hakkında barış içinde bir karar verebildim. Liderinin bana zarar verme emirlerine karşı geldi, onun yerine beni korudu. Sonunda, savaşa rağmen Troyka ile anlaşma yapmamı istedi.

Bana olan sevgisinden nasıl şüphe edebilirim?

Kayla bana, "Bir yıl boyunca diyarı terk etmene izin verilmeyecek," dedi. "Önce eğitiminizi tamamlamanız gerekiyor."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Elizabeth'le birlikte gelen kız - Elizabeth hariç- bizim çevremize yaklaşıyor ve Clay'e odaklanıyor.

Arkadaşımı inciterek bana saldırmayı düşünüirse...

O iyi kalpli iyi bir adam ve eğer niyeti onurlu değilse, Ölmenin On Yolu'nu oynayacağım.

Birkaç dakika ileri geri alay ettikten sonra, ikisi uzaklaştı. Takip etmeye can atıyorum ama Clay çok mutlu görünüyor. Yorum yapmadan gitmesine izin verdim ve arkamdaki konuşma dikkatimi çekti.

"—ilk öldürmemi yapacağım için çok heyecanlıyım." Clementine'in sesini tanıyorum.

"Biliyorum!" Hoshi yanıtlar. "Bu Myriadlılar *mahvoluyor*."

Sanki çok kolaymış gibi bir hayatı bitirmekten bahsediyorlar, sanki hiçbir sonucu yokmuş gibi. daha iyi biliyorum Daha önce öldürdüm. Akıl hastanesindeki bir gardiyan, *iyi vakit geçirmeyi* umarak hücreme gizlice girdi . Onu kendi kemeriyle boğdum. Başka bir gardiyan, kaçmaya çalışan mahkûmları dövdü. Onu karnından bıçakladım.

İkisi de nefsi müdafaaydı ama yine de ruhumdaki kara lekeleri temizleyemedim.

Yakında bütün orduları katletmem beklenecek.

İçim üşürken bile ensemdede ter boncukları.

Victor, siyah işlemeli beyaz bir cübbe içinde yakışıklı bir şekilde yanıma doğru hareket ediyor. Grubumuzdaki herkesle el sıkışıyor. Kayla onun parmak boğumlarını öptüğünde neşeleniyor.

Bana göz kırpmıyor. "Dans etmek ister misin, Yeni Kız?"

Benimle rahat olmasına çok sevinerek başımı salladım. Sadece beni kendine çekerken kimsenin dans etmediğini fark ediyorum. "Bekle," diye başlıyorum.

"Hayır. Geri alma yok." Beni kendi etrafında döndürüyor ve kendine doğru çekiyor, beni yakalayıp gülüyor. "Bu oluyor."

Kardeşine o kadar çok benziyor ki, ona karşı yumuşamama engel olamıyorum.

"Şimdiye kadar Troika'yı nasıl buldunuz?" O sorar.

Elizabeth için yüzler denizini taradım ama hiçbir yerde bulunamadı. Kayla bana kaşlarını çatdı. Bakışlarımı fark edince arkasını döndü.

Garip. "Toprak mı, insanlar mı?" Victor'a soruyorum.

"Bunu, toprağı sevdiğin ama bazı insanların boğazına yumruk atmak istediğin anlamına geliyor." Bir elini omzuma, diğer elini de belime bastırıyor, girmemesi gereken bir yere dalmamaya dikkat ediyor. "İşte bilmediğin şey şu. Killian'ın öldürdüğü askerlerden biri - Elizabeth onunla çıkıyordu."

Ah... sıfır. Omuzlarım çöküyor. "Onun bağışlanmasını nasıl kazanabilirim?"

"Eğer affedilmenin kazanılması gerekiyorsa, bu affetme değildir."

Tiz bir çığlık kulaklarıma hücum ediyor ve kalabalığı bir panik sarıyor.

"Yardım edin" diye bağılıyor bir kız. Genç Fatma? "Onlara yardım! Lütfen!"

Yüzünde dehşet bir ifadeyle başka bir acemi yanımdan geçiyor.

"Her şey yolunda." Bir adam onun peşinden koşar. "Göründüğü gibi değil."

Victor'un kollarından kurtulup ters yöne fırladım ve hâlâ çığlık atan Fatima'ya yaklaştım. Yerde, bir top gibi kıvrılmış, en büyük korkusuyla yüz yüze gelmiş gibi ileriye bakıyor. Birçok kişi onu teselli etmeye çalışır.

"Ne-" Üzülmesinin nedenini anladım ve haykırdım.

Killian . Killian burada. Bir sütuna zincirlenmiş, ayakları alevler içinde, yüz hatları acıyla buruşmuş. Çığlık atıyor. Clay yanındaki sütuna zincirlenmiş, ayakları da alevler içinde. Boşuna bonolarında gerizekalı.

Hızla koşarken, aklıma üç gerçek geldi. 1) Oğlanlar için tek bir General, Lider veya Emekçi ilgilenmiyor. 2) Alevler sıfır ısı yayar. 3) Hava temiz, yanan deri veya et izi yok.

Ancak, nedenleri düşünmek için zaman yok. Önce kimi kurtaracağımızı tartışarak kaybedecek zaman yok. Kil Troikan'dır. Buradaki herhangi bir asker mutlu bir şekilde yardımına koşacaktır. Benden başka kimse Killian'ı serbest bırakamaz.

Eteğimin altına gizlice gizlenmiş bıçağı kınından çıkardım ve Killian'ın arkasında durmak için yolun geri kalanını mermer patika boyunca kaydardım. Zincirlerindeki kilide uzanıyorum ve...

Sakin ol. Elim onun içinden geçti.

Kafam karıştı, onu okşadım. O benim için yüzde yüz maddi olmayan.

Anlamıyorum. Eğilip Clay'e uzandım. Elim de onun aracılığıyla hayalet oluyor.

Bir hologram, anlıyorum. Sadece bir hologram.

Rahatlama, güçlü bir öfke ve korku karışımıyla harmanlanır. Böyle mide bulandırıcı bir senaryoyu kim yaratır? Ve neden?

Cevapları uzun uzun düşünmeye gerek yok. Kendini beğenmiş bir Elizabeth yakınlarda duruyor. Arkadaşı onunla - ve gerçek Clay de öyle. Gözlerindeki acı parıltılar. Herhangi bir tehlikede olmamasına rağmen, bildiğimi biliyor: Bir kez daha, önce başka birini kurtarmayı seçtim.

Sana söylemiştim, dedi Elizabeth. "Yeni Conduit'imiz etraftayken güvende değiliz. Her *zaman* bir Troikan yerine bir Myriadlıyı seçecektir."

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Bir giriş, bir istek ve bir soru

Birlikte ilk görevimiz! Umarım siz de benim kadar heyecanlısınızdır Bay Flynn. Senin hakkında iyi şeyler duydum ve seni iş başında görmek için sabırsızlanıyorum. Bana tamamen güvenmenin zaman alacağını biliyorum ve anlıyorum. Şu anda senin için bir bilinmeyenim.

İleride, benim hakkımda bilmen gereken iki şey var: Ülkemi seviyorum ve bana emanet edilenleri korumak için her sınırı aşacağım. Herkes için özgürlük hedefimize, uygun gördüğünüz herhangi bir şekilde ulaşmanız için sizi teşvik ediyorum. Seni asla gülünç kurallarla ezmeyeceğim; Sizden sadece konumuma gereken saygıyı göstermenizi ve beni bilgilendirmenizi rica ediyorum.

Şimdi, görevimiz hakkında. Umarım zaferin tek nihai hedefimiz olmadığını anlarsın. Kendi yaşam tarzımız için savaşıyoruz. Duygularımızı görmezden gelmek yerine onları hissetme hakkı. Zor bir günün ardından oyun oynama ve bize verilen zamanın tadını çıkarma hakkı. Uyum sağlama, artık akılsız dronlar değil, tekil ihtiyaç ve istekleri olan bireyler olma hakkı.

Bayan Tenley Lockwood'a Myriad'ın onun için ne kadar iyi olduğunu kanıtlamalıyız. Herkes için!

Bunu başarmak için planlarınızı duymayı çok isterim ve Bayan Lockwood'a olan sevginizin görev uğruna abartılı olduğunu teyit ederseniz sevinirim. Bana ne söylersen inanacağım. Senden

şüphe etmem için bir sebep verene kadar sana güveneceğim ve sen de bana güveneceksin. Vermeye ve almaya inanıyorum.

Ey! Son bir not. Bu sabah erken saatlerde bir olay raporu aldım. Görünüşe göre Sloan Aubuchon'u antrenman odasının karşısına fırlattın. Suçlamanıza karşı böyle bir şiddet gerekli miydi?

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: Bir ifade, bir gerçek ve sırt sıvazlama

İçiniz rahat olsun, görevimin önemini anlıyorum. Troika, Bayan Lockwood'u kaybederse düşecekler ve Myriad ayağa kalkacak.

Dosyayı okuduysanız, diyarımız için yalan söylediğimi, aldattığımı ve baştan çıkardığımı bilirsiniz. Bu konuda iyiyim. Çok iyi. Ama sana karşı her zaman dürüst olacağım.

Soru: Bir Troikan'a olan sevgimin gerçek olabileceğine gerçekten inanıyor musunuz? Her zamankinden daha kararlıyım ve hedefime ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağımdan emin olabilirsiniz.

Sloan Aubuchon'a gelince, onu antrenman odasının karşısına bir kez fırlatmadım - onu antrenman odasının karşısına *üç kez fırlattım* . Ondan ne kadar nefret etse de, bir daha asla bir eğitmene arkadan saldırmayacak. Rica ederim, Myriad.

Doğru Eşittir!

ML, Killian Flynn

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: etkilendim

Hepimiz sizden bir ders alabiliriz Bay Flynn. Tutkuyla yaşıyorsun ve istediğin şey için savaşıyorsun. Gerçek Myriad yolu. Sürdürmek!

Bayan Lockwood'u Troika'dan çıkarma çabalarımızın iyi gittiğini bilmekten memnun olacaksınız. Onu birkaç gün içinde göreceğinizi tahmin ediyorum.

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

ALTINCI BÖLÜM

"Değişim başarının temelidir."

-Sayısız

Ertesi günü evde, dünün utanç yürüyüşünü unutmaya çalışarak geçiriyorum. Elizabeth'in duyurusundan sonra partiden ayrıldım ve birkaç yanlış Gates aldıktan sonra katedrale geri dönmeyi başardım. Peşimden kimse gelmedi.

Dün gece rüyalarım kabusla dönüştü. Killian asla dağın tepesinde görünmedi ve kuşlar toplu halde bana saldırdı. Dakikalar içinde beni paramparça ettiler ve organlarımla ziyafet çektiler. Hızla yenilenen, tekrar yenmeye hazır organlar. Acı... Hala yanımda bir sancı hissediyorum.

Özgürce savaşmayı başardıktan sonra, kırık, kanlı bedenimi mısır tarlasına sürükledim, orada insan kalabalığı yoktu. Yalnızdım. Kimsenin yardımına ihtiyacı yoktu ya da yardım istemiyordu ve ben dizlerimin üzerine çökmüş, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum.

Everlife'imın geri kalanı için uykudan vazgeçmeyi düşünüyorum.

Bugün kapımı çalan ziyaretçi yok ve memnunum. Şimdiye kadar tek yaptığım, korumam gereken insanları kızdırmak ve üzme. Hiçbir şeyi doğru yapmadım.

Ben Ten'im, nadir. On, zafer için gerekli malzeme. On, özel olan. Ama...Ya Levi, Archer ve diğer herkes yanlış anladıysa? Ya özel değilsem ? Ya başarısızlık için gerekli malzemeysem?

Çaresiz, kanepeye atlıyorum. Kanun *Kitabı* beliriyor, tam önümde parlıyor, hepsi, *ta-da, işte buradayım, sorunlarınızın cevabı*. Güya.

Okuyacak havamda değilim ama yine de okumaya karar verdim. Bilgi Güçtür. Belki burada daha iyi bir iş çıkarırım.

Her şeyi unutursan, şunu hatırla: aşk her zaman cevaptır. Ülkeni sev. İnsanlarınızı sevin. Kendini sev. Bu doğru. Bu iyi. Sadece sevgiyi seçtiğinizde Işıқта yaşıyorsunuz.

Bir sonraki sayfaya geçerken numara markalarım zonkluyor. Birinin dünyanın geri kalanına aşkı seçmeyi hatırlatması gerekiyor!

Sorununuzun kaynağı başkaları değil. Kendi düşüncelerin senin... sayfayı çeviriyorum.

Bu sözün yüreğinizin bereketli toprağında kök salmasına izin verin ki, bir fırtına geldiğinde -ki gelecektir- sıkıca tutunacak bir şeyiniz olsun.

Yeter! Bu yardımcı olmuyor.

Hayal kırıklığına uğrayarak mucize kumandanın bir dizi düğmesine basıyorum ve kitap gözden kayboluyor. Tavanda bir başka düğme dizisi ve ayrıntılı bir Troyka haritası beliriyor.

Dün gece haritayı keşfettim ve Kapıların yerlerini ezberledim. Diyar içindeki farklı şehirlere açılan yedi ana Kapının yanı sıra, her bir şehir içinde seyahat için çok sayıda küçük Kapı (Merdiven Boşluğu) vardır. Her şehir yüzbinlerce mil karedir.

En sevdiğim eğlenceyle kaliteli zaman geçirmeye karar verdim: saymak. Haritada yalnızca altmış altı ağaç işaretlenmiştir - bir yanda otuz dokuz, diğer yanda yirmi yedi. Neden? Niye?

Altmış altı, bir lantanit olan disprosiyumun atom numarasıdır. Bir lantanit, genellikle toplu olarak nadir toprak elementleri olarak bilinen on beş metalik elementten oluşan herhangi bir seridir.

On beş üçgen bir sayıdır: $1+2+3+4+5=15$

Otuz dokuz, itriyumun atom numarasıdır. Bir insan hamileliğinin uzunluğu olan üç trimestere eşittir.

Yirmi yedi, kobaltın atom numarası. İnsan elindeki kemik sayısı. Rubik küpündeki "küp" sayısı.

Boom!

Ön kapım patlayarak açıldı, tahta kıymıkları uçtu. Üç maskeli saldırgan dairemin içine girdi ve ben de kafam ve kalbim hızla çarparken oturur pozisyona geçtim.

Savaş ya da kaç?

Davetsiz misafirler Myriadlı olamazlar; Sayısızlar Kanat Perdesi'nden geçemezler.

Üçlü beni diyardan atmayı mı planlıyor?

Kavga!

Davetsiz misafirler yaklaşırken, sehpanın üzerine tünemiş vazoyu tekmeliyorum. Orta Adamın yüzüne çiviler. Uzun boylu ve kaslı ve porselen parçalara ayrıldı; diye homurdanıyor, geriye doğru sendeliyor.

Yere yuvarlanıyorum, masanın altından akıyor ve diğer tarafta ayaklarıma atıyorum. Benim için dalış yapan Leftie, kanepeye atıyor ve masanın üzerine atıyor.

Aceleyle mutfağa koşuyorum ama Rightie daha bıçağımı alamadan beni yakaladı, güçlü kollarını belime sardı ve beni tutsak etti. Ne kadar uğraşsam da kurtulamıyorum.

Hayır hayır! Diğer ikisi ayak bileklerimden tutup apartmandan çıkmama yardım ettiler. Atıyorum, sallanıyorum ve yardım için bağıyorum. Gurur zamanı değil. Benim için her ne planladıysalar, bunu kolaylaştırmayacağım.

Apartman kapıları açılıyor. Üç stajyer neler olup bittiğini görmek için dışarı bakar. Tek erkek solgunlaşır ve geri çekilir. Kızlardan biri -Winifred- salona giriyor.

Leftie onu Dazer ile vurur ve donar. Sarsmak! Ruh şok tabancasının acı veya kalıcı bir zarar vermediğini biliyorum ama genç bir kızı savunmasız bıraktı.

Ve neden Dazer benim üzerimde kullanılmadı?

Belki de atılmadan önce işkence göreceğim?

Korku bana pençe atıyor ama yine de savaşıyorum. Koridordaki son kız -kızını stajyerler bölümünden kaldırması gereken Elizabeth - kaçırılmamı eğlenceli bir tatmin havasıyla izliyor. Korku öfkeye dönüşür.

İyi eğlenceler Numbers, diye sesleniyor. "Biliyorum, oyleyim."

Yan komşum Clay'den iz yok. Erken. O burada ve kulakları var; hiçbir şekilde kargaşayı kaçırmadı. Ellerimi yıkadı mı?

Bunu hakediyorum.

Devam edin çocuklar. Beni uzaklaştır.

Asansöre taşınıyorum. Yumuşak müzik, tepedeki hoparlörlerden sürüklenir.

Dün gece kafayı sıyırıp Clay'i görmeye gitmeliydim. Bunun yerine korkağın yolunu tuttum ve ondan kaçtım. Dizlerimin üzerinde özür dilemeliydim. O benim en iyi arkadaşım. Seçimimin nedenini açıklamalıydim.

Bana... şüphenin avantajını mı vermeliydi?

Böyle düşünmem yanlış mı? Belki. Sorun şu ki, bir başkasının yanıtı - farzedilen ya da başka türlü - asla eylemlerimi dikte etmemelidir. İnandığımı iddia ettiğim şey bu değil mi?

Lanet olsun! Kaçağım ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyeceğim.

Asansör ötüyor ve kapılar kayarak açılıyor. Lobiye çekilirken, gücümün her zerresiyle tekmeler atarak harekete geçiyorum.

"Bir saniye hareketsiz kalabilir misin?" tanıdık bir ses homurdanıyor.

Gecikmek. Kil?

"Sanırım kaburgalarımı kırdın." Kesinlikle Kil.

Rahatlama ve kafa karışıklığı arasında gidip geliyorum. Clay beni asla incitmezdi, beni büyük ölçüde hayal kırıklığına uğratmış olsa da. Bu bir çeşit...test olmalı?

"Konuşmaman gerekiyor," diye çıkışıyor başka bir adam.

Diyakoz? Geldiğim günden beri benden başarıyla kaçtı ve şimdi bunun bir parçası... *bu her neyse ?*

"Üzgünüm dostum," diye mırıldandı Clay.

Dışarıda yapıyoruz. Işık üzerime dökülüyor, beni eski dostlarmışız gibi selamlıyor, içten dışa ısıtıyor.

Devam ederken, ilerlememizi izlemek için Troyka haritasını ön plana çıkarıyorum. Bir Merdiven Boşluğu, bizi daha yükseklerin yaşaması gereken Yeni Başkent'e daha derine götürmek için kullanılır. Köşkler, konaklar, her yerde. Bir Kapıya giriyoruz ve Bilgelik Müzesi'nden çıkıyoruz. Bu benim ilk kez buradayım ve ben... Vay canına. Bir Mısır piramidi, bir Rus sarayı, bir Rumen kalesi. Bir çadır.

Her yapının mutlak görkemi beni şaşırtıyor.

Başka bir Merdiven boşluğundan, sonra başka bir Kapıdan geçiyoruz ve sonunda, balkon yerine yükleme rıhtımları olan çok sayıda gökdelen nedeniyle adı verilen bir şehir olan Kudretli Kule'ye varıyoruz? Uçan arabalar gelir ve gider. Hayretle başımı sallıyorum.

Gökdelenleri çevreleyen birçok kolezyum tipi arenadan birine götürüldüm ve kumlu bir zemine düştüm. Gözlerimde yanıp sönen siyah noktaları ve ciğerlerimin boş durumunu görmezden gelerek ayağa fırladım. Levi, Meredith, Kayla ve Reed bize katılırken maskeli adamlar yerlerinde kalıyor; tüm grup etrafımda bir daire oluşturuyor.

Titremeler içimden geçiyor ama çenemi kaldırıyorum. *Bir parça ister misin? Gelip al.*

Beyler, dedi Levi başını sallayarak.

Söz konusu "beyler" maskelerini çıkararak Deacon, Clay ve Victor'u ortaya çıkarır.

Toplam yedi kişi var.

Haftada yedi gün. Bir yedigen. Şanslı sayı yedi.

Benimle birlikte kaçma emrini verdiği belli olan General Levi'ye kaşlarımı çattım. "Beni davet etmenin daha iyi yolları var... bu her neyse."

"Evet, ama sana ne kadar zayıf olduğunu göstermenin daha iyi bir yolu yoktu."

"Eh, beni gösterdiğini düşün." Kollarımı genişçe açtım, *getir onu* . "Başka bana gitmek isteyen var mı?"

"Ah, merak etme. Herkes sana bir şans verecek." Kollarını çaprazlıyor.
"Lütfen bana sabahı Anahtarını kullanarak, Izgaradaki kapıların kilidini açarak geçirdiğini söyle."

"Sana söyledim ama yalan söylemiş olurum."

Bana kaşlarını çattı. "Kendine acımak için daha az, önemli olan şeylere daha çok zaman harcamalısın. Size ihtiyacımız var ve Hasat Ülkesindeki insanların da bize ihtiyacı var. Bunun nasıl çalıştığını görüyor musun?"

Çok sinir bozucu ama çok doğru.

Etrafımda dolaşıyor, kumda bir daire çiziyor. "Verilen bir hediye, alınmadıkça hiçbir şey yapamaz."

Ellerim yumruk oluyor. "Eğer kafamı karıştırmayı umuyorsan, A-artı. Başardın."

Bana gülümsüyor, ama eylemde eğlence yok. "Archer'ın ölümü için kendini affetmelisin. Aksi takdirde sözleşmeyi ihlal etmiş olursunuz. Bunu biliyor muydun? Kin tutun, bir ceza kazanın. Kin kendine yönelik olsa bile."

Sert bir şekilde karşılık verdim, "Elizabeth'e bundan kimse haber verdi mi?"

"Kendine odaklanmaya ne dersin, ha?" Bana göz kırpmıyor. "Yeni olduğun için sana bir kemik atıp birkaç şey açıklayacağım. Elizabeth bir ödemesiz döneme girdi. Düşünmek ve affetmek için cezasız *bir* zaman . Sen *onun mübarek dönemine* lanet etsen de, aynı merhameti gördüğünde sevineceğini hissediyorum."

Ah! Saniyesinde daha çok sinirleniyor. "Burada ne ceza var?" Suçumuzu kurbanımızın gözünden gördüğümüzde Borsa'yı biliyorum. Ama başkaları da olmalı.

"Ev veya iş kaybı. Hücre hapsi. Evet, burada bir hapishanemiz var ve küskünlük ciddi bir suçtur. Her türlü antipati, Izgara'nın üzerine gölge düşürür ve hepimizi etkiler."

Peki. O halde Izgarayı parlak ve parlak tutmak için üzerime düşeni yapma zamanı. Clay'le yüzleşiyorum. "Üzgünüm. Bir başkasının seni kurtarmak için acele edeceğini biliyordum ama kimsenin yapmayacağından korktum..."

Beni durdurmak için elini kaldırdı. " *Üzgünüm* . Meredith durumu bana açıkladı. Sana güvenmeliydim."

Meredith beni tanıyor ve içimdeki en iyiyi görüyor. Gerçekleşme *parlak* ve parlaktır.

Bakışlarım onu buluyor. *teşekkür ederim* ağzıma.

Bana bir öpücük gönderiyor.

Kontrol dizginlerini eline alan Levi, "Sen bir Kanalsın," diyor.

"Ben miyim?" usulca soruyorum. "Olağanüstü bir güç belirtisi göstermedim."

"Birkaç aksilik ve sözümünden ve kendi yeteneklerinden şüphe ediyorsun. Belki *de* sıradansın."

ona kaşlarımı çattım. " *Birkaç* aksilik mi?"

"Herkes maratona başlayabilir. Düşükten sonra bile sadece en güçlüler bitirebilir."

Ann-nn-nn yine haklı. Sıfır! "Lütfen bir motivasyon posterinin kimliğine bürünmeyi bırakın."

"Çok iyi. İşe başlayacağız." Omzundaki görünmez bir tiftiği siliyor. "Normalde sahaya bir stajyer göndermezdik ama benzersiz bir vaka dikkatimizi çekti ve Tenley Lockwood, bu işi yapabilecek tek kişi sensin."

"Ayrıca, diğer tek kanalımız MIA olduğunda sahaya *asla* bir Conduit göndermeyiz," diye ekliyor Meredith, sesi şimdi gerginlikten kırılğan.

Korku, Can Kanımı aniden donduruyor. Bunun nereye varacağını tahmin edebiliyorum. Karşılama partisinden önce Meredith'in bahsettiği kız. Penumbra ile enfekte olan.

"Prenses kayıp değil," diye bizi bilgilendiriyor Levi. "İkinci Kral bu sabah generalleriyle konuştu. Myriad, prensesin başına büyük bir ödül koydu. Kendi adamlarımızdan birinin kişisel kazanç için ona sırt çevirmesini riske atmak istemeyen İkinci Kral, şüphelendiğimiz gibi onu sakladı."

Myriad'ın cesaretinden iğreniyorum ama prensesin güvende olması beni rahatlatıyor.

Levi sert bir bakışla beni yerine sabitledi. "Davaya gelince. En kötüsü oldu. Birçok kişinin korktuğu bir gün. Myriad, bir insana Penumbra olarak bilinen bir hastalığı başarıyla bulaştırdı."

Bunu biliyordum!

Diğerlerinden korku dolu nefesler yükseliyor.

"Bu gerçek?" diye soruyor Reed.

"Bu bir tatbikat değil mi?" Kayla kendi içine çöküyor ve küçülüyor gibi görünüyor.

Levi başını salladı ve devam etti. "Bu bilgi bizim çevremizden öteye gitmez. Anlamak?" Herkes sözlü olarak aynı fikirde olduktan sonra, "Bir salgını durdurabilecek tek kişi sizsiniz Bayan Lockwood, bu da size...her şey alanında size hızlandırılmış bir kurs vermem gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca tuhaflıklarınız üzerinde de çalışacağız ve karşılaştığınız her sorunun üstesinden gelmenize yardımcı olacağız."

Büyüme , dedi. Sadece *geçmek değil* . Beğendim. "Ama ben sadece bir kızım. Bir kız, yeni ölmüş. Ben nasıl-"

"Tek eksiğiniz uygun motivasyon." Gözlerine kurnaz bir parıltı giriyor. "Belki bu yardımcı olur. Killian Flynn, enfekte kızın bakımından sorumlu olarak atandı."

Korkunç bir yıldırım çarpmış gibi zıplıyorum. Nefesimi yakalamak birdenbire imkansız. Kanım ısınıyor. Killian'ı görecek, onunla konuşacağım... onunla kavga mı edeceğim?

Vay, vay, vay. Bir ruh halini mahvetmenin yolu. Çok farklı hedeflerle savaşın zıt taraflarında olacağız.

"Neden beni ona karşı eşleştiriyorsun?" Soruyorum.

Levi ciddi bir ifadeyle, "Bu görevin önemi... başarısız olursanız sonuçları... Bizi kurtarmak için elinizden gelen her şeyi yapmanızı *sağlamak* için *her şeyi yapacağım*. Bay Flynn'i bize yardım etmesi için ikna edebilirsiniz, daha da iyi olur."

Midem bulanıyor. *Ama baskı yok, değil mi?*

"Beni eğit," diyorum ona. "Yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Bir onay parıltısı. "Takım arkadaşlarınızla tanışın. Doğrudan birlikte çalışacağınız kişiler. Herkesin farklı bir uzmanlık alanı var ve deneyim eksikliğine rağmen birbirinizi iyi tamamlayacağınıza inanıyorum. Archer gibi, Victor da kaçmadan önce Killian'la vakit geçirdi. Ve Killian'ın Kayla ve Reed'i Many Ends'den kurtarmanıza yardım ettiğini düşünürsek, ona saldırma olasılığı en düşük ve size yardım etme olasılığı en yüksek olanlar onlar. Clay ve Meredith seni seviyor ve canları pahasına seni koruyacaklar."

Bir daha kimse benim için canından vazgeçmeyecek!

"Neden devam edip takım arkadaşlarına da *veda* etmiyorsun. Killian hepimizi öldürecek, eminim senin de yardımınla." Elizabeth kolezyuma girer ve daireye yaklaşır. "İster bilerek ister bilmeyerek."

Gözlerimi Levi'ye çevirdim. "Onun burada ne işi var?"

"Hey! Sayılar!" o çırpırır. "Bir generalle bu şekilde konuşamazsın. Çocuklar bile biliyor-"

O bakıyor ve o sessiz gidiyor. Elizabeth ekibinizin bir üyesi Bayan Lockwood. Zarafet dönemi olsun ya da olmasın, antipati, kin ve kötülüğün her zaman bir bedeli vardır." Sesini yükseltmiyor ama siniri belli. "İkiniz birlikte çalışmayı, birbirinize güvenmeyi öğreneceksiniz ya da sahadayken suçlamalarınızda başarısız olacaksınız."

ellerimi havaya kaldırıyorum. "Öyleyse neden riske atıyorsun?"

"Birbirinize karşı duygularınızı görmezden gelemezseniz, başka bir şeyler ters gittiğinde duygularınızı nasıl görmezden geleceksiniz? Ve bir şeyler ters *gidecek*. Size hissettiklerinizi aşmayı öğretmeyerek sizi *riske* atıyoruz."

"Sana *asla* güvenmeyeceğim," diye tükürdü Elizabeth bana. "Sonsuzluğu Myriad's Kennels'da birlikte çalışmaktansa-"

Yeter Bayan Winchester, diye çıkıştı Levi. "Zaten uyarıldınız. Bir mezun olarak kursiyerlere örnek oluyorsunuz. İyi biri ol."

Şaşırtıcı bir saygı gösterisiyle başını indiriyor.

Onun cezasıyla böbürlenecek durumda değilim. Yapmam gereken, yapmam *gereken* şeyin gerçekliğiyle zaten mücadele ediyorum . Şimdi Elizabeth'le de uğraşmak zorunda mıyım? Müthiş.

Geçmiş değiştirilemez ve onun görüşü benim gerçekliğimi tanımlamaz - etmeyecektir. Verilen bir hüküm, benim değil, hakim karakterinin bir onayıdır. Ama bu kızın benimle çalışmasına ihtiyacım var, bana karşı değil.

Killian'ın geçmişini savunamam, dedim ona. "Yaptıklarını yaptı, tıpkı senin ve benim yaptığımızı yaptığımız gibi. Eminim ikinci, üçüncü ve dördüncü şansını istedin. Aynısını alması gerekmez mi? Yapmamalı mıyım?"

Bana ters ters bakıp, "Git kendini say," diye mırıldandı.

Um. Buna ne diyeceğimden emin değilim.

"Tamam. Başlayalım." Levi elinin üstüne dokunur ve mavi bir parıltı belirir. Parıltıya girdi ve birkaç saniye sonra yanımda bir Kabuk belirdi. Bana benzemek için yaratılmış bir Shell. "Gittiğiniz her yerde, kıdemli İşçiler çevreyi güvence altına alıyor olacak. Silahlı muhafız olmadan asla olmayacaksınız. Shell'de sizi takip edebilecekler."

Onu zar zor duyuyorum. Shell'in kendisine hayret etmekle çok meşgulüm. O—o—düz siyah saçları var ve hiçbir markası yok, aramızdaki tek gerçek fark. Göz yuvaları boş ve net ama ruhum içeri girdiği an bu değişecek. Hem insanlar hem de ruhlar gerçek gözlerimi görecek.

Ne de olsa gözler ruhun penceresidir.

Shell'de bile—Hey! "Sivilce gerçekten gerekli miydi?" İstiyorum.

"Karışmanın anahtarı," diye yanıtlıyor Levi, "aslında uyum sağlamak."

"Vay. Böyle bir bilgelik." İnsanlar bana fiziksel olarak dokunana kadar bir Kabuk olduğumu bilmeyecekler; Kabuklar vücut ısısı üretmez.

Gerçeğin temasla bile kaydedileceğinden değil. Killian ve Archer'ı tanıyana kadar, Shells ile etkileşime girdiğimi bilmiyordum ve soğuk etlerini salgı bezi sorununa bağladım.

Ah, rasyonelleştirmenin gücü.

"Okçu Kabuğu mükemmeldi," diye homurdandım. "Tanıma ihtiyacın olursa diye, hatasız anlamı."

Levi tek kaşını kaldırıyor. "Sivilceler kusur değil, sivilcelerdir. İnsanlar her tür, şekil ve boyutta gelir. Archer'ın Yay kullandığı zamanı unutuyor musun?"

Bow, yuvarlak bir dişi Shell ve Everlife'ımın gidişatını değiştirecek bir oğlanla ilk tanışmam. "Numara." Hala homurdanıyorum. "Bow'u asla unutmuyacağım." Onun önünde duş aldım.

Archer'ın kredisine göre, her zaman kendi göğüslerine hayran olmak için zaman harcadı.

"Archer, karışmaya çalışmadan nasıl uyum sağlayacağını biliyordu." Ellerini çırpıyor. "şimdi. Her Shell, silahlar için üç kasa ile birlikte gelir. Kılıçlar, hançerler ve silahlar için birer tane. Bunlara Tekerlekler (Geliştirilmiş Bağlantı ve Yüklü Silah Gövdesi) denir ve farklı türde bir silah edinirseniz, özel bir Çark yaptırmanız gerekir. Kabuğun içine demirlenene kadar tekerlekler işe yaramaz. Sonuç olarak, bir kılıçla savaşmak istiyorsanız, Shell'inizin kılıçlar için tasarlanmış Çarkı kavraması gerekir. Anlamak?"

Başım dönerken bile başımı salladım. "Ya ateşten kılıçlar?" Öldüğüm gün gördüğüm gibi.

"Pyres bir Çark gerektirmez. Anahtarınızın kodunu çözdüğünüzde, kendinize ait bir Pyre oluşturabileceksiniz. Işığınızın dışa dönük bir tezahürü. O zamana kadar... Devam ediyoruz."

"Beklemek! Sayısızlar da Ateş üretirler ama onların Işıkları yoktur."

"Ucuz bir sapıklık, sizi temin ederim. Kılıçlarına Buzul deniyor ve donmuş karbondioksite benzer bir şeyden yapıldıkları için sigara içiyorlar. *şimdi* . Bir ruh, Kabuk olmadan insanlarla etkileşime giremez," diyor, "bu da bir numaralı dersin hayati olduğu anlamına geliyor. Kabuğun içinde kalmak."

Kulağa yeterince basit geliyor.

Shell'ime işaret ediyor. "Devam etmek. Bi dene."

Buna sahip olduğumdan emin olarak, sanki bir asansöre giriyormuşum gibi benimkine giriyorum - ve büyük bir güç tarafından itilerek hemen atıldım. Kaşlarımı çatarak tekrar denedim, içine girdim ve...

kovuldum.

İzleyicilerim farklı tepkiler alıyor.

Deacon sabırlı olmaya devam ediyor.

Kil sırtıyor. "Aynı sorunu bende yaşadım."

Meredith ve Victor beni neşelendiriyor. "Bunu yapabilirsin!"

Kayla ve Reed bana endişeyle bakıyorlar.

Vazgeç, Numbers, diye sesleniyor Elizabeth. "Başarısız olacaksın ve bunu hepimiz biliyoruz."

Levi onu düzeltmez. "Nasıl demir attığını kendine sorma" diyor bana. "Kendine neden daha önce demirlemediğini sor."

Benimle dalga mı geçiyor? "Bil diye söylüyorum, sınıf değerlendirmem *tamamen berbat olacak* ."

Diğerleri homurdanıyor ama o gözlerini deviriyor. "Açıklananlar çoğu zaman unutulur. Yaşananlar sonsuza kadar hatırlanır."

İyi. Neden demirlemedim ?

Demirlemek için . Bir fiil. Sabitlemek, tutturmak, iliştmek veya iliştmek için. Yani... Ruhumu Kabuğun içine sabitlemedim, bağlamadım, bağlamadım veya yapıştırmadım çünkü... Ruhumu Kabuğun içine sabitlemeye, bağlamaya, tuturmaya veya yapıştırmaya *çalışmadım mı?*

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırdım.

İşte orada, dedi Levi gülümseyerek. "Tanıdığım ve bazen sevdiğim savaşçı."

Parmaklarım kıvrıldı, ileri doğru yürürken kazmaya hazırlandım. Üçüncü denemem. Üçüncü kez çekicilik. Kararlılığım, canlı ve cansız arasında gelişen bir emiş, bir yapıştırıcı gibi hareket ediyor. Birkaç saniyeden fazla sürmeyen bir emiş; Atıldım ama umurumda değil. Bir kez yaptım. Tekrar yapabilirim.

Levi'nin sırtışı genişliyor. "Bir dahaki sefere içeri girdiğinde, elinin tepesini tokatla. Tek elle kullanılan bir klavye görünecektir. Adresim veri tabanınıza önceden programlandı. Bana mesaj gönder."

Hazır oradayken kıcımdan tavşan mı çıkarayım? "Mesajın ne söylemesini istiyorsun?"

"İstedğin herhangi bir şey. Üstünüze saygısızlık ettiğim için herhangi bir tepki vermeden beni azarlamak için tek şansınız bu."

Kirpiklerimi ona vuruyorum ve ölümümünden beri ilk kez, en ufak bir umutsuzluk belirtisi bile yok. "Yakında bir gün *senin* üstün olacağım için mi?" O bir General, evet, ama bir Conduit ondan üstün. Zevk alacağımı düşündüğüm bir gerçek. Çok fazla.

Tüm alemleri çevreleyen benekli sulardan oluşan bir gökyüzü olan enfes göğeler bakar. "Beni Dinlenme'ye götürün! Lütfen!"

"Kesinlikle Archer'ın acemi, değil mi?" Meredith kıkırdarak sorar.

Acının sancısı göğsüme geri dönüyor.

"Bayan Lockwood," dedi Levi ve derin bir nefes verdi. "Tek bir düşünce mutlak yıkıma veya nihai zafere yol açabilir. Gözlerinizi kapatın ve Shell'in içinde kaldığınızı hayal edin. Eğer görebiliyorsan, yapabilirsin. O yüzden benden sonra tekrar et. Gör, yap. Gör, yap."

"Gör, yap. Gör, yap." Onu neşelendirmek için, ruhumun Shell'in içinde kaldığını hayal ediyorum... Sürpriz ve sevindirici bir şekilde, bir güç şimşegi bana çarpıyor. Bir kararlılık ve heyecan dalgası beni ayakta tutuyor. Bunu *yapabilirim* ! Shell'in içinde kalabilirim.

Kabuğuma giriyorum... ve bu sefer olduğum yerde kalıyorum.

TROİKA

Gönderen: T_L_2/23.43.2

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: rwat trey

tohum

A

S

S

Seow gpc/ehceo fo ey echd iiii

EOC.SOECC EPOS.Sdl clwo dowleo ww ro.s

kr.

TROİKA

Gönderen: L_N_3/19.1.1

Kime: T_L_2/23.43.2

Konu: Mesaj becerileriniz veya eksikliğiniz

Vay, Bayan Lockwood. Bir erkeğe nasıl hakaret edileceğini gerçekten biliyorsun. Ne yazık ki, anlamsız sözcükleri okumayı öğrenemedim. Ama pratik yapmaya devam et. Sen (belli ki) daha kötü olamazsın.

Işık Görüş Getirir!

General Levi Nanne

Not: İletimlerimi genellikle *Light Brings Sight* ile sonlandırıyorum !
Senin için şununla bitiriyorum: *Bend or Break* !

TROİKA

Gönderen: T_L_2/23.43.2

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: Tesy Tesr Testi

Siz taksiye binin ya da hafif ip turu ekleyin.

Ama gerçekten. nasılsın?//?

Genel-in-eğitim,

Şehir Lockgood

TROİKA

Gönderen: L_N_3/19.1.1

Kime: T_L_2/23.43.2

Konu: Yatmak!

Sanırım Killian'ın Everlife'iniz için doğru partner olmadığını kabul etmeye hazırsınız. Belli ki onu bir daha görmek istemiyorsun. Ve belki de en iyisi bu. Bu hızla, ikiniz de altı bininizde olduğunuzda birleşme gerçekleşecek. Bebek bezi asla iyi bir görünüm değildir.

Işık Görüş Getirir!

General Levi Nanne

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: T_L_2/23.43.2

Konu: Tenley Lockwood

Bu bir test. Acele etmeye çalışın.

ML, KF

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: T_L_2/23.43.2

Konu: Bazı günler senden nefret ettiğimi düşünüyorum

1. Ama sadece aldığım her nefeste seni daha çok özlediğim için.
2. Mesajlarınızın izlendiğini asla unutmayın. Buna cevap vermeyin.
3. Muhtemelen seninle nasıl iletişim kurduğumu merak ediyorsundur. Archer ölmeden önce bana bir Troikan telgrafı verdi. Ve endişelenme. Temsilcisi acı çekmeyecek. Eylem, size yardım etmemize yardımcı olmak için üstleri tarafından onaylandı.
4. Ben harikayım. Sayıları seversin, sayı alırsın.
5. Babanla sorun yaşadığını biliyorum ama aynı zamanda bağışlayıcı biri olduğunu da biliyorum. Sadece benim için geçerli olduğunda minnettar olduğum bir şey. Fakat. Ona saygıdan başka bir şey yapılmadığını bilmek sizi mutlu edecektir. Öte yandan, annen Troika'ya kaçmayı umarak mahkeme tarihi istedi ve şu anda saklanıyor. Her gün her saniye onun korumasıyla ilgilenen arkadaşlarım var. Ona bir zarar gelmeyecek, söz veriyorum. Elbette bana çok şey borçlu olacaksın ve tabii ki ödeme bekliyorum. ben böyle tatlıyım
6. Bana her zaman güveneceğini söylemiştin. Asla unutma.

7. Bil bakalım Sloan'a kim akıl hocalığı yapacak? Sana bir ipucu vereceğim. Her gece seni rüyasında görüyor.
8. Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Sana bakmayı, seninle konuşmayı, seninle gülmeyi özledim. Odana gizlice girip seni uyurken izleyebilseydim, yapardım. Sürünme faktörünü vidalayın.
9. Bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda, savaşacağız. Bundan kaçınmanın bir yolu yok. Hazır ol.

10.143

ML, KF

TROİKA

Gönderen: T_L_2/23.43.2

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: seni özledim

- 1) Anneme gösterdiğiniz ilgiye teşekkür ederim.
- 2) Harvess diyarına gidiyorum - orada görüşürüz ve teşekkür ederim.
- 3) 143 ne anlama geliyor/

Bittiğimizi söyleme şeklin buysa, üzgünüm boyo, ama senin için işe yaramayacak.

Eğitim kanalı,
on çilingir ağacı

TROİKA

Gönderen: Mailer-Erratum
Kime: T_L_2/23.43.2 K_F_5/23.53.6
Konu: BU MESAJ TESLİM EDİLMEZ.

Bu değiş tokuşla ilgili bir rapor, amiriniz General Levi Nanne'e gönderildi.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Ne ararsan onu bulacaksın. İyi ya da kötü."

—Troyka

Bir haftadan fazla bir süredir, sarsılmaz bir kararlılıkla, günün ve gecenin her saatinde Shell'im, çok sayıda Çark/silah ve takım arkadaşlarımla pratik yapıyorum. Birkaç General, ilerlememi veya eksikliğimi izlemek için periyodik olarak uğrar. Alejandro, Firstlife'da İtalyan bir model olduğuna yemin edebilirim. Kısa boylu, kıvrımlı ve sevimli çillerle kaplı Luciana. İskoç bir savaşçının özü olan Shamus. Ve bir güneş ışını kadar zarif olan Ying Wo.

Generallerin her biri, Troikan güvenliğinin ve refahının farklı bir bölümünü denetler. Savaş planlamasından iletişime, vatandaşlarımızın refahına kadar her şey. Alanlarında önde gelen uzmanlardır.

Ama hatasız çalışmam için baskı yok, değil mi?

Levi her gün, "Ellerimi tut. Izgara aracılığıyla bana bir Işık akışı gönder." Her gün başarısız oluyorum ve hayal kırıklığı beni çok zorluyor.

Ne kadar az boş vaktim varsa, *Kanun Kitabı'nı okuyorum*. Bilgide güç ve tutarlılıkta güç varsa, şimdiye kadar yaşamış en güçlü, en güçlü kız olacağım!

İtiraf: Çoğu zaman ne okuduğumu anlamıyorum.

Birinci sayfada şöyle diyor: *Yasalar hayatınızı tanımlamaz. Kalbimizin durumu bunu yapar. Sadece bildiğiniz Işıktaki yürüyebilirsiniz. Işığınızı asla ihlal etmeyin.*

Yani yasalar niyetlerimiz kadar önemli değil...ya da yasalar niyetlerimiz kadar önemli ama iyi niyetliyse, hatalarımız için affedilecek miyiz? Ve Light'ı nasıl ihlal edersin? Doğru şeyin ne olduğunu bildiğin halde yanlış olanı yapmak mı? Yoksa sadece yanlış şeyi mi yapıyorsun?

Her iki durumda da, markalarım okudukça çarpıyor, bu yüzden bir parçamın ana fikri anladığımı düşünüyorum. Manna yediğim zamanki gibi.

Ruhuma hangi vitaminleri ve mineralleri koyduğumu bilmiyorum ama hücrelerim besinleri aynı şekilde emiyor.

Her parçam affetmenin önemini anlıyor. Acım zehir - ama sadece benim için.

Elizabeth'e olan öfkemi atmak için kendimi zorluyorum. Duygu yeniden ortaya çıktığında ve oluyor, onun iyi özelliklerine odaklanıyorum. Onun sadakati ve tutkusu. İyiliğini geri çevirmedi; öfkesine yeni bir erkek arkadaşmış gibi tutunuyor, her fırsatta beni küçük düşürüyor.

"Eğer kurtarıcımızsan, krallığımızın kaderi için ağlarım" diyecek. Veya, "İlk Kral sana bakıp tüm insanların yaratılışından pişmanlık duyup duymadığını merak ediyorum." Oh, ve bunu sevdim, "Bahse girerim adın, etrafındakileri mutsuz etme yollarının hepsini temsil ediyor. Birden ona kadar numaralar, mevcut."

Neyse ki, diyarın geri kalanı beni affetti. Gülümsemelerle karşılanıyorum.

Killian'dan bir mesaj aldığımı bilselerdi herkes ne düşünürdü merak ediyorum. Mesaja verdiğim tepkiye tanık olsalar ne düşünürlerdi merak ediyorum.

Bunu her düşündüğümde gülüyorum, kollarımı açıyorum ve dönüyorum. Dokunulmaz, boyun eğmez Killian Flynn belki bana aşık olabilir!

Dairemin ortasında, işimi yapıyorum. Kahkaha. Kolları aç. Döndür. 143'ün *seni seviyorum'un* sayısal karşılığı olduğuna inanmaya başladım . 1—tek harfli bir kelime. 4—dört harfli bir kelime. 3—üç harfli bir kelime.

Killian'ın notunu alana kadar *aşk kelimesinden sürekli uzak durdum* . Ama neden? Nefretim şimdi çok aptalca görünüyor. Demek istediğim, dört küçük harf hakkında bu kadar korkutucu olan ne? *AŞK*.

Aşk verir. Sever korur. Aşk ayağa kalkar ve asla yıkılmaz. Aşk güçlendirir.

Sanırım 143 Killian hemen geri dönebilirim. Adını anınca kalbim yumuşadı. O güçlü, akıllı ve esprili. Cesurdur. Nazik olmayı öğreniyor. Bana baktığında geçmişin acısını değil, geleceğin parlaklığını görüyorum.

Onunla olmak için dünyayı paramparça edeceğim.

Ama nasıl birlikte olabiliriz?

İki dünyanın düşmanlığına göğüs germek zorunda kalacağız. Fiziksel ve zihinsel olarak daha güçlü olmam gerekecek. Korumam altındakileri savunabilecek ve hakaretleri görmezden gelebilecek bir asker.

Dün Elizabeth, "Ya Myriadlı erkek oyuncağın hakkında yanılıyorsan, ha? Ya onunla rekabet ettiğinizde, ona karşı olan duygularınızı size karşı kullanırsa? Kimi kandırıyorum? Yapacak."

Şüpheyi ateşlemeyi umuyor. Dikkatli olmalıyım. Şüphe, sinsi bir yaratıktır. İçeri sızabilir, bir çadır kurabilir ve *her şeyi mahvedebilir* .

Killian bana olan sadakatini fazlasıyla kanıtladı. Güvenimi hak ediyor. Annemi saklıyor, hatta kaçabilmesi için onu koruyor.

Bir gün Troyka sokaklarında benim yanımda, eli benim elimde yürüyebilir. Killian'ın çabaları ve sevgisi sayesinde.

Belki bir adım daha ileri gider ve savaşı bitirmek için benimle birlikte çalışır. Birlikte, her şeyi yapabiliriz! Ne de olsa, her Myriadlı karanlığın temsilcisi değildir ve her Troikan, Işığın bir temsilcisi değildir. Her iki alemde de iyi ve kötü insanlar vardır.

Elimdeki markalar titreşiyor ve ben sarsılarak hazırlanmaya başlıyorum - oh. Doğru. İç saatim. Bir Shell'e girip çıkmayı öğrendiğimden beri, bileğimin ortasının üzerinde parlayan bir klavye üretebiliyorum. Shell'in içinde veya dışında olduğumu yazabilirim. Alarm kurmayı öğrendim.

Levi ile bir sonraki eğitim seansım için Kudretli Kule'ye gitme zamanı.

Topladığım cephaneliği bir sırt çantasına doldurup kardeşimin hologramına bir öpücük üfledim. Güzel bir ceviz beşikte uzanmış. Tavana doğru uzanan dört direk, her biri üstte kıvrımlı dalları olan bir ağaç gövdesine benzeyecek şekilde oyulmuş. Bana gülerken bacaklarını tekmeledi.

bir şeyler çalıyor ve beni izlemeyi seviyor. Ben bir eğlence kaynağıyım.

Kalbim ona olan sevgiyle şişiyor, krallıklar arasındaki savaşı sona erdirmeye kararlılığımı güçlendiriyor. Bir gün orduya katılacak yaşa gelecek. Barış hüküm sürerse, asla savaşmak zorunda kalmayacak. Emeklerimin meyvelerinin tadını çıkarabilir.

"Seansım bitince seni görmeye geleceğim," diyorum ona.

Osuruyor.

Meredith bir süre önce onu ziyaret etti. Şimdi dadı, beşiğin yanında sallanan bir sandalyede oturuyor ve *Kanun Kitabı'ndan bir pasaj okuyor*. Burnu kırıyıyor, elini yüzünün önünde sallıyor. "Bu gazdan da öteydi, değil mi güzelim," diyor ve ayağa kalkıyor. Kızıl saçlı ve bol çilli güzel bir kız. "Bahse girerim küçük bezini zehirli atıklarla doldurmuşundur."

Ann-nn-nnd bu benim ipucum. "Hoşçakalın çocuklar," diyorum.

"Hoşçakal Ten," diye yanıtlıyor. Onu sevdim. Başından beri bana iyi davrandı. "Aydınlanmış bir uygulama yapın."

"Teşekkür edeceğim." Dairemden çıkarken gülümsüyorum...katedralden. Enfes sulu gökyüzünden ışık saçıyor, beni okşuyor ve ısıtıyor. İçim enerjiyle uğulduyor.

İlk görevime hazır olmayabilirim ama Penumbra bulaşmış kıza yardım etmeye can atıyorum. Prynne Asylum'da çürürken, sık sık birinin beni kurtarmak için saldırdığını hayal ettim. Ardından Archer ve Killian geldi.

Tanıdık bir suçluluk duygusu— *Seni çok özledim Archer* . Heyecan verici bir beklenti heyecanı - *Seni hava gibi arzuluyorum Killian*.

Levi, Myriadian ile olan e-posta alışverişimden bahsetmedi ve ben de konuyu açmadım. Düşmanla işbirliği yaptığım için cezalandırılacaksam, ilk görevimin bitmesini beklemeyi tercih ederim... çünkü yeniden birlikte olmaya her türlü niyetim var.

Her zamanki rotamı iki farklı Merdiven Boşluğu ve üç Kapıdan alıyorum. İlk Merdiven boşluğu beni man tarlalarına götürüyor. Bu aydınlık ve güneşli sabahta sıkı çalışan yüz otuz yedi kişi saydım.

Adım - tercih ettiğim isim Ten Lockwood - harfler sayısal karşılıklarıyla değiştirildiğinde yüz otuz yedi'ye eşittir.

$$20 + 5 + 14 + 12 + 15 + 3 + 11 + 23 + 15 + 15 + 4 = 137$$

Yakındaki bir daldan mor bir taç yaprağı koparıp ilk Kapıya doğru yürürken kemiriyorum. Yolda olan şampiyonların kahvaltısı. Başımla selamlar, dalgalar ve gülümsemeler alıyorum.

Kızıl saçlı Nico'yu, sevimli Asi'yi ve büyüleyici Clementine'i görüyorum. Çocuklar bana bir başparmak veriyor.

"Eğitim nasıl gidiyor?" diye soruyor Clementine.

"Yavaşça," diye yanıtlıyorum. "Sizin için nasıl gidiyor çocuklar?"

"Onu sallıyorum." Nico pazılarını esnetiyor. "Maalesef bu iki palyaço için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Kıkırdayan Rebel onun omzuna yumruk atıyor. "Sadece tüfekte iyisin, yaşlı adam."

Clementine yumruklu ellerini kalbinin üzerinde kavuşturur. "General Chanel'in komutası altında İşçiler olacağız. O en iyisi!"

Geç kalmadıkça, diye ekliyor Nico.

Bileğindeki iletişime bakıyor. "Kahretsin! Acelem var."

Yollarımızı ayırmak için acele ederken, "Aydınlanmış bir gün olsun," diye sesleniyorum.

Sonraki Kapı beni Sırlar Evi'ne götürüyor. Siyah kedi kıyafetimle dikkat çekiyorum. Diğer herkes beyaz bir elbise giyiyor. Bazı elbiseler altın iplikli, bazıları kırmızı, mavi veya yeşil. Izgara nedeni sağlar: dişler farklı alt konumları gösterir. Altın - sorumlu olanlar. Kırmızı - yardımcılar. Mavi—yardımcıların yardımcıları. Yeşil — kursiyerler.

Hoshi, Sawyer ve Winifred buradalar, başları bir kitap masasına eğik. Oh bak. Fatma da burada. Ortada, ayırt edemeyecek kadar kısa. Küçük kız şimdiden eğitime başladı mı?

Şehrin farklı bir yerine başka bir Merdiven Boşluğu alıyorum ve avuçlarımdaki markalar titriyor. Harika! Kudret Kulesi'ne varmak için beş dakikam var.

tempoyu alıyorum. Markalarım sanki...Işığı emiyorlarmış gibi parlamaya devam ediyor?

Bir Conduit olarak, güneş ışığını absorbe etme ve onu Işığa dönüştürme ve ardından başkalarına yansıtma yeteneğine sahibim. Ya da yeteneğim *olmalı*. Işınlar fışkırmadan önce bana enerji veriyor. Ellerimiz birleştğinde Levi'ye Işık gönderemememin sebebi.

Hayal kırıklığı ve hayal kırıklığı beni rahatsız ediyor. Hadi ama, ne bekliyordum ki? Anahtarımı deşifre etmedim, Izgara'nın içindeki gizli kapıların kilidini açmadım. Bu çılgınlık ne anlama geliyorsa! Hala tamamen kayboldum ve kimse bana nasıl yardım edeceğini bilmiyor. Kodum onlarınki gibi değil ve onlarınki de benimki gibi değil.

Üçüncü Kapıya ulaştım...çıkış ve—

Patlama!

Kenara çekilip ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Başımda keskin bir ağrı patlıyor, ardından baş dönmesi. Kararmaya yakınım. Gözlerime can suyu sızıyor, görüşümü engelliyor. Tiz bir çingirak kulaklarıma hücum ediyor ama yine de iki farklı kaynaktan neşeli kahkahalar duyduğumu düşünüyorum. Bir erkek ve bir kız.

Bir hava ıslığı dikkatimi çekiyor. Gelen! Sırtıma dönüyorum, vurmak için tekme atıyorum - Baldırıma bir tahta çarpıyor, içimde bir acı patlaması daha patlıyor. Tahta bana yapışıyor, çivili uçlar kası ısırarak için ete batıyor.

Tahtayı çekerken öğürüyorum ama çevremdeki herhangi birine veya bir şeye sallamaktan çekinmiyorum.

Teşekkürler!

Bir hırıltı var. Ayak sesleri. Kime vurdum? Geri çekilen üç figürü izlemek için zamanında titreyen ayaklar üzerinde duruyorum; Aklım, saldırıya uğradığım fikrini reddetmek için çaresiz. Ama öyleydim. Bire karşı üç. Şok neredeyse beni dizlerimin üstüne çökertecek.

Troikanlar bir vatandaşa fiziksel olarak saldırdı.

Bilgi, tenimde koyu, yapışkan bir film bırakır. Gölge?

Güçlü bir kol beni sarıyor ama geriye doğru çekilip teması kesiyorum. Dost yada düşman?

"Merhaba. İyi misin?"

Sesini tanıyorum en azından. Victor. "İyiym. İyi olacağım." Yine de olur muyum? Bedenen de ruhen de insan insandır; özgür iradenin olduğu yerde,

nihai iyilik veya nihai kötülük potansiyeli vardır. Her an saldırıya uğrayabilirdim.

"Bana ne olduğunu anlat," diye talep ediyor.

Elimden geldiğince hikayeyi anlatıyorum.

Beni Geçide doğru nazikçe itiyor. "Seni bir Şifacıya götürelim. Kalbin, zihninin ve bedeninin yamalı olacaksın."

-hepsi öksürük- morarmış ve kanlı bir şekilde sona erdi, ama manna yedim ve bum, ruhum kendi kendine düzeldi. Bir Şifacıyı ziyaret etmek için hiçbir nedenim yoktu. Şimdi Victor'un sözlerini düşünüyorum. *Yamalı kalp, zihin ve beden* . Sanırım Şifacılar fiziksel yaralanmalarla uğraşmaktan fazlasını yapıyor.

"Numara." Dişleri takırdayarak ondan uzaklaşıyorum. Ya antrenman yapmaya uygun görülmezsem? Ya izin almam emredilirse? "İyi olacağım. Levi ile çalışmam gerekiyor. Sen de öylesin." Artık *geciktik* .

"Bir Şifacıyı ziyaret ettiğinizde, bir rapor dosyalanır ve bir soruşturma başlatılır. Izgara, saldırınızın yakınındaki herkesi bulmak için kullanılabilir. Saldırganlarınız yakalanacak ve disiplin cezasına çarptırılacak. Muhtemelen bir Exchange ile. "

Değişim, bize yapılmasını istediğimiz şeyleri başkalarına da yapmanın önemini öğretmenin en iyi yoludur.

"Eğer bu tür ayrıntılar gün yüzüne çıkarılabiliyorsa, kim kuralları çiğnemeye cüret edebilir ki?" Soruyorum.

"Pekala... bazı insanlar konumlarını Izgara'dan nasıl gizleyeceklerini biliyorlar," diye itiraf ediyor. "Ama kontrol etmek her zaman en iyisidir."

Saldırganlarımların yerlerini sakladığına şüphe yok. "Ne olduğunu gördün mü?" Tahtayı düşürdüm ve ağrıyı ve baskıyı hafifletmeyi umarak şakaklarımı ovaladım.

İç çekmeden önce ağır bir duraklama. "Geçitten geçtiğimde, elinde çivili bir kütükle tek başına duruyordun."

"Yani bu bir hayır olurdu." Görüşümü netleştirmek için gözlerimi siliyorum. Victor önümde, saçları darmadağınık, kehribar rengi bakışları endişeyle parlıyordu. "Hala bir Şifacıyı ziyaret etmek istemiyorum."

Kütüğü almak için eğilir. "Bu, Everlife'iniz için oldukça berbat bir başlangıç, değil mi?"

"Eminim daha kötüler de olmuştur."

"Gördüklerimin hiçbirisi."

Harika. Müthiş. Kolezyuma doğru ilerliyorum ve o yanımda kalıyor. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Sen gelmeden önce bir Conduit kaybettik" diyor. "O zamandan beri, Işığımız karardı."

"Aynen öyle! Neden biri beni öldürme riskini alsın ki? Bana ihtiyaç var!" Beğenip beğenmediğimi.

"Karanlık insanları... huysuz yapar. Ayrıca, İkinci ölümünün bugünkü oyunun sonu olduğundan emin değilim. Sanırım saldırganlarınız acınızdan tatmin oldu."

biri, Kanun Kitabı'ndan okuduğumda olduğu gibi sızlıyor ve kaşlarımı çatıyorum . Önce sola sonra sağa, sonra yukarıya, sonra aşağıya bakıyorum ama hiçbir şeyin yolunda gitmediğini görüyorum.

Olası bir açıklama... sözleri tepkiye neden oldu? Ama haklı mı yoksa haksız mı?

Karıncaalanma ağrıya dönüşüyor ama nedenini çözecek durumda değilim. "Beni unut. Hadi senden bahsedelim. Seninle antrenman yapıyordum ama pozisyonunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ben bir Elçiyim." Adeta bir goril gibi göğsünü yumrukluyor. "En iyilerinden biri. Troikan sadıklarına cesaret verici sözler fısıldıyorum, İmzasız insanlara TL'lerle konuşmaları ve bulguları İşçilere bildirmeleri için ilham veriyorum."

Archer da işinde en iyisiydi. "Kardeşinizin neden Troyka'ya kaçtığını biliyorum. Neden yaptın?"

"Onunla daha fazla zaman geçirmek istedim" diye itiraf etmeden önce geriliyor.

Ah...ah. Boğazımda dikenli bir yumru büyüyor. "Benim yüzümden o gitti."

"Bir Conduit'in yarışıyor olmasına rağmen, Dirilişi kazanabileceğine her gün daha çok inanıyorum. Herkesin onun ölümüne karışmanıza tepki verme şekli... o benim tahmin ettiğimden daha çok sevildi."

Sözleri beni hem yıkıyor hem de ayağa kaldırıyor.

Bana göre Diriliş, Myriad'ın yanlış olduğunu ve ölümlerin ruhlarının Hasat Ülkesine geri dönmek için asla insan ruhlarıyla Birleşmediğini kanıtlıyor. Diyelim ki Killian gibi birine, sadece Myriadlıların Füzyon deneyimlediğini kanıtlayabilir.

Yalan. Sadece bir yalan. Pek çok kişiden biri.

Killian, Myriad'daki herkes gibi, ruhumun onların büyük Generallerinden biriyle kaynaşmış olduğuna inanıyor. Ayrıca annesinin ruhunun bir insanla kaynaşmış olduğuna, onun yeni bir insan olduğuna, canlı ve iyi olduğuna inanıyor.

Bu durumu benim gördüğüm gibi mi yoksa benim şüphelendiğim gibi mi görecektir? Cevap çok önemli. Ne de olsa inançlarımız adımlarımızı yönlendirerek bizi belirli yollara yönlendirir.

Yalanlar prangadır. Gerçek özgürlüktür.

Yalanlar bizi ayıracak. Gerçek bizi bir araya getirebilir.

"Herhangi bir ruh kazanabilir mi, yoksa sadece bu yıl ölenler mi?" Soruyorum. "Peki Diriliş ne zaman gerçekleşir?"

"Yalnızca bu yıl ölen ruhlar. Hem de bir aydan kısa sürede."

Ne? Bir eylem planını yürürlüğe koymak için neredeyse hiç zaman yok. "Neden yaptın? Yani, beni yanlış anlama. Olduğu için çok mutluyum. Sadece nedenini anlamıyorum."

"Sadece nedenini söyledin. Bizim sevincimiz."

Alt dudağımı ısırıyorum. "Geçmişte dirilmiş olanlarla konuşmak istiyorum."

İç çekiyor. "Bir giriş isteyeceğinizi düşündüm ve şimdiden sorular sordunuz. Bunu yanlış anlama, tamam ama şu ana kadar konuştuğum kişiler seninle görüşmeyi reddediyorlar. Özgür irade, biliyorsun."

Bunu almanın *doğru bir yolu* var mı? Yerdeyken bir kızı tekmelemekten bahset. "Kaç tanesi hala yaşıyor?"

"Düşündüğün kadar çok değil. Dinlenmeyi deneyimledikten sonra geri dönmeye hazırdırlar. Etrafta kalmaya tam olarak motive değiller."

Harika! Başarı şansım hızla azalıyor. "Dirilenler tekrar ölünce ne olacak?"

"Geri Kalanlara yeniden giriyorlar ve bir sonraki oylamadan dışlanıyorlar."

Levi ve diğerlerinin beklediği kolezyuma giden kemerli kapıdan geçiyoruz.

Bir generalle çalıştığıma hâlâ inanamıyorum, dedi Victor sessizce. "Ulaklarla eğitim alırken bir Liderle çalıştım. Ve gerçekten, prenses tarafından eğitilmelisin ve bu ne büyük bir onur olurdu ama—bunu söylediğimi kimseye söyleme—Levi daha iyi. Daha güçlü, daha akıllı ve ilk savunma hattımızdan sorumlu. Onunla çalışıyor olman... bir gün ondan daha üst sıralarda olman... Hayret içindeyim."

Cevap vermek için zaman yok. Ne diyeceğimi bildiğimden değil. Bu kadar onur duyduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Clay ve Meredith kötü durumumu fark edip endişelenip yanıtlar talep etmek için acele ettiler. Elizabeth en ufak bir duygu belirtisi göstermiyor ve merak ediyorum...tahtanın sahibi o mu? Vur-kaç mı yaptı?

"Sıraya dönün," diye sesleniyor Levi.

Arkadaşlarım yüzünü buruşturup mırıldanan bir özürle yerlerine dönüyor.

Kaşlarını çatıp bana dönüyor. "Geç kaldın." Cankurtaran'ın üstümü ıslattığını görünce, "Ne oldu?" diye havlıyor.

Elizabeth'i "Saldırıya uğradım" derken izliyorum.

İfadesi asla sallanmıyor. Suçluysa, sıfır suçluluk veya neşe ifade ediyor.

Levi avucuna dokunuyor, klavyesi parlıyor. "Neden hiç man almadın? Neden sağlık raporu almadım?"

"Elimde man yok ve bir Şifacıyı ziyaret etmedim." Birini ziyaret etmek için zaman ayırmam konusunda ısrar etmeden konuyu değiştiriyorum. Yedek kalma riskini asla almam. "Peki Reed ve Kayla nerede?" Kanat adamlarım.

"Başka bir yerde," diyor ve başka bir şey sunmuyor. "Neden bir Şifacıyı ziyaret etmedin?" Boynundan bir kolye çıkarıp bana doğru fırlattı. "Sana yardım etmek için buradalar."

"İyiyim." Zinciri yakaladım ve ucundan sarkan bir şişe manna buldum. "İyi olacağım . "

"Bunu kim yaptıysa... Öğreneceğim ve adaletin yerine gelmesini sağlayacağım." Ses tonunun sertliği... Ürperiyorum, şimdi suçlu için biraz üzülüyorum. "Bu arada, manını iç, antrenmandan sonra şişeyi tekrar doldur ve böyle bir şeyin bir daha yaşanması ihtimaline karşı kolyeyi mutlaka tak."

İçindekileri boşaltıyorum ve artık boş olan şişeyi boynumdan asıyorum. Yaralarım... iyileşmiyor. Hayal kırıklığı kapımı çalıyor.

Levi fark edip beni Şifacıya göndermeye karar vermeden önce, "Deacon nerede?" diyorum.

"Görev dışında." Levi'nin bakışları üzerimde kayıyor, kaşları derinleşiyor. Sanki benim görmediğim bir şeyi görüyormuş gibi. "Anahtarınızın kodunu çözdünüz mü?"

Ah! Tek yönlü bir zihni var. "Cevabı biliyorsun. Neden sormaya devam ediyorsun?"

Alejandro arkasından yürüyüp omzuna vurdu ama bana gülümsedi. "Başarılı olma kararlılığınız artsın diye sormaya devam ediyor - ya da en azından suratına *evet* diye bağırma kararlılığınız sonunda sormayı bırakacak."

İki General el sıkışıyor ve endişeli bir bakış atıyorlar. Benim için?

"Dayanıklılığınızı inşa etme zamanı" diyor Levi. "Çökene kadar sütunların etrafından dolaşın."

gücümü geliştirmekten *nefret ediyorum* ama bugün bunu şikayet etmeden yapıyorum. Güçlenmeliyim. Daha sert olmalı. Koşuyorum, koşuyorum, sınırlarımı zorluyorum.

Tüm bu süre boyunca Levi ve Alejandro sohbet ediyor ve ikisi de tartıştıkları şeyden memnun görünmüyor. Merak ediyorum... Penumbra durumu daha da kötüleşti mi?

Kendi ayağıma takıldığımda dikkatimi yolda kalmaya zorlarım. Rüzgar gibi koşuyorum. Hastalıklı, ölmekte olan bir rüzgar. Şaşkınlık içinde, yaralarım Can Kanı sızdırmaya devam ediyor.

Tıpkı bedenler gibi, ruhlar da eforla terler ve çok geçmeden sıırılsıklam olurum. Uzuvarım yanıyor ve titriyor, yorgunluk çöküyor ama inanılmaz bir şey de oluyor. Daha önce fark ettiğim yapışkan film sonunda kayboluyor.

Saldırıyla ilgili kızırgınlığı tutacak gücüm yok - ve bana bağılı olan da buydu. kızgınlık. Levi görmüş olmalı.

Yaralarım sonunda iyileşiyor, acının her zerresi soldu.

Ders öğrenildi. Kışkınlık manın etkilerini engeller. Duygular önemlidir.

Bir tur daha koşuyorum... ve bir tur daha. Meredith kenarda beni neşelendirmek için görüldüğünde yıkılmak üzere olduğumdan eminim. Victor ona katıldı, ikisi bana zihinsel ve fiziksel bir destek verdi. Üç tur daha yapıyorum. Clay yüzüme su atıyor, beni serinletiyor ve iki tane daha yapıyorum.

Elizabeth uzakta duruyor ve Levi tüm gruba beni takip etmelerini emredene kadar ince bir nefretle izliyor. Alejandro onu kötü bir ruh hali içinde bıraktı.

Etrafımda takım arkadaşlarım varken bir tur daha atıyorum...dört...altı...

Binlerce kez pes etmek istiyorum ama ilk düşen ben olmam mümkün değil. İyi bir asker zorluklara katlanır, o kadar. dayanacağım.

Pekala, diye seslendi Levi sonunda. "Yeter."

Yine de bir tur daha koşuyorum. Bir anlığına gittiğimde, vücudum "İşte bu, artık yok" diye bağıyor. yıkılırım. Ağzım çimenler ve pisliklerle dolu ama umursamayacak kadar hırıltılı solumakla meşgulüm.

Levi kollarını uzatarak üzerine yürür. "Ellerimi tut. Bana bir Işık akışı gönder."

Terden sıırıslıklam olmama rağmen doğrulup parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Kalbimdeki ve zihnimdeki canlı ışıklara ve dönen sıcaklığa daha iyi konsantre olmak için gözlerimi kapatıyorum. Grid'in evi.

Hiçbir şeye tutunmak için tüm niyetimle... hiçbir şeye uzanıyorum. Hiçbir şeye tutunuyorum, Işık ulaşamayacağım bir yerde dans ediyor.

Levi beni serbest bıraktı ve gözlerimi açtım. Hayal kırıklığı görmeyi bekliyorum ama cesaret verici bir şekilde gülümsüyor ve bana ürkütücü bir noogie veriyor.

"Yaralı ve yorgun olduğunuzda sebat edebileceğinizi kanıtladınız. Yapılması gerekeni yapmak için üzgün duyguları bırakabileceğinizi kanıtladınız. Memnun oldum Bayan Lockwood."

"Heyecanını benim adıma dizginlemeye çalış. Çok fazla iltifat kafama gidecek."

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Yarın sabah, sen ve takım arkadaşların enfekte insanı ziyaret edeceksiniz. Onu gözlemleyeceksiniz, başka bir şey değil. İnsan hayatını tehdit etmedikçe, onunla hiçbir şekilde konuşmayacak veya onunla etkileşime girmeyeceksiniz. Henüz değil. Anlamak?"

Nihayet! İlerlemek! Heyecanımı maskeliyorum ve ona neşeli bir selam veriyorum. "Efendim evet efendim."

"Bilgelik Müzesi'ndeki Kayıtlar Salonuna gidin. Dior Nichols'la ilgili dosyalarımızı inceleyin."

Vay canına. Molaları çarp. " *Dior Nichols mı dedin ?*"

"Evet. Penumbra'nın bulaştığı kişi o."

Döner bir karnaval yolculuğunda mahsur kalmış bir kız. Dior, Archer'ın Troika adına kazanmaya çalıştığı yirmi yaşındaki tıp öğrencisidir. Bu süreçte ona aşık oldu ve eğer Killian onu alıp Myriad'la bir anlaşma yapmaya ikna etmeseydi ve tüm zamanların en kötü şartlarını kabul etmesi için onu kandırmasaydı başarılı olabilirdi.

Yani *eski Killian* .

"Penumbra ile hiç uğraşmadıysan," diyorum, "onun enfekte olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bayan Nichols'u gözlemlemek için Şahsen Hasat Ülkesine girdim. Teninin altında kıvranan karanlığı gördüm, karanlığın arkadaşlarından birinin üzerine atlama girişimini izledim. Penumbra ile uğraştığımızdan şüphem yok."

Dior Nichols, hasta sıfır. Bu bir tesadüf olamaz.

Archer onu sadece sevmedi; ona tapıyordu ve geleceğini mahvettiği için Killian'dan nefret ediyordu.

Killian her zamanki yöntemini kullanmamıştı - doğrudan baştan çıkarma - bu yüzden onu nasıl kazandığından emin değilim. Sadece büyük bir suçluluk duyduğunu biliyorum.

Dior'un sözleşmesine göre, Troikan sadıklarına ceza almadan yardım edemez. Bununla birlikte, hastane politikası, bölge üyeliği nedeniyle kimseyi geri çeviremeyeceğini belirtir. Korkunç bir yakalama-22.

Yirmi iki, herhangi bir kayadan daha sert olan titanyumun atom numarası. Amerikan futbolunda sahada bulunmasına izin verilen oyuncu sayısı. İbrani alfabesindeki harf sayısı.

"Duş almaya vaktim var mı?" Levi'ye soruyorum.

Bana bakıp burnunu kırıştırıyor. "Hayır, ama zaman yaratacaksın."

Eğlenceli. Omzumun üzerinden ona bakmak için sadece durmak için soyunma odasına gidiyorum. "Savaşın bitmesini hiç istedin mi?"

"Evet. Elbette," diye tereddüt etmeden yanıtlıyor. "Ama savaşmayı bıraktığımız gün, yenildiğimiz gündür."

Meredith de aynı şeyi söylemedi mi? "Ya Myriad da savaşmayı bırakmak isterse?"

"Vatandaşlar barış için can atabilir ama kralları buna asla izin vermez. O ölene kadar durmayacak - ya da her Troikan ölünceye kadar."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Aramayı bıraktığın zaman, bulacaksın."

-Sayısız

Hızlı bir ovma işleminden sonra, Meredith'i kapıda nöbetçi olarak bulmak için ahırdan çıktım. Bana daha önce görmediğim bir kombinasyon olan beyaz süslemeli beyaz bir bornoz uzatıyor ve kolyemdeki boş şişeyi dolu olanla değiştiriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Başını salladı, ifadesi ciddi. "Elizabeth'in Firstlife'ı sırasında ailesini genç yaşta kaybetti ve sonunda koruyucu aileden koruyucu aileye geçiş yaptı. Ona her zaman iyi davranılmadı. Son evinde o kadar kötüydü ki kaçtı ve başı her türlü belaya girdi. Archer onun TL'siydi ve hayatını değiştirdi. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce buraya geldiğinde Claus adında bir çocuğa aşık oldu. Killian için hissettiklerini onun için de hissetti. Senin öldüğün gün Killian Claus'u öldürdü."

Kulaklarımı kapatıp başımı sallamak istiyorum, hayır, hayır, hayır. Killian'ın erkek arkadaşının hayatına son verdiğini biliyordum. Gerisini bilmiyordum. Firstlife'in dehşetini bilmiyordum.

Büyükannem Elizabeth'i bir kötü adamdan ziyade bir insan olarak görmem için beni zorluyor. Benim gibi umutları, hayalleri ve acıları olan biri.

Ona hırlamak ve asla işe yaramayacağını söylemek istiyorum. Kalpsiz bir kaltak tarafından alay edildim, aşağılandım ve dövüldüm.

Elizabeth'e sımsıkı sarılmak ve o ağlarken onu teselli etmek istiyorum.

Devam et, dedi Meredith şefkatle. "Yapacak bir işin var."

Elizabeth'i aklımın bir köşesine zorluyorum. Duygularımı sonra anlayacağım. Meredith'in yanağını öpüyorum. "Seni seviyorum," diyorum ve kıcımlı Kayıtlar Salonuna doğru çekiyorum.

Her türlü saldırıya karşı tetikte kalırım. Beni bir kez şaşırtın, yazıklar olsun. Beni iki kez gafil avla, gazabımı yaşa.

Hedefime ulaştığımda, devasa Viktorya Dönemi Gotik'ini takdir etmek için bir dakikamı ayırıyorum. Uzun ve geniş, siyah tuğla ve granit bir duvarla çevrilidir. Bir sürü insan içeri girip çıkıyor.

Toplamda on vitray pencere vardır. En büyük üçü (1) Birinci Kral, (2) İkinci Kral ve (3) Prenses Mariée'yi omuzlarında yükselen güvercinlerle betimliyor, güzel beyaz kanatları uzanıyor. Diğer yedi pencere, yalnızca şeffaf camlı daha büyük pencerelerle bölünmüş tek bir sıra halinde sıralanır.

Birinci Kral ve İkinci Kral arasında Hasat Ülkesini, güneşi ve çiçek açmış bir ağacı gösteren paneller vardır. Güvercinler Prensi ve Prenses Mariée arasında dört mevsimi tek bir daire içinde gösteren paneller var. Altında bir balık yüzerken üstünde bir kuş uçar. Sonraki panellerin üst yarısında bir ruh ve alt yarısında bir insan var, ikisi birbirine uzanıyor. Son olarak, resmi olmayan bir pencere var, farklı mavi tonlarına sahip basit bir cam bölmesi.

Önümde, bir demir korkuluk, binanın ortasındaki büyük bir merdivene açılan yedi farklı açıklık sunuyor. Her iki tarafta, yedi sütunun farklı kemerler oluşturduğu ikinci kata çıkan pitoresk bir köprü var. Her kemerin arasında çeşitli pozisyonlarda bronz bir güvercin bulunan bir yuvarlak vardır. Yerde, yemek. Bir bankta. Bir ağacın üstünde. Uçuşta. Bulutların arasından süzülerek, bulutların üzerinde süzülerek ve sonunda bir kehribar ışık huzmesiyle çevrili.

Burada çok fazla sembolizm var. Hepsini bir kerede deşifre etmek için çok fazla.

Basamakları büyütüyorum, duvara bağlı sütunlar arasında üç granit panel buluyorum ve şiddetli savaş sahnelerini betimleyen oymalı frizler ortaya çıkıyor. Çiçeklerin taşıdığı dört alınlık nişi vardır ve ikisi arasında kitap yığınları tutan ve heyecanla titreyen Reed ve Kayla vardır.

"Bu yoldan." Kayla sandaletli ayağının üzerinde dönüyor, cüppesinin kenarı hareketle sallanıyor. Malzeme açık yeşil, koyu yeşil süslemeli ve onu bir Eğitim Lideri olarak etiketliyor.

Reed onu takip ediyor ve ben Reed'i takip ediyorum. Eğitimdeki İşçi statüsünü simgeleyen yeşil süslemeli beyaz bir cübbe giyiyor.

Ne kadar derine inersek, o kadar dehşete kapılıyorum, kubbeli tavanları ve yüzyıllar boyunca ordularımızı savaşa sürükleyen Generallerin gerçek boyutlu heykelleriyle Salonun içi dışından bile daha ayrıntılı. Birden fazla avize var, ancak tavana bağlı değiller. Parlayan gözyaşları havada asılı kalır, farklı şekiller ve desenler oluşturmak için birlikte dans eder.

Büyülendim ve kendi ayaklarımın üzerinde iki kez tökezledim.

Bir erkek, "İyi gidiyor, zarif " diye alay ediyor.

Dönüyorum, Raanan'ın sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kitaplarla çevrili bir masada oturuyor ve az önce benimle konuştu, anlıyorum. Onun sesini ilk defa duyuyorum.

Ateşliyim, biliyorum, diye mırıldandı. "Bakmaya gerek yok. Daha sonra fantezilerin sana nasıl göründüğümü hatırlatacak."

Ben onu sessiz tercih ederim. Ve cidden, bana mı asılıyor yoksa kendine mi? "Burada ne yapıyorsun?"

"Sınav için çalışmak. Sanırım sen de aynısını yapıyorsun." Alaycı tonu benim bir aptal olduğumu gösteriyor. Ya da en azından sınırda.

"Yanlış varsayıyorsun. Bir *görev için çalışıyorum* ." Ooo-kay. Ses *tonum* kendini beğenmiş ve gururlu olduğumu gösteriyor, bir Troikan'da olmaması gereken iki şey. Arkadaşlarımla yüzleşirken ona arkamı dönüp cadıyı araya bulamadan konuşmayı sonlandırdım.

Kayla ve Reed, Raanan'ın yanındaki cam masaya yerleştiler -harika!- ve kitaplarını üçlü sıralar halinde düzenliyorlar. Bitirdiklerinde, camın bölümleri bastırarak, sayfaları yüzeyin üzerinde büyütürken yüzeyin altındaki kitapları gizler.

"Harika." Sesim yankılanıyor ve parmaklarımla ağzımı kapatıyorum. "Afedersiniz."

"Bunun harika olduğunu düşünüyorsan, bekle." İşin tuhafı, *sesi* yankılanmıyor. Masaya, "Bana Tenley Lockwood hakkında altını çizdiğim metni göster" diyor. Bana gülümsüyor. "Herkes her zaman onlar hakkında ne öğrenilebileceğini bilmek ister, ancak bundan daha fazlası, başkaları hakkında okuduğunuz bilgilerin doğru olduğunu kanıtlamanın daha iyi bir yolu yoktur."

Camda yazı belirirken yanaklarım kızardı. "Yaşam tarihimi okuyabilen var mı? Hatalarım?"

Biri beni susturuyor.

Sırtarak genişleyen Kayla elimi tuttu, avucumu masaya koydu ve neon renkler tenimde parıldarken birkaç saniyelik kafa karışıklığından sonra beni bıraktı.

"Orası. Artık bağlısınız" diyor.

Bağlı mı?

"Kötü kararların ve utanç verici anların üstesinden geldikten sonra," diyor, "düzeltiliyorlar."

"Anlaşıldı mı?" ben papağan. Bu sefer sesim çıkmıyor. Anlamıyorum, ama aynı anda yalnızca bir gizemle başa çıkabilirim.

"Biliyorsun... her şeyi hallettim, kendini ve başkalarını affetti, özür diledi, bu tür şeyler. Neyle uğraşmadıysan, yine de endişelenmene gerek yok. Bu bilgilerin çoğuna yalnızca Generaller erişebilir."

Prynne Asylum'dan kaçışı sırasında , çoğunlukla redakte edilen Tenley Lockwood - kalın siyah çizgi - dosyasını okurken kalbim çarpıyor. Ardından - kalın siyah çizgi - Archer Prince ile. Kalın siyah çizgi—ML Killian Flynn ile. Kalın siyah çizgi—Prynne Asylum kapandı.

Sığınma evi kapandı mı?

Peki. Bir şey netleşir: Hiç kimse bir suçtan kurtulamaz ve hiçbir sır asla sır olarak kalmaz. İster Firstlife ister Everlife'da olsun, bir ceza veya ödül olacaktır.

Kayla, "Levi'nin isteği üzerine, saldırganınızı çoktan aradım," diyor. "Şu ana kadar olay kimsenin dosyasında yer almadı."

"Tamam, yeterince gördüm. Dosyayı kapat."

Görünmez bir klavyeye giriyor ve "Lütfen Dior Nichols hakkında altını çizdiğim her cümleyi gösterin ve beraberindeki fotoğrafları gösterin" diyor.

Metin değiştirilir ve Dior Nichols'un hayatının farklı aşamalarındaki fotoğrafları ortaya çıkar.

Dior Magnolia Nichols, Myriad ile sözleşmeyi bozmanın bir yolunu bulmak için 1 Kasım'da TL Elizabeth Winchester'ı ziyaret etti. Buna göre ilerliyoruz.

Mahkeme. Tabii ki! Bir Everlife sözleşmesini geçersiz kılmanın ve geçersiz kılmanın tek yolu.

Myriad onun olası kaçmasını öğrenmiş ve ona Penumbra bulaştırmanın bir yolunu bulmuş olmalı.

"Dior kusurlu olur ama ben onu temizleyemezsem ne olur - bilirsin?"
Düdüklü tencerenin içinde, ayar yüksek olarak soruyorum.

"Başarısız olmayacaksın," diyor Reed ama sesinde bir tuhaflık var.

"Anlamama yardım et. Neden şimdi Dior'la antlaşma yapasın?"
hıçkırıyorum. "Neden temizlenene kadar beklemiyorsun?" Penumbra'nın sadece insanları etkilediğinin söylendiğini biliyorum ama o ölürse Grid'imize ne olacak? Bizim için iyi olamaz.

"İnsanlarımızı kiraz toplamayız." Kayla yüzüme parmağını sallıyor. "Birine ve herkese sığınak sunuyoruz . Hep. Eşitiz, bir hayat da diğerleri kadar önemlidir ve koşullar davranışlarımızı dikte etmez."

Tüm kalbimle inandığım bir felsefe. Ve yine de... "Dior'u kabul ederek, milyonlarca başka hayatı tehlikeye atacağımızdan şüpheleniyorum. Troikan yaşıyor."

"Onu reddedersek milyonlarca başka hayatı tehlikeye atacağız." Reed burnunun kemerini sıkıyor. "Birini reddetmek için bir sebep varsa, o zaman diğerlerini reddetmek için bir sebep olacaktır. Adaylarımıza kısıtlamalar koyduğumuzda, üzerine inşa edildiğimiz yasaları çığnıyoruz. Sayısız oluruz."

Kayla parmaklarını benimkilere doladı ve birleşen ellerimizi şiddetli kalp atışlarına bastırdı. Çaresizlik ondan yayılıyor. "Onu Kalem'den - karanlıktan arındırmalısın. gerekir . _ Her sorunun çözümü budur."

Düdüklü tencere patlayabilir.

Onu bırakıyorum ve boynumun arkasına masaj yapıyorum. "Burada Anahtarımı çözmemeye yardımcı olacak bir şey var mı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Benimkinin kilidini açmadım." Kolunu kaldırıyor ve dirsekten bileğe inen üç sembolü ortaya çıkarıyor. Bir yağmur damlası, bir sarma ipi ve bir alev.

Reed kolunu uzatıyor, kolunu kıvrıyor ve bana etine dağlanmış üç hayvanı gösteriyor: bir aslan, bir kuzu ve bir balık. "Ben de hala kilitli durumdayım ama biraz araştırma yaptım. Anahtarlarımız bir tür şifredir."

O haklı. Heyecan kıvılcımları. Anahtarımızın anahtarını gözden kaçırdığıma inanamıyorum. Umut ortaya çıkıyor ve heyecanı alevlendiriyor. Troyka'da bir yerde bir not var... belki kursiyerlere bir mektup, ya da belirli bir kitap... hatta verilmiş bir konuşma bile. Bir şey! Bu kelimeler benim sayılarıma ve onların sembollerine karşılık gelecek ve Izgaranın kilidini açacaktır.

Numara markalarım zonkluyor ve şüphesiz biliyorum ki doğru yoldayım.

"Dior şimdi nerede?" Soruyorum.

Reed, "Elizabeth onu saklanmaya ikna etti" diyor.

Bu Troika'nın özgür iradeye değer verdiğinin kanıtı değilse, hiçbir şey değildir. Hayatlar tehlikede ama yine de Dior'un kendi kararını vermesine izin verdik.

Düzeltilmiş bir metin satırını işaret ediyor. Elizabeth yarın sabah Madam Meredith ile buluşana kadar tam olarak nerede olduğunu bilemeyeceğiz. İşte o zaman geri kalanımız ona gönderilecek."

En zorlu savaşlarımdan bazılarını Troikan güvenli evinin dışında verdim. Geriye dönüp baktığımda, bunların olmasına sevindim. Sınırlarımı sınıdılar, beni değiştirmeye ve gelişmeye ittiler. Sertleştirmek için.

"Büyük P ile nasıl savaşacağım?" Soruyorum.

"Levi'ye göre, sadece gözlemlemeliyiz." Kayla beni dürtüyor. "Unutma?"

Doğru. Gözlemlediğimiz zaman öğreniyoruz. Ve acilen öğrenmeye ihtiyacım var.

"Dior korkunç bir iki yıl geçirdi." Kayla'nın çenesi titriyor. "Ona yardım etmeliyiz. Biz yapmazsak kim yapacak?"

Sıfır! O haklı. Eğer arkadaşlarımdan biri onun yerinde olsaydı, yardım etmek için yeri ve göğü hareket ettirirdim. Dior için nasıl daha az şey yapabilirim? Ayrıca Archer'a yükünü hafifletmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdim.

Ben de öyle yapacağım.

"Ona yardım etmenin bir yolunu bulacağım," diyorum. "Gitmeden önce bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet." Sıcak nefes enseme değiyor. "Bilgilerin geri kalanını yanınızda götürebilirsiniz."

Şimdi arkamda duran Raanan'a bakmak için arkamı döndüm. "Kişisel sınırlar görünmez ama gerçektir. Lütfen kendinizinkini kullanın."

Gözlerinde eğlence parlıyor. Ellerini masumca kaldırıyor, cübbesi dirseklerine düşüyor ve Anahtarını, üç farklı türde kılıç ortaya *çıkıyor* . Bana eziyet etmeye mi yoksa barışmaya mı çalışıyor emin değilim.

"O haklı." Reed elimi tuttu ve avucumu Troikan markamın cama kazınmış bir markayla buluştuğu masanın kenarına bastırdı. "İşte birkaç küçük bilgi. Onları bu gece çalışabilirsin."

Sayfalar masa yüzeyinde görüldüğü gibi, içerdikleri bilgiler veri defterime yükleniyor. Ya da belki doğrudan zihnime. Baş dönmesi beni çok etkiliyor. Çok fazla, çok fazla. Çok hızlı!

Birkaç küçük bilgi? beyin hücrelerim bağıyor.

"Osmoz eğlenceli değil mi?" Kayla gülerek söylüyor.

"Numara!" rendeliyorum.

"Bir dakika ver," diye yanıtlıyor Reed.

Raanan, "Her şey üç...iki...birde yerine oturacak" diye ekliyor.

Firstking'e teşekkürler, baş dönmesi geçer. Derin bir nefes alıyorum, yavaşça bırakıyorum ve aşırı bilgi yükünün yuvalanma sürecinde olduğunu anlıyorum, çalışmamı beklemek için zihnimin arkasına yerleşiyorum.

"Tamam, sanırım osmoz hayranıyım." Garip bir karıncalanma hissini savuşturmak için şakaklarımı ovuyorum. "İçin teşekkürler-"

Raanan başka bir şey söylemeden uzaklaşır. Ne tuhaf bir ördek. Soğukkanlı olmayı bırakmaya karar verdiğinde, sonuna kadar gider. Hala ondan ne yapacağımdan emin değilim.

"Hey, bilgileri gözden geçirmek için benimle daha sonra gelmek ister misin?" Soruyorum. "Neredeyse çıkmak üzere olduğum için man getirebilirsin..." *İpucu, ipucu* .

"Ah, keşke," diyor Kayla, "ama planlar yaptım." Daha fazlasını söylemek için ağzını açıyor, daha iyisini düşünüyor ve çenesini kapatıyor.

İlginç.

Başka planlarım var, dedi Reed omuz silkerek.

Çok ilginç. Planları birlikte olacak mıydı... belki de gizli bir romantizm miyavlıyordu?

"Sorun değil. Umarım eğleniyorsundur." Birine sarılıyorum, sonra diğerine. "Sonra görüşürüz çocuklar." Eve gideceğim, yeni zihinsel dosyalarımı gözden geçireceğim ve Dior'a daha iyi yardım edebilmek için Anahtarımı çözmeye çalışacağım.

Salondan çıkarken, yine tetikte kalarak, avucumdan gök mavisi bir parıltı fışkırıyor.

Merak ediyorum, markaya dokunuyorum. Victor'dan bir mesaj belirir.

Archer'ın Diriliş'i kazanmasını sağlamak için bir araya gelip bir kampanya düzenlemeye ne dersiniz?

Kalp atışlarım hızlanıyor. Evet! Archer'a ihtiyacım var. Anahtarımı çözmeme yardım edecek. Dior'u kurtarmama yardım edecek ve bu süreçte Troika'yı kurtaracak.

Bir yanıt gönderiyorum, tek elimle yazmak, hayal bile edemeyeceğim kadar zor. Benim yerim? Ve manna getirdim.

Cevabı birkaç saniye sonra belirir. Yazınız hala berbat, anlıyorum. (Neyse ki Ten okuyabiliyorum.) Yoldayım.

Orada beni dövüyor, elinde bir torba manna gofreti.

Victor'un ağabeyinden çok farklı olduğunu çok geçmeden öğreneceğim. Archer, "yüzünüzdeki" ifadesine yeni bir anlam verirken, Victor tamamen incelik ve hatta yanlış yönlendirme ile ilgilidir.

"Levi ile yaptığımız seanstan sonra etrafa sordum" diyor. "Herkes Conduit'in geri dönmesini istiyor. Kanala ihtiyacımız olmadığını anlamalarını sağlayamadım. Sana sahibiz ve Archer açıkça en uygun seçim."

"Seni böyle düşündüren ne?" Bu soru içimde bir suçluluk dalgası uyandırıyor. Açıkça kabul etmemeli miyim? Neden arkadaşımın en uygun seçim olduğuna dair kanıt ihtiyacım var?

Gözlerini deviriyor. "Bir gün, bu alemde ciddi bir güce sahip olacaksın. Güvenebileceğin insanlarla çevrili olmalısın."

Ve Conduit'e güvenemez miyim?

Victor, "Aslında söylemeden, Archer'ın neden daha iyi bir seçim olduğunu insanlara bildirmeliyiz," diye devam ediyor Victor. "Onun en iyisi *olduğunu iddia etmeye başladığımız an*, insanlar dinlemeyi bırakacaklar. Tartışmak kimsenin fikrini değiştirmez."

Oturma odamın zeminine yayılıyor ve manayı kazıyoruz. Her kırıntı bittiğinde, kanepeye yaslanıyorum. Victor haliya sırtüstü uzanır ve havaya küçük bir top atar. Yakala ve bırak. Yakala ve bırak. Bence basit ritim odaklanmasına yardımcı oluyor.

Yeni arkadaşlar edindilerse, diğer acemilerin bu gece ne yaptığını merak ediyorum. Yeni bir amaçları varsa.

"Sen ne önerirsin?" Sonunda, sanki hiç gecikmemiş gibi sohbetimize devam ederek soruyorum. "Arzumu önceden belirtmeden insanlara asla ulaşmaya çalışmadım."

"İlk olarak, şu anda krallıkta en etkili kişinin kim olduğunu buluyoruz ve onu hedef alıyoruz. Veya o. Bir kişi binlerce kişiyi yönetebilir. İkincisi, Dior'dan yararlanmamız gerekecek. Öcü adamın Troikan versiyonundan bıktı ve başka bir Conduit bu hastalıkla savaşmaya yardımcı olabilirken, Dior arınmayı *kabul* etmek zorunda. Yapacak mı? Archer'ı sevdiğine göre, onu evet demeye ikna edebilecek tek kişi o olabilir."

"Ben... bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum." Aşırı duyarlı mıyım, yoksa bu eski Killian'ın önerdiği bir şey mi? 1) Herkesin korkuları üzerine oynuyor olurduk. Korku, boğazına bıçak dayayan arkandaki düşmandır.

2) Diriliş bir aydan kısa bir süre içinde gerçekleşir. Dior'u çok daha erken temizlenmeye, yani Penumbra'yı nötralize etmeye ikna edebilirsek ne olur? Bu olursa, Archer'a ihtiyaç kalmayacak. Zaten Victor'un önerdiği şekilde değil.

Planı bana beceriksiz geliyor. Ama bu Archer'ın erkek kardeşiyle uğraşıyorum; İkinci Kral'ın çocuğu olan Myriad'da büyüdü - o gerçek bir prens. MO'yu Killian'ı öğreten aynı insanlardan öğrendi.

Markalarından bir parıltı fıskırıyor. Mesajı kontrol eder ve homurdanır. "Gitmeliyim." Oturuyor ve bana kaşlarını kaldırıyor. "Sıcak bir randevum var."

Hayal kırıklığı, sakinliğimden büyük bir ısırık alıyor. Archer'ın kaderi tehlikede ve onu kurtarmak için henüz uygulanabilir bir fikir geliştiremedik. Bunu tek başıma yapamam ve Victor benden kaçıyor mu?

"Bir randevuya gidiyorsun ve yine de acı çekiyormuş gibi inledin" diyorum. Topu nazikçe burnumdan sektiriyor. "Çünkü siz kızlar çok çalışıyorsunuz." Yumruklarımı gözlerimin altında bükerek gözyaşlarını taklit ettim. "Zavallı bebek. Peki kız kim?"

"Sizi ilgilendirmez Bayan Lockwood."

"Yani onun kimliğini koruyorsun. O zaman ilişki ciddi olmalı." Kanun *Kitabı*, Izgara tarafından bizim için seçilen bir kişiyle çıkmanın en iyisi olduğunu söylüyor. 1) Herkes arasındaki barışı sağlamalı. Artık bir eş için kavga etmek ya da başka biriyle daha iyi olacak birine ait olduğunuzu düşünmek yok. 2) Odağımızı ait olduğu yerde tutması gerekiyor. Savaşta. 3) Dağınık ayrılıkları önlemesi gerekiyor.

Victor'un randevusu Grid onaylı değil mi? Özgür irade sayesinde istediğimiz kişiyle çıkabiliriz. Şebeke onaylı veya değil. Her iki durumda da, saklayacak bir şeyi yok.

Killian hakkındaki yinelenen rüyamın Grid'in izin versiyonu olup olmadığını merak ediyorum.

Hüsn-ü kuruntu? Demek istediğim, neden bir Myriadlı olan Killian'ı seçelim? Neden benim için bir Troikan seçmiyorsun?

"Sadece... söylediklerimi bir düşün, tamam mı?" O durur. "Bana bu konuda yardım et, ben de sana gerçekten, gerçekten istediğin bir şeyde yardım edeyim... savaşı durdurmanın bir yolunu bulma."

dudaklarımı büzüyorum. "Savaşı durdurmak istediğimi nereden biliyorsun?"

"Herkes değil mi?" Omuzlarını yükseltiyor. "Yüzleş. Tam olarak ince değilsin."

Ben ona milyonlarca soru yöneltmeden önce havalandı. Bana nasıl yardım edecekti? Neden bana daha önce yardım etmedi? İncelikten daha az olduğum en az üç yol sıralayabilir mi? Oyunum üzerinde çalışmalıyım.

Oturma odasında kalıyorum, topu yakalamaca oynuyorum. Teklifini düşünmeye gerçekten gerek yok, karar verdim. Planında ona yardım etmeyeceğim. Başkalarının korkularını beslemeyeceğim. Bunu yapsaydım Archer çok kızardı. Herkesi kazanmanın başka bir yolu olmalı.

Savaşı durdurmaya gelince... Victor'la yaptığım sohbet bu konuda bana yardımcı oldu. Çok büyük ölçekte düşünüyorum. Çünkü bir konuda haklı. Bin kişiye ulaşmak ister misiniz? Birinden başlayın. Bu, başkalarına ulaşmanıza yardımcı olacaktır. Bu diğerleri başkalarına ulaşacak, vb.

Bir fısıltı kükremeye dönüşebilir.

Heyecan eskisinden daha sıcak kıvılcımlar saçar. *Birer birer.*

Benim ilk - Dior.

ona yardım edebilirim. Mecburum. Troyka'nın kaderi buna bağlı.

* * *

Kanatların Peçesi'ne gidiyorum, ruhum Kabuğumun içinde güvenli bir şekilde sıkıştı, her tarafımı tekerlekler sardı. Her ihtimale karşı. Tutmam güvenli. Hiç kimse veya hiçbir şey tarafından kovulmayacağım; Aslında, bırakmadan önce öleceğim. Bütün gece Shell'imle pratik yaparak ve sanki bir sınava hazırlanıyormuşum gibi Dior hakkındaki bilgileri gözden geçirerek uyanık kaldım.

Güvenli eve götürülmeden önce, Dior Nichols Oklahoma, Oklahoma City'de yaşıyordu. Acil serviste triyaja atanan Baptist Hastanesi'nde ikamet ediyordu. İzin günlerinde köpeği Gingerbread ile oynadı ve bir Myriad evsizler barınağında gönüllü oldu.

Nazik bir kalbi var, neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi ama hayatı mükemmel olmaktan çok uzak. Ne zaman bir Troikan sadıkına yardım etse, Myriad kendisi için değerli olan bir şeyi elinden almıştır - antlaşma yaptığında onlara verdiği bir hak.

Bir zamanlar mutlu olan kız şimdi mutsuzdur. Mahkeme onun tek şansı.

Kendini öldürmeyi düşündü, bu benim şefkatimi derinden kesen bir fikir. Onu sarsmak ve “Asla pes etme! Nefes alıyorsan, umut var demektir!” Dior'un hayatına son vermemesinin tek nedeni sözleşmesinde yer alan bir madde. İyi baskı, intihar ederse yüz yılını Kennels'da kilitli olarak geçirmek zorunda kalacağını belirtiyor.

Küçük bir kafeste kapana kısılmış yüz yıl.

İmzalamadan önce sözleşmesini okumadı mı? Yoksa o zaman umursamadı mı?

En azından Killian'ın onu nasıl kazandığını biliyorum. Tek koruyucusu olan babası bir araba kazasında omurgasını kırdıktan sonra, en savunmasız olduğu anda ona yaklaştı. Birden fazla ameliyattan sonra sağlığı bozuldu ve ölümü yakın görünüyordu.

Archer ona şöyle dedi: *Doğru yapmamız için bize güvenin.*

Ve o vardı. Bir süre için. Ancak durum iyileşmek yerine daha da kötüleşti. En azından Dior'un gözünde. Bir insan olarak, ruhlar aleminde olup bitenleri görmemişti. Büyük değişiklikler için küçük düzeltmeler harekete geçiriliyor.

Killian ona şöyle dedi: *Artık beklemek yok. Baban hastaneden çıkacak ve bugün eve gidecek. Sadece burayı imzalayın .*

Sabır bir nedenden dolayı bir erdemdir.

Sabırlıyım , başarmıştı ve babası söz verdiği gibi hastaneden çıkıp gitmişti . Sadece kapının hemen önünde yığılmıştı, kalbi gerginlikten patlıyordu. Orada, kirli betonun üzerinde ölmüştü.

Söz verdiği gibi yine evine gitmişti, ama kendi seçeceği krallık olan Myriad'a dönmüştü. Şartlarını kabul etmesinin başka bir nedeni. Ebediyetini çok sevdiği babasıyla geçirmek istemişti.

Killian'ın ona yaptığı şey... çirkindi. Çok çirkin. Archer'ı incitmek için gerçeği olabilecek en kötü şekilde çarpıttı. Dior antlaşma yaptıktan hemen sonra Archer'ın yüzüne gülen aşağılık bir çocuktan gelen aşağılık bir davranış, onun neden olduğu kalp ağrısına güldü.

Kalbimin derinliklerinde onun artık o çocuk olmadığını biliyorum, ama hala davranışlarından midem bulanıyor - bu da beni kendime kızıyor. Ben kimim ki kimseyi herhangi bir şey için yargılayayım? Hatalar yaptım. Birçok, birçok hata. İnsanları kasıtsız ve kasıtlı olarak incittim. İnsanları *öldürdüm* . Hayatları mahvettim ve aileleri parçaladım.

İnsanların beni eskiden olduğum kişi için yargılamasını asla istemem, bu yüzden Killian'ı eskiden olduğu kişi için *yargılamamalıyım* .

Troikan birinci kural: *herkesi sev, hatta kendini bile.*

Troikan'ın ikinci kuralı: *Herkesi, hatta kendinizi bile affedin.*

Şimdi anladım. Başka birçok yasa olmasına rağmen, bir numara her şey olmak ve her şeyin sonudur. Diğer kuralların *nedeni* . İki numara, ilkinin yapmamıza yardım ediyor.

Artık Past Killian ile uğraşmıyorum. Şimdiki Killian'la uğraşıyorum. Şu anda Dior'u arıyor ve onu bulana kadar durmayacak. Bu onun işi. Büyük ihtimalle savaşağız. Ve tıpkı onun uyardığı gibi sıkı savaşın.

Ne olursa olsun, yapılması gerekeni yapacağım. Doğru olanı yapacağım ve bırakmayacağım.

Victor, Clay ve Elizabeth beni Kanatların Peçesi'nde dövdüler. Elizabeth bakışlarımla buluşmayacak. Meredith'in hayatıyla ilgili açıklaması kafamda çınıyor ve erimeye başlıyorum.

Onu olabilecek en kötü şekilde yok ettim.

Herkes yepyeni bir Shell'de, düz bir tişört ve bir kot pantolon giymiş. Kabuklar sanki balmumundan yapılmış gibi görünüyorlar, bu da onların aslında Kabuk olduklarını açıkça gösteriyor. Ama o zaman, bugün insanlarla kaynaşmamız gerekmiyor. Öne çıkmamız gerekiyor.

Elimi kavrayıp sıkıan Clay'in yanında durdum.

"Bu nasıl çalışıyor?" O sorar. Bu onun da ilk görevi.

Victor, "Madam Meredith'in Kabuklarımızda bir kilidi var," diyor. "Peçeden içeri adım atar atmaz, bizi bir Işık huzmesiyle Hasat Ülkesi'ndeki belirli bir yere gönderecek. Clay ve ben, muhtemelen göremeyeceğimiz yüz kadar İşçi ile birlikte güvenli evin dışında nöbet tutacağız. Zaten yerlerindeler ve Reed de aralarında."

"Sen, Sayılar." Elizabeth bana bakmadan parmaklarını şıklattı. "Dior'u güvenli evin içinde gözlemleyeceksiniz. Amaç, Shell'inizin Land of the Harvest'teki hissini öğrenmek ve insanları uyarmadan takım arkadaşlarınızla iletişim kurmaktır." Sonunda bakışları benimkiyle buluşuyor. Göz kapakları küçük yarıklara daralmış, kirpikleri neredeyse birbirine kaynaşmıştı. "Her zaman sakın ol. Korku, Myriadlıları sinekler gibi çeker."

Bu kız acıyor. Her şeyini kaybetti. Eleştiriden çok şefkate ihtiyacı var. Başımla onayladım. "Ben elimden geleni yapacağım."

"Numara. Yapacaksın, sade ve basit. Ve," diye devam ediyor, "Dior'u korkutup Killian'ı çekmesi için korkutacağınızı ve onun işinizde size *yardım etmesini bekleyeceğinizi düşünmeye başlamadan önce...* "

"Asla yapmam," diye araya girdim sertçe.

"Yapma," diye bitiriyor. "Sana en son yardım ettiğinde, ruhunu kazanmak için hala bir şansı vardı. Artık yapmıyor. Bu da size, *lütfen, Killian, hayır* diyebileceğinizden daha hızlı ihanet edeceği anlamına geliyor .

"Onu tanımıyorsun," dedim yumuşak bir sesle. Muhtemelen bir noktada Troyka'daki herkese bu sözleri tekrarlamam gerekecek.

"Ah, ama yapıyorum. Nasıl çalıştığını ilk elden gördüm. Bir çok kızı baştan çıkardı. Sana onun için özel olduğunu düşündüren ne?"

"Sana olmadığımı düşündüren ne?"

Nefes alıp üflerken burun delikleri genişliyor. "Ona karşı çıktım. Arkadaşlarımla onun elinde ölmesini izledim. Claus'un ölümünü izledim." Öfkesinin yerini keder alır. "Killian kullanır, yalanlar ve numaralar. Ondan alacağınız tek şey... kalp ağrısı."

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Çabalarımızın meyvesi!

Troyka'daki casusum, Tenley Lockwood'un bugün Hasat Ülkesinde olacağını söyledi. İmzaladığın bir insanı ziyaret edecek. Bayan Dior Nichols. İkisi bir Troikan güvenli evinde olacak. Koordinatlar ektedir.

Bir sonraki hamlen için heyecanlıyım. Size yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı Bay Flynn?

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: bende bu var

Bayan Lockwood'u kazanmak için ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Ama bana yardım etmek için yapabileceğin bir şey var. Bayan Lockwood çivi kadar sert görünebilir ama aslında kanayan bir kalp. Bayan Nichols ile görüştükten sonra, kızın acısını ve ıstırabını hafifletmek için çaresiz kalacaktır. Gingerbread'in iadesini isteyecektir - sadece küçük bir dilim değil, tam somun. Köpeği serbest bırakırsanız, küçük muttu hediye ederek "sevgimi" gösterebilirim. Bunu kendi yararına kullanabilirim.

Doğru Eşittir!

ML, Killian Flynn

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: İyi düşün!

Gingerbread'in sizin bakımınıza bırakılmasını sağlayacağım.

Ayrıca bildiğiniz gibi değerli Generalimiz Oriana üç gün önce bir pusuda öldü. Ölümünden önce, annenle kaynaşmış insanın adını öğrenme isteğinden ve Bayan Lockwood'un sadakatini kazandıktan *sonra bürokrasiyi ortadan kaldıracığına dair verdiği sözden bahsetmişti.* (Şşşş, aramızda kalsın, senin adına kendi kazmamı yapıyorum.)

Ey! Bayan Aubuchon'un bugünkü görevde size eşlik etmesini istiyorum. Bayan Lockwood'un Troikan'ın affetme kavramını henüz benimsemediğinden şüpheleniyorum. Neden yapmalı? Bayan Aubuchon onu öldürdü. Yapabiliyorsanız, Bayan Lockwood'u intikam almaya davet edin. Ödeşmenin memnuniyetini keşfetmesine yardımcı olun.

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

BÖLÜM DOKUZ

"Aşk olmadan eylem anlamsızdır."

—Troyka

Kalp ağrısı sözcüğü zihnimde dönüp duruyor ve ondan kurtulmak için başımı iki yana sallıyorum. Herkesin bir hikayesi vardır ve benimkinin yazarı ben olacağım. Her gün boş bir sayfa ile başlar. Bugün sayfamı umut ve koşuşturmayla dolduracağım. Yüzde yüz, hiçbir şey engellenmedi.

Aslında, şimdi yeni hikayeme başlayacağım.

Killian Flynn'e özel olan kız günü kurtaracak. Kanatların Peçesi'nden geçer.

Kızıl su spreyinin altında yürüyorum, üzerime yağmur damlaları yağıyor. Barış ve Işık beni kuşatır. Nefes alıyorum... veriyorum... Diğerlerinin arkamda olduğunu bilerek hala ilerliyorum ve sonra-

Düştüm.

Çılgılık atmaya ya da sallanmaya vakit yok. Bir an, kontrol edemediğim bir güç tarafından çekilen, yanan yıldızlardan oluşan geniş bir alanda vınlarken, sonra Teksas'ta etrafı saran sundurma, kepenkli pencereleri ve teneke çatısı olan şirin bir küçük çiftlik evinin önünde duruyorum.

Kalbim bir yarışta koşmuşum gibi çarpıyor. Yaptım. Hasat Ülkesine döndüm.

Binlerce ayrıntı aynı anda farkındalığımı dolduruyor, irili ufaklı. Köşede, eski bir rockçının ayaklarının dibinde bir sepet çilek duruyor. Çok sayıda ceviz ağacı gölge kümeleri oluşturur. Gövdelerde tek tek ağaç kabuğu parçalarını, salıncaktaki her bir tanesini ve sepeti örmek için kullanılan ipleri görebiliyorum. Rüzgar estikçe sallananın gıcırdamasını, çekirge ve çekirgelerin cıvıltısını, sincapların kaçarken çıkardığı ayak seslerini duyabiliyorum.

Tüm çiftlik evini ve çevresindeki ormanı kaplayan bir jöle havası kubbesidir - tıpkı bizim gökyüzümüz gibi elmas tozuyla parıldayan ve Myriadlıları

dışarıda tutan soluk mavi bir Işık. Sayısızlar Işığın arkasında ne olduğunu bile *göremiyorlar ve içinden geçmeye çalışırlarsa yanarak kül olacaklar.*

Görüşüm bulanıklaşıyor, gözlerime kum giriyor. Shell'in lenslerini temizlemek için hızla göz kırpyorum.

Rüzgar bana çarpıyor ve his... garip, sanki duvara çarpıyor ve ben sadece çarpmanın titreşimini hissediyorum. Ayrıca, sıcak veya soğuk algım yok. Dış etkenler önemsiz, mükemmel sıcaklıkta kalıyorum.

Kuşlar cıvıldaşıyor ama diğer seslerin aksine -hayır, diğer gürültüler de- ses kısıldı ve bana alçakta bir ses kaydı işitiyormuşum izlenimi veriyor.

Kokluyorum... ve hiçbir şey koklamıyorum. Dünyevi kokular bir şekilde Kabuktan süzülür mü?

Clay, sundurmanın sol tarafında bir direk alırken kulaktan kulağa sırtıyor. Victor en sağa hareket eder.

Elizabeth kapıya doğru yürür.— *Bunu mahvetmemeye çalış.*—

Sesi Izgaradan kayıyor, zihnimi dolduruyor. Troikalılar benimle ağızlarını kıpırdatmadan konuştuklarında tepki vermemeyi öğrendim.— *Asla denemem. yaparım .*

- *Komik.* -O kapıyı açar. Menteşeler gıcırıyor.

arkasından giriyorum. İçeride bir kanepa, iki yatar koltuk, bir sedir ve bir sehpa var. Her şey faydacı.

Elizabeth kollarını kavuşturur ve insan adımlarını izler.

insan . Dior Nichols bedende. Archer'ın kalbini kazanan kadın. Archer ve Killian arasındaki halat çekmede ip olarak kullanılan güzellik.

Dosyasından annesinin siyah, babasının beyaz olduğunu biliyorum. Koyu renk saç, küçük bir burun ve sevimli, Cupid'in kavisli dudaklarıyla bir oyuncak bebek yüzünü çevreler. İnsanlar kusurlarla gelebilir, ama o mükemmele oldukça yakın. Teni saçından birkaç ton daha açık ve gözleri teninden birkaç ton daha açık, neredeyse altın rengi.

Ama Levi haklı. Hastalığı görebiliyorum. Gölgeleer yanaklarında, boynundan aşağı kayıyor. İncedirler, neredeyse damarlar gibidirler...sadece zehirli çamur gibi görünen şeylerle dolular. Onların farkında olduğunu sanmıyorum; aksi takdirde çılgılık atacak, hatta kendini ateşe verecekti.

Nasıl enfekte oldu?

"Kız kim?" Elizabeth'e sorar.

"Ben..." diye başlıyorum.

O hiç kimse, diye araya girdi Elizabeth, bana dar bir bakış atarak. "İzlemek için burada."

Hata. Şimdi dudaklarımı sıkıştıracağım.

Dior, yanında bir Messenger'ın ayak uydurduğunun farkında olmadan adımlarını atmaya devam eder. Hiç tanışmadığım bir çocuk. Levi sayesinde Generaller tarafından özenle seçilmiş en iyilerden biri olduğunu biliyorum.

Ruh halinde ve Dior'a fısıldıyor, "İlk hayat bir fırsattır. Geçmiş geçmiştir. Parlak bir geleceğin var. Korkma. İstedğin şey için savaş."

Victor ve Clay ile antrenman yaptıktan sonra, Dior'un kelimeleri duymadığını biliyorum ama sanki aklına bir fikir gelmiş gibi bir şekilde onları içselleştiriyor. Onu takip edip etmeyeceğini ya da atacağını seçer.

Kendimi *ona tanıtmak istedim* ama sözünü kesmek istemiyorum. Ya da Dior'u çıldırtın. Onun burada olduğundan haberi yok.

"Neden buradasın? " Dior'un talepleri. "Mahkeme tarihi belirlendi mi?"

"Numara. Üzgünüm." Elizabeth gerçekten pişman görünüyor.

Dior ona dik dik bakmak için durur. "Neden? Ne bekliyorsun? Sonsuz'u Myriad'da geçirmek istemiyorum."

Sonsuz. İnsanlar tarafından ruhlardan daha fazla kullanılan Everlife için başka bir terim.

"Size Myriad'ın davaya itiraz edeceğini söylemiştim ve haklıydım. Onlarda var. Bu arada, sizi gelecek zorluklara hazırlamamız gerekiyor."

Elizabeth'in bakışları benimkilere çevriliyor.— *Çok fazla kişi başarısız oluyor. Her iki alem de iltica edeni inceler ve çapraz sorguya çekerken süreç zordur. Bu arada, mahkemedeki herkesin görmesi için insanın hayatından sahneler bir ekranda oynanır. Hazır değilse, parçalanacak ve biz zarar edeceğiz.*—

Dior'un kaybı mı?

Acı bir kahkaha insandan kaçır. "Killian Flynn sayesinde son iki yıldır zorluklara göğüs gerdim. O bir canavar ve ben hazırım."

Ah, hayır yapmadı! " Çektiğin acılardan *sen* sorumlusun. Senin kararın, senin sonuçların."

Elizabeth keskin bir nefes aldı. Hâlâ tanışmadığım Ulak sonunda gözleri fal taşı gibi açılmış bana bakıyor.

Dior yumruğunu sıktı ve bana doğru bir adım attı.

Numara markalarından biri zonklıyor. Sessiz kalmanız için bir uyarı mı? Çok geç. "Yapma," diyorum. "Sana zarar vermek istemiyorum ama gerekirse yaparım. Savaş ya da kaç söz konusu olduğunda, savaşırım. Her zaman. Bu yolda devam edersen senin için iyi bitmeyecek."

Levi, gücümü insanlarla yumuşatmam gerektiğini söyledi. Onların umduklarından daha güçlüyüm.

Dürüst olmak gerekirse, olabileceğim kadar güçlü değilim. Kendimi daha çok zorlamam gerekiyor. Çivili tahtayla bire bir görüşmem, her an her şeye

hazır olmam gerektiğini kanıtlıyor. Ve barış özlemlerimi göz önünde bulundurursak, geri tepmeye hazırlıklı olmalıyım.

Elizabeth aramıza atladı, bakışları bende kaldı. "Bir insanı tehdit etmenin sonu senin için iyi olmayacak , Ten."

Sıfır! O haklı. Duygularımın beni yönetmesine izin veriyorum. Akıllıların direksiyona geçme zamanı. Dikkatli ilerleyerek, "Troyanlar aşktır. Dünyanın gerçek ışıkları. Sayısız nefreti kucaklar. İddia ettiğiniz gibi Troikan olmak mı, yoksa Myriadlı kalmak mı istiyorsunuz? İkisi de olamazsın."

Dior gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. Eylemlerin onu sakinleştirmesi gerekiyorsa, başarısız olurlar. Göz kapakları açıldı ve bana dik dik baktı. "Sen zaten Troikan'sın, başkalarını yargılamaya karşısın, ama yine de burada durup beni yargılıyorsun."

Arka plana geçmeliyim. Ben gözlem yapmıyorum, katılıyorum. Ama ne halt? Ben zaten emirleri ihlal ettim. "Gerçekleri belirttim, ne fazla ne eksik."

"Killian kadar soğuksun. Ben asla-"

"Tsk, tsk," diye araya giriyorum. Ben *üşümüyorum* , Killian da öyle. "Bu üç kelime -asla *istemem*- yargıyı görüş olarak saklama girişimidir."

"Yeter, On." Elizabeth, Dior'u kendinden uzaklaştırmak için kolunu omzuna dolayarak teselli edici sözler fısıldadı.

Lanet olsun! TL cesur mu yoksa aptal mı?— *Ya Dior istemedi Işığınızı tüketirse ?— Sözleri Izgaradan ona fırlatırım.*

Hiçbir adımı kaçırmaz.— *Dior, bir Fesih olma belirtisi göstermedi. O yapana kadar, bana zarar veremez. Ona başkalarına davrandığım gibi davranacağım.—*

Neredeyse diyecektim, *yani ona çivili tahtayla mı vuracaksın?* Onun yerine sessiz kalıyorum.

"Aman Tanrım. Üzgünüm." Elizabeth'in elinden Dior anahtarları. "Unuttum. Çok üzgünüm."

"Üzgün olmak için bir sebep yok. Sana izin veriyorum," dedi Elizabeth yumuşak bir sesle. Bir kez daha kolunu kızın omuzlarına doladı ve bu sefer Dior itiraz etmeden izin verdi.

Uzun zaman önce, krallıklar insanların Kabuklara asla dokunmayacağını belirten bir yasa çıkardı. Bu, işe alım merkezlerinde, Troikan Temsilcileri Meclisi'nde ve dünyanın diğer yerlerinde çalışan kabuklu ruhları işlerini müdahale olmadan yapmalarından kurtarır ve daha doğal görünen Kabukların karışmasına ve görünürde saklanmasına izin verir.

Kural için sadece iki uyarı var. 1) İnsan bilmediğinde diğer kişi Shell'dir ve 2) İnsan bildiği ve Shell'den izin aldığı zaman.

Uzaktaki pencereye doğru ilerliyorum ve kendimi ayartmadan uzaklaştırarak dışarı bakıyorum. Ama uzun süre yalnız değilim. Dior bana katıldı.

Gerginim, bir tür saldırı bekliyorum. O sadece, "Üzgünüm. Yanlış bir şey yapmadın, ama yine de hayal kırıklıklarımı senden çıkardım."

Ah... sıfır. Levi bana ilk özür dileyen kişinin en güçlüsü olduğunu söylerdi. Dior insan, ama daha önceki övünmeme rağmen, en önemli şekilde benden daha güçlü.

Öfkemden geriye kalanlar anında sönüyor. "Ben de üzgünüm. Okçu seni sevdi. Benden senin hayatını iyileştirmemi istedi, daha kötü değil."

Sıcak bir Işık ışını camdan parlıyor, markalarım dolanıyor ve...beni okşuyor?

Kirişlerin Penumbra'nın Troikan karşılığı olup olmadığını merak ediyorum. Ya da belki ışınlar normaldir ve değişen *bendim*.

"Okçu." Altın rengi gözleri yaşlarla doluyor ve çenesi titriyor. "Elizabeth bana savaşta öldüğünü söyledi."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Evet."

"Onu çok sevdim." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Devam etmeye çalıştım. Myriad ile anlaştığımdan beri, yani. Çıktım. Hatta bir erkek arkadaşım var. Fakat..."

"Biliyorum. Archer'ı unutmak zor."

Kafası yana yatar. "Sen de onu sevdin." Soru değil açıklama.

"Çok fazla. Sinir bozucu bir ağabey gibiydi."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. Sonra gözyaşları daha hızlı, daha sert akar.

Izgara kafamın içinde vızıldıyor, arı sokması gibi iğneliyor. *Bir İmzasız olarak, Troyka ve Myriad arasında parçalanmış, sizin için en iyisinin ne olduğundan emin olmadan geçirdiğiniz yılı hatırlıyor musunuz? Biri sizi bir yöne ittiğinde, siz geri itersiniz ve sonuçtan daha da uzaklaşırsınız. Başka birine ihtiyaç duyduğun İşçi ol.*

Öneri beni haklı çıkarıyor. Derin bir nefes al... ver... "O ölmeden önce Archer, Killian'ı sana yaptıkları için affetti. Beni Troyka'ya almak için birlikte çalıştılar."

Gözleri genişliyor. "Killian'la mı çalıştı? Ciddi anlamda?"

Başım la onayladım. "Killian'ı eylemlerinin en kötüsüyle tanımlıyorsunuz. Geçmişinin bir parçası olan eylemler. Yaptığı hatalar ve şimdi pişmanlık duyuyor. Sonunda, Archer onu ne kadar değiştiğini kanıtlayan mevcut eylemleriyle tanımladı. O farklı, Dior. Sana yaptıklarından pişmanlık duyuyor. Hatta sizi cezalarınızdan kurtarmanın bir yolunu bulmak için sözleşmenizi aradı."

"Ama bulamadı." Biraz geriliyor. "Sözleşmeyi o yazdı ve iyi baskı konusunda çok iyi." Avucunu boynuna bastırıyor. "Sözleşmeye rağmen, planladığım hayata devam etmeye karar verdim. Bir ikametgahı kabul ettim ve kendimi başkalarını kurtarmaya adadım. Hangi yapabilirim. Ama sadece hastalarım Myriadlıysa. Ve biliyorum, biliyorum. Troikans'ı geri çevirmek konusunda sorun yaşamamam gerektiği söylendi. Bölgeme ancak daha sonra zarar verecekler, değil mi? Ama sevdiğim ve hayran olduğum insanlar Troikan. Acı içinde bağırırlarsa ve ben geri dönersem, ben bir canavarım."

"Üzgünüm." Ben. Mücadelesi can yakıyor.

"Sözleşmem Sonsuzlukta bir Şifacı değil, İşçi olacağımı belirtiyor. Ben sadece bir Şifacı olmak istedim." Titriyor ve sonunda yıkılıyor, dizleri parçalanıyor. Sert bir gümbürtüyle yere düşüyor, ellerinin arasında hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Onun adına kızgınlım. Seçimleri onu tümsekler ve çukurlarla dolu korkunç bir yola sürükledi. Ezilmiş ve kırılmış, atıldığı tek cankurtaran salına tutunmuş durumda. Mahkeme tarihi.

Merhamet beni aşar. Bu kız beni tanımıyor ama ben onu tanıyorum. ona yardım edebilirim. Yapabileceğimi biliyorum!

Yanına çömelip parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Tıslıyor ve benden uzaklaşıyor. *Tıslıyorum* , keskin bir acı parmak uçlarımda patlıyor ve geri kalan her yerime fişkırıyor.

O neydi ?" o talep ediyor.

Kollarımı ovuşturuyorum, şimdi Kabuğumun alt tarafına yıldırım çarpıyormuş gibi hissediyorum. "Ben-" Ama yapıyorum. Biliyorum ve çenemi sıkarak Elizabeth'e bakıyorum.

yarı gölge.

Onu nasıl temizlemeliyim?

Sesimi Elizabeth'e verdim.— *Bu , onun neshedildiğinin bir işareti mi?—*

- *Hayır. Sanırım bu Penumbra'nın bir Conduit'e karşı savunması. Bu yüzden ona dokunmaman gerekiyordu . -*

Doğru. Kurallar, nedenler için kurallardır. Nedenlerini bilsem de bilmesem de. "Üzgünüm Dior. Gelecekte daha dikkatli olacağım." duruyorum. "Ve iliklerime kadar çalışmak zorunda kalsam bile sana yardım edeceğim. " Archer'ın olmamı beklediği kadın gibi davranacağım.

"On," diye çıkıştı Elizabeth, yine sınırlarımı aştığımı hatırlatarak.

umurumda değil. Bu kızın bana ihtiyacı var. Ve şimdi anlıyorum. Troika'nın tek bir ruhu kurtarmak için neden bu kadar zahmete girdiğini anlıyorum. Herkes değerlidir. Herkes birinin çocuğu ya da sevilen biri. Herkesin potansiyeli vardır.

"Myriad'dan biriyle en son ne zaman konuştun?" Soruyorum.
Dior, "Üç gün önce" diyecek kadar sakinleşiyor.
Alt dudağımı dişlerimin arasında gezdiriyorum. "Killian?"
"Numara. Rosalind Oriana ve Zhi Chen."
Anında rahatlama; Killian için içinde değildi. "Sıra dışı bir şey söylediler mi ya da yaptılar mı?"
"Ne gibi?" Gözyaşlarını siler.
"Sen söyle."
Şimdi kaşlarını çatı. "Evime geldiler ve sonsuz gibi görünen bir süre boyunca hiçbir şey hakkında sohbet etmediler. Sonra gittiler."
Zamanlamayı düşünüyorum ve "Neden Troika ile daha sonra iletişime geçtiniz?" diye soruyorum.
Sanki ona hakaret etmişim gibi kaşlarını çatı. Eğer ona hakaret ettiysem, bu kasıtsızdı. Sadece cevaplar istiyorum.
"Bu gerekli mi?" Elizabeth talep ediyor.
"Evet," Dior'dan başka yöne bakmadan cevap verdim.
"Yeterince içmişim" diyor. "Kaynama noktasına gelmişim. Archer'ın bir şeye ihtiyacım olursa Elizabeth ile bağlantı kurmamı söylediğini hatırladım, ben de onu aradım."
Ama Rosalind ve Zhi -yaptıklarını varsayarsak- ona nasıl bulaştırdılar?
"Başka kimle konuştun? Yabancı var mı? Hastalarınızdan herhangi bir tuhaf davranış fark ettiniz mi?"
"Numara. Bir haftadır hastaneye gitmiyorum. Konuştuğum diğer tek kişi erkek arkadaşım Javier Diez."
"Miriadlı mı?"
"O İmzasız. Neden?"
Elizabeth'e bakıyorum. —*Hasta olduğunu biliyor mu?*—
— *Hayır. Ve ona söylemeyeceğiz.* -
Çıldıracığı için mi? Kim istemez? "Gingerbread nerede?" Dior şu anda özel bir arkadaşına ihtiyaç duyabilirdi.
Dior yeniden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlar.
Sıfır! Bu sefer neyi yanlış yaptım?
"Köpek ML'si tarafından alındı." Buhar neredeyse Elizabeth'in burun deliklerinden kıvrılıyor. Ya onu fazla zorladım ya da—"Açıklamaya ihtiyacınız olursa diye Killian adına."
O.
çekiniyorum. "Mahkeme tarihi belirlemek ne kadar sürer?" Dior'u Myriad'ın kontrolü altından çıkarmalıyız. Troyka ile bir anlaşma yaptığında, onu

Saçımı, kıyafetlerimi düzeltiyorum. Nasıl görünüyorum? Beni gördüğünde nasıl tepki verecek?

Dior soluk. Gözleri buz gibi soğuk.

"Korumamızı nasıl geçti?" Elizabeth talep ediyor. "Bizi nasıl buldu?"

Dior'un korkusu, belki? Ama benim fikrimi duyacak havasında olduğundan şüpheliyim.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Victor.

"Hadi gidelim." Dior'un kolunu tutuyor ve onu ayağa kaldırıyor. "Seni yeni bir güvenli eve götürüyorum."

"Dur ve bunu iyice düşün." Victor kollarını kavuşturur. "Dior'u götürürsen, Myriadlılar gidecek. O kalır ve biz de Killian'la konuşması için Ten'i gönderebiliriz. Onun için, iyi istihbaratın kaçmasına izin verebilir. Bizi takip etmeyi nasıl başardığı gibi. Hâlâ bilmek istiyorsun, değil mi?"

Elizabeth bana ölümcül bir bakış fırlattı. "Görünüşe göre bugün işleri onun yöntemiyle yapıyoruz. Numbers, bizi mahvedecek adamlarla konuşmak için Dior'un güvenliğini riske atmak istiyorsa, yapabilir."

Bana beşlik çıktı. "Aferin, Ten. Eğitimdesin ama liderlik etmen için sana güveniliyor. Ne büyük bir onur!"

Mide krampı. Ya bu bir testse ve ben başarısız olursam?

Elizabeth bana ağır ağır, "Eğer oraya gidersen, bizi tehlikeye atarsın," dedi.

Dior öne çıktı, elleri yumruk oldu. "Kaderim dengede duruyor. Karar verecek olan *ben* olmalıyım."

Oh hayır. Bu çok büyük bir hata olur. Resmin tamamını görmüyor. yapar mıyım? Yakınında bile değil. Killian'ı görme arzusunun eylemlerimi yönlendirmesine izin veriyor muyum?

dudaklarımı sıkıştırıyorum. *Test, bir, iki, üç*.

Dior'a kafa salladım. O haklı. Onun geleceği, onun kararı.

İlk başta başka bir şey söylemiyor ve ben bir çizmeli ayaktan diğerine geçiyorum. Hayır derse...

"Oraya gidebilirsin." Derin bir nefes verir. "Bana söz verdiğin şeyi yapacaksın. Gingerbread'i canlı ve iyi bir şekilde geri getiriyorsun."

Dizlerim neredeyse rahatlamayla bükülecek. "Yapacağım."

"Onu duydun." Muzaffer bir Victor başparmağını kapıda gezdirir. "Oraya git ve cevapları al, Ten."

İleri atılıp Elizabeth kolumu yakalayınca aniden durdum. Artık gözler karardı, diyor, "Alemler arasındaki savaşın sert gerçekliğini ve *her zaman* düşmanımızın ellerinde karşılaşacağınız ihaneti öğrenmek üzeresiniz. Killian'la karşı karşıya olduğunuz için değil, bir Myriadlı ile karşı karşıya olduğunuz için. İyi şanslar."

ON BÖLÜM

"Sevgisiz eylem, yine eylemdir."

-Sayısız

Tek bir şeyden emin olarak çiftlik evinden dışarı fırlıyorum. Şansa inanmıyorum.

İyi bir şey olduğunda, birileri onu görmek için perde arkasında çalışıyor. Şans, Killian'ın bana olan muamelesini dikte etmeyecek. Karakteri olacak.

Verandada, Buckler'ın (diğer adıyla jellyair) ötesine bakıyorum ve Killian'ı arıyorum.

Benim tarafımda kil yarışları. "Ne planladığını biliyorum ve soruyorum - hayır, sana Buckler'ımızda kalman için *yalvarıyorum* . Senden daha uzun süredir Troika'dayım. Killian hakkında söylentiler duydum..."

"Ne duyduğunu biliyorum. O deli ve iliklerine kadar kötü. Ne pahasına olursa olsun kazanır." *Bana kadar* . "O değişti."

"Numara. Yani, evet. Bu söylentileri ben de duydum. Ama başkaları da var. Yeni olanlar." Sesi korkuyla damlıyor. "Daha kötülerini."

Aranıyor... "Dedikodu umurumda değil. Söylentiler, genellikle öğütmek için baltası olan insanlar tarafından başlatılan bir hastalıktır ve yayıldıkça mutasyona uğrarlar."

"Haklısın. Ve bu yüzden şimdiye kadar hiçbir şey söylemedim. Ama bu... Bence Killian'ın hayatı, sizi etkisiz hale getirme yeteneğine bağlı."

"Numara." Başımı şiddetle sallıyorum. Killian bana mesaj attığında söylerdi. "Troyka'daki herhangi biri, bir Myriadlı'ya ne yapması emredildiğini veya verilmediğini nasıl bilebilir?"

"Emin değilim. Sadece Levi ve Meredith konuşurken kulak misafiri olduğumu biliyorum."

Şok beni bir adım geriye attı. Levi ve Meredith, Killian'ın beni "etkisizleştirme" niyetinde olduğuna gerçekten inansaydı, onu daha çok çalışmam, daha hızlı öğrenmem için bir teşvik olarak kullanmazlardı.

Aranıyor... "Yanlış anlamış olmalısın."

Bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda, savaşacağız. Bundan kaçınmanın bir yolu yok. Hazır ol.

Göğsüm boşaldı ama yine başımı salladım. Bana asla zarar vermezdi. "Onunla konuşacağım."

"O zaman ben de seninle geliyorum."

"Numara. Sen tehlikedesin, ben değilim." Hâlâ aranıyor... Kahretsin, nerede o? "Burada kal ve güvende kal."

Orası! Jöleli havada uzun, karanlık bir bulanıklık. Verandadan çıkıp ağaçların arasından hızla kalkana yaklaşıyorum... neredeyse orada.

Yer, gezegene dev bir yumruk inmiş gibi sallanıyor. Tökezleyip dizlerimin üstüne düşüyorum. Bakışlarım gökyüzüne çıkıyor. Kubbe gitti ve çiftlik evinin üzerinde bir bekçi kulesi asılı kaldı.

Bulutlar gibi kuleler de hareketlidir, aksiyon nerede olursa olsun yönlendirilir.

Parapet boyunca, TL'ler ve ML'ler şiddetli bir savaşta kilitlendi - Dior'un hakları için mi? Ateşli kılıçlar, şimşek patlamaları gibi sallanır.

Böyle bir şiddet. ne zaman bitecek? Bugün kaç hayat kaybedilecek?

Saniyeler içinde Buckler yeniden belirir, savaş ufukta bir damladan başka bir şey değildir.

Ayağa kalkıp harekete geçiyorum ve sonunda kubbeden çıkıyorum. Ağaçlarla çevrili, bir yaprak gölgesiyle savaştan korunuyorum.

Yakındaki çalılıkları ararken adrenalini yükseliyor. Killian nerede? Devriye gezen TL'ler tarafından saldırıya mı uğradı? Acıtmak? Bu durumda, TL'ler nerede? Şimdi muhafız kulesinde mi?

Dönüp "Killian!" diye seslendim.

Uzakta, yapraklar çingirak. Botumun yan tarafındaki kınındaki hançeri avuçladım. Dallar ayrılır... ve Killian ortaya çıkar, dünyanın geri kalanı unutulur. Siyah saçları dağınık, gömleği ve savaş derileri birkaç yerinden yırtılmıştı. Bir kılıcı sıkı bir şekilde tutuyor.

Beline bağlı bir ip var, ucu kuyruk gibi arkasından uzanıyor. Sürüklediği her şey ağaçların arkasına saklanmış.

Bakışlarımız buluşuyor ve ikimiz de hareketsiz kalıyoruz. Vahşi yoğunluğu, sakinliğimi bozmakla tehdit ediyor. Mavi-altın gözleri bana şarkı söylüyor... her zaman şarkı söylüyorlar ve ıstıraplı melodi beni rahatsız ediyor.

"On." İrlandalı kıvraklığının boğukluğu, adımı binlerce başka kelimeye dönüştürüyor. Sarıldığım kişi - *Aşk* .

Nefesimi tutamıyorum ve istediğimden emin değilim ile. Her inhalasyon zamanın geçişini gösterir. Ayrılmamıza bir saniye daha yaklaştı. Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum.

"Killian." Onun adı yumuşak bir çağrıdır. O burada ve karşımda. Kelimenin tam anlamıyla bir rüya gerçek oluyor. Keşke dünyadaki en sevdiğim iki koku olan turba dumanı ve funda kokusunu alabilseydim.

Keşke ona dokunabilseydim.

Tek bir sıyrık ten tene temasın neden olduğu iliklere kadar soğuk hatırlıyorum, ama kendimi umursamıyorum. Onsuz olmanın acısını biliyorum ve onu tekrar kollarıma almak için *her şeye katlanırdım*.

Hançerimi kınına takıyorum ve öne çıkıyorum.

"Ne yapıyorsun? Kol yukarı aşağı değil." İfadesi sertleşir, çenesini kaldırır, omuzlarını dikleştirir ve omurgasını düzeltir. Kılıcı bana doğrultuyor ve ucunu bana doğrultuyor. "Sana bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda ne olacağını söylemiştim."

Bunu başkalarıyla yaptığını gördüm ve kendini savaşa hazırladığını biliyorum. Korkuların gelmesi için.

Huzursuzluk boynuma batıyor. Elizabeth'in uyarısı... Clay'in uyarısı... Onları görmezden gelmekle aptal mıyım?

Durmak! Neden şüpheyle eğleniyorum? Bir bölge seçme zamanı geldiğinde, şüphe beni kararsızlıkla hapsetti. İçgüdülerime güvenmeliyim.

Şu anda içgüdülerim çılgılık atıyor: *rüyayı hatırla* . Kuşlar ancak dikkatim Killian'dan ayrıldığında bana saldırdı.

Ya kuşlar şüpheleri ve diğer insanların beklentilerini temsil ediyorsa?

"Seninle savaşmayacağım," diyorum ona.

"Yeni ailen seni benden nefret etmeye ikna etmedi yani?" Sesi duygudan yoksun. "Günahlarımın en kötüsünü seninle paylaşmamış olmalılar."

Benim küçümsememden mi korkuyor? "Sen korkunç bir insansın, falan, falan, falan. Hepsini duydum. Buluşmamızın seni görmekten mutlu olduğu kısmına geçebilir miyiz?"

Kaşlarını çatmadan önce bir umut ışığı mı? "Hala inatçı benliğin, anlıyorum. Eğitimcileriniz sizinle tanıştığı gün yas tutmalı."

O yaptı mı? "Burada kalamazsın. TL'ler çevrede konuşlanmış ve Myriadlıları gördüklerinde öldürmeleri emredilmiş."

Şimdi bir sürpriz patlaması var. "Bir tarama yaptım. Şimdilik temiziz." Bakışları üzerimde dolaşüyor... ve ısınıyor. "Nasılsın kızım?"

Titriyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "Merak ediyorum. 143 ne anlama geliyor?"

Tek bir kalp atışı içinde kaybolan bir gülümseme yanıp söner. "Ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Seni... seni seviyorum," diyorum ve bir ayağımdan diğerine geçiyorum.

"Öyle mi?" Sonunda kılıcını kınına sokar, siren şarkılı gözlerinde bir kötülük parıltısı. "Hiç bir fikrim yoktu. Teşekkürler."

"Killian." Yumruklarımı kalçalarımın sabitliyorum. "Beni seviyor musun, sevmiyor musun?"

Kolunu uzatıyor ve bileğini altın rengi bir güneş ışığının altında tutuyor. Hafif titremesini fark ettim ve eridi. Ben—Kabuğuna dövme yapıldı. 143,10 sayıları bana bakıyor ve nefesim kesiliyor.

Seni seviyorum Ten.

Elim kalbime gidiyor.

Killian mesafeyi kapattı ve büyük elleriyle yüzümü çerçeveledi. Acı bekliyorum ama yok. Bir üşüme bekliyorum ama Shell'imın sıcaklığı asla değişmiyor.

Bir Troikan ve Myriadian Shell sorunsuz dokunabilir mi?

Alnını alnıma bastırdı ve nefesimi aldı. "Seni çok seviyorum incindim."

Nabız noktalarım çekiç. Duygularından şüphelenmek, duygularını *bilmekle* aynı şey değil ve ben... Ben... Kollarımı ona doladım, ayrıldığımızdan beri özlem duyduğum şekilde onu kucakladım. Onu öyle sıkı tutuyorum ki, Shell'in yalıtımı olmadan onu yaralayabilirim.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Seni özledim. Her gün seni düşündüm, her gece seni hayal ettim. Kendimi beladan uzak tutmak ve senin davana atanmak için patronlarımı oynamak zorunda kaldım."

"Hala bir vaka mıyım?"

"Sen bir Conduit'sin, kızım. Her zaman bir dava olacaksın. " Yanağını benimkine sürtüyor. "Seninle aşk yaşamam ve krallığına ihanet etmen için seni ikna etmem gerekiyor."

anda benimle oynadığı konusunda ısrar ederdi , bana karşı yaptığı herhangi bir eylemi açıklarken sadece duymak istediklerimi söylerdi. Clay, Levi ve Meredith'i yanlış anlamadığında ısrar ederdi.

Güvenim asla sarsılmaz. "Troika'ya veya bir insana zarar vermeden patronlarınla başını beladan uzak tutmana nasıl yardımcı olabilirim?"

Görünmez bir zincir tarafından sarsılmış gibi doğruldu. Güzel gözleri yüzümü araştırırken şaşkınlıkla doluyor. "Generallerinizi Dior'un mahkemede bir gün için talebini reddetmeye ikna edin."

Bekle bekle bekle. "Bu seni nasıl güvende tutacak? Bu Troika'ya nasıl zarar vermez? Ya da Dior! Eğer baskı altındayken seninleyse, aslında seninle değildir."

"Beni güvende tutmaya çalışmayı unut. Myriad, Dior'u sana karşı kullanıyor."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum."

düşmanımızın ellerinde her zaman karşılaşacağınız ihaneti öğrenmek üzeresiniz .

Killian'ın hangi olası nedeni olabilir?

Merhaba! Bu kolay. Dior'un mahkemeye gitmesini engellemek için bana zaten cevabı verdi.

dişlerimi gıcırdatıyorum. Yeter! Koşullar üzerinde içgüdü. Mantık üzerinde kalp.

"Sana inanıyorum," diyorum ona. İnsanlar bana aptal diyebilir ve kararlarımı istedikleri gibi yargılayabilir. Duruma geçmişin tozlu merceğinden bakacaklar. Bu çocuğun kime dönüştüğünü görüyorum. "Ama Dior'dan vazgeçemem. Onun yerde ağladığını görmedin. Penumbra için endişeleniyorsan—"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum," diye tekrarlıyor. Tek bir başını sallıyor. "Penumbra, maaş derecemın üzerinde. Generallerimiz arasında iyi saklanmış bir sır. İçini ve dışını ne kadar az kişi bilirse, Troyka o kadar az keşfedebilir."

"Yani Dior'un nasıl enfekte olduğunu bilmiyor musun?"

"Tek bildiğim General Rosalind Oriana'nın Dior ile görüşmek için Myriad'dan ayrıldığı ve bir daha geri dönmediği. Söylentilere göre Rosalind, eve dönerken bir gözetleme kulesinde durduğunda TL'ler tarafından pusuya düşürüldü. Ve bu hafta kaybettiğimiz tek general o değil. Bu sabah General Abdul Ibqal, Dior'un erkek arkadaşı Javier Diez'i ziyaret etti ve Rosalind gibi o da eve dönerken bir pusuda öldü."

kaşını kaldırıyorum. "Şüpheli geliyorsun."

"Ben. Troyka sorumlu olsaydı, kredi alırlardı. Belki övünmüştür. Şimdiye kadar, sanki ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yokmuş gibi sessiz kaldılar."

Bir seçenek daha var sanırım; Sayısız kendi Generallerini öldürebilirdi.

İmkansız. Onlar... değil mi?

"Dior umutsuzca sözleşmesinden kaçmak istiyor Killian. Perde arkasında neler olduğunu bilmediğimiz için ona sırtımı dönemem. Mahkemeye gitmesine yardım edebilirsem, edeceğim. Mecburum." Fırsatım varken harekete geçmeliyim.

Nefesi ağır. "Bunu söyleyeceğini biliyordum." Elleri omurgamın sırtlarında geziniyor ve popomun hemen üzerinde durarak beni beklentiyle karıncalandırıyor. Mükemmel eziyet. "Kime güvendiğine dikkat et. Aranızda bir casus var. Konumunuzu bu şekilde bulduk."

Bir casus? "Aklı başında kim, Myriad'a sadık kalırken Troyka'da yaşamayı kabul eder?"

" Aklı başında *olmayan biri* ."

Doğru. "Ama nasıl bilemeyiz? Demek istediğim, hepimiz buna aşığız..." Korku filizleri etrafımda dolanırken sustum. Hepimiz Izgara'ya bağlı değiliz , *değil mi?* Saldırganlarım gibi bazı Troikanlar... konumlarını gizlemek için kancayı çözebilir. "Dikkatli olacağım," diye mırıldandım.

Parmak boğumlarını çenemde gezdirmek için uzanıyor ve keşke, o kadar çok isterdim ki, onu Kabuk-Kabu yerine ten tene hissedebilseydim. Dokunuşu rüzgar gibidir. Bunun olduğunu biliyorum, ama sadece bir titreşim yaşıyorum... bir hatıranın hayaleti gibi. Ama bu yeterli. Bugün, bu yeterli.

"Gitmeliyim," diyor ama yerinde duruyor.

Vücudumdaki her hücre *Hayır diye bağılıyor! Kalmak!* Ama yumuşak bir sesle, "Biliyorum" diye cevap verdim. Avucumu göğsüne yaslıyorum ve kalp atışlarının yankısını Kabuğunda hissettiğimi hayal ediyorum.

Acı bir kahkaha atar. "Seni bırakmaya hazır değilim. Asla hazır olmayacağım."

İçimden tanıdık bir sancı geçiyor. "Tekrar görüşeceğiz, değil mi?"

Gözleri binlerce güneş gibi ısıtıyor. "Bizimle, *her zaman* bir dahaki sefere olacak."

Titremeler beni tüketiyor. Sözleri...güzelliğin vücut bulmuş hali, şiir ve tutkudur. Onlar umut.

Killian'dan önce romantik bir kız değildim. Gerçek bir amacım olmadan var oldum, eylemlerimi yönlendiren öfke. Beni iyi yönde değiştirdi.

Beline bağlanan ip sallanıyor. Kaşlarını çatarak, ortayı tutup çekiştiriyor... ve sonunda Sloan Aubuchon'un sımsıkı bağlı olduğunu görüyorum.

Hançerimi alıyorum, gırtlığımda bir lanet birikiyor.

"Bakın," diyor Killian. "Yeni ortağım."

Onun partneri? Safrayı yutuyorum, aniden bedenim ve ruhum hastalandı. Erkek arkadaşım ve katilim takım arkadaşı. Bir zamanlar bana öğrettiği gibi ona dövüşmeyi öğretiyor. Daha da kötüsü, ona kendini *benden nasıl koruyacağını öğretiyor* .

Kararlar...sonuçlar. Killian yerine Troika'yı seçtiğimde ne bekliyordum? Pürüzsüz yelken? Yol boyunca fırtına yok mu?

Ayak bileklerini ve ellerini serbest bıraktı ve rahat bir inlemeyle gözlerindeki göz bağını ve kulaklarındaki tıkaçları çıkardı. Beni fark edince bir hançeri eline aldı ve ayağa fırladı. Kısık bakışları benden Killian'a ve tekrar geri döndü. Solgun ve nefes nefese. Kir onu yukarıdan aşağıya doğru çizer.

Yanlış yaptığımı biliyorum ama onu bu halde görmek hoşuma gidiyor.

"On'a zarar verirsen," dedi Killian, sesindeki tehdit neredeyse ürkütücüydü, "seni idrak edemeyeceğin şekillerde inciteceğim."

Şimdi bile beni savunuyor. Canım acımaya başlıyor.

Yüz hatlarında binlerce farklı duygu titreşiyor; utanç, pişmanlık ve suçluluk önde gidenlerdir. Sonunda bıçağı tutucusuna geri verir. "Yapmayacağım... Bana inanmayacağını biliyorum ama..."

"Liderimiz Sir Zhi Chen, kutsamalarını uzatıyor. Sloan'ı sana karşı işlediği suçlardan dolayı cezalandırmanı istiyor." Killian'ın elleri benden uzaklaştı. "Uygun gördüğünüz şekilde ilerleyin."

Dokunuşunu kaybetmenin yasını tutuyorum.

Sloan'ın çenesi düşüyor. "N-ne?"

Kabul etmeye can atıyorum, itiraf ediyorum. Ama eğer onu incitirsem, ondan *daha kötü* olacağım - ondan daha kötü olacağım. Bana saldırdı, evet, ama bana asla zarar vermek istemedi. Ona *zarar vermek istiyorum*.

Arzu, göreve üstün gelmeyecektir. Ben de silahımı kınına sokarım.

Gök mavisini bakışları genişler ve suçlayıcı bir parmakla Killian'ı işaret eder. "Seni kullanıyor. Kendi krallığına ihanet edesin diye sevgini kazanmaya çalışmak."

Killian ona saldırmıyor ama başını yana eğiyor ve sanki az önce ne olduğunu tam olarak anlayamıyormuş gibi onu daha dikkatle inceliyor.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Ona sorarım. Myriad'ın gizli bir ajandası olduğunu zaten kabul ettiğini bilmiyorum. Sonra başımı sallıyorum. "Biliyor musun? Boşver. *Sana* güvenmiyorum, bu yüzden cevabın tartışmalı." Ona bir kez inandım ve en büyük bedeli ödedim. Bu başka bir kurulum olabilir. Şimdi bana yardım ediyormuş gibi yap, sonra beni yok et.

Yırtarak, göğsünün ortasını ovuyor. "Üzgünüm seni kırdım. Seni sevdim. Her şeye rağmen seni hala seviyorum."

"Ama Dr. Vans'dan daha çok nefret ettin. biliyorum. _ Mesajınızı yüksek sesle ve net bir şekilde aldım. Ve üzgün değilsin. Tam olarak değil. Eylemler olmadan kelimeler hiçbir şey ifade etmez. Yapabilsen bile sonucu değiştirmezsin."

Titriyor ve kollarını beline sarıyor. Bir yenilgi pozisyonu. Ne yapmaz? İddiamı çürüt.

"Söyle bana. Myriad, kutsal olmayan pazarlığınızın sonuna kadar yaşadı mı?" Soruyorum. "Dr. Vans'ı teslim ettiler mi?"

"Evet," diye fısıldıyor. "Dairemde bir kafeste yaşıyor."

İmzasızdı. Many Ends'e gitmiş olmalıydı.

Myriad'ın üçüncü aleme erişimi olduğuna dair daha fazla kanıt.

"Memnuniyetiniz nerede?" İstiyorum. "Mutluluğun nerede?"

burnunu çek, burnunu çek. "Bilmiyorum. Onu tekrar tekrar incittim, onun bizi incittiği gibi ama yapamam... Yaptığım hiçbir şey bunu düzeltmez . "

Yumruğunu kalbinin üstüne vuruyor.

Kargaşasını taklit ediyorsa, Everlife'daki en iyi kadın oyuncu. Utancı ve suçluluğu neredeyse elle tutulur.

Öfkem sönmeye başlıyor. O anda onun sıkıntısını anlıyorum ve bir yanım ona acıyor.

Ailemden kendimden daha çok nefret ettiğim bir zaman vardı. Beni Pryne'e kilitlediler. Bana işkence ettirmek için para ödediler. Daha sonra babam, Jeremy'yi sözleşmeye bağlı bir yedek olarak kullanabileceğini düşünerek beni öldürmem için para verdi.

Nefret beni geceleri hiç sıcak tutmadı. Ağladığımda beni hiç tutmadı. Yaralandığımda beni asla düzeltmedi.

Acılık gibi, nefret de zehirdir. Beni incitti, küçümsediklerimi değil. Daha da kötüsü, ailemden nefret etmem beni onlar gibi yapmıştı. Bana yaptıklarını ben de onlara yapıyordum. O yolda devam etseydim, hayatımın geri kalanında suçluluk duygusuyla uğraşmak ve pişmanlık duymak zorunda kalacaktım.

Ben aşkı çok tercih ederim.

Hala. İçimdeki kırgınlığı bırakmak istemiyorum; Her neyse, bir balon gibi uçtuğunu hayal ederek yapıyorum. "Umarım huzur bulursun" diyorum ve bu sözleri kalbimin derinliklerinden söylüyorum.

Numara markalarım titriyor ve zonkluyor, duyumlar görmezden gelinemeyecek kadar güçlü. Doğru şeyi yaptığımı biliyorum ve Grid bundan memnun.

Sloan şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, yanaklarından yağın dolu dolu gözyaşları. Şefkatimin, öfkemin asla yapamadığını yapması ve...onu değiştirmesi mümkün mü?

Sana güvenmiyorum, dedim ona nazikçe. "Ama alemlerimiz arasında barış istiyorum." Birer birer... "Buradan başlayalım, bizimle. Ben senin yolundan çekileceğim, sen de benim yolumdan." Sıkma niyetiyle ona elimi uzatıyorum. "Anlaşmak?"

Aramızda Killian adımları. "Haklısın Ten." Elim tutuyor ve parmak eklemlerimi öpüyor, beni tekrar titretiyor. "Ona güvenemezsin."

o ne...

Anlayış doğar. *Şimdi* bir rol oynuyor.

"Sana güvenebilir *miyim* ?" Sloan'ın iyiliği için ona söylüyorum. "İyi niyetinizi kanıtlamanız ve Gingerbread'i Dior'a iade etmeniz gerekecek."

Ağzının köşeleri yukarı kıvrılıyor. Saçımın bir tutamını çimdiklemek için uzanıyor, karanlık, Kabuğunun kusursuz bronz güzelliğiyle mükemmel bir tezat oluşturuyor. "Köpeğin geri dönmesini isteyeceğini biliyordum, bu yüzden şimdiden ayarlamalar yaptım."

Tatlı Killian. Kendimi onun kollarına geri atma isteğimi güçlkle bastırıyorum.

Sertleşen Sloan, ağaçların sırasını incelemek için arkasını döndü. "Sanırım biri geliyor." Gözlerini kapatıyor, konsantre olurken ifadesi gergin. "Altı ML. Kızgın ve ağır silahlı olduklarını hissediyorum."

Myriad'ın Grid versiyonuyla *bu kadar bağlantılı mı?* Sıfır! Benden bir adım önde.

Killian küfredip bir silahı kınından çıkardı - bana doğrulttuğu bir silah.

Kaşlarımı çattım, durumu yanlış okuduğumdan eminim. "Hey. Sen nesen-"

"Burada kalamazsın. Üzgünüm kızım ama bu biraz canınızı yakabilir." Tetiğe basıp gözlerimin arasına çiviledi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

“Merhamet ve ıslah sonsuza dek el ele yürür.”

—Troyka

Sıfır!

O yaptı. Aslında yaptı. Killian Flynn beni vurdu.

Evet, bir Shell'i belirli bir noktadan vurarak, ruhu dışarı atarken dış muhafazayı yok edebilir, zarar görmeden. Ruh bir saniyede eve döner. Ruh yaralarken Kabuğu yok etmenin yolları olduğu gibi, bir ruhu Kabuk içinde hapsederek ruhun ölümüne kanamasına neden olmanın yolları da vardır.

Killian, A seçeneğiyle gitti.

Kabuğum patlıyor, vücudumdaki her sinir ani bir ısı patlamasıyla çarpıyor. Bir an için belirsizlik içindeyim, Kabuksuz ama kaçamadığım bir hava boşluğuna hapsolmuş durumdayım.

Aklım dönüyor. Geçmişte Killian beni korumak için elinden gelen her şeyi yaptı ve bu tür bir uyanıklık bir kıza belirli beklentiler verebilir. Mesela *beni öpmek istiyor* ve *beni paramparça etmek istemiyor*.

Biliyorum biliyorum. Beni vurarak, benimle aramızdaki ML'ler arasındaki bir savaşı engelledi. Yetiştirmek için çok çalıştığı imajını korudu: gerektiğinde bana sırt çevirmeye istekli, adanmış bir Myriadlı.

Bunun üzerine tıslama nöbeti geçiremem, değil mi? Diğer taraftan, ona mükemmellik için altın bir yıldız vermem gerekebilir.

Vakum, bir doğum kanalından atıldığımı, Kanatların Örtüsü'nün hoşgeldin kollarına kaydığımı hissedene kadar daralıyor.

Kızıl suyun içinden hızla geçiyorum ve mutlak zevkime göre, ateşler serinliyor ve kalan her acı beni terk ediyor. Meredith veya Levi'yi bulmaya niyetliyim. Beni geri gönderecek biri.

Geri dönmek *zorundayım*. Killian için değil, bu sefer değil, Dior için. Gingerbread'i teslim edeceğime söz verdim ve yapacağım.

Diğer taraftan çıkıyorum ve Kayla'nın beni beklediğini, yanında bir Kabuk olduğunu görüyorum. Benim için yeni Tekerlekler eklenmiş yeni bir Kabuk. Bu, yalnızca bir büyük farkla, ilkinin bir kopyası. Çenesinde *iki sivilce* var .

Çok komik, Levi. Sadece komik.

Meredith yeni bir taneye ihtiyacım olacağını nereden biliyordu? Shell'in içine giriyorum ve demirliyorum.

"O yapmadı. Şüphelendi. Görevi yönetmen için sana izin verir vermez. Ey!" Kayla diyor. "Sana Gingerbread'in Killian ve Sloan'la buluştuğun yerin yakınındaki ceviz ağacına bağlı olduğunu söylemem gerekiyor. Köpek sayısız bir kalkanla gizlendi ama o kalkan o zamandan beri kaldırıldı."

O yaptı. Gerçekten yaptı. Yüreğime ılık bal dökülüyor. "Nasılsın - boşver. Tahmin edebilirim. Göz."

Yanağından öpüyorum ve Peçenin içinden hızla geçiyorum—

Sonunda başladığım yere geliyorum: çiftlik evinin kapısının önünde. Clay, Victor ve Elizabeth verandada volta atıyorlar, klavyelerine yazarken benim hakkımda tartışıyorlar.

Elizabeth önce beni fark edip kaşlarını çatı. "Sana söylemiştim. *Sana* krallığını senin yerine seçeceğini söylemiştim. Artık onun türünün *özel bir şey olarak adlandırmayı sevdiği şeysin* ."

Zehri hedefini - kalbimi - ısıtıyor ve öfkemi bile uyandırmıyor. Onun yanıldığını biliyorum. Ayrıca, biz takım arkadaşız, o ve ben ve anlaşılan bir yolunu bulmalıyız... bu da birinin ilk hareketi yapması gerektiği anlamına geliyor.

Ya birlikte kalkarız ya da birer birer düşeriz.

Yer daha büyük bir kuvvetle sarsılır ve toz havayı doldurur. Açıkça savaş gökyüzünde hâlâ şiddetle devam ediyor, hasar Hasat Ülkesi'ne sıçradı.

Clay sarılmak için beni kendine çekti. "İlk Kral'a teşekkürler, iyisin."

"Evet, benim işim bitmedi. Kayla bana Gingerbread'in duvarın hemen ötesinde olduğunu söyledi." Killian hala orada mı? Sloan mı? Clay ile Victor'un arasına bakarak, "Beni destekle mi?" diyorum. ML'lerin devam etmemesi durumunda.

"Tabii ki." Victor başını salladı.

"*Şimdi* yardımımı mı istiyorsun?" Kil esprileri.

"Evet, lütfen ve teşekkür ederim."

Avluda yan yana yürüyoruz, her birimiz birer silah tutuyoruz. Buckler'in ötesindeki bölgeyi Killian ve Sloan'ın geride kaldığına dair herhangi bir belirti için taradım ama hiçbirini bulamadım. İyi. Bu iyi. Arkadaşlarımı tehdit ederlerse veya incitirlerse...

Arkadaşlarım onları tehdit ettiyse veya incittiye...

Sakin ol . Derin bir nefes içeri... dışarı...

Sınırın kenarına geldiğimizde Victor, beni engellemek için kollarını uzattı. "Sorumlu sensin Ten ve istediğin buysa ilk sen gidebilirsin, ama bir Conduit'in tehlikede olması fikrinden hoşlanmıyorum. Her şeyi protokole göre kontrol edeyim mi? Her ihtimale karşı?"

"Numara. Kendimi yerine koymayı tercih ederim..."

"Anlayışınız için teşekkürler." Omzumu okşadı ve Buckler'ı delip geçti, silahı doğrulttu ve hazırıldı.

Peki. Tahriş alevleniyor, ama onu bastırıyorum. Elizabeth'le böyle mi karşılaşıyorum? Saldırgan ve acımasız mı?

Ek ve biç.

yerine ekibimle çalışmaya başlamalıyım . Toplu ve bireysel olarak daha fazla deneyime sahipler. Ara sıra arka koltuğa geçebilirim.

Victor ısıltılı duvardan bakıp gülümsüyor. "Temiz."

Clay yanımda, ilerlerken tetikte olmaya devam ediyorum. Alışkanlık dışında, kendi aramamı yapıyorum. Yaklaşmakta olan bir yaklaşımı işaret etmek için hiçbir dal kırılmaz. İleride, bir ağacın dibine sallanan bir ip bağlı.

"Buraya," diyorum şimdiden koşarak.

Bir tuzak olabilir, dedi Victor. "Yavaşlatmak."

Clay neredeyse beni geçiyor. Hemen hemen. Hedefimize ulaşmadan hemen önce, beyaz ve zencefilli muhteşem bir pitbull, bir kelebeği bagajın etrafında kovalıyor.

Bizi fark ediyor ve kıcını kıpırdatıyor. Kürkünde herhangi bir tacize uğradığını gösteren hiçbir iz yok ve kemiklerinde et var. O beslenmiş ve bakılmıştır.

O kadar mutluyum ki patlayabildim—görev tamamlandı!—Kulakların arkasını kaşımak için çömeldim. "Hey güzel kız."

Yüzümü yaladığında gülüyorum. Dior'un onu özlemiş olmasına şaşmamalı. Bu hayvan koşulsuz sevgi sunar. Yargılama veya küçümseyici sözler yok. Sert reddetme yok.

Yakasına iliştirilmiş, *10'a adreslenmiş bir not var* . Meraklı, biraz şüpheli, açıyorum.

Köpeği istedin, köpeği aldın. Rica ederim. Şimdi bana iki iyilik borçlusun, ben de toplayacağım. seninki, K

burnumu çekiyorum

"Ne diyor?" diye soruyor.

Aranızda bir casus var .

Killian'ın uyarısı kafamın arkasında bir alarm sesi çıkarıyor.

Clay'e güveniyorum. Victor da bu konuda. Tanrı aşkına, o Archer'ın kardeşi. Ama Killian'ın hayatıyla kumar oynamayacağım.

Notu ağzıma tıkıyor, çiğneyip, kimse yakalamadan önce yutuyorum. Kabuklar insanlarla daha iyi uyum sağlamak için yiyebilir, ancak yiyecek -ya da not, her neyse- daha sonra boşaltmamız gereken bir tüpe girer.

Clay, köpeğin tasmaşını ağaçtan kesmeden önce bana kızgınlık ve kızgınlık karışımı bir bakış attı. Victor bana sorgular gibi baktı.

Yine de Clay'in tepkisine takıldım. Neden rahatsızlık?

Myriad'a rapor vermeyi planladığı için mi?

bir hıçkırık tutuyorum. Aşırı paranoya, ekibimle olan ilişkiyi mahvetmem için güzel bir yol olurdu. Ya Myriad'a *böyle* yardım etmem gerekiyorsa?

Ah. Şimdi Killian'dan mı şüpheleniyorum?

Numara! Kararım verildi. İçgüdüler önemlidir. Fikrimi değiştirmiyorum.

Gingerbread'i çiftlik evine götürüyoruz, her birimiz düşüncelere daldık. İçeri girdiğimiz an, pittie Dior'un kokusunu alıyor ve sızlanıyor.

Dior mutfak masasında ayağa fırlıyor. Zencefilli kurabiye bir zevk havlaması ile sona erer.

"Gingy ayı!" Dior dizlerinin üzerine çöküyor ve kollarını açıyor. O, "Teşekkür ederim. Köpeğin kürküne doğru hıçkırarak ağlarken çok teşekkür ederim.

Manzara ruhumdaki yaralara merhem oluyor. *Bu* yüzden buradayım. Bu yüzden Troika'yı seçtim. İnsanlara yardım etmek. Hayatlarını daha iyi hale getirmek için.

"Sıradaki mahkeme randevun," dedim Killian'ın diğer uyarısını kafamdan atarak. "Myriad'ın yarattığı engelleri nasıl aşacağız ve bir tarih belirleyeceğiz?"

Victor, "On iki yargıç var ve her biri Hasat Ülkesinde belirli bir bölgeye başkanlık ediyor" diyor. "İki hafta içinde gerçekleri Dior'un yargıcına sunacağız ve o davanın yargılanıp yargılanmayacağına karar verecek."

Zaman on iki birim ile ölçülür - on iki saat yarım güne eşittir. İnsanlarda on iki çift kranial sinir bulunur. Bir yılda on iki ay vardır.

"Yargıçlar Troikan mı, Myriadlı mı?" Başka bir deyişle, önyargı var mı?

"Onlar da değil. İnsanlar, ruhlar ve alemler gibi, onlar da İlk Kral tarafından belirli bir amaç için yaratıldı."

Tamam. "İnsan ya da ruh değilseler, nedir bunlar? Yargılayıcı olmadıklarında ne yapıyorlar?"

Stymied, Elizabeth'e bakıyor. "Nasıl açıklayacağız? Sanırım hem insan hem de ruhun bir karışımı. Ve kimse mahkemeden sonra ne yaptıklarını bilmiyor. Onlarla sadece bir dava sırasında etkileşime geçiyoruz."

Elizabeth, "Ayrıca, Myriad'ın bize karşı açtığı mahkeme kararlarından da bahsettiğime inanıyorum," dedi. "Bir Avukat bulunur bulunmaz bunlarla ilgilenmeliyiz."

Bilmediğim çok şey var. Öğrenmem gereken çok şey var. "Avukat?"

Clay, şimdi bizi hırsıyla izleyen Dior'a işaret ediyor, gözleri endişeyle doluydu. "Bu başka bir gün için bir konuşma."

Doğru.

Ev sallanıyor. Yerdeki mobilyalar ve ıvır zıvırlar birbirine çarpıyor.

Savaş hiç bitmeyecek mi? "Dior ve Gingerbread'i başka bir güvenli eve taşımaya hazırım."

"Sen?" Elizabeth bana kaşlarını çatı.

"Evet ben. Onu nereye götürmek istediğimi biliyorum." Gizli bir yere. Killian'ın sözlerini ödünç alırsak: ne kadar az insan bilirse o kadar iyi.

Meredith'e seçtiğim yerin sağlam olup olmadığını soran bir mesaj gönderiyorum. Onun yanıtı anlık.

Evet. Ben temizlettim.

Koordinatları herkesten saklamasını istiyorum, Göz yoluyla beni izleyenlerden bile.

Tamamlandı.

Onu sev! Gruba, "Clay, kişisel Messenger'ım olarak benimle gelecek" dedim. Ona diğerlerinden daha çok güveniyorum.

Elizabeth, Levi bundan hoşlanmayacak, diye mırıldandı.

"On....dostum. Dostum," diyor Clay. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin? İkimiz de çok yeşiliz."

Victor, "Neden senin Elçin olarak hareket etmiyorum," diyor.

"Numara. Üzgünüm. Bu sefer değil." İçgüdü, Clay'i almamı talep ediyor.

Başka bir koro beklemiyorum ama Dior'un tarafına geçiyorum. Köpeğine sarılmayı bırakmadı. Yeni bir hayat verilmiş değerli bir arkadaş.

ona gülümsüyorum. "Manzara değişikliği sarsıcı olabilir."

Mutlu gözyaşlarını siler ve ayağa kalkar, Zencefilli kurabiye ayaklarının dibinde dans eder. "Ayarlayacağım."

Elizabeth arkamdan geldi. "Umarım tek parça gelirsin. On," diyor omuzlarımı okşayarak, "hiçbir zaman yanında bir insanla Işık hızında seyahat etmedi."

Lanet olsun! Özgür irade, tehlike zamanlarında bile önemlidir. Dior'un itiraz edip beni planımdan vazgeçmeye zorlamasını umuyor. "Zormuş gibi," diye çıkışıyorum.

Tebeşir beyazı Dior, "Archer'ı sevdiniz ve o da sizi sevdi. Bana ne yapmamı söylersen onu yapacağım. Bunun en iyisi olduğunu düşünüyorsan, yapacağım. Bunu yapabileceğini düşünüyorsan sana inanırım."

Onun güveni bana güç veriyor. "İşi yapacak kişi bile değilim. Troyka'dan biri yapacak. Tek yapmam gereken? Elini tut. O kadar kolay ki *Elizabeth bile* yapabilir." Zing!

Elizabeth beni tersliyor.

"Ülkenin ne kadar iyi bir temsilcisi," dedim ona kaşlarımı çatarak.

Elimi Dior'a uzatıyorum, Penumbra'ya verdiğimiz tepkiyi hatırlıyorum ve kolumu yanıma bırakıyorum. "Eldiveni olan var mı?"

Tabii ki, cevap hayır. Mutfağa girdim ve pembe bir fırın eldiveni seçtim. Yeterince iyi. Takmadan önce, Meredith'e altmış saniye içinde bizi tercih ettiğim yere göndermesini isteyen bir mesaj daha gönderdim. Kabul ediyor.

Bir. Clay'in elini tutuyorum, saniyeleri kafamdan sayıyorum. *on ...*

Dior'a fırın eldivenli eli uzatıyorum. *On beş...* "Beni bırakma, tamam mı? Ayrıca Gingerbread'in tasmağını sıkı tutun." *yirmi ...*

"Tasma yeterli mi?" Alt dudağında düz beyaz dişler endişeleniyor. "Emin misin?" *Otuz...*

"Ben pozitifim." *Doğru? Doğru!* "Sizinle herhangi bir şekilde bağlantılı olan her şey bizimle birlikte gelir." *Kırk...*

"Nereye gidiyoruz?" Clay sadece ağzını kapatmak için sorar. "Boşver. Yakında öğreneceğim."

Elli... "Hazır mısın?" Dior'a soruyorum.

Bir titreme onu sallıyor, ama başını sallıyor.

Altmış!

Meredith, özellikle Dior'u izleyemez; ölçümlerini sadece kızın bana ve Clay'e olan yakınlığına dayandırabilir ve bunu başarır. Ahenk içinde, üçümüze ve köpeğe bir Işık huzmesi çarpıyor ve Dior'un kırılgan insan vücudunu stabilize etmek için bir Buckler ile etrafımızı sarıyor ve bir yandan da bizi içine çekip götürüyor.

Dior çılglık atıyor ve elimden kurtulmaya çalışıyor.

Acı çekiyor mu? Nasıl? dokunmuyoruz.

Fırın eldiveni kaygan bir tutuş sağlıyor ve neredeyse paniğe kapılıyorum. Ayrılırsak, jöleden fırlatılacak ve ölecek. Clay'i kendime çekip ona doğru döndüm ve onu aramızda bir kalkan olarak kullandım.

"Yakala onu" diye bağıriyorum.

O itaat ediyor ve biz Urallara... Prynne Asylum'a iniyoruz. Bir arada. Başarı! Dior çöker ve Gingerbread yüzünü yalayarak rahatlık sağlar. Fısıldar, Penumbra derisinin altında kıvrılır. bir nefes çekiyorum. yarı gölge. Tabii ki! Bizi taşımak için kullanılan Işığa tepki verdi.

İçimdeki aynı Işık.

"Çok üzgünüm." Merak ediyorum, man ona yardım edecek mi yoksa onu daha da kötüleştirecek mi? Bana tepkisinden sonra mı? Muhtemelen daha kötü. "Penum - Işığa karşı kötü bir tepki verdin." Onu tekrar hareket ettirmemiz gerekirse, önce onu nakavt edeceğiz.

"İyi misin?" Clay sırtını sıvazlıyor.

"İyiyim," diye tıslıyor. "İyi olacağım. Acı azalıyor."

Doğruldu ve etrafına bakındı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın, Ten."

"Buraya geri döneceğimize kimse inanmayacak." Çok fazla insan korkularından kaçır. onlarla yüzleşiyorum. Sadece korkunun gözlerine bakarak onun gerçekte ne olduğunu görebiliriz: *bizden korkan bir korkak* . Biz savaştığımızda korku kaçır.

"Burası neresi? Ürpertici." Dior rahatlıyor. "Ve donuyor."

Bir zamanlar çocuklara, gardiyanlarının istediği her şeyi yapmaları için işkence eden kale, şimdi eski benliğinin bir iskeleti. Duvarlar çatlamış, yerler kanlı.

"Sizi, evinizdeki tüm konforlara sahip olacağınız personel bölümüne yerleştirdiğimizde hava ısınacak. Ne olduğuna gelince... bu bir deli evi. Ya da Killian'a göre bir baraka. Mutluluk bir zamanlar buraya ölmek için geldi."

Daha fazla rahatlık ve sıcaklık arayarak titriyor ve Gingerbread'e yaslanıyor. "Burada mı yaşadın?"

"Clay ve ben ikimiz de bir yılı aşkın süredir birlikteyiz."

"Öldüğün yer burası mı yani?" yumuşak bir şekilde soruyor.

Kapat, dedi Clay ama sesi üzgün görünmüyordu. "Kaçtım ve birkaç mil ötede bir uçurumdan düştüm."

Yeni hayatından açıkça memnun ve sözleriyle omuzlarımdan bir yük kalkıyor. Önce Sloan'ı kurtarmayı seçtiğim için taşıdığım yük.

Los Angeles'ta öldüm, dedim ve onu öylece bıraktım. Tüm kanlı ayrıntıları özetlemek için hiçbir neden yok.

"Yani...burada ne oldu?" Dior, yüz hatlarının gergin olduğunu soruyor. "Aynen öyle."

Clay, "İşkence ve daha fazlası" diyor. "Kırbaçlar. Zincirler. Hatta bir raf var."

"Bu kadar. Beni buradan çıkar!" o talep ediyor.

"Biz korkunç satıcılarız," diye mırıldandım Clay'e. Dior'a, "Endişelenme. Burayı zaferin başladığı bir sığınak yapacaksın. Ayrıca, akıl hastanesinin

itibarı size ekstra bir koruma katmanı sağlar. Burayı kimse ziyaret etmeyecek."

"Doğru." Yorgun bir nefes alıyor. "Tamam. Kalacağım."

"Harika." Etrafa bakarken muhtemelen bir şeyler hissetmeliyim. Slop yediğim masalar var. Soyulduğum, kırbaçlandığım ve sürüklendiğim koridorlar gardiyanlar tarafından alay konusu oldu.

Orada, Archer benimle Troyka hakkında sohbet etti. Orada, Killian bana göz kırptı.

O çocuklar... umutsuzca ihtiyacım olan katalizördüler ve kurbandan zafere geçmeme yardımcı oldular.

Dior dengesiz ayaklar üzerinde duruyor ve biz de personel bölümüne doğru yol alıyoruz. Meredith sayesinde yol boyunca ölü, çürüyen ceset yok.

Tahmin edildiği gibi, personel odaları Dior'un ihtiyaç duyacağı her şeyi içeriyor. Peluş kanepeler ve sandalyeler, farklı büyüklükteki yataklar, sanal ekran TV'ler, krallıklar tarafından üretilen pilleri kullandıkları için hala çalışır durumda ve yiyeceklerle dolu dolaplar. Kapılı bir banyo var - mahkûmlara asla sağlanmayan bir lüks.

Zencefilli kurabiye her santimini inceler.

"Mümkün olduğunca sık ziyaret edeceğim," diye söz veriyorum. "Clay burada kalacak. Biri yaklaşırsa benimle iletişime geçecek ve tabii ki, bana ihtiyacın olursa beni çağırmasını söyleyebilirsin. Ey! Ve ne yaparsan yap, korkunla savaş. Görünüşe göre korku, Myriadlıları sinekler gibi çekiyor."

"Nasıl hissettiğime yardım edemiyorum" diyor, talimatlarımdan açıkça rahatsız oluyor.

"Aslında yapabilirsin. Ne düşündüğünüze yardımcı olabilirsiniz. Negatiften ziyade pozitif odaklanın. Unutma yalnız değilsin. Tüm Troyka yanınızda."

"Tamam." Bir elini kalbinin üzerine bastırır. "Teşekkürler."

"Memnuniyetle."

Güzel bir gülümseme çiçek açar. "İnsanların sadece yüzde on birinin davalarını kazandığını biliyorum, ama şimdi burada olduğun için şansım konusunda daha iyi hissediyorum."

Yanaklarımdaki rengin çekildiğini görmeden arkamı döndüm. Çok fazla güven... Çok fazla baskı!

Geçmişte baskı altında kaç kez çatladım? Çok fazla!

Sakin ol! Her gün daha güçlüyüm. Bu sefer kırmayacağım. Tekrar olmasın. Bir daha asla.

—*Penumbra hakkında pek bir şey bilmiyoruz.*— Sesimi Izgara aracılığıyla Clay'e gönderiyorum. —*Her ihtimale karşı, ellerini her zaman kendine sakla. Ve onu yakından izleyin. Olağandışı her şeyi rapor edin. Kesinlikle her şey!* -

—Yapacak . -

Arkamdan geliyor ve kaskatı kessem de itiraz etmiyorum. Arkamda insanların olmasını sevmiyorum. Aslında ondan nefret et. Başım dönerken çok fazla kişi bana vurdu.

"Elizabeth'in ekibi bir haftadan fazla bir süre Gingerbread'i Killian'dan geri almaya çalıştı. On beş dakikada yaptın. Sana yardım ettiyse -ki yaptığından şüpheleniyorum- sana tuzak kuruyor ya da seninle ilgileniyor."

143,10. "Beni önemsiyor," dedim emin bir şekilde.

"Umarım haklısındır. Umarım değişmiştir. Eğer öyleyse, davamda seninle çalışırsa buna itiraz etmeyeceğim. Ama yanılıyorsan ve bunu sana değiştirdiğini *düşündürmek* için yapıyorsa, sana yardım etmeye istekli olduğunu *düşündürüyorsa*, şey... Özür dilerim. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Clay ve ben çevreyi kurarken zihnim sorularla ve evet, hatta gizli korkularla dönüyor. Odanın her köşesine bir disk yerleştirdiğimizi, bir düğmeye bastığımızı ve *bum!* Bir Buckler formu.

Korkularıma gelince... Killian'dan önce başka bir ML, sadece benimle oynamak için Prynne'de gardiyan gibi davrandı. Beni sevdiğini, yaptığı her şeyin bana yardım etmek için olduğunu düşünmemi sağladı.

Ben onun davranışına düştüm. Ve neden olmasın? Dayak yediğimde beni teselli etti, açlıktan ölmem gerektiğinde bana yemek verilmesini sağladı ve kaçmama yardım ediyormuş gibi yaptı. Eylemler onun bana olan duygularını kanıtlamak anlamına geliyordu... onun ruh eşi olduğumu ve onunla birlikte Myriad'a ait olduğumu kanıtlamak içindi.

Biz binayı temizlemeden önce Dr. Vans onu öldürdü. Ya da öyle düşünmüştüm. Bu sadece başka bir kurulumdu. James bir Kabuk'tu ve ruhu Myriad'a geri döndü.

İlk defa Myriad ile ciddi bir anlaşma yapmayı düşünmüştüm. Onunla olmak isterdim. Bu nasıl bir hata olurdu. Onun için binlerce kişiden biriydim.

Killian için hangi numarayım?

TROİKA

Gönderen: T_L_2/23.43.2

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: Rant uyarısı

Sana hayatım pahasına güvenmeye karar verdim Levi Nanne, çünkü sana benim için çok daha değerli bir şey emanet ettim ve sen benim beklentilerimi aştın. (Merak ediyorsan kardeşimin hayatı.)

Aramızda bir casus var. Kim olduğunu sormayın; Bilmiyorum. (Olası spoiler uyarısı: o ben değilim.)

Ne biliyorum? Her şey hakkında öğrendiğim her şey bir Pandora'nın soru kutusunu açar ve bildiğimi sandığım her şeyi gerçekten bilmediğimi biliyordum. Şimdi yürüyen bir soru işaretiyim ve bundan hoşlanmıyorum, bu yüzden bana yardım etmelisin.

Işık Görüş Getirir!

Eğitim kanalı,

Tenley Lockwood

Not: Dior'da liderliği almama izin verdiğiniz için teşekkürler

PPS: Yazım hatasının tamamen yokluğunu fark ettiniz mi????

PPPS: Onları çok sallıyorum

TROİKA

Gönderen: T_L_2/23.43.2

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: Ahh!

Bunu kastetmişim.

bunu sallıyorum .

Bu bu bu

TROİKA

Gönderen: L_N_3/19.1.1

Kime: T_L_2/23.43.2

Konu: İyi ki Teen Girl konuşuyorum.

Bir şeyi zihninizde düşünebilir veya bilebilirsiniz ama onu kalbinizin derinliklerinde bilene kadar gerçekten hiçbir şey bilmiyorsunuzdur. Ayrıca, korkuya dayalı bir karar vermek, yanlış zamanda yanlış yere ulaşmanın en hızlı yoludur. Barışın olduğu yerde, cevabınız oradadır.

Aramızda bir casus olduğunu biliyorum ama uyarı için minnettarım. (Ve sen olduğunu hiç düşünmedim.)

Bir sonraki mesajının ne söyleyeceğini tahmin edebilirim. *Casus hakkında nasıl bildin, ah, muhteşem General?* İkimize de biraz zaman kazandırmama izin ver. Cevap: İşimde çok iyiyim.

General Levi Nanne

Işık Görüş Getirir!

Not: Arkadaşlıklarınızdan yarı etkilendim ve yarı hayal kırıklığına uğradım. Nedenlerimi senin bilgi almanda tartışacağız.

PPS: çıldırmadan önce, bilgilendirmeler standart çalışma prosedürüdür... ve sizinkinin beş dakika önce gerçekleşmesi planlanmıştır. Acele!

ON İKİ BÖLÜM

"Merhamet sonsuza dek kaderinizle el ele yürür."

-Sayısız

Beş dakika *önce* mi? Geç kaldım demenin süslü bir yolu. Harika!

Troika'ya dönüyorum, kalbim çarpıyor. Peçe'nin diğer tarafında beni bekleyen kimse yok, ama Kayla'dan Tapınaklar Tapınağı'nın içinde bulunan Mahkeme'ye giden yol tarifini içeren bir mesaj alıyorum. Her türlü bilgi almaktan kaçınmayı tercih etsem de, Levi'nin emrettiğini yapıyorum ve acelem var.

Daha önce hiç katılmadım ama nasıl düşeceğini tahmin edebiliyorum. Ne yaptığımı ve neden yaptığımı açıklayacağım ve Levi bana neyi yanlış yaptığımı söyleyecek... ki bu... ah, kesinlikle her şey olacak.

Zihnim hızla dönerek Gates ve Stairwells'den geçiyorum. Levi casusu biliyor. Bu iyi. Tek başıma taşımak zorunda olmadığım bir yük. Sadece başımı döndürmem, olağan dışı herhangi bir şeyi not etmem gerekiyor - Troyka'da neyin sıradan olduğunu bilmediğimden değil - ve bir gözüm açık uyumam gerekiyor.

Raanan, Nico ve Hoshi'ye tokat atıyorum. Düşmemi engelleyen Raanan olmasına rağmen üçlü beni yakaladı. Gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Jetlerini soğut, küçük kız," diyor Nico gülerek. "Biz yapmak üzere-"

"Üzgünüm, konuşacak zaman yok. Ama teşekkür ederim." Antrenmanımızın davranışlarımızda yarattığı farkla sendeleyerek ilerlemeye devam ediyorum.

Üçlü rahatlatma yaydılar; muhtemelen ders aralarında eğleniyorlardı. Sürekli hareket halindeyim, sürekli Troika'yı kurtarmak ve bir savaşı durdurmak için çalışıyorum. Onları hem kıskanıyorum hem de acıyorum. Bugün eylem, yarın pişmanlığı önler.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. Nico ve Hoshi devam ettiler, ama Raanan tam olarak onu bıraktığım yerdeydi, bakışları bana yapışmıştı. Yoğun, meraklı. Merak ediyorum... Beni *kıskanıyor mu* ?

Hedefime ulaştığımda, kova terliyorum. Mahkeme, sanırım, on bazilyon hikayesi olan krom ve camdan bir bina. Resepsiyonda, bir kuryenin Shell'imi daireme götüreceği söylendi ve bana bir ziyaretçi kartı verildi. Bilgilendirme 1010 numaralı odada yapılıyor.

Numara beni duraklatıyor. Çift onlarca.

On *tam anlamına geliyorsa* , 1010 *çift tam anlamına mı geliyor* ?
Tamamlandıysa *bir kapının kapandığı anlamına geliyorsa*, *iki kez* tamamlanmış olması *yeni bir kapının açılacağı anlamına mı gelir* ?

Bu bir tesadüf mü?

Tuzak soru. Ben tesadüflere inanmam.

Lobide ve asansörlerde İşçiler var, ancak kimse konuşmuyor veya kattan başka bir yere bakmıyor. Anladım. Bu kasvetli, sinir bozucu bir olay.

Ding.

Kapılarım katımda açılıyor ve Levi, Kayla, Reed, Elizabeth ve Victor'un yedi masanın önünde sıralandığı geniş bir odaya adım atıyorum. Ben catsuit zırhımdayken onlar beyaz cüppeler giyiyorlar.

Çift sıfır! Biri bana kıyafet yönetmeliği göndermeliydi.

Her masanın arkasında bir Troikan arkadaşı var. Hiç tanışmadığım insanlar.

Satırın sonunda yerimi alıyorum ve benden önceki erkekler ve kadınlar - ve erkekler ve kızlar - hakkında ipuçları arıyorum. Sadece masalar bireysel kişiliklere işaret ediyor. Biri bir uçağın kanadına benziyor. Bir diğeri tamamen el oyması ahşap güllerden yapılırken, bir diğeri basit bir kütük yığını gibi görünüyor. On yaşından büyük olmayan en küçük oğlanın araba şeklinde bir masası var ve sekiz yaşından büyük olmayan en küçük kızın cam terlik şeklinde bir masası var. Son ikisi birbirinin tam zıttıdır. Biri temiz çizgiler ve keskin kenarlar sunarken, diğeri eğilmiş farklı metallerin bir karışımıdır.

"Çocuklar?" Levi'ye fısıldadım.

"Duymadın mı?" diye fısıldıyor. "Lo, hepimiz bir çocuğun masumiyetine sahiptik."

Masumiyet - harika. Ama bu çocuklara yaptığım her şeyi ve neden yaptığımı söylemem gerekiyor ve onlar anlayacaklar mı?

Kendi omzuma vuruyor. "Bir gün, eğitimin bittikten sonra, yılda bir kez, bir masanın arkasında, bunun gibi bilgilendirmeleri denetleyecek şekilde çağrılacaksın."

Ruhlar için jüri görevi gibi. Bu da demek oluyor ki bu insanlar burada olmak istemeyebilir. Bizim için ne kadar harika.

Daha fazla konuşmadı ve sessizlik havayı kalınlaştırdı, çok geçmeden sakın yüzüm çatladı. Titrek bir kahkaha attım ve "Bu, Prynne'deki kırbaçlanma saatiyle aynı şey." diye fısıldadım.

En yaşlı jüri üyesi bana keskin bir hoşnutsuzlukla bakıyor. Şakakları ve çenesi boyunca dönen dövmelerle siyahtır. "Bekletilmek hiç eğlenceli değil, değil mi?" Bir tokmak vuruyor. "Başlayacağız."

Cevap için tükürüyorum. "Mümkün olan en kısa sürede buraya geldim. Toplantıyı sadece birkaç dakika önce öğrendim."

"Dior Nichols'u emredildiği gibi izlemiş olsaydın, zamanında gelmiş olurdun," diyor.

"İzin aldım..."

"Ancak sen itaatsizlik ettikten sonra."

Levi beni hafifçe ileri itiyor. "Direksiyonda her birimizin bir dönüşü olacak, ama sen, kendini Lider ilan eden, ilk sen git."

"Dalga mı geçiyorsun?" gıcırđıyorum. "Şaka yapıyor olsan iyi olur."

"Size bir arabanın anahtarını verirsem, Bayan Lockwood, kaza yaparsanız, hangimiz suçlu olur?"

Sıfır! Bu ateşle imtihan olacak, değil mi?

Elimi tutmak için köşeden adımlara girdiğimde fark etmediğim uzun boylu bir adam. Titremem beni utandırıyor ama geri çekilmiyorum. Beni doğrudan, özenle oyulmuş bir podyumun yerden yükseldiği masaların önüne götürüyor. Ağzım kurur. Köşedeki görevine dönmeden önce adım atmama yardım ediyor.

"İzle" diyor biri.

Jellyair her duvardan aşağı dökölüyor ve görev sırasında yaşananların video akışı duvarlarda oynatılıyor, her şey ileri sarılıyor. Komik şey. Zihnim, Grid'in izniyle görüntüleri ve sesleri warp hızında işler. Saatlerce sürmesi gereken şey sadece birkaç dakika sürer.

Sonunda, eleştirmenlerim - ve bu insanlar, eğer kaşlarını çatmaları herhangi bir belirtiyse, budur - Dior'un Prynne gezisi ve Penumbra'dan her söz dışında, konuşulan her kelimeyi ve yapılan her eylemi biliyor.

Bunlar neden silindi? Peki silme işlemini kim yaptı? Meredith, olaylara kim tanık oldu? Ya da besin zincirinde daha üst sıralarda yer alan biri mi? Levi? Ya da belki Secondking?

Troika'yı Everlife evim olarak seçmemin ana nedenlerinden biri, herkes için adalet vaadiydi. Burada favori yok. Herkes aynı kurallara göre yaşar, aynı sonuçlarla yüzleşir ve gerçek her zaman galip gelir. Bununla teselli buluyorum.

Jellyair buharlaştığında, her bakış bana yapışıyor. Kıpırdanma dürtüsü kuvvetli ama hareketsiz kalarak ağırlığımı topuklarıma verdim.

"Görevi bir başarı olarak görüyor musunuz, Bayan Lockwood?" Ses soldan geliyor.

Peki. Bir patlama ile başlayacağız. Benim görüşüm onların algısına karşı. Sorun yok. yuvarlanabilirim. "Evet ediyorum. Dior Nichols güvende ve sevgili köpeğinin sahipliğini geri aldı."

Bir başka erkek, "Ama bir keresinde sen kendin yanlış yollarla elde edilen bir zaferin zafer olmadığını söyledin," diye fısıldıyor.

Bunu söyledim, evet. Killian'a. Özel. İnsan olarak.

Aklım dönüyor ve çınlıyor. "Ben..." Bu kadar yaygın bir röntgencililiğin kabulüne nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. *Umarım kıcıımı iyi görüyorsunuzdur, uygunsuz görünüyor.*

"Bugün Shell'iniz bilinen bir Troikan düşmanı tarafından yok edildi. Killian Flynn istisnasız güvendiğin bir çocuk mu?" Bu ses, saçları yeşile boyanmış muhteşem Asyalı bir adamın nezaketiyle sağdan geliyor. "Ah, eğer size söylenmediyse, bu işlemler sırasında yalan söylerseniz, görevlerinizden süresiz olarak uzaklaştırılırsınız."

Sert ama anlaşılır. Büyük ya da küçük, iyi niyetli ya da değil bir yalan, saygısızlığın nihai işaretidir. Eğer güvenilmezsem, bir varlıktan ziyade bir sorumluluğum. "Doğası gereği kusurlu insanlarla uğraşırken, hiçbir şey istisnasız değildir." Killian'ın beni zarardan kurtarma niyetinden bahsetmiyorum. Sayısız yanlısı, On karşıtı cephesini korumak zorundadır. "Ama bence ona olan hislerimi her şeyden çok sorguluyorsun. Onu sevip sevmediğimi bilmek istiyorsun. Cevap Evet. Yaparım."

Arkamdan soluklar geliyor ama başımı dik tutuyorum. Utanmayacağım.

"Troikanlar başkalarını sevmeli," dedim ve gözlerimi kırıştırdım. Killian'a onu sevdiğimi söylemedim, değil mi?

Açıklamasından o kadar etkilendim ki, kendimi kaybettim. Ama ben yaparım. Onu seviyorum. O benim kalbimin sahibi. Artıları ve eksileri düşünmeye veya tartmaya gerek yok. 143, 11.9.12.12.9.1.14.

Duygularına karşılık verdiğimi biliyor mu?

Varlığımın her zerresi onu avlamamı talep ediyor ama ayaklarımı yere basıyorum. Her şey sırayla.

Jüri üyelerinden biri, "Birçok Troykalıya zarar verdi ve öldürdü" diyor. "Sevdiğimiz insanlar. "

"Asla soğukkanlılıkla öldürmedi." Bildiğim kadarıyla değil. "Buradaki herkes gibi o da savaşın ortasında saldırıyor. Ve hepimiz hata yapmadık mı? Hepimiz bize verilen ikinci...beşinci...onuncu şans için minnettar değil miyiz?"

"Annem de öyle derdi." En küçük kız İspanyolca konuşuyor, yine de dili hiç öğrenmemiş olmama rağmen her kelimeyi anlıyorum. Kaşlarını

kıpırdatmadan önce bana gülümsüyor - en sevimli çarpık dişe sahip. "Ayrıca, Killian Flynn çok sevimli."

Kendi gülümsememi bastırıyorum. "Evet o öyle."

Bir göz açıp kapayıncaya kadar rüyadan kışına geçerek parmağını bana doğru salladı. "Güzel bir yüz bizi etkilememeli. Güzel bir yüz genellikle bir canavarı gizleyebilir. Güzellik kaybolur. Karakter sonsuza kadar sürer."

"Killian bir canavar değil." *O değil!*

Parmaklarımı podyumun kenarına sarıyorum ve sıkıyorum, renk hızla parmak eklemlerimden akıyor. "Sevginin her sorunun cevabı olduğunu ve *herkesi* sevmediğini söyleyemeyiz. Myriadlılar dahil. Krallığın geçmişini, onu dolduran masum erkeklere, kadınlara ve çocuklara bakmalıyız. Başkalarına yardım etmemiz gerekiyor. Bizden nefret edenlere bile yardım etmemiz gerekmez mi?"

Arkamda daha fazla nefes nefese kaldı, ama umursama noktamı geçtim.

"Belki de haklısınız Bayan Lockwood. Ama nasıl emin olabilirsiniz? Gerçek bir deneyim olmadan kendinize aşırı güveniyorsunuz ve deneyimli olanları dinlemeyi reddediyorsunuz." En yaşlı kadın kollarını masaüstünün üzerinde kavuşturuyor. Koyu renk saçları, gözleri ve teniyle Kleopatra'yı geçebilirdi. "Size izlemeniz ve gözlemlemeniz söylendi ama yine de en başından harekete geçtiniz. Baharat lazım."

"İzin aldım," diyorum ve numara markalarımın biri zonkluyor. Sanırım... Sanırım bu bana geri çekilmemi söylüyor.

"Komutanınızın emrini bozduktan sonra izin aldınız. Şimdi merak etmeliyim. Bir sonraki göreviniz sırasında rütbenizi ne kadar çabuk kıracaksınız?"

Küçük bir ısırıkla, "Neden suçlamadan önce rütbemi gerçekten kırmamı beklemiyoruz," diyorum. "Ayrıca, sanırım bugünün misyonunun mutlu bir sonla bittiği konusunda hemfikiriz."

En yaşlı erkek öne doğru eğiliyor, delinmiş kaşları saç çizgisine doğru uçuşuyor. "Evet. Bugünün mutlu sonu yarının gözyaşı olabilir. Biz oyunun sonunu beklerken, siz buraya ve şimdiye bakın."

"Belki de son oyunumuzun değişmesi gerekiyor," diye yanıtlıyorum.

Beni görmezden gelerek, "Bir karara vardık mı?" diyor.

"Vardık," diye sesleniyor diğerleri hep bir ağızdan.

"Tenley Lockwood." Oldest'in bakışlarının yoğunluğu beni deliyor.

"Yanılmayacaksın. Yine de. Bir sonraki göreviniz sırasında tek bir emir vermeyeceksiniz. Komutanınızın dediğini şikayet etmeden yapacaksınız."

Omurgam çelik bir çubukla birleşiyor, markalarım daha sert, daha hızlı zonkluyor. "Ya komutanımla anlaşılamazsam?"

"Bir bebek yürüyebilmek için önce emeklemelidir. Ortalamanın altında bir Conduit, Myriad'ı asla yenemez."

Çarpıntı. dişlerimi gıcırdatıyorum. "Benden özgür irademi teslim etmemi istiyorsun." Asla yapmayacağım bir şey. Seçme hakkı için çok mücadele ettim.

"Hayır, Bayan Lockwood. Sizden vasiyetinizi isteyerek başkasına teslim etmenizi istiyoruz. Bir fark var. Bir gün iyi bir yardıma sahip olmanız için size tohum ekme, iyi bir yardımcı olma fırsatı veriyoruz. Ekin ve hasat edin, krallığınızın temeli. Bol bir dönüşün tadını çıkarın veya çürümüş bir dönüşün yasını tutun. Başka seçenek yok."

zonklama, zonklama . "Olmaz, hayır nasıl. Kabul etmediğim bir emre itaat etmem."

Bakışları sarsılmaz kalır. "En iyisinin ne olduğunu bildiğini sana düşündüren nedir? Sorusu çok ama cevabı az olan sizlersiniz. Kendiniz bile yönetemezken, takım arkadaşlarınıza liderlik edebileceğinizi düşündüren nedir? İşte gerçek, cilasız. Disiplini kabul edemezseniz büyüyemezsiniz."

Söylediği her şeye değerli bir bilgelik incisi gibi mi davranılmalı?

ÇARPINTI! "Haklısın. Tüm cevaplara sahip değilim ve emredildiği gibi arka planda kalsaydım Dior'a ne olacağını asla bilemeyeceğim. Yani. Hangi cezayı uygun görürsen ona boyun eğeceğim. Ama diğerlerini bırak. İşlenen tüm yanlışlardan ben sorumluyum."

"Kabul." Bir tokmak vuruyor. "Öyle dedin, öyle olacak."

Köşedeki adam elimi tutmak için geri döndü. Beni hattın sonuna yönlendiriyor. Dizlerim titriyor ama onları yerlerine kilitliyorum.

Levi, her durumu bir öğretim anı olarak kullandığı için övüldüğü podyuma kadar eşlik edilir.

Elizabeth yanına gider. Benim hakkımda olumsuz bir şey söylemediğinde *şok* oluyorum .

Sorgulandıktan sonra Victor, Reed ve Kayla'ya hizmetlerinden dolayı teşekkür edilir. Meredith sonuncudur ve adam kayırmanın tehlikeleri konusunda uyarılır.

Hatta tekrar katılır katılmaz, kovulacağız. Levi bizi odanın dışına çıkarıyor... binadan. Dışarıda, sıcak güneş ışığı beni okşuyor, harap olmuş sinirlerimi yatıştırıyor.

Elizabeth benden başka herkese aceleyle veda ediyor ve aceleyle uzaklaşıyor. Tanıkların önünde beni neden desteklediğini sormamı istemiyor mu?

Reed'in bir sınıfı var ve diğer yöne gidiyor.

Meredith bana sarılıyor. "Seninle gurur duyuyorum. Keşke kalıp ilk görevini kutlayabilseydim ama Clay ve Dior'a göz kulak olmam gerekiyor." Gidiyor. Bir işkoluğun işi asla bitmez.

O kadın... Ah, o kadın! Onu her gün daha çok seviyorum.

Victor ve Kayla geride kalıyor.

Victor, "Seni Archer'ın evine götürmek için izin aldım" dedi. "Gitmek istemek?"

Bilgilendirmeden arta kalan pislik üzerimden siliniyor. "Evet!" Bin kere evet. Archer'ın nerede yaşadığını göreceğim, eşyalarının arasında dolaşacağım ve sevgili kokusunu içime çekeceğim. "Ama neden izin almak zorundaydın?"

"Kıyamete kadar ölümlerin evleri korunur."

Kayla kaskatı kesildi, "Sanırım biz-" Victor'un ifadesinde gördüğü her şey onu sakinleştiriyor. "Ben, şey, gitmeliyim. Yapılacak şeyler," diyor sahte bir parlaklıkla. Ben ona tuhaf davranışları hakkında soru sormadan aceleyle çekip gitti.

"Önce bir kelime, Bayan Lockwood." Levi beni kenara çekiyor ve davranışım için bir kınama bekliyorum. Bunun yerine bana gururla bakıyor. "Bugün kendini tuttun. Aferin."

"Teşekkür ederim?"

Dirseğiyle beni dürtüyor. "Keşke Anahtarınla bu kadar iyi yapsaydın, ha?"

kıllıyım. "Hey! Yakınım. Eh, daha yakın." Her sayısal diziyi parmak ucuyla takip etmek için sağ kolumu kaldırdım. "Onlar şifreli. Sadece *neyi* çözdüklerini bulmam gerek. Herhangi bir ipucu?"

"Evet."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum. O yapmaz. "Ve?" rica ederim.

"Ve ne? Size çok fazla ipucu verildi. Sadece... kalbine bak. Cevap orada."

Ona bakarken kirpiklerim birleşiyor. "Şey. Teşekkürler."

"Conduit'imize ihtiyacımız var" diyor ve "Grid'in tamamına erişimin kilidini açana kadar, sen sıradan bir askersin."

"Asker olmanın yanlış bir tarafı yok," diye mırıldandım.

"Çok doğru - asker olman gerektiği zaman. El asla ayak olamaz ve ayak asla kulak olamaz. Sen bir Kanalsın. Doğuştan lider. Tek bir kıvılcımla orman yangını başlatmanız gerekiyor."

Başım geriye düşüyor ve güzel, parlak gökyüzüne bakıyorum. "Başka bir öğretim anı mı? Ciddi anlamda? Yardımcı *olmayan* daha şifreli bilgelik sözleri? Neden bana berbat tavrımı geliştirebileceğim tüm yollar hakkında on sayfalık bir kompozisyon ödevi veren normal bir öğretmenim yok?"

"Mükemmel fikir." Burnumu büküyor. "Yazın yarın sabah sekizde masamda olsun."

kollarımı çaprazlıyorum. "Dior'a dokunduğumda ne olacağını neden bana söylemedin?"

"Çünkü Dior'a dokunmaman gerekiyordu."

Basit bir cevap ve yine de güven balonumdaki havayı patlatacak kadar keskin. itaat etmeliydim. güvenmeliydim.

"Şimdi," diyor. "Killian'la olan mesajlarından neden bahsetmediğimi merak ediyorsan..."

Sıfır! Bir inlemeyi zar zor yutuyorum. "Bunu burada yapmak zorunda mıyız?"

"Şşş. Levi bir öğretim anının ortasında."

Ona acımasız bir yan bakış veriyorum ve gülüyor.

"Onu kaçmaya ikna edebilecek biri varsa, o da sensin," dedi beni şok ederek. "Archer denedi, olmasını çok istedi. Ama bundan daha fazlası, artık düşmanla işbirliği yapma tehlikesiyle karşı karşıya olmayacaksınız. Ve mucizelerin mucizesi, bence Killian'da gerçek ilerleme kaydediyorsun. İyi çalışmaya devam edin."

Ne? Buna bayıldım. Düşünce yapısı tam bir 180. Tabii, Myriad ile çalışan Levi değilse ve o gizlice istiyorsa—

Hayır. Oraya gitmiyorum! Paranoya yolunda seyahat etmemek.

Şimdi, o gün için son düşüncem, dedi Levi. "Teyzen Lina Hasat Ülkesinde yaşıyor ve kendine bakmaktan aciz. Myriad'dan kaçmana yardım ettiğinde, sözleşmesinin şartlarını ihlal etti. Myriad'ın onu cezalandırma hakkı var ve ilk hayatını bitirmeyi seçtikleri söyleniyor."

"Numara!" Onun Everlife'ını bana karşı kullanmaya çalışacaklar.

"Yapamazlar - nasıl yapabilirler - kimse yapmamalı -"

Los Angeles'taki Troikan karargahını ziyaret etti ve sığınak istedi. Bizimle olan sözleşmeniz, geniş aile üyelerimizi, hatta Myriadlıları bile korumamıza izin veriyor, böylece onu kurumlarımızdan birinde saklayabildik. Ama bu geçici bir önlem. Mahkemeye gitmeyi kabul etmedikçe, koruma şemsiyemiz sınırlıdır. Kendine bir iyilik yap ve onu görmeye git. Onu kabul etmeye ikna et. Kurumun etrafı TL'lerle çevrili, bu yüzden güvende olacaksınız."

Lina Teyze. Babamın ikiz kardeşi. Deli Lina. Ailemizin her üyesi onun deli olduğunu düşündü. Ben dahil! Yakın zamana kadar deli olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu - geleceği gördü.

"Beni öldürmeye çalıştı," diye hatırlattım ona. Bunu kaşı. Beni öldürdü . O zamanlar İmzasızdım ve Many Ends'te yaralandım.

Tamam tamam. Savunmasında önce Kayla ve Reed'i kurtarmak için ihtiyacım olan kaynaklara sahip olmamı sağladı ve hatta Archer'ın beni bulup diriltmesi için düzenlemeler yaptı.

Katillerimden birinin *sonsuz* kadar *Troyka'da olmasını istiyor* muyum?

"Ayrıca," diye ekledim, "Archer bana yeni ölülerin Yaşayanlar Ülkesi'ndeki akrabalarını ziyaret etmemesi gerektiğini söyledi. Çok fazla sorun yaratıyor."

"Lina'nın kırılğan zihninde tüm hayatın boyunca ölüydün. Hiçbir kural çiğnenmeyecek." Çeneme hafifçe vurmak için parmak boğumlarını kullanıyor. "Git onu gör. Eğer yapmazsan, sonsuz kadar pişman olacaksın."

"Bu bir emir mi efendim?" Bir sonraki görevim, belki? Üstüme sorgusuz sualsiz itaat etmem gereken zaman?

"Öneri."

"Öyleyse önerinizi düşünmek için zamana ihtiyacım var. Burada işimiz bitti mi?"

İç çekiyor. "Şimdilik."

Kollarımızı birbirine bağlayan ve beni uzaklaştıran Victor'a döndüm.

"Bu ne *hakkındaydı* ?" O sorar.

"Levi bana dedi ki..."

Kime güvendiğine dikkat et.

Şu an için Levi benim vazgeçilmezim ve yakın çevreme başka kimseyi davet etmeyeceğim. Lina hakkındaki bilgileri kalbime yakın tutsan iyi olur.

"Yalnızca başka bir öğretim anı," dedim sonunda. Lanet olası ayrıntıların hiçbirini açıklamadan gerçek bu. "Tek bir kıvılcım bir yangını ya da onun gibi bir şeyi başlatabilir."

Victor homurdanıyor. "Sürekli dersleri sıkıcı bulan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel."

Bunları tam olarak sıkıcı bulmuyorum ama rahatsız edici buluyorum. Onlar, kendi içlerinde ışıktır. Levi'nin bahsettiği kıvılcım. Kafa karışıklığının gölgelerini kovalıyorlar, fethetmem gereken zayıflıkları ortaya çıkarıyorlar.

Yine de bir kez gizli bir gücü öğrenmek istiyorum.

"Bilgilendirmeler her zaman bu kadar acımasız mıdır?" Soruyorum.

Başımın üstünü okşarken kıs kıs gülüyor. "Bu acımasız değildi, tatlım. Bu, kız arkadaşlarınla Pazar brunch'ına eşdeğerti."

Koluna vurdum, bu da kıkırdamasını bir kıkırdamaya dönüştürdü. "Bana hatırlat, seninle Pazar brunch davetini asla kabul etmem."

Yeni Başkent'te apartmanımın yanından geçerken Raanan, Nico ve Hoshi'yi tekrar görüyorum. Bu sefer Rebel, Clementine, Sawyer ve Winifred yanlarında. Yeniden birleşme? Sadece çok genç Fatima eksik.

Bir özlem duygusu yaşıyorum. Görevlerimi bırakıp onlara katılmak ne kadar eğlenceli olurdu.

Killian bir partiye katılmayı iki kez düşünmezdi.

Anın tadını çıkar, derdi.

Ama nasıl rahatlayacağımı bildiğimden emin değilim. Muhtemelen herkesin iyi zamanını mahvederim.

Kendimi devam etmeye ve Victor'la birlikte bir Merdiven Boşluğuna girmeye zorluyorum. Her biri farklı bir tasarıma sahip malikanelerin sokakları rezil bir şekilde sıraladığı şehrin daha lüks tarafına geliyoruz. Benim favorilerim ortaçağ kalesi, Disneyland kalesi ve Güney antebellum.

Victor, büyük bir mor salkım ağacının çevrelediği Arnavut kaldırımlı bir geçidin vitraylı çift kapılara açıldığı antebellumun önünde durur. Her iki tarafta, parlak bir dövme demir yayın ve okun asılı olduğu ikinci kattaki balkona tırmanan döner bir merdiven var.

Bir yay ve ok. Ne kadar uygun.

"Archer Diriliş'i kazanamazsa bu şahesere ne olacak?" Soruyorum.

"Buldozerle yıkılacak, yeni bir mezun için yeni bir ev inşa edilecek." Hafifçe omzuma dokunuyor. "Ama kazandığından emin olacağız, değil mi?"

"Eğer yapmazsa, oyu her şeyimi vermediğim için olmayacak." Sadece bunun için doğru yolu bulamadım.

Meskene giriyoruz ve tek yapabildiğim ağzı açık bırakmak. Geniş bir giriş holü, cilalı bir kütüphaneye, gösterişli bir yemek odasına ve neşeli bir oturma odasına açılan resmi bir salona akar.

"Archer *burada mı yaşadı ? Okçum mu?*"

"Hakkını kazandı." Victor kulağa gururlu geliyor. "Özgür irademiz olduğu için yaptığımız iş büyük önem taşıyor. Biz seçiyoruz ve bu yüzden başarılarımız için ödüllendiriliyoruz."

Antika mobilyalara hayran kalarak ve duvardaki portrelere kapılarak dolaşıyorum. Victor'dan biri var...hiç tanımadığım bir avuç insan... Levi... Deacon... Killian-

Killian?

Kalbim kaburgalarımda atıyor. Oh evet. Killian'ın güzel yüzü bana hüznün ve umut karışımı bir ifadeyle bakıyor.

Archer onu böyle gördü. Kayda değer biri olarak. Ve—hiçbir şekilde! Killian'ın portresinin yanında benden biri. Tuvalde, güneş ışığı ve ateşim. Daha önce hissettiğimden emin olmadığım türden bir tutkuyla yanıyorum.

"Bunları kim boyadı?" diye soruyorum, bir şekilde şaşkınlığımı aşarak konuşabiliyorum.

"Okçu. Diğerleri uyurken o çalıştı."

Ne? Bana hiç böyle harika bir yeteneği olduğunu söylemedi.

Seninle karşılaştığım gün kim olduğunu biliyordum, dedi Victor mahcup bir sırıtışla. "Sürekli senden bahsetti. Dünyaları değiştirecek olan kız. Takımınızda olmak için gönüllü olmamın sebebi o."

Boğazımda bir yumru büyüyor. *Dünyaları değiştirecek olan kız.*
Bir değil, belki iki değil. Muhtemelen üç. Baskı yapmak...
Acaba Archer şu anda beni hayal kırıklığına uğrattı mı?
"Bana hikayeni anlat," diyorum, kendimi rahatsız eden düşünceden uzaklaştırmak için. "Nasıl öldün?"
"Rahimde. Hiç Firstlife'im olmadı, sadece bir Everlife'im oldu."
Sessizce gider. Daha fazla bilgi için elimi sallıyorum.
"Annem, Kuzgunlar Prensi Ambrosine ile Hasat Ülkesi'nde katıldığı bir partide tanıştı. Ona aşık oldu ve onlar... *flört* etmek doğru kelime değil. Birlikte vakit geçirdiler. Ona bir ev aldı ve bir süre onu düzenli olarak ziyaret etti. Bir araba kazasından kurtuldu, ben yapmadım. Beni Myriad'daki ailesi büyüttü ve Ambrosine her şeyin en iyisine sahip olmamızı sağladı."
"Sevildin mi?"
"Çok öyle."
Onun ayrıcalıklı yaşamını Killian'ın yoksulluk ve reddedilme yaşamıyla yan yana koymadan edemiyorum.
Killian ilk yıllarının çoğunu bir yetimhane olan Öğrenme Merkezi'nde geçirdi. İstenmeyen biriydi, muhtemelen taciz edildi. Ayrıntılar konusunda net değilim ve onu daha fazlası için zorlamadım. Hazır olduğunda paylaşacak.
Halkının hayran olduğu bir prens olan Archer, çocuklarla oynamak için sık sık yetimhaneyi ziyaret etti ve sonunda Killian ile arkadaş oldu. Killian'ın sosyal statüsünü yükselten bir arkadaşlık. Kısa bir süre sonra Killian, benim orijinal makine öğrenimim gibi davranan bir Lider olan Pearl Bennett tarafından evlat edinildi; Killian'ın kızının arkadaş olmasını istemişti.
Kısa bir süre sonra, Pearl'ün kızı öldü ve öksüz çocuğun bir baş belası olduğuna karar verdi.
Sanki üzerine oturan bir gömlekmiş gibi ona geri döndü.
Killian, en iyi arkadaşı Archer Hesap Verebilirlik Çağı'na ulaşıp Troyka'ya sığındığında, köklü bir ihanet duygusu daha yaşadı. Okçu Prens, istediği her şeye sahipti - ona değer veren bir baba, para, prestij - ama yine de Myriad ve Killian'ı geride bırakarak hepsinden kaçındı.
Killian öfkeden kudurmuştu, onu affedememişti.
Herkesin yaraları vardır. "Killian'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"
"Onu tanıyordum ama onunla hiç vakit geçirmedi. Archer ve benim farklı annelerimiz vardı ve birlikte büyümedik."
Kafam karıştı. "Archer ile birlikte büyümediysen, neden onu Troyka'ya kadar takip ettin?"

"Sorumluluk Çağına gelmeden önce, Haberci olmak için eğitimimi tamamlamıştım. Hasat Ülkesi'ne ne zaman gönderilsem, Archer beni buldu ve Işık'ta yaşadığı mutluluğu anlattı."

Küçük bir gülümseme çiçek açar. Archer benimle de mutluluktan bahsetmişti.

Birden fazla silahın sergilendiği ikinci bir oturma odasına giriyorum. Uzun, altın bir asa dikkatimi çekmek için adeta *yalvarıyor*.

"İzin verirsiniz?" personele sesleniyorum.

Victor meraklı bir ifadeyle beni izliyor. "Bütün silahlar, hançerler, zincirler ve kılıçlar arasından *seçtiğin* silah bu mu? Oradaki bilekliği görmedin mi? Hasat Ülkesindeki dört elementi kontrol eder."

"Düzenli." Personele el ele tutuşuyorum. "Ver."

Bir kahkaha patlatıyor. "İyi. Göreyim seni."

Asayı kaldırırken titriyorum, elimde değerli bir şey olduğundan eminim. Parmaklarımı iki belirgin girintiye -mükemmel aralıklı tutacıklara- sardım ve kaldırdım. Sağlam, ağır ve çok yakında pazılarım protesto ediyor.

Daha yakından incelediğimde, personelin ortasında bir kaza olamayacak kadar hassas bir çatlak buldum. Kaşlarımı çatarak iki tarafı zıt yönlere çekiyorum. Çatlak genişler ve opak camdan yapılmış iki ayrı kılıcı ortaya çıkarır mı? Değerli taşlar?

Koyu parlaklık farklı renklerle parlıyor, ancak birinin içinde üç Troikan sembolü, diğerinin içinde yedi tane var.

3 + 7 = 10

Senin, dedi Victor. "Levi sana bir silah, herhangi bir silah seçmeni söylememi istedi. Archer sana eve hoş geldin hediyesi olarak bir tane vermeyi planlamıştı."

Gözlerimde iyi yaşlar. Ah, ah. İşte su işleri geliyor. "Yok canım?"

Başını sallıyor. "Yok canım."

Büyük parasal değeri olan hediyeleri kabul etmenin insanlar arasında neden veya ne zaman tabu haline geldiğini bilmiyorum, ama bunu reddetmemin hiçbir yolu yok. Teşekkür ederim diyorum." Bu hediyeğe değer vereceğim ve onu kullanmayı öğreneceğim. Archer'ı gururlandıracağım. Döndüğünde -ve yapacak, daha azını kabul etmeyeceğim- onu poposuna vurarak ne kadar iyi olduğumu göstereceğim...çimlerin arasında...çünkü ben adi bir küçük kızım...rakibini kim alıyor? sınıfa... çünkü o tamamen küstah.

Gözyaşlarından biri süzülüp yanağımdan aşağı süzülüyor.

Tiz bir alarm aniden kafamın içinde canlanıyor. Neredeyse derimden fırlayacağım. Kalbim çarpıyor, kulaklarımı tutmak için asayı düşürüyorum. "Bir şeyler yanlış."

Victor soluk. "Alarm. Izgaradan gelen mesajı duyuyor musunuz? TL'ler ve ML'ler, Hasat Ülkesinde savaşı girerler. Kaybediyoruz ve daha fazla askere ihtiyaç var. Konum... Javier Diez'in evinin yakınında." Şakağını ovmak için duraklıyor. "Yalnızca bizim grubumuz Javier'in Dior gibi Penumbra ile enfekte olduğunu ve bunu zaten başka birine bulaştırma ihtimali olduğunu biliyor."

Hayır hayır hayır. Tüm önlemlerimizden sonra...

Bu kötü. Bu çok, çok kötü.

"Kaybedecek bir anımız yok." Victor kapıya yönelir. "Hadi gidelim!"

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Kader der ki: bir kapı kapandığında içeri girmen gerekmez. Biz diyoruz ki: kapıyı kırın."

—Troyka

Ulaklar ve İşçiler sokaklarda koşuşturuyor, aralarında Victor ve ben de var ve her birimiz en yakın Kapıya doğru hızla ilerliyoruz. Hem kabuklar hem de ruhlar savaş için silahlandırılmıştır. Hatta iki general görüyorum. Uzun, zayıf Jane ve esmer, kel Spike. Savaşçı olmayan pozisyonlarda olanlar -Kelle Avcıları ve Şifacılar- bizi korkuyla izliyorlar.

Adrenalinin ateşi ile yeni asamı göğsüme bastırıyorum. Uçlardan biri yanlışlıkla birini yere düşürdüğünde, her iki elimde de bir kılıç olduğu için yanları ayırıyorum.

Levi, TL'ler ve TM'ler yarışırken cesaret verici sözler söyleyerek Wings Veil'de yayınlanır.

Victor adımlarını duraklatmadan şelalenin içinde gözden kayboluyor. Hemen peşindeyim, üzerime düşeni yapmaya kararlıyım ve...

Bir el bileğimi zincirledi ve daha ben takip edemedi beni yana, yoldan çekti.

Levi kül rengidir. "Yalnızca sen ve prenses bu tehditle başa çıkacak donanıma sahipsiniz, ancak aynı anda iki Kanalı da riske edemeyiz. Ayrıca karanlığın başka insanlara yayılmasına da izin veremeyiz. Bu dövüş hazır olmasan da sana aşağıda ihtiyacımız var. Ama seni zorlamayacağım. Seçim senin."

"Bu benim bir sonraki görevim," diyorum. "Benim iradem senin."

"Ve sana seçim yapmanı emrediyorum."

Bazen savaş barışa giden tek yoldur.

Kelimeler aklımın bir köşesinde bir döngüde oynuyor. Savaş asla iyi bir şey değildir, ancak tarihin kanıtladığı gibi, gerekli bir şey olabilir. Bir grup diğerine zarar vermeye çalıştığında, bu kaçınılmazdır ve daha kötü bir şeyin olmasını engellemenin tek yolu budur.

Savaş asla güzel değildir. Kanlı, vahşi ve şiddetlidir. İnsanlar ölür. *Masumlar* ölür. Biz askerler, doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yapmalıyız.

"Mücadele edeceğim." Karanlığın ışığı söndürmesine izin veremem. yapmayacağım .

Teşekkürler, diye mırıldandı Levi. "Aşağıya indikten sonra, sizi istediğimiz gibi alıp götüremeyeceğiz." Sesindeki aciliyet tenimde soğuk bir film bırakıyor. "Hissettiğin depremler mi? Diyarlardan biri bir Buckler ile çatıştığında olur. Diğer bölge bir Buckler'ı *devre dışı* bıraktığında da bir sarsıntı hissedersiniz . Bir bakışta ayırt edebilirsiniz. Myriad's Bucklers gölgelendi, bizimkiler parlıyor. Ancak bugün hangisinin hangisi olduğunu tahmin etmenize gerek kalmayacak. Sadece Myriad bir Buckler kullanacak. Onları almak için askerlerimizi çevreleyecekler. Bir tane görürseniz , Hasat Ülkesini terk etmeye kalkışmayın . Düşene kadar olduğun yerde kal. Anlamak?"

Nefes almakta zorlanıyorum ama başımla onaylıyorum. "Hala nasıl arınacağımı bilmiyorum - biliyorsun." yarı gölge. "Dior'a dokunduğumda onu incittim. Kendime zarar *verdim* ."

Bir elini yüzünü yıkar. "Bugün kimseyi temizleme konusunda endişelenme. Biz sadece enfekte olanların Myriad'ın kontrolünden çıkmasını istiyoruz. Ayrıca, varlığınızın tek başına hastalığın yayılmasını önleyeceğini düşünüyoruz. Bu yüzden onu nüfussuz bir bölgeye götürebilecek duruma gelene kadar Bay Diez'in yakınında olmanızı istiyoruz."

Omuzlarımı dikiyorum. Troika'yı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. "Yaparım. Ona ulaşacağım ve yanından ayrılmayacağım."

"İyi. Ne zaman yaralansan, manından bir yudum al." Dolduğundan emin olmak için boynumdaki şişeyi kontrol ediyor. "Gitmek. Gitmek!" Beni sallıyor. "Buckler çöktü ve konumunuz belirlendi. Bay Diez hareket halinde, bu yüzden sizi sadece onun bir mil yarıçapına kadar taşıyabiliriz. Ama İşçilerimiz yolda olduğunuzu biliyor. Seni koruyacaklar ve sana rehberlik edecekler."

Kalbim sıkışıyor, kalabalığın arasına sızıyorum ve Kanatların Peçesi'nde hızla ilerliyorum...

Whoosh ...bir yıldız bulanıklığı...bir baş dönmesi dalgası...etki.

İniş dizlerimi sıkıyor ama durmuyorum. stok alıyorum. Gece çöktü ve yine de karanlıktan çok uzak. TL'ler, her yöne halojen ışıklar saçan nöbet kulelerine tünemiş. Tam olarak ihtiyacımız olan Işık olmayan Işık, eğer

mantıklıysa. ML'ler de orada, halojenleri yok etmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.

Yani. Birçok. Ruhlar. Kulelerde, yakındaki binaların tepesinde ve yerdeler. Ateş kılıçları - *Pyres* - bu tarafa, bu tarafa, her yöne sallanır. Buzullar da.

Seattle'da işlek bir caddenin ortasındayız. Mermiler, insanları savaş alanından uzaklaştırma sürecinde. İnsanlar etraflarındaki ruhları gördüğünden değil.

Biz rüzgar ve sisten başka bir şey değiliz.

Javier'i arıyorum, resmi aklımın bir köşesinde asılı duruyor. Myriadlılar pelerin gibi küçük, kara bulutlar giyerken Troikanlar parlıyor. Hiç tanımadığım yurttaşları görüyorum... Binlerce Kızılderili... Büyük büyükannem Hazel'i görüyorum... Ve ah, vay canına. General Jane bir ölüm makinesidir. Bir çift kısa kılıcı sallayarak kalabalığın arasında suyun üzerinde yüzüyormuş gibi hareket ediyor. Etrafında, Kusurlu sıralara yerleştirilmiş domino taşları gibi, Myriadlılar düşüyor. Gücü ve hızı inanılmaz.

General Spike dizlerinin üstüne çöküyor ve yerde kayarak Myriadlı safları kolaylıkla kesiyor. Durmadan önce, bir Pyre sallıyor ve ateşli uç, bir Myriadlı'nın çenesinin altından geçiyor - az önce bir TL'nin kafasını kesen ML.

Bir Buzul—geliyor! Bir çılgılla eğilip yuvarlanıyorum. Duman tüten buz beni bir santim ısıtıyor. Reed yanıma koşuyor ve bir sonraki vuruşu bloke ederek beni yaralanmaktan kurtarıyor. Ya da daha kötüsü.

"Teşekkürler." Ben dururken, birdenbire başka bir Myriadlı belirdi ve saldırdı.

İletişim! Asit boynumu yalıyor. Etim pizzanın üzerindeki peynir gibi cızırdayıp kabarıyor. Acı içinde çılgık atıyorum ama ayaklarımın üzerinde duruyorum.

Reed saldırganımı öldürüyor ama yaramda bana yardım edemiyor. Bir sonraki tehdit geldi ve ikisi angaje oldu.

Acıma rağmen, bana öğretildiği gibi iterek ve savuşturarak, geniş bir kişisel alan çemberini koruyarak - bir ceset ayağıma takılıp düşene kadar-mücadeleye giriyorum.

Hazel'in da aralarında bulunduğu üç Troykalı kurtarmaya koşar.

Beni bir duvara itiyor. Darbe beynimi kafatasıma çarpıyor. Yıldızlar görüş alanıma giriyor ama beni başka bir Buzuldan kurtardığı ve yarayı kendi aldığı gerçeğini gizleyemiyorlar. Ben boğazından aşağı manna dökerken yoldaşları iki iri yarı erkeği savuşturuyor.

"Hayır hayır." Kafasını çevirmeye çalışır. Ağzının kenarlarından can damarı sızıyor. "İhtiyacınız olan-"

"Daha çok ihtiyacın var. İyi olacaksın," diyorum ona. Bu bir emirdir.

Diğer birkaç Troykalı bizi fark edip üzerimize hücum etti. Hazel götürülür. Ev, umarım. Diğer TL'ler etrafımı sarıyor. İçlerinden biri boynuma bir iğne saplayarak beni sarstı, bana enerji verdi.

"Konsantre bir manna dozu" diye açıklıyor.

Belinden kalın bir deri kemeri çıkardı ve benimkine sabitledi. Ceplerde birden fazla hançer ve tabanca kılıflıdır. Vay! Beni silahlandırmak için kendini mi silahsızlandırdı? Mümkün değil. Kemeri geri vermeye çalışıyorum ama o çoktan hareket etti, bir ML ile savaştı.

Koruyucularımın geri kalanı kitleleri yararak beni Javier'e doğru yönlendiriyor. Ama birer birer yok ediliyorlar ve benim suçum herhangi bir kılıçtan daha keskin çıkıyor. Hedef alınmalarının sebebi benim.

Tek başımayken, genç bir ML bana karşı bir saldırı başlattı. Onu bir duvara yönlendiriyorum ve boğazına bir kılıç doğruluyorum.

"Seni incitmek istemiyorum," dedim ona ve man tarafından sağlanan enerji patlamasına rağmen nefesim kesildi. "Haydi-"

"Kapa çeneni ve öl!" Beni tekmeliyor, ayak bileklerimi birbirine vuruyor.

Tökezliyorum ama dik duruyorum ve kılıcını kendi kılıcım ile engelliyorum.

Generaller nerede?

Bir hırıltı ile ML boğazıma gider. Hayatta kalma içgüdüğü kökleşmiş durumda ve halkımı ve etrafımızdaki insanları koruma ihtiyacı damarlarımda dalgalanıyor. Kollarımı uzatıp iki kılıcımı da gövdesine saplayarak darbesini ve hamlesini savuşturdum. İpuçları onun diğer tarafından çıkıyor.

Acıyla homurdanıyor, gözbebekleri şaşkınlıkla parlıyor.

Sona varmayı asla beklemiyoruz, değil mi?

Sorular beni bombalıyor. Geride bir aile mi bırakıyor? Çocuklar babasız mı kalacak? En iyi arkadaşları olmayan erkek ve kız kardeşler? Oğlu olmayan bir anne?

Durmak! Devam et. Javier'e ulaşın.

Çekiyor ama bıçaklarımdan biri kemiğine sıkışmış; kol titremeye başlar. Yoksa *titriyor* mu? Teninin rengi akıyor ve onu tebeşir beyazı bırakıyor... hayır, hayır, teni koyulaşıyor. O artık gri. Taş grisi... çatlayan, parçalanan ve patlayan taş. Kül yağmurları.

Ağzım açık, şaşkın ve isyankar.

Solda, neredeyse beni kör eden bir Işık parıltısı beliriyor. Merkezde, elinde bir Ateş Ateşi ile Meredith belirir.

Önünde bana gizlice yaklaşan Myriadlı'yı öldürüyor. "İnsan böyledir." Bakışları omzumun üzerinden kayıyor ve genişliyor. "Bak!"

Dalarım. Çok geç. Arkadan bir Buzul uyluğumu tırmalıyor. Cildim parçalanıyor ve Can damarı kanamaları oluyor. Anında ağrı ve güçsüzlük. Safra yükseliyor, ama geri yutuyorum.

Meredith yaklaşıyor. Saldırganımın iki metal kılıcı var; birini bana, diğerini de büyükanneme saldırmak için kullanıyor. *Numara! O değil!* İkimiz de engellemeyi başardık.

Tekmeler ve bacaklarının arasına çiviler. Bunda ruhlar insan gibi tepki verir. Eğilirken uluyor.

Tek hamlede kafasını kaldırır. Bu kanlı, şiddetli bir ölüm ama artık vereceğim pişmanlığım yok. Büyükannemin güvende olmasını istiyorum.

Meredith Ateş'i serbest bıraktığında, yok olur. Bacaklarımı sallamama yardım ediyor, sonra iki baltayı avuçluyor. Birlikte, ileriye doğru ilerliyoruz. Benim için bir oyun oynayan üç... dört... altı ML'yi hackliyor ve etkili bir şekilde dikkatlerini dağıtıyor.

Bu kadın... o gerçek bir savaşçı. Görülmesi gereken muhteşem bir manzara. Her dönüş, eğik çizgi ve tekme, takip edilemeyecek kadar hızlıdır.

"Hazır ol," diye bağılıyor çılgınlığın üzerine. Sonra bana bir ML itiyor.

Ne istediğini bildiğimden önceki hareketini taklit ettim ve dizimi adamın orta bölümüne vurdum; O çaresizce nefes almak için kamburlaşırken, kılıcımdan birini savuruyorum. Başı ayrılıyor ve vücudu parçalanıyor, Lifeblood parlıyor, fışkırıyor ve birikiyor.

Meredith bir başkasını önüme itti ama tanıdık sarı saçlar ve mavi gözler beni durdurdu.

Sloan?

Solgun ve titriyor, savaşın dehşetine hazırlıksız.

Hiç hazır olan var mı?

Can damarı yüzüne ve göğsüne bulaşıyor ve ellerini ıslatıyor. Ağzı garip bir açıyla açık, çenesi kırık. Mırıltı sesleri ondan kaçır.

Vuruş! Ya arkasını dönüp diğer Troikalıları öldürürse?

Yine de tereddüt ediyorum. Onun içinde iyilik var. Bunu biliyorum. Bunun için onu cezalandıramam.

"Özür dilerim," diye geveleyerek benden uzaklaştı. "Çok, çok üzgünüm."

Peşinden koşmayı reddederek ayaklarımı uzatıyorum.

Meredith başka bir makine öğrenimini bana doğru yönlendiriyor. Tekmemden kaçınmak için sırtını eğdi ve bacağım havada uçtu. Momentum beni döndürüyor. Gülerek kılıcını kaldırır. Onun hatası. İvme hızımı yavaşlatmaya çalışmak yerine onunla birlikte dönüyorum, dönmeye devam ediyorum. Kılıçlarım tek bir darbe bile veremedi ortasını birbirine ardına kesiyor.

Bağırsaklar yere dökülür. Kahkaha atıyorum, manzara beni iğrendirdiği için değil. Öyle değil. Organları akıllara durgunluk verecek kadar güzel, mücevher gibi parlıyor. Onların görünüşünü sevdiğim gerçeği - işte sorun *bu* .

Bir rüzgar uğultusu, ardından büyük bir *patlama* ! Yer sallanır, bir Buckler devreye girer.

Kurbanıma takılıyorum ve kendimi tutamayacak kadar zayıfım. Sıfır! Hala kanamam var. Bu hızla giderse, yakında tam bir çöküş yaşayacağım.

Kararlılık beni yetenekten öteye götürdü ama sınıırıma ulaştım. Dayanacak gücüm yok.

"Bize yaklaşıyorlar!" Meredith bağırır.

Onun uyarısı çok geç geliyor. Biz *zaten* kapalıyız. ML'ler etrafımızda geniş bir çember oluşturarak bizi kafese sokar. Arkalarında TL'ler bize ulaşmak için mücadele eder.

Bir atış sesi duyulur -

"Hayır!" Meredith, kılıcını savurarak kurşunu engellemek için önüme atladı, ama panik içinde hedefi saptı ve kurşun göğsünü delip geçti. Çığlık atıyor, düşerken vücudu sarsılıyor.

Vurduğu anda midesine üç hançer saplanır.

Hayır hayır! Bedenden ziyade kalbimin ıstırabıyla çığlık atıyorum. *Onu yalnız bırakın! Lütfen!*

Öfke beni tahrik ediyor, kılıcımı suçlulara savuruyorum. İpuçları ML'leri kıl payı kaçırsa da, önemli değil. Silahlarımın ucundan bir Işık yağmuru—yanan metal parçaları mı?—uçuyor ve her suçlunun boğazını kesiyor.

Yakalayamadıkları nefes nefese kalırken, kalkanı olmak için kendimi Meredith'in vücudunun üzerine konumlandırımdım. Büyükannemi hayatım pahasına koruyacağım.

Üzerime bir ok uçuyor ve onu kılıçlarımla durduruyorum. Ardından bir ok daha gelir, ardından bir başka ok. Çok fazla, çok hızlı. Aniden kürek kemiklerimin arasında keskin bir ağrı patlıyor ve çığlık atıyorum. vuruldum!

Acı damarlarımda yüzüyor ve gözlerimde siyah noktalar göz kırptıyor.

Korkunç hisleri görmezden geliyorum ve silahlarımı sallamaya devam ediyorum. Bir kez daha, uçlardan yanan kırıklar uçuşuyor. Çevredeki ML'ler bu sefer tufanı bekler ve eğilir. Sıfır!

Üzerime bir hançer fırlatılıyor. Ağrıma rağmen, engellemeyi başardım ve bıçak ayaklarıma vurdu. Gözümün köşesinden kırmızı bir bulanıklık seziyorum. Dönüyorum ama yeterince hızlı değilim - omzuma bir ok saplanıyor.

Yeni acı seli, bir asit dalgası tarafından hızla gölgelenir. Zehir? Aklımda siyah örgüden örümcek ağları gibi tıslıyorum.

Dünya sallanıyor, ben sallanıyorum. Ayak bileklerim bükülüyor, tendonlar aniden kopuyor ve düşerken çığlık atıyorum. nefes alamıyorum. Göremiyorum. Acı... çok büyük ve giderek daha da kötüleşiyor. Kılıçlar elimden düşüyor.

Okları çekmeye çalışıyorum ama gücüm yok. Benden can suyu fişkırıyor. Soğuk soğuk beni sarıyor.

Büyükannem bir hıçkırıkla başını çeviriyor. Dudaklarının tutamına bakılırsa, eylem işkencedir. Bakışlarımız buluşuyor, uyumsuz gözlerim birden onun ruhuna açılan güzel kehribar rengi pencerelere bağlandı, şimdi pişmanlık ve kederle dolu bir ruh. Beyaz-sıcak gözyaşları kirpiklerime çarpıyor ve görüntüsü bulanıklaşıyor.

Bu onun, bizim sonumuz olamaz. Biri saldıracak. Biri kurtarmaya gelecek. Yoksa ölümcül bir darbe verilinceye kadar tehlikeden kurtulup Troika'ya geri ışınlanırsınız.

Evet.— *Işınla bizi!*— Beni duyabilecek herkese bağırırım.— *Lütfen!*—

Meredith tek bir kelime söyledi. *Canlı* . Sonra gözlerini kapatır. Sessiz Işık kulaklarından parlamaya başlar... burnu... ağzı... parmaklarının uçları... gözenekleri... çok fazla Işık, sadece giderek daha parlak hale gelir. Kafa karışıklığı beni ele geçiriyor. Ne oluyor? O ne yapıyor?

ML'ler geriye doğru karışır. O zamanlar...

Vücudu -tamamen- patlıyor.

ML'ler üzerlerine Light ve Lifeblood sıçradığında inler ve devrilir. Işık ve Can Kanı da üzerime yağıyor ama sıcak ve misafirperverler.

Okları ve hançeri kaldıracak güce sahibim. Yaralarım dağılmaya başlıyor ve soğuk beni terk ediyor.

Bunu yaptı... beni iyileştirmek için yaptı... bunu beni kurtarmak için yaptı. O öldü.

Hayır, hayır, hayır . O gitmedi. Rest'e girmiyor. Meredith değil. Benim harika, harika Meredith'im.

Ona ihtiyacım var. Ona şimdi ihtiyacım var. *Ona her zaman ihtiyacım var!*

Diğerleri değilken o bana karşı nazikti. Başkaları sevemezken o beni sevdi. Ama o... o gitti, değil mi? Archer in the Rest'e katıldı çünkü savaşı durduramadım. Çünkü onu koruyamadım. Çünkü onu başarısızlığa uğrattım - nokta.

TL'ler beni çevreliyor ve beni daha fazla saldırıdan koruyor. Onların tehlikede olmasından nefret ediyorum. Onların yardımını hak etmiyorum.

Uzaktan bir ses, "Kaldır onu," diye bağılıyor. General Spike, sanırım.

"Yerde kalamazsın, Ten." Reed'in sesi General'inkinden daha yakın ama yine de uzak. "Acele etmek!"

O haklı. Yerde kalamam. Meredith'in bana yardım etmek için buraya geldiğini yapmak zorundayım. Javier'e gitmeliyim. Sonra yas tutarım. Sonra ağlayacağım... Ağlayacağım ve asla durmayacağım.

Otururken titriyorum. TL kalkanım zaten inceldi; sadece üçü hala ayakta... ve sıradaki düşüş Reed. Bir makine öğrenimi onu yere sabitlerken, gülümseyip bıçağını hazırlarken derin bir nefes alıyorum.

Numara!

Bir kükremeye kılıçlarımı havaya kaldırıp sallıyorum. Engelledi ama ikinci vuruşuma hazır değil. Bıçak omzunu kesiyor ve uluyor. Reed bacaklarını yukarı kaldırıyor ve ML'yi göğsüne tekmeliyor. Geriye doğru uçuyor ve ben onu takip ediyorum, her adımda tehditkar bir şekilde, iki ayak bileğim de iyileşmiş ve sabit durumda. Yere çarptığı an, onunla buluşmak için oradayım.

Bir an tereddüt etmeden kafasını kaldırdım.

"Teşekkürler." Reed ve diğer iki TL, yeni bir ML grubuyla tanışmak için yola çıktılar.

Üçlü çabucak ayaklar altına alınır, askerler yanlarından koşarak geçerler. Eğer öleceksem, yanımda alabildiğim kadar çok ML götüreceğim. Getir onu!

Soğuk ve sert bir şey aniden sırtıma bastırdı. Sertleşiyorum, dönüp saldırmaya hazırlanıyorum. Turba dumanı ve funda kokusunu alıyorum ve kalbim hopluyor. *Killian* . Killian burada.

Yardım etmek...ya da zarar vermek?

Zaman yok! Önden başka bir ML yaklaşıırken, arkamda bir silahın horozunu algıladım.

Dişlerimi gıcırdatarak sola takla atıyorum, sağımla sallanıyorum, spin-blok ve solumla sallanıyorum. Yoldaşı gibi, büyük vahşi de birinciden kaçınır, ikincisinden değil. Bıçak ortasını kesiyor. Düşerek başka bir ML ortaya çıkardı.

Killian yenisini gözlerinin arasından vuruyor.

Ateş etmeye devam ediyor. Hızla art arda, sekiz Myriadlı yerdeki diğerlerine katılır.

Killian bana yardım ediyor, aynı zamanda yaptıklarına tanık olmamasını sağlıyor.

Dünya sallanıyor, Buckler gözden kayboluyor. Yaralı TL'ler de kaybolmaya başlar.

Killian beni iki yüksek bina arasına gizlenmiş bir ara sokağa götürüyor. TL'ler, ML'leri yolun aşağısına, benden uzağa sürüyor.

Şu anda, güvendeyim. Ama kılıçlarımı kınına sokamayacak kadar gerginim.

Killian onların varlığını umursamıyor gibi görünüyor. Alnını benimkine dayadı ve "Bana olan güvenini hatırla," diye fısıldıyor.

"Ben hatırlıyorum." Kollarına girmeyi, ona sarılmayı ve günün dehşetini unutmayı özlüyorum. Çektiğim kaybı ve göğsümde ölen kırık kalbi unut.

"İyi." Doğruldu ve çelik kadar esnek olmayan bana dik dik baktı. Öfke ondan yayılır. "Ülkenin seni göndermekten daha iyisini bilmeliydi. Myriad'ın istediği buydu. Bu yüzden Javier'i izleyen bir orduları vardı."

ona göz kırpıyorum. "Yapmıyorum-"

Ama işi bitmedi. "Seni tekrar kurtarırsam kızım, patronum seni Myriad davasına kazanmak için değil, sadece seni korumak için çalıştığımı anlayacak." Aksanı her kelimeyle kalınlaşıyor. "Mümkün olan en kötü şekilde cezalandırılacağım. biliyor musun? Umurunda mı? Benim zarar görmemi mi istiyorsun?"

Ona zarar gelmesini istemediğimi *biliyor*. Aksini önermek sadece beni manipüle etme girişimi olabilir. Ama neden o-

Bana olan güvenini hatırla...

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Anladığımı düşünüyorum. Rolünü oynuyor... bu da izlendiğimiz anlamına geliyor olmalı.

"Sana değer veriyorum. Seni seviyorum," dedim ona, sesim yumuşaktı. Yakınlarda kim pusuya yatmışsa, iddialarımdan şüphe edemez. Gerçek, sesimi doyuruyor. "Seni varlığımın her zerresi ile seviyorum."

Killian keskin bir şekilde nefes alıyor, burun delikleri genişliyor. Elleri belime yerleşti, tutuşu düşersen beni tutacak kadar güçlüydü.

"On." Benim adım dudaklarında bir kutsamadır.

"Tehlikede olmanı istemiyorum Killian. Şimdi değil, asla." Daha fazla gerçek. Ama benim de oynamam gereken bir rol var. Biri bu çocuğu tehlikeden uzak tutmak içindi. "Sadece... bana bir daha yardım etme, tamam mı?"

Bakışlarımı arıyor ve gördüğü her şey onu mahvediyor gibi görünüyor. Tekrar alnını alnıma bastırıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Arkadaşın için üzgünüm."

Göğsümde bir çatlak. "Büyükannem," diye tıslıyorum.

Burnunun ucunu benimkine sürtüyor. "Üzgünüm kızım."

"On!" Victor köşeyi dönerek geliyor. Killian'ı görür ve bir Geyik kaldırır. Nişan alarak, "Javier nerede? Adamların onu nereye götürdü?"

Sonunda kılıçlarımı kınına soktum ve kollarımı açarak Killian'ı elimden geldiğince kapladım. "Ateş etme," diye emrediyorum. "Lütfen." İkisiyle de konuşuyorum. Victor'a Killian'ın ne yaptığını söyleyemem, bu yüzden eminim ki bu Troika'ya büyük bir ihanet olarak karşımıza çıkıyor. Tekrar. Ama geri çekilip Killian'ın incinmesine izin vermeyeceğim.

Victor'un bakışları aramızda geziniyor; bir sonraki hamlesinden açıkça emin değil.

"Javier gitti mi?" Bütün bu acı ve ölüm bir hiç için! "Nerede olduğunu biliyor musun?" Killian'a soruyorum.

"Hayır, ama öğrenmek için elimden geleni yapacağım."

Belki Meredith aramak için Göz'ü kullanabilirdi—

Hayır. Hayır, yapamaz. Çenem titriyor.

"Ya bulaştırdığı kişi?" Soruyorum.

Killian'ın gözleri arasındaki boşluk kırışıyor. "Bildiğim kadarıyla sadece Javier ve Dior enfekte. Aksini duyduysan, bir yalan duyduğunu düşünüyorum."

Bizim lehimize bir şey. Üç yerine iki enfekte insan var. "Eve gidelim, Victor. Lütfen." Killian'dan ayrılmak istemiyorum, ona ihtiyacım var ama başka seçeneğim yok. Onu tekrar göreceğim. Onu tekrar görmeliyim. İçten dışa yıkılıyorum ve kendimi tekrar bir araya getirip toplayamayacağımı bilmiyorum. Ama yapabilir. Daha önce yaptı. "Buckler yerdeyken gitmeliyiz. Yeniden gruplaşmamız gerekiyor."

Killian benden uzaklaştı. Vücudumdaki her hücre protesto çılgınlıkları atıyor. *Onu kovala!* Yapmıyorum. Ayrılık, Victor'un engelsiz bir şekilde ona yaklaşmasını sağlar.

Victor'un parmağı tetikte seğirerek beni harekete geçirdi.

Dizimi çektim, bileğini çiviledim, bir elimi kolunu yana itmek için diğerini de silahı almak için kullandım. Bana karşı hiçbir savunması yok. O bir Elçi, İşçi değil ve dövüşmek onun uzmanlık alanı değil.

"Artık öldürmek yok," diyorum ona.

Bana dik dik bakıyor. "Eve gitmek istiyorsan, eve gideceğiz." Veri defterine bir kod girdi ve elimi tuttu.

"On," diye sesleniyor Killian.

Çok geç. Bir Işık huzmesine yakalandım.

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Mükemmel iş!

Beceriniz beni şaşırtmaya devam ediyor Bay Flynn. Küçük bir laf. Bayan Lockwood'un hayatını "kurtarmak" için askerlerimizi öldürüyormuş gibi yapıp onu size borçlu olmanız gerekiyordu. Aslında onları öldürdün. Neden? Niye?

Sebep ne olursa olsun, seni cezalandırmaya cesaret edemiyorum. Bayan Lockwood sizi güvende tutmak için her şeyi yapmaya hazır görünüyor.

Sence bir sonraki adımı atmaya ve senin iyiliğin için krallığına ihanet etmeye hazır mı?

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: Hayır!

Daha fazla zamana ihtiyacım var.

Adamlarına gelince - ayy. Benim hatam. Hayır, biliyor musun? Bu *onların* kötülüğü. Beni bıçak sırtında tuttular ve TENLEY LOCKWOOD'u KESİNLİKLE YARALANDILAR. HİÇBİR şekilde yaralanmaması gerekiyordu. Onu öldürebilirlerdi. Olsaydı, asınızı kaybederdiniz. İstedğin bu mu?

Doğru Eşittir!

ML, Killian Flynn

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Önemli olan ayrıntılara odaklanın

Bayan Lockwood'un aldığı yaraların hiçbirisi hayati tehlike oluşturmadı. Nasıl bilebilirim? Hayatta kaldı. Ama bir tür yaralanma olmadan kendini kurtarabilirdi. Sana ihtiyaç olmazdı.

Ne de olsa Bayan Lockwood'a olan hislerinin gerçek olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Ayrıca, neden günlük aktivitelerini gözden geçirmeme engel olarak Grid'den bu kadar sık koptuğunu da merak etmeye başlıyorum. Sana büyük bir hareket alanı sağladım ve işini yapmana izin verdim. Artık işleri benim yöntemimle yapıyoruz. Kendini tanıt.

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: Riske gerçekten değdi mi?

HERHANGİ bir yaralanmanın yaşamı tehdit etme potansiyeli vardır. Ya Bayan Lockwood man elde edememiş ve kan kaybından ölmüşse?

Bana güvenme planına ne oldu?

Ona zarar vermek için başka fırsatlar ortaya çıkarsa, bunu açıklığa kavuşturamama izin verin. Onu incittim, ben de seni incittim. Flaş haber: Troyka'yı onsuz yenemezsiniz . Sayısız yüzyıllar boyunca denedi. Eğer ölürse, tüm krallık yüksek bir bedel ödemek zorunda kalacak. Sayısız savaşı kaybedecek. Vatandaşlar krallıklarını, evlerini ve ailelerini kaybedecekler. Ve bu neden olacak? Emirleriniz yüzünden .

Bir keresinde bana krallığını sevdiğini söylemiştin. Gerçekten onu yok eden kişi olmak istiyor musun?

Şebeke ile bağlantımı kesmeme gelince. Sebep, her iki endişenize de cevap vermelidir. Fark etmediyseniz, Bayan Aubuchon'un beslemesi de aynı anda kararıyor. Bundan ne çıkarabilirsiniz?

Doğru Eşittir!

ML, Killian Flynn

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: haklısın

Niyetlerinden şüphe etmemeliydim. Tutkunuz açık. Myriad ve Bayan Aubuchon için. Romantik ilişkinizi destekliyorum. Tekrar karanlığa gitmeye gerek yok.

Yaptıklarım için özür dilerim. Hedefimize ulaşma şevkimle, krallığımızı tehlikeye attım. Bir daha yapmayacağım, söz veriyorum.

Ancak, yapılan yapılır. Emeklerimizin meyvelerini toplamak için bu mükemmel bir fırsat. Bir sonraki adımı atmaya hazır hissedip hissetmediğinizi. Çünkü, Bayan Lockwood devamıza yardım etmeye başlamazsa, davayı sadece incitmeye devam edecek ve ortadan kaldırmayı düşünmek zorunda kalacağız.

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Kadere güven. Bir kapı kapanırsa, sadece bekleyin. Bir başkası açılacak."

-Sayısız

Kanat Örtüsü'nden çıkarken, genellikle yaşadığım dinginlik ve doğruluk duygusu yerini kedere bırakıyor. Killian'ın etrafımı saran, dünyayı körfezde tutan kolları olmadan, sarmallar oluşturmaya başladım.

Üzgünüm, dedim Victor beni serbest bırakırken. "Ben demek istemedim..."

"Özre gerek yok. Anladım. Onu seviyorsun. Onu korumak istedin."

O anlıyor mu ? Sesi pürüzlü değil ama gözünün altında bir kas atlıyor.

Ondan çaldığım silahı ona veriyorum. "Meredith öldü. Onu kaybettim."

Kelimeler boğazımdaki cam kırıkları. Sadece onu kaybetmedim, yolumu kaybettim.

"Biliyorum. Troyka bugün büyük bir Liderini kaybetti."

Onun istasyonu veya unvanı umurumda değil. Bana göre o bir Lider değildi. O harika bir büyükanneydi.

"Onu tekrar göreceksin, Ten." Victor omzuma vurdu. "Yapacağını biliyorsun. Sadece zaman meselesi."

Diriliş'ten bahsetmiyor ve nedenini merak etmeme gerek yok. Hala Archer'ın kazanmasını istiyor.

yapar mıyım?

"Beni kurtardı. Onun yaşamasını tercih ederdim ve ben öldüm." Kollarımı ortalarımaya sarıyorum. Nefret edilen yenilgi pozisyonu.

"O biliyordu ve o da senin için aynı şeyi hissetti."

Aşk, hayatımızın en önemli parçasıdır, hepimizin paylaştığı bir ihtiyaçtır ve yine de çıplak gözle her zaman görünmez olmuştur. Bugüne kadar. Bugün aşkı en saf haliyle gördüm.

Meredith beni benim için ölecek kadar sevdi.
Bir hıçkırık boğazıma tırmanıyor, aklımdan bir şiir geçiyor.

Veda edemem. Bu bir veda değil.
Gittin ama hala buradasın.
Hala burada benimlesin, kalbimin derinliklerinde.
Seni yakın tutacağım. gitmene izin vermeyeceğim.
Antrenman yaptığımda, benimle olacaksın.
Ben parladığımda, diğerleri senin Işığını görecek.
Canım yandığında, hatıran benim tesellim olacak.
Birlikte olacağız. Sen ve ben. Sonsuza dek.
Ama bugün değil. Bugün gittin.
Nereye bakarsam bakayım, burada değilsin.
Ağladığımda, beni tutmak için burada değilsin.
Ben ağladığımda, beni teselli etmek için burada değilsin.
Ben sustuğumda sen burada değilsin.
Neden burada değilsin?
Bugün yalnızım.

Genelde şiirlerim çift anlamlıdır. Negatif ve pozitif bir taraf. Bu durum hakkında olumlu hiçbir şey düşünemiyorum. Yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyor.

"Meredith daha iyi bir yerde. Sen de öylesin," diyor Victor. "Troyka'daki herkes artık sana güvenecek. Sizin istekleriniz ve ekibinizde olmasını istediğiniz İşçiler önemli olacak."

ona kaşlarımı çattım. "Neden bahsediyorsun?"

O sırtır. Sırtıyor! "Dirilişi sallayabileceksiniz."

umurumda değil! Hâlâ anlamıyorum, dedim sesimi yumuşatmayı başararak.

"Öldürdüğün sayısız askeri gördüm. Gurur duymalısın. Kutluyor olmalısın."

Ellerim yumruk oluyor. Sözleri suratına bir tokat gibidir. Askerleri öldüren Killian'dı ama sırrını ifşa etmeden onu övemem ve *bunu* yapmayacağım.

Çığlık atmak istiyorum. Sesim kesilene kadar çığlık atmak istiyorum. Hepimizi kurtarmam gerekiyordu ama büyükanne bile kurtaramadım. *Bir kişiyi* kurtaramadım . Sevdiğim bir insan. Kendi özel amacı olan özel bir kadın.

Her şey bir ile başlar ve bir ile biter. Troika'nın son umuduysam, hepimiz mahvoluruz.

Bununla başa çıkamam. Bu çok fazla.

"Eve gidiyorum," diye mırıldandım.

"Yapamazsın. Sanatoryumu ziyaret etmeliyiz. Bir hastanenin Troikan versiyonu. Her savaştan sonra bir Şifacı görmemiz gerekiyor."

Fiziksel bir kontrolden geçme isteğim sıfır ama tartışmıyorum. enerjim yok
Neyse ki, Victor beni en yakın Geçit'e götürürken, bir buz parıltısı beni
uyuşturdu. Bunu atlatabilmemin tek yolu.

Izgara beni ısıtmaya çalışıyor, nazikçe hissetmemi ve iyileşmemi istiyor ama
ısınmak istemiyorum. Hissetmek ya da iyileşmek istemiyorum.

Yeni Başkent'teki Geçit'ten çıkarken Victor sessiz. Diğer askerler
Önümüzden ve arkamızdan yürüyorlar ve herkes aynı yöne gidiyor.

Krallığın her kesiminde, geride kalan insanlar, çabalarımız için bizi
alkışlayarak sokaklarda sıraya girdiler.

Fatima kollarını bana dolamak için kalabalıktan fırlıyor. Soğuk algnlığım
atlamakla tehdit ediyor.

"Hayatta olmana çok sevindim," diyor, kara gözleri rahatlamayla dolmuş.

Keşke ben de aynısını syleyebilseydim.

Ardından, grubuna yeniden katılmak için aceleyle uzaklaşır.

Sanatoryum, çok sayıda vitray pencereleri, sarmaşıklarla kaplı bir ardak ve
girişe giden bir gl bahçesi ile katedrale benzer bir binada yer almaktadır.

Köpekler ve kediler, parke taşlı patikalarda kovalamaca oynarlar, durmak
isteyen herkese yalamak, mırıldanmak ve sohbet etmek için dururlar.

O zaman doğru. Hayvanlar konuşur. şaşırdım, bylendim ve meraklandım
ama onların rahatlığını hak etmiyorum ve yoluma çıkan yaratıklardan
kaçıyorum.

Biz katedrale girer girmez, iki şıfacı sanki bizi bekliyorlarmış gibi ne
ıktılar. Bir koridora ynlendirildik. Victor'a soldaki bir odaya, bana da
sağdaki bir odaya kadar eşlik ediliyor.

kelime *odası* biraz yanlıştır. *Dolap* daha iyi çalışır. Bir sedye ve tekerlekli bir
sağlık arabası için yeterli alan var, başka bir şey değil.

Küçücük boyutuna rağmen, alan rahatlamaya ilham verecek şekilde
tasarlanmıştır; Her duvarın ortasından aşağıya doğru akan bir şelale, ametist
jeodezlerinden oluşan kaselere sırır.

şıfacım belimin etrafındaki kemeri çıkardı ve nazik bir sesle, "Uzan, lütfen"
diyor.

İyi. Her neyse. stesinden gelelim. Tavan resmine bakıyorum. Güvercinler
uçuşta.

Hayati değerlerimi kontrol ediyor ve bana sıvı manna enjekte ediyor. Bana
sorular soruyor - *nasıl hissediyorsun, ne oldu, neye ihtiyaın var?* sessiz
kalıyorum. Cevaplar sadece daha fazla soruyu davet edecektir.

Boynuma dolanan şişeyi yeniden dolduruyor. Meredith'in Can Kanını
tenimden temizlemek için bir bez parçası kaldırdığında bileğine tutunarak
onu durdurdum. rkyor.

"Üzgünüm," dedim ve onu serbest bıraktım.

"Sadece seni arındırmak istiyorum," dedi nazik, yatıştırıcı sesiyle.

"Numara." Büyükannemden bana kalan tek şey Can Kanı. Onu gururla giyeceğim.

Bana verdiği bakış şefkatle dolu. "O halde Restorasyon Hamamlarını ziyaret edin. Su sizi, ruhunuzu, canınızı ve bedeninizi yüzdürecek."

Üzölmek gibi bir arzum yok. "Tamam mıyız?"

İç çekiyor. "Evet."

Ona teşekkür ediyorum, ayağa kalkıyorum ve dışarı çıkıyorum. Victor'u beklemiyorum; Eve giderim.

Dairemde kilitli kaldığımda, buz sonsuza kadar çatlamakla tehdit ediyor. Ağlamak istiyorum. Ah, ağlamayı o kadar çok istiyorum ki, ama gözyaşları yaşamama izin verilmemesi gereken bir lüks.

Pencereden içeri sızan güneş ışığı beni çağırıyor. Ona hava gibi ihtiyacım var, ama her altın, görkemli ışıdan kaçınıyorum. İzin verilmemesi gereken başka bir lüks. kanepeme atlıyorum.

Kanun *Kitabı* görüldüğünde, kaybolana kadar parmaklarımla ona saplarım. Bundan nefret ediyorum. Şu an kendimden de nefret ettiğimi düşünüyorum. Levi's'i alıp görevi reddetseydim, Meredith hâlâ hayatta olacaktı.

Ön kapımda sert bir vuruş sesi geliyor.

"Git buradan," diye sesleniyorum.

Birisi kilidi açar veya belki bir anahtar kullanır. Kapı açılırken menteşeler gıcırıyor.

Levi çerçeveye yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Bay Diez elimizde. İşçilerimizden ikisi, insanı saklayan grubu takip etti. Destek istediler ve yeni bir Emekçi ekibi Bay Diez'i yaveri olarak almak için içeri girdi. Diğer insanlardan uzakta, güvenli evlerimizden birinde kalıyor."

Sonuçta bana gerek yoktu. *Meredith'e* gerek yoktu.

Tırnaklarım bacaklarımı ısıırıyor. "Bilgi için teşekkürler." salona yöneliyorum; çok ince olmayan bir ipucu, yalnız olmak istiyorum.

Daha bitirmedim, dedi kabalığımdan etkilenmeden. "İlk etapta Bay Diez'in yerinin bize verildiğinden ve sizi Troyka'dan çıkarmak için başka bir insana virüs bulaştığının söylendiğinden şüpheleniyoruz. Senden dövüşmeni istediğim için özür dilerim."

Boğazım düğümleniyor, hava bir içeri bir dışarı çıkıyor. Özür dilemek için bir nedeni yok. Benim kararım, benim sonuçlarım.

"Durum Bayan Nichols'a açıklandı," diye devam ediyor. "Üzgün, bir arkadaşına ihtiyacı olabilir."

Sessiz, ondan uzaklaşıyorum. Dior'da Clay var. Sadece onun için işleri daha da kötüleştireceğim.

İç çekiyor. "Yarın antrenmanın yeniden başlıyor. Burada saklanmayacaksın. Anahtarınızın kodunu çözene ve Işığınızı tam olarak kullanana kadar benimle pratik yapacaksınız."

"Ya yapamazsam?" Sayı markalarını koluma sürüyorum.

Yürüdü, önümde çömeldi ve çeneme hafifçe vurdu. "Yapabilirsiniz. Olacaksın."

olacak mıyım? Buzda bir çatlak daha. Hayır hayır hayır. gözlerim yanıyor. Bir inleme bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Avucuma bir yüzük yerleştiriyor. Çok sıradışı bir yüzük. "Bunu almanı istedi. Doğrudan elinizden ateşlenebilen altı atışlı bir iğne ateşi silindiri. Bir taraftaki çentiği dikkat edin."

Yüzüğü işaret parmağıma takıp göğsüme yaklaştırırken titredim.

"Büyükbabası, İkinci Ölümünden önce bir mesajla birlikte yüzüğü ona hediye etti. *Çoğu zaman bize kötülüğe karşı savaşmak için araçlar verilir, ancak bunları kullanmakta başarısız oluruz. Bunu kullan.* Levi omzuma vurdu. "Neşe güçtür, Bayan Lockwood ve kendinizinkini bulmanız gerekiyor."

Gözlerim *daha çok yanıyor*. "Nasıl? Meredith bugün öldü."

"Evet ve ayrıldınız. Şimdilik. Ama gerçek neşe bir ruh hali, hatta bir duygu değildir. Kullandığın bir silah. Korkarak ayağa kalkıyor ve *Hayır diyor. Yanıma gelmeyeceksin.* Yenilgiyle kafa patlatıyor ve *her şeye rağmen her şeyi yapabileceğimi söylüyor*. İçinizde salıvermek için çaresizce var ama durumunuzu onun gözünden görmeyi seçmelisiniz. Çalışkan olmalı ve toprağınıza göz kulak olmalısınız. Büyümeye çalıştıklarında yabani otları - kederi ve kederi - çekin."

Elimi yüzümü ovalıyorum. "Neden Meredith'i savaşa gönderdin? Yapacağını bilmek zorundaydın-"

"Yapmadık. Ona Troika'da kalmasını söyledik. O itaat etmedi."

Haber içimi buruşturuyor. Suçlayacak birini arıyorum, değil mi? Ancak bugünümüz her zaman geçmişimizde verilen kararların toplamı olacaktır.

"Bence kendimize zor soruyu sormamızın zamanı geldi, Levi. Ya bir Conduit değilsem? Ya patlamayı bekleyen bir saatli bombaysam? Sadece..." Kolum titreyerek ikinci kez kapıyı işaret ettim. "Gitmek. Lütfen."

"Ayrılıyorum." Doğruldu ve elini uzattı. "Ama benimle geliyorsun. Bir Değişim deneyimi yaşayacaksınız."

Tabiki de öyleyim. "Cezalandırılıyorum."

"Takas her zaman ceza ile ilgili değildir, Bayan Lockwood. Savaşı Meredith'in gözünden görün, iyileşmeye başlayın."

İçimde korku kabarırken dudaklarımı yaladım. Başka birinin Değişimine tanık oldum ve bu deneyim beni korkuttu.

"Gel," diyor parmaklarını sallayarak.

Onu reddetme hakkım olduğunu biliyorum. Özgür irade. Ama elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Bu hak ettiğim bir şey. Cezasız bir ceza.

Beni ayağa kaldırdı ve koluna mavi bir cübbe sarılı Kayla'nın beklediği koridora götürdü. Malzemeyi omuzlarıma sığdırırken gözyaşlarıyla savaşıyor ve bakışlarımla buluşmayacak.

Beni suçluyor. Yapmalı.

İkimiz de konuşmuyoruz. Boğazımda sıkışmış bir hüznün yumağı var.

Bizi katedralden takip etmiyor.

İki Kapıyı aldıktan sonra Tapınaklar Tapınağı'na varıyoruz. İlk kez, şehrin tüm bölümü boşaltıldı.

"Neden Mübadele Bahçesinde değiliz?" usulca soruyorum.

"Bu Değişim bir hediyedir. verene gideriz."

Tütsü Vaftizinin arkasında kapılar açılır. Büyük Taht odasına girerken titremeler içimi kaplıyor. Hava tatlı kokulu, neredeyse sarhoş edici.

İki yaratık tepemizde uçarak bizi daha da derinlere çekiyor. Her ikisinin de her tarafında farklı bir yüze sahip tek bir kafa var. Bir adam, bir aslan, bir koç ve bir kartal. Her ikisinin de iki kanat takımı vardır. Bir set bir çift geniş omuz üzerinde kavisli, diğer set ise kasık bölgesini kaplıyor. Biri altın zırh giyiyor, diğeri gümüş.

Bakışlarım kanatlarına dönüyor. İlk bakışta tüyler bir tavus kuşununki gibi görünüyor, ancak uçlar... her birine bir insan gözü uçuyor. nefesim kesiliyor. O gözler beni izliyor.

Yaratıklar, yükselen yedi lamba sehpasının etrafında dans ediyor ve tribünlerin krallıktaki farklı şehirleri temsil ettiğini sormadan biliyorum. İki tanesi diğerlerinden daha parlak parlıyor ve nedeni bana bir delici gibi çarpıyor. Yedi şehir, yedi Kanal gerekli.

Prens ve ben fazla mesai yapıyoruz, yapmamız gerekenden daha hızlı tükeniyoruz, iki kadın yedi işi yapıyor.

Başka bir gün çalışmak için bir bulmaca.

Mermer basamaklar iki kaymaktaşı sütuna çıkar. Sütunlar arasında tahtlar vardır. Her ikisinin de arkasında bir gökkuşağı kavis çiziyor ve küçüğünün ayaklarından kıpkırmızı su, merdivenlerden aşağı ve tüm odanın ortasından akıyor. Tıpkı Kanatların Peçesi gibi.

Küçük tahtta ezik zırh giymiş bir adam oturuyor. Işık ondan parlar, en görkemli Işık. İkinci Kral, Eron, Güvercinler Prensi ve Birinci Kral'ın ilk oğluyla tanıştığımı biliyorum, ama bu ilk kez gibi geliyor. Hala ona hayranım.

Güzel gözleri bana hak etmediğim bir sempatiyle bakıyor. Buz erir. Gözyaşlarım sonunda yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve arkalarında acılı izler bırakıyor.

Yaşadığı sürece, kaybettiği ne kadar çok insan varsa, kederi muhtemelen herkesten daha iyi anlıyor.

O, Troyka'nın özüdür; bir bakışta, hiç şüphe yok ki o, diyarın temsil ettiği her şey. Aşk. Bağışlama. Kuvvet. eşitlik. Ve o zırh... o da bir savaşçı, bilmediğim bir şey. Halkının yanında savaşır. Halkı *için* savaşır .

Akışkan bir zarafetle duruyor ve basamakları iniyor. Altta, kollarını bana doğru uzatmak için duruyor.

reverans yapıyor muyum?

"Majesteleri," diyorum ve aniden ne yapacağımı merak etmem gerekmiyor. Izgara sayesinde kalbim, aklımın bilmediğini biliyor. Yanına gidip diz çöküyorum, kollarımı göğsümde çaprazladım. Sonra kollarımı kaldırıp çaprazladım, ona ellerimi bir sadakat gösterisi olarak sunuyorum.

Bir zamanlar karanlık tarafından bağlı olduğum bir işaret, ama şimdi Işık sayesinde özgürüm.

Ellerimi tuttu ve bir anda, bir göz kırpma, bir nefes, bir saniye, üzerimi kaplayan Can damarı tenimden yükseliyor, parıldayan parçacıklar etrafımda havada uçuşuyor.

İkinci Kral beni nazikçe ayağa kaldırırken bu parçacıklar uçup gidiyor ve kalbim titriyor. "Cesursun Ten. sen güçlüsün. Eşsiz kararlılığa sahip bir Kanal."

Başımı salladığımda gözyaşlarım daha hızlı akıyor. "Numara. Ben inatçı ve aptalım. Eşsiz hataların yaratıcısı."

Bana kaşlarını çattı. "İnandığın şey buysa, öyle olacaksın."

Başka bir şey demiyorum. Yapamam. Boğazımda bir hüznün küresi daha var.

"Görüyor musun?" diye soruyor, beni tutuşu daha da sıkılaşıyor. "*Görüyor musun?*"

Bak... Levi'nin bir keresinde bana yapmamı söylediği gibi? Korktuğum sonuçtan ziyade istediğim sonuç üzerine meditasyon yapmak mı? Başımı sallarken çenem titriyor. "Henüz değil."

"Görmek."

Başımı eğiyorum, gözlerim kapanıyor ve birden artık On değilim; Ben Meredith'im. Dünyayı onun gözünden görüyorum. Duygularını hissediyorum ve düşüncelerini duyuyorum.

Gözde duruyorum, en büyük korkumun canlanmasını izliyorum. Ten'in başı dertte, ML'ler ona yaklaşan herkesi öldürüyor.

Yaralanırsa ya da daha kötüsü...

Numara! Sonunda içinde kilitli olan güce eriştiğinde, korku içinde kaçan lejyonlarca düşman askeri gönderecek. Troika'nın ona ihtiyacı var. *ona* ihtiyacım var.

Aylar önce Ten akıl hastanesinde yaşarken annesi bana bir mesaj gönderdi. *Kızım ile ilgilen.*

Gerçek şu ki, o günden çok önce onunla ilgileneceğime yemin ettim. Ten'i doğduğundan beri izliyorum, onu doğduğundan beri *seviyorum*. Ne zaman tehlike ona yaklaşmaya cesaret etse, Generalime ricada bulundum ve onun için yardım istedim. Her zaman verilen yardım. Hiç bildiğinden değil.

Bana en çok ihtiyaç duyduğu anda, emredildiği gibi şimdi pozisyonumu koruyabilir miyim?

"Kayla" diye bağırdım. "Benim yerimi al."

Soluklaşıyor. "Ben... Yapamam. Ben hazır değilim."

Kayla, Troyka'ya ilk geldiğinde, İşçiler'e atanmıştı. Ten ile bağlantısı nedeniyle onu fark ettim ama Lider'in içinde kafese kapatılmış, serbest bırakılmayı beklediğini görmem uzun sürmedi.

"Sen. Fark ettiğinden daha güçlüsün. Ve iletişiminiz, mücadeleye giren İşçilerin bir kaydını tutacak. Biri zayıfladığında, diğerlerine yedeklemenin gerekli olduğunu bildirin. Mesajlarınız iletilemiyorsa, bunun nedeni Myriadlı Buckler'ın yerinde olmasıdır. Tekrar göndermeye devam edin. Bir noktada Buckler düşecek." Ayaklarımın beni taşıyacağı kadar hızlı koşuyorum, elimde bir Ateş, Işığımın bir tezahürü.

Kanatların Peçesine ulaştım ve—

Aksiyonun merkezine inin. Yüzler denizini tarıyorum, arıyorum... arıyorum... orada!

Ten bir ML'yi öldürdü ve suçluluk içinde yüzdüğü açık.

Hızla kendime ait bir ML gönderirim. Torunumun Javier'e ulaşmasına yardım etmeliyim; Dior'a bir kez dokunduğunda, Dior'a dokunduğu gibi, en azından bir süreliğine başka kimseye bulaştıramayacak, Penumbra'sı Ten'in neden olduğu hasarı onarmakla çok meşgul. Sonra kızım eve gidebilir. Bir sonraki hamlemizi, bir ordu ensemize üflemeden anlayabiliriz.

"Çocuk bu tarafta." Arkasında bir gölge hareket ediyor, bir asker ona ateş ediyor. "Bak!"

O tereddüt etmez. O yoldan çıkıyor -

Ama bir Buzulun ucu onu sıyrıyor, zırhını kesip bacağına saplayacak kadar soğuk ve keskin. Parıldayan Lifeblood ondan fışkırırken irkildim.

Anlayışım hızla öfkeye dönüşüyor. Torunumu incitti mi? Kötü öl.

Asker onun için başka bir oyun yapar. İlk Kral'a teşekkür et, o engelleyecek kadar güçlü. Bir saniye sonra oradayım, *yoluma yapılan bir darbeyi*

engelliyorum . Ama odağını bölmek, bildiğim gibi ona pahalıya mal oluyor. İçgüdülerini çok iyi, onu tekmeliyorum ve sonra kafasını kaldırıyorum.

Ateş'i bırakıyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Ona kendini kötülükten korumanın asla suç olmadığını söylemeyi o kadar çok istiyorum ki ama konuşmak sadece dikkatimizi dağıtır. Baltalarım elimde, onu enfekte insanla aramızda duran kitlelerin arasından geçiriyorum.

Yıllarca süren eğitim, odaklanmamı, tereddüt etmeden öldürmemi ve devam etmemi sağlıyor. Sadece haftalık eğitimle Ten bana ayak uydurabilir. Yakında kendini savunma pozisyonundan kurtarabilir ve saldırıya geçebilir.

Bizi zafere götürmesine şaşmamalı!

Birlikte çalışırsak daha da ileri gideceğimize karar vererek, bir makine öğrenimini ona doğru iterek onu yolumdan çektim, böylece bir sonrakini alt edebilirim.

Kazanmak için on! Kafasını çıkarmak için ne gerekiyorsa yapar.

Bir sonraki asker... çekip gitmesine izin mi verecek?

Anlamak için sadece bir dakika sürer. ML'yi tanıyorum. Sloan adında bir kız. Ten'i hayatı boyunca izledikten sonra, akıl hastanesinden kaçtıktan sonra ona ihanet edenin bu olduğunu biliyorum.

Kalbi çok yumuşak. Bunu... beslemeli miyiz?

Onun yerine başka bir ML itiyorum. Şimdi hayatta kal. Daha sonra besleyin. Hazır ama zayıflıyor, hareketleri yavaşlıyor.

Önümdeki iki ML'yi bitirip yanına bir post alıyorum. Gittikçe daha fazla asker bize yaklaşıyor. Ne kadar öldürürsek öldürelim, sayıları sadece çoğalır.

"Bize yaklaşıyorlar!" bağırırım. Ama yanılıyorum. Biz *zaten* kapalıyız.

Troik kardeşlerimizin bize ulaşması için bir mucize gerçekleştirmeleri gerekecek - ama yine de zamanında başaramayacaklar. Çember çok kalın, her ML bize öldürücü bir neşeye bakıyor.

Kabul edilemez! Değerli torunumu hayal kırıklığına uğratmayacağım .

Bir askerin Ten'e silah doğrulttuğunu fark ettiğimde, bir çığlık beni davetsiz bıraktı ve önüne atladım.

Boom!

Bir kurşun göğsümü delip geçiyor. Acil iniş yapıyorum ve çabucak üç hançerle vuruluyorum. Acı veren acı içimi parçalıyor, sakinliğimi bir yıkım topu. Tamamen tükenmiş durumdayım, zar zor nefes alıyorum. Damarlarım zehirle doluyor. Myriadlıların ışığı köreltmek için kullandıkları özel bir karışım.

On çığlık inkar ediyor, beni korumak için önüme atlıyor.

Hayır, tatlı kız. Hayır . İtirazımı dile getirmek, ona koşmasını...kaçmasını ve asla arkama bakmamasını söylemek için ağzımı açıyorum ama içimden yalnızca bir inilti kaçıyor.

Korkuyorum, omzuna bir ok saplanıyor. Yine de cesur kızım savaşmaya devam ediyor.

Arkasındaki çocuk alçalarak Aşil tendonlarını o görmeden kopardı. Bir hırıltı ile düşüyor. Kılıçlarını tutuşunu kaybeder.

Gölgeler... onun etrafındaki gölgeler, makine öğrenimi sürüsü tarafından dökülüyor.

Bir Troikan olarak - bir Conduit olarak - bundan kurtulacaksa Işığa ihtiyacı var. Ona Işığı vermeliyim...Işık nerede...Işık yok burada...

Cevap bana çarptığında nefesim kesildi. Işık var ... o sadece içimde kapana kısıldı.

Torchlight aracılığıyla ona verebilirim. Bunu yaparken öleceğim ve benden geriye kurtaracak hiçbir şey kalmayacak. Ama sorun değil. İyi bir hayat yaşadım. Artık onunkini yaşayabilir.

Vücudum bir, iki, üçüncü kez sarsılıyor ve zehir damarlarımda yenilenmiş bir güçle kabarıyor. Zamanım tükeniyor... *onun zamanı* tükeniyor...

Yakında verecek hiç Işığım olmayacak.

Çözüldü, başımı çeviriyorum. Bakışlarım onunkiyle birleşiyor. Gözleri -o güzel uyumsuz gözler- acı, suçluluk ve pişmanlıkla dolu. Ona veda etmek istiyorum. Budur. Son. Ona bunun onun hatası olmadığını söylemek istiyorum. Benim kararım, benim sonuçlarım. Bu sözleri söylediğini duydum. Anlayacak. Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Onunla daha fazla vakit geçiremeyeceğim için üzgünüm. Onu bu karmaşadan çıkaramadığım için üzgünüm. Üzgünüm, yaşayacağı muhteşem hayatı kaçıracağım. Evleneceği çocuğu, yetiştirdiği aileyi görmek için orada olmayacağım için üzgünüm. Üzgünüm...

Ama beni terk eden tek kelime "Yaşamak".

İyi yaşa, Ten'im. İyi yaşamak.

Gözlerimi kapatıyorum ve acil bir durumda sakladığım ve sakladığım her Işık ışınını toplayarak bilinçli zihnimi Izgara boyunca gönderiyorum. Her ışın tenimin alt yüzeyine çarpana kadar Işığı yukarı çekiyorum. Sıcaklık beni yıkar. Böyle güzel bir sıcaklık.

Daha fazla ışık. Şimdi çok sıcak. Yanıyorum.

Hala fazla. Işıklar... çok fazla var ve çok güçlüler. Ben bir Conduit değilim ve vücudum bu kadar büyük bir kabarmayı kaldıracak donanıma sahip değil. Her an, ben...

nefesim kesiliyor.

Ben bir kez daha Ten'im, Borsa bitti ve ağlıyorum. O kadar çok ağlıyorum ki burnum akıyor, göğsüm inip kalkıyor. hıçkıra hıçkıra boğuluyorum.

Secondking'in tutuşu beni dik tutuyor. Ellerimi sıkıyor. "Seni sevdi ve umarım onun iyi yaşama arzusuna kulak verirsin, Ten. İyi yaşamak."

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

"Ateşe ateşle karşılık veremezsiniz. Ateşe suyla savaşmalısın."

—Troyka

Ertesi sabah, Meredith'in onuruna bir anma töreni düzenlenir. Tapınaklar Tapınağı'nın avlusu insanlarla doluyor. Tek başıma yas tutmayı tercih ederim ama Levi bana katılımin eğitimimin bir parçası olduğunu söylüyor, o yüzden gidiyorum. Yanımda Hazel elimi sıkıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Steven yanaklarındaki gözyaşı izlerini silmek için uzanıyor.

Arkamda Kayla sümüklü ağlıyor.

Bu benim hatam, dedi burnunun arasından.

Beni değil kendini mi suçluyor? Ne bir çift yapıyoruz.

Keder, göğsümde bir ateş, beni yakıyor ve ıstırap çekiyor. Hüzün, boğazımın arkasına yerleşmiş acı bir haptır. Zaten kırılmış kalbim bir kez daha ikiye bölündü, Meredith ile Gerisi'nde bir yarısı. Ama onunla ilgili sonsuza kadar besleyeceğim anılarım var. Hayatımın tüm günlerinde beni sevdi. Benim için savaştı ve bana inandı.

Onun için yaşayacağım. iyi yaşayacağım.

Duygularımı tecrit altına alıp geri çekilip cemaati izliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, diğer yeni başlayanlar burada. Raanan, Fatima, Winifred, Nico, Hoshi, Rebel, Sawyer ve Clementine. Meredith'le herhangi bir zaman geçirmişlerse, bunun farkında değildim.

Ya da belki beni desteklemek için buradalar? Bana sırayla sarılıyorlar. Raanan, "Kaybınız için üzgünüm" bile diyor.

Etkilendim, gerçekten ve savunmamı yerle bir etmekle tehdit ediyor, ama bir şekilde sabırlı kalma gücünü buluyorum. yıkılmayacağım. Burada değil, şimdi değil.

Meredith pek çok hayata dokundu ama onun hakkında komik hikayeler paylaşıldığında kalabalığın çoğu gülüyor.

Ölüm bir hayatı bitirir ama bir aşkı bitirmez.

Kılıçtan daha güçlü

Etrafındakileri kutsamak için istekli

R adiant, dünya için bir Işık

Sonsuza kadar seven ve sevilen

D sonuna kadar adanmış, o

hayatımı aydınlattım

T minnettar, alçakgönüllü, gerçek

Sonuna kadar umarız...

Ayinden sonra, eğitim seansımdan sonra, birkaç saatimi Bilgelik Müzesi'nde cyphers hakkında bilgi arayarak geçiriyorum: gizli veya kılık değiştirmiş yazma yolları; kodlar. Gizli yazıya bir mesaj koymak için; kodlamak için. Kolumda markalı her bir numaraya bakıyorum... boşuna.

Clay, beni Dior hakkında bilgilendiriyor. İyi gidiyor. O da öyle. Meredith'in ölümünü öğrendiğinde gözyaşlarını bekledim ama o etkilenmedi. "Onu tekrar göreceğim," dedi bana. "Bu bir veda değil."

Günler geçtikçe sokaktaki yabancılar, Diriliş'i kimin kazanmak istediğini sormam için beni durduruyor. Ne zaman sönük bir şekilde cevap versem, "Bilmiyorum". Artık beni, beni, beni düşünemiyorum; Kendi alanımı düşünmek zorundayım. Büyükanne bu kadar seven insanlar için en iyisi nedir?

Hasat Diyarı'nda -yine Dior'un erkek arkadaşı yüzünden- başka bir savaş patlak verdiğinde, bana geride kalmam söylendi. itaat ederim.

Ezici bir yenilgi yaşıyoruz, daha fazla cesur askerimiz öldü ve Javier elimizden alındı.

Elizabeth savaştan yaralı olarak döner.

Victor hiç geri dönmüyor.

Ölümler arasında arıyoruz ama izine rastlamıyoruz. Liderler ve Kelle Avcıları, iletişiminden bir sinyal aramak için Göz'ü kullanır, ancak yine, ondan hiçbir iz yoktur. Izgaradan zorla mı çıkarıldı? O nerede? O iyimi?

Onun için daha fazlasını yapamamaktan nefret ediyorum. Herkes için!

Kayla, endişesi benimkileri besleyerek, Nasıl öylece ortadan kaybolabildiğini anlamıyorum, dedi.

Pozitif kalmaya çalışıyorum. "Onu bulacağız." Yapmalıyız. Ekibimizin değerli bir üyesidir.

"Nasıl?" o talep ediyor.

"Bilmiyorum ama başarılı olana kadar durmayacağız." Ayrıca Izgaradan nasıl kurtulacağımı ve/veya Gözden nasıl kaybolacağımı da çalıştım. Bilinen sadece üç yol var. 1) Sıcak bir pokeri iletişimden geçirin. Manna olmadan iyileşmez. Hasarlıyken, Izgara dışındasınız. 2) Kendinizi bir Buckler ile kuşatın. Görünüşe göre kalınlık dereceleri var ve bazıları her türlü iletişim ve izlemeyi durduruyor. 3) Mahkemeye git ve Myriad'a iltica et.

Tahminimce? Victor bir savaş esiridir ve iletişimi kasıtlı olarak zarar görmüştür. Muhtemelen bilgi almak için aç bırakılıyor ve işkence görüyor.

Bu yeni yenilgi... Çaresizlikle yanıyorum .

Karantina.

Hayallerim aynı kalıyor. Killian'a konsantre olduğumda bir iskelet kuş sürüsünden kurtuldum ve yardım için yalvaran bir yığın insan etrafımı sardı. Dün gece yüzlerini tanımaya başladım. Savaşta ölen tüm Troikliler. Okçu. Meredith. Pek çok diğerleri. Hareketsiz kalırsam savaşta *ölebilecek* tüm Troikalılar onlara katılıyor .

Hayal kırıklığına uğradım, bir sonraki antrenman seansım için kolezyuma gidiyorum. Levi meşgul ve bana bir maratonun parçasıymışım gibi koşturamam ve koşturamam emrediyor. Üçüncü saatte, yakınlarda olduğumu unuttuğuna eminim. Terden sıırıslı oldum, vücudumdaki her kas yanıyor ve titriyor. Ama durmuyorum. Kendimi kuma düşene kadar zorluyorum.

Sonunda mesafeyi kapatıyor. Yanımda duruyor, kılıçlarımı ellerinde tutuyor.

Onlardan uzağa bakıyorum. "Daireme zorla girdin, anlıyorum." Silahları, onlarla yaptığım eylemlerin hatırlatılmasını istemediğim için sehpanın altına sakladım.

"Evet. Rica ederim."

"Onlar tam olarak ne? Bir ruhu taşla dönüştürdüler ve insan kalabalığının üzerine yanan metal püskürttüler."

"Hayır, metal değil saf ışık püskürttüler. Kılıçlar Nimet ve Lanet olarak bilinir. Biri ikinci bir şans sunuyor. Diğerini anında karar verir. Her ikisi de onları kullanana koruma sağlar."

Um... "Hangisinin hangisi olduğunu nasıl söylersin? Bir *silah* nasıl ikinci bir şans veya yargı sunar? Onlar duyarlı mı? Bu durumda, Archer onları nasıl elde etti?"

"İkinci Kral, bir görevi başarıyla tamamladığı için kılıçları Archer'a hediye etti. Onlar duyarlı değil, sizin bir uzantınız. Kutsama ve Lanet hakkında bilmeniz gereken her şey Izgarada bulunabilir, yalnızca sahibinin kilidini açabileceği özel bir odada. Anahtarının şifresini çözmeden bile."

Yok canım?

"Devam etmek. Bir şans ver."

Yaparım. Gözlerimi kapatıp Izgaraya konsantre oldum, tıpkı Meredith'in Işığını sakladığı tüm yerleri ararken yaptığı gibi.

Çenem titriyor.

Karantina!

Aklımın bir köşesinde parıldayan kızıl bir nehir akıyor, bana Kanatlar Peçesi'nin önündeki şelaleyi ve ikinci tahttan akan suyu hatırlatıyor. O su bana doğru koşuyor, yükseliyor, yükseliyor ve sonunda beni süpürüyor.

Bir kapiya götürülüyorum ve sular boşalırken ayaklarımın üzerine bırakıyorum. Kapı parlıyor, beni daha da yaklaştırıyor. Düğmeyi çevirdiğimde heyecan kıvılcımlar saçıyor...Bir anda, bir veri akışı zihnimi dolduruyor. Geniş bir deniz. ağıyorum. Çok fazla! Ama birden Anahtarımı çözmek için neden çalışmam gerektiğini anlıyorum. Öğrendiklerime hazır olmalıyım.

En basit gerçeklere odaklanıyorum.

Blessing bir do-over sunuyor. İkinci bir şans, yeni bir seçime yol açmak için bir dizi eylemi silip atmak.

Küfür, kalp durumunun bedende tecelli etmesine sebep olur. Bir kalp taş kadar sertse -mecazi anlamda- vücut taşa dönüşür. Bir kalp nefret cehennemiyse, vücut küle döner.

"Tamam. Bir saatten fazladır kafanın içinde gömülüsün," dedi Levi, beni düşüncelerimden ayırarak. "Kılıçlarla çalışma zamanı."

Bir saatten fazla? Şaka yapıyor olmalı.

Şaka yapmıyordu. Kalkarken dizlerim puding kıvamında.

Bana kılıçları veriyor ve bileklerimi nasıl döndüreceğimi gösteriyor. İlk başta, silahları döndürmekten çok düşürüyorum, ancak ikisini sorunsuz bir şekilde zıt yönlerde sallayabilene kadar devam ediyorum.

"İyi" diyor. "Ayrıca çifti nasıl bağlayacağınızı da öğrenmeniz gerekiyor. Asa kemiğe hapsolmaz ve çok daha uzun menzile sahiptir. Aynı anda daha fazla insanı alt edebilirsiniz."

Doğru. Kılıçları birbirine kaydırıyorum ve merkez kilitleniyor. Asayı -çok daha beceriksizce- döndürdüğümde, dış kasa ısınıyor... neredeyse çok ısınıyor. Kesinlikle çok sıcak. Uçlarda gerçek alevler çıtırdıyor. Gözlerim büyüyor. Sıcağa rağmen ellerim zarar görmedi... ta ki baş parmağımı tutamaktan çıkarana kadar. Alevlerden biri tenimi yalayarak beni kabarttı.

Tıslayarak, asayı bırakıyorum. Alevler kaybolur.

Levi sırtıyor. "Bana onlardan bir tane almalıyım."

Silahı kaptım, metalin şimdiden havalı olduğunu görünce şaşırdım. "Bana ait." Ağrıyan kaslarım bu eylemi protesto ediyor, ama acımı sözle ya da eylemle değil. Yaptığım an, Levi'nin seansı durduracağından şüpheleniyorum.

Bana daha fazla öğret! Bana her şeyi öğret!

Bana kıs kıs gülüyor. "Ya cömertlik, Bayan Lockwood?"

"Silahımla hayatını kurtarmayı düşüneneğim. Bundan daha cömert olamaz."

O kıkırdarken üzerimize bir gölge düşüyor. Döndüm ve nokta-

Diyakoz. *Gülümseyen* bir Deacon.

Bizzaro dünyasına girdim mi? En son birlikte olduğumuzda, bana kokuşmuş botu verdi.

"Bütün bir sayısız askeri birliğini öldürdüğünü duydum," dedi bana.

"Aferin."

Canım kanımın tatlılığını tadana kadar dilimi ısırırım. *Killian hakkında konuşamam. gerçeği kabul edemez.* konuyu değiştiriyorum. "Nerelerdeydin?"

Gülümsemesi kayıyor. "Javier'i koruyan seçkin bir grubun parçasıydım. Son savaş sırasında ona yeni bir güvenli eve kadar eşlik etme şansım oldu ama o reddetti. O noktada, özgür iradesini ihlal etmeden ona yardım etmek için hiçbir şey yapamadım."

"O nasıl?" diye soruyor Levi.

"Hastalık onda Dior'dan daha güçlü. Öfkeleniyor ve hiçbir şey onu sakinleştirmiyor."

Bir kez olsun, özgür iradeye ağıt yakıyorum. Bir insan bizi yakın istemiyorsa, yaklaşamayız. Tek istisnalar? Alem içindeki bir aile veya arkadaş, insan adına sorduğunda. Meredith'in benim için sık sık yaptığı gibi.

Karantina!

Bir aile üyesinin müdahalesi olsa bile, tüm TL'lerin uyması gereken davranış kuralları vardır.

Levi, "Sen kolezyuma varmadan önce haber aldım" diyor. "Savaşı kaybetmemizin nedenlerinden biri Javier'in kendisi. Onun huzurunda askerlerimiz zayıfladı. Geçiş başlattığına inanıyoruz. O, nesh olur."

Dudaklarımdan tanımadığım bir ses çıkıyor. Javier Fesih Olursa...
"Temizlenip Troyka'ya Kanal Olabilir mi?"

"Mümkün."

Bir şans hiç yoktan iyidir.

O zaman Javier olabilir. Troyka'yı kurtarabilir ve savaş kazanabilirdi. Çünkü Javier Diez—

Aklımda, Izgara, *Diez kelimesini tercüme ediyor*. İspanyolca'da *diez* on demektir.

O Javier Ten.

Bilgi, tuhaf bir dehşet ve umut karışımıyla gelir. Ve basınç. Bir sürü baskı. Myriad ile anlaşma yaparsa, General olacak. Rosalind ve Abdul'in ölümünden önce onuncu olacaktı. Komple set.

Sayısızlar her zaman bir ve sıfırı tercih ettiler. Kendi krallıkları içinde on şehirleri var. On kutlama festivali. Markalarına on puan.

Doğduğum gün, generallerinden dokuzu öldürüldü. Liderleri, o Generallerin ruhlarının hemen insanlarla kaynaştığına inanıyor. Benden başlayarak.

Rosalind ve Abdul'in kaybıyla, Myriad'ın umutsuzca iki yeni General'e ihtiyacı var. Javier iyi bir başlangıç. Aradıkları kişinin benim yerime Javier olduğuna mı inanıyorlar? Ne de olsa on, ondur ve aynı şeyi söylemenin her zaman farklı yolları vardır:

$$2 \times 5 = 10$$

$$1.2.3.4.5.6.7.8.9.10$$

9'dan büyük ama 11'den küçük.

..*.*.*.*.*.*.*.*.

X

$$11 - 1 = 10$$

Bir kuruş.

On yıl.

Aralık.

Dix .

Dişleri ve pençeleri olan sinsi bir canavar içimde sinsice dolaşıyor - adı Envy. Aslında Javier'i kıskanıyorum. O, krallığının ihtiyacı olan kişi olabilir. O, ben değil.

Durumumdan haftalarca feryat ettim ve şimdi benden alınabileceği zaman, onu geri istiyorum? Vay. berbatım.

"Acaba bizim-" Dinleyicilerimizi hatırlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sorun değil. Deacon aramızda bir casus olduğunu biliyor," dedi Levi, aklımın gittiği yönü anlayarak. "Javier'i nerede tuttuğumuzu bilen herkesi kontrol ettik, ancak herhangi bir bilginin sızdırıldığına dair somut bir kanıt bulamadık. Ancak bunun tek anlamı, onun faaliyetlerini gizlemede çok ama çok iyi olduğudur."

"Belki Myriad, Javier'i etkilediği için Dior'u yanlarında tutmak için çok mücadele ediyordur." Bir keresinde Levi bana resmin tamamını görmediğimi söyledi. Haklıydı. Ama gözlerim açılmaya başlıyor.

Deacon, "Artık onu tutmak için savaşmıyorlar" diyor. "Bu sabah, duruşmasını durdurmak için dilekçelerini iptal ettiler. Mahkeme tarihi bugünden itibaren iki hafta olarak belirlendi."

Boynumun arkasında huzursuzluk batıyor ama ben, "Bu harika" diyorum. O memnun olacak. Ve ona yardım edeceğime söz verdim. Ama Killian'ın uyarısını hatırlamadan edemiyorum...

Deacon sanki aynı huzursuzluğu hissediyormuş gibi ensesini ovuşturdu. "Hazır olduğunu sanmıyorum."

"Neden? Hâlâ mahkemenin içini ve dışını anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

Levi'ye bakıyor.

Levi bir an düşünür, iç çeker. "Ona gösterirsen daha iyi olur. Zamanın varmı?"

"Zaman yaratacağım. Ama önce ilk şeyler. Dairene uğradık Ten." Deacon burnunu kırıstırıyor. "Duş alıp tören cübbesine geçmelisin."

"Sorun değil. Ve eve gitmene gerek yok. Soyunma odasını kullanabilirim..."

"Cüppeler orada saklanmaz."

Doğru. Ben duş alırken Meredith bir tane getirir ve bitirmemi beklerdi. Bana bilgelik incileri sunardı ve...

Kilit. Aşağı. Şimdi.

"Tamam. Hadi gidelim." Merdiven Boşlukları ve Kapılar'ı kullanarak, Deacon'ın evinde, malikanesinde durarak, ona bir bornoz almak için, sonra da her iki dolabımız da boş olduğu için manna satın almak için bir açık hava pazarında durarak, saniyeler içinde binlerce mil yol alıyoruz.

Duşta acele ediyorum. Deacon yemeğin yarısını yiyor ve kanepemde kısa bir sekerleme yapıyor.

Temiz ve kuru, silahımı kuşandım, bıçakları belime, uyluklarıma ve ayak bileklerime bağladım. Meredith'in yüzüğünü parmağıma *geçiriyorum* - *kilitli* - ve beyaz bir bornozu başıma çekiyorum. Malzeme tüy kadar yumuşaktır. Saçımı başımın tepesine bir düğüm atarken oturma odasına yöneliyorum.

"Hadi gidelim," diyorum ve ağzımı man ile dolduruyorum. Enerji beni çıldırtıyor.

Deacon bana baktı ve başını salladı. "Silahlar yok." Klavyede birkaç tuşa bastı. Bir Işık parıltısında, Kabuğu belirir. "Seninkine ihtiyacın olacak."

İsteksizce Meredith'in yüzüğünü ve tüm hançerleri çıkardım ve masaj duvarına yaslanan Kabuğumun içine girdim. Kanatların Peçesine doğru yol alıyoruz. İnsanlar gülümsüyor ve bize el sallıyor. Birkaçı durup benimle sohbet etmeye çalışıyor ama Deacon onları olabildiğince kibar bir şekilde gönderiyor.

Meredith'in ölümüne rağmen herkes benim bir kahraman olduğumu düşünüyor. Sonunda krallığa sadık olduğumu kanıtladığımı düşünüyorlar.

Başımı göğ'e kaldırıp çığlık atmak istiyorum, *Ben değildim. Hiçbir şeyi doğru ve her şeyi yanlış yapmadım. Ben bir başarısızım.*

Gerginsin, dedi Deacon kaşlarını çatarak. "Neden?"

Sorusunu görmezden geldim ve "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Ona yalan söylemeyeceğim, küçük, masum bir yalan bile. Aslında küçük, masum yalanlar yoktur. Duygularını bugün kurtarmak, yalnızca gelecekte ona zarar verecektir.

Bunu ilk elden biliyorum. Ailem bana sık sık yalan söylerdi. Prynne'deki görevliler de öyle. Madam Bennett. Hatta arkadaşlar ve bir kez, Killian. Güven değerlidir. Bir kez kaybedildiğinde, yeniden inşa etmek zordur.

Ama Deacon'a Killian'dan da bahsetmeyeceğim.

"Adliyeye gidiyoruz. İlk Kral tarafından denetlenen tarafsız bölge. İlk Kral'ın kurallarını çiğnemiyoruz. Durmadan. Cehalet mazeret değildir."

"Beni aydınlat o zaman."

"Binanın içinde herhangi bir silah yok. Hiçbir yerde sözlü veya fiziksel olarak kavga etmek yok. O en üstün yargıdır. Delegelerinden biri bir davaya karar verdiğinde, bu kesindir. İtiraz yok. Hem Troikanlar hem de Myriadlılar seanslara katılırlar, bu yüzden göz kamaştırıcı bakışları öldürmeye hazır olun. Kabuklara insanların yararına katılıyoruz - genellikle yargılananlar onlar."

Genellikle...

Küçük oğluyla vakit geçirmek için taraf değiştirmeye can atan annemi düşünüyorum. Killian'ı düşünüyorum... Kim Myriad'da eskisi kadar mutlu olmayabilir ki?

Mahkemeye çıkarsa... Yakınımda olmanın, ona dokunmanın ve onun tarafından dokunulmanın, davalarda aleyhine değil de onunla birlikte çalışmanın sevincini hayal ederek gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum. Ondan ayrılmak istemiyorum. Onu tehlikeden uzak istiyorum, benim korumam. Ben onu istiyorum. Ben sadece onu istiyorum.

İyi yaşamak. Bir hayale adım attığınızda, pişmanlıktan uzaklaşırsınız. *Senin için geliyorum Killian.*

"Bu yoldan." Deacon, çocuğun kendisi gibi, hızlı ve verimli bir şekilde beni krallığın dış kenarına götürüyor.

Yoğun bir sis gibi görünen şeyin içinden geçiyoruz ve doğrudan Kanatların Örtüsü'nün önüne geçiyoruz.

Bir adım daha ve bir yandan güneş ışığının parladığı ve diğer yanını gölgelerin örttüğü bir nöbetçi kulesinin sınırına götürüldük. Taş basamaklar şimdiye kadar gördüğüm en yüksek gökdelene çıkıyor.

Biz yukarı çıkarken Troikanlar bize başlarını salladılar. Tahmin edildiği gibi, Myriadlılar bize dik dik bakıyorlar. Yükselen çift kapılı girişin hemen yanında

bir muhafız beni okşadı. Silahsızım ve yoluma gönderilmeyi bekliyorum, ama o saçımdaki bandı çekiyor.

ona kaşlarımı çattım. "Ciddi anlamda?"

"Boğulma tehlikesi." Omuz silkiyor ve bandı duvarda asılı olan oval aynaya fırlatıyor. Sadece, grup camdan hayaletler, çünkü cam değil; bu bir Buckler'ın bir... çöp tenekesi mi sakladığı?

Ver bana!

Deacon ve ben ilerliyoruz. Lobi renk veya dekorasyondan yoksundur. Aslında, tek bir mobilya parçası yok, sadece daha fazla merdiven ve bin kapı aralığı olması gerekiyor. Biz yukarı çıkarken ayak seslerimiz yankılanıyor... Yukarı... Merdiven bizimle birlikte hareket ediyor, köşeleri dönüyor ve dönüyor. Her katta bir jöle hava perdesinden geçiyoruz ve bir bina kadar bir labirentte de seyahat ettiğimizden şüpheleniyorum.

Sonunda Deacon durur ve yanıp sönen bir dijital numaraya sahip bir ekrana dokunur. 1001.

Bir *Gece Masalları Kitabı*'nda kadın kahraman, merakını gidermek ve onun idamını savuşturmak için kocasına her gece bin bir gece boyunca krala yeni bir hikaye anlatır.

Mide krampı.

Deacon, "Oyun karşı karşıya," diye mırıldandı.

Sessizce kapıların önünden geçiyoruz ve—

Ne umduğumu bilmiyorum ama bu değil. Hasat Ülkesinde bulunan bir mahkeme salonuna benziyor. Banklı bir seyir bölümü var. Ortada sallanan bir kapı bulunan bel yüksekliğinde bir duvar, ön bölümü arkadan ayırır. Bunun ötesinde Troikan temsilcileri için bir masa ve Myriad temsilcileri için bir masa.

Yargıç masası, bir tarafta bir mahkeme muhabiri ve diğer tarafta bir tanık koltuğu ile arka duvarı tüketiyor. Tanığın yanında ikinci bir koltuk var. Tek fark edilen fark? Zemin, birkaç drenaj ile betondur.

üşüyorum. Prynne'deki "ceza" odalarında kanalizasyon vardı.

Yargıç Firstking değil. Yaratıcımızı yalnızca bir kez, Archer Troika'yı gözlerinden görmeme izin verdiğinde gördüm, ama güçlü bir izlenim bıraktı. Uzun boylu ve güçlü, ancak Işık, çok yoğun Işık, gözlerinden, hatta gözeneklerinden yayılarak, bireysel özelliklerini ayırt etmeyi imkansız hale getiriyor. Sanki bir silahmış, gerçek bir yaymış gibi sırtında bir gökkuşağı taşıyor. Güç ondan yayılıyor ve ona bakarken kanım fışkırdı; tenim yüzeye yıldırım çarpmış gibi hissettim.

Bu adam... tuhaf. Victor ve Elizabeth'in açıkladığı gibi, yarı insan ve yarı ruh. Rüzgardan ve etten yapılmış gibi görünüyor. Bir hayalet, ama benekli, sanki üzerine su yağıyormuş gibi.

-burada . — Deacon'ın sesi Izgara üzerinde fısıldıyor. Bankta açık bir bölüme el sallıyor ve biz de yerimizi alıyoruz.

—Ee, neler oluyor?— diye soruyorum, şükrediyorum, başka kimse beni duyamıyor.

— Tanık koltuğunda yargılanan insan var. Odadaki tek insan o. Yanında oturan TB'si . -

İnsan. Otuzlu yaşlarda bir kadın şu anda ellerinde hıçkırarak ağlıyor.

Deacon devam ediyor. —Barrister'ın geçici alt pozisyonunda çalışan ML, insanın yanında oynayan holograma metal asa vuran kişidir . -

Yargıç, sanki kafamızın içinde bir konuşma yaptığımızı biliyormuş gibi bize sert bir bakış atıyor. Ardından, tüberküloza odaklanarak, “Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diyor.

Hafif bir tereddütten sonra TB başını sallar ve “Evet efendim” der.

"Çok iyi. Devam edebilirsiniz."

—Ne yapacaksın?— Deacon'a soruyorum.

— Her dava kanla ödenmelidir. Her iki alem de insanın zarar görmemesi konusunda hemfikir olduğundan, bedelini kaybeden taraftaki Avukat öder.—

—Ama neden kan isteniyor ki?— Anlamakta güçlük çekiyorum.

— Öyle ya da böyle, bir sözleşme geçersiz olsa bile tam olarak ödenir. Kan, hücreler, dokular için besin, oksijen, hastalık antikorları, hormonlar ve sağlığın korunmasına yardımcı olan diğer maddeleri içerir. Kan tüm etlerin yaşamıdır ve bundan daha değerli veya paha biçilemez bir şey yoktur. Bu kadını yalnızca kan bağlayabilir ya da onu sözleşmeden özgür kılabilir . -

Ah... sıfır. Anladım. Öyle ya da böyle bugün biri ölecek.

Hologram, hayatının bir bölümünü ortaya çıkarmak için değişir mi? Belki geçmiş? İçinde, onun daha genç bir versiyonu, yağlı bir çantadan para almadan önce omzunun üzerinden bakıyor.

"İzliyor musun?" TB'nin MB talepleri. “Annesi parası için çok çalıştı. İlaç için ödemesi gereken nakit. Kanserd. O yaşamaktan çok vardı ve ağrı kesicileri onun tek rahatlama kaynağıydı. Koyun sürünüze eklemeyi umduğunuz bu kız, ölmekte olan annesinin parasını çaldı - kafayı bulmak için."

—Um, Myriad neden onu tutmak istiyor?— Soru benden kaynaklanıyor, bir yargı yerinden değil, yargılamayı anlama ihtiyacından. —Troika onu neden istiyor? Neden onun için vatandaşlarımızdan birini riske atıyoruz ? -

-Aşk asla bir kişinin eylemleriyle ilgili değildir. Aşk kişiyle ilgilidir. Bu kız sevilir. Hem Myriad'da hem de Troika'da ailesi var. için her şeyi yapacak bir aile onu tut ya da kazan . Dahası, bahsedilen suçlar... yıllardır onun canını sıkkan şeyler. Bugün, o dün olduğu kız değil. Biliyoruz. Sayısız da biliyor. Bunlardan sadece davayı kazanmanın bir yolu olarak bahsediyorlar . -

Sahne değişir. İnsan başka bir kıızla konuşuyor. "Tammy tam bir sürtük. Onunla neden arkadaş olduğumuzu bilmiyorum. Payton parmaklarını şıklattı ve o koşarak geldi. Snicker, snicker.

Bir sahne değişikliği daha. İnsan yatakta, bir oğlanın yanına sokulmuş. Ona Payton diyor. Tammy ile yattığı için dalga geçtiği ocuk.

"Kendini korkunç biri olarak görüyorsun, değil mi?" MB ona sorar ve o sadece daha çok ağlar. "Hırsızlık yapıyorsun. Yalan söylüyorsun. Sözde arkadaşlarını küçük dşryorsun. Daha da kötüsü, ikiyzlsn. Kendi yaptığın şeyler için başkalarını küçük dşryorsun. Devam edeyim mi? Troyka'nın bu kovuşturmalara bir son vermek için senin aşağılık karakterin hakkında daha fazla şey bilmesi gerekiyor mu?"

Rahatsız olarak koltuğumda kıpırdanıyorum. Bakışlarım tanık koltuğunda sessiz kalan Troikan Avukata kilitlendi.

—*Troikan neden itiraz etmiyor?*— *Ses tonum sert. İtiraz etmemek için mücadele ediyorum .*

—*Yalnızca niyetiyle ilgili soruları yanıtlamasına izin veriliyor. İnsan diğerlerine cevap vermelidir.*—

-Ama neden?-

Deacon cevap veremedi MB, TB'ye şöyle der: "Bu p parçasını krallığında isteyemezsin. Bana o kadar aptal olmadığını söyle."

"Bu güzel hayatı krallığımda istiyorum, evet." Troikan Avukatının sesi kesin, emin.

"Güzel," diye alay ediyor MB. "Yayınları izlemeyi başaramadınız mı?"

—*Kazansak bile, insan sözleşmemizin gereklerini yerine getirmelidir. Kendisini ve bugün ona zarar veren insanları bile affetmelidir. Bunu başaramazsa, boşuna savaşmış oluruz.*— Deacon'ın sözlerine korkuyla karışık hüzünler ekleniyor. Bir ilmik gibi aklımda asılı duruyorlar.

"Ve sen." MB insanla alay eder. Ona ayakkabısının altındaki pislikmiş gibi davranıyor. "Myriad'dan fidiye alınıp Troikanların eline teslim edilmek mi istiyorsunuz? Bu kadar uzun zamandır düşmanınız olanlar? Halkına neden olduğunuz acı ve ıstırap için kendinizi affedebileceğinize gerçekten inanıyor musunuz? Seni affedeceklerini mi *sanıyorsun* ?"

O titriyor. MB, onun insanlığını soymaya, onu ham sinirlere ve başkalarına neden olmakla suçlandığı ıstırapa indirgemeye alışıyor. Koltuğumun kenarını tutuyorum.

"Ya Troikanlar sizden mükemmellik beklerse?" MB devam ediyor. "Sayısız kural ve düzenlemeleri ile nasıl yapamazlar? Mükemmeli olabilir misin?"

Dudaklarını yalıyor, başını sallıyor. "Hiç kimse yapamaz." Bir fısıltı. Ona geliyor.

"Doğru. Hiç kimse yapamaz. Bizimle dönersen, ne yapmış olursan ol, seni kim ve ne olduğun gibi kabul edeceğiz. Mahkeme tarihi istemekle hata yaptığını kabul etmeli ve Troyka'yı ihbar etmelisin."

Deacon, dramaya benim kadar kapılmış olarak, "Ona hiçbir suçun olmadığını söyle," diye fısıldadı. "Ona geçmişinden özgür olduğunu söyle. Ona yeniden başlamaya hazır olduğunu söyle."

Sanki yargılanan benmişim gibi titriyorum. —*Elbette bizim Avukatımız onu bunun için hazırlamıştır ?* -

-*O yaptı. Ama ne olacağını bilmek, onu deneyimlemekle aynı şey değil .* -

İp sıkışır.

Hüzün ve pişmanlık saçarak, yanaklarından yaşlar süzülerek ve burnundan sümük akarak insan boğulur, "Alçak şeyler yaptım. Affedilemez şeyler."

TB kendi gözyaşı döküyor.

"Üzgünüm," diye fısıldıyor. "Bir hata yaptım. Halkınızın nefretini riske atamam. Ben Myriad'la kalmayı seçiyorum."

Bir yandan kahkahalar, diğer yandan kahkahalar yükseliyor.

"Demek öyle söyledin." Yargıç, tokmağı vurur. "Öyle olacak."

Etrafımı ince bir hayal kırıklığı battaniyesi sarıyor.

"Bu." Deacon'ın elleri dizlerinin etrafında kıvrılıyor, parmak boğumları beyaza dönüyor. "Vakaların yüzde seksen dokuzu böyle sonuçlanıyor."

Ve bu Dior'un yüzleşeceği şey. Myriad'a karşı kin besleyen Dior. Yaptığı şeyler ve acı çekmesine izin verdiği insanlar için kendinden nefret eden.

Onu hazırlamalıyız. Söylemek istediği tek cümle "Troika'yı seçiyorum" olana kadar onu *sıkı bir şekilde hazırlamalıyız*.

Kararlı, aciliyetten yanan, ayağa fırlıyorum. -*Hadi. Yapacak işlerimiz, kazanacak bir davamız ve kurtaracak bir kızımız var .* -

— *Henüz değil .* — Deacon bileğimi tuttu ve beni tekrar sıraya çekti. —*Dava henüz bitmedi .* -

—*Ama yargıç tokmağı vurdu .* - Ve sonra ne olacağını biliyorum, Deacon'ın beni uyardığı şey. izlemek istemiyorum. -*Hadi gidelim. Lütfen.* -

— *Avukat hayatını riske atacak güce sahipti. Ölümüne tanık olacak güce sahip olmalıyız .* -

MB ayakta kürsüde hareket eden tüberküloza gülümserken göğsüm sıkışıyor. MB'nin önünde duruyor, elleri iki yanında kenetlenmiş. Boğazım kapanmakla tehdit ediyor.

Yazık, TB'nin gözlerini karartır. Yazık ve benimkinden çok daha güçlü bir kararlılık.

Ne görmüyorum? Pişmanlık.

Yargıç tokmağın üst kısmını söküp altına gizlenmiş bir bıçağı ortaya çıkarırken titremeler beni sarstı. MB'ye verdiği bir bıçak.

"Silahlara izin verilmiyor," diye seslendim, bunu durdurmak için ceza alma riskini göze alarak. Sözlerim dikkate alınmaz.

Deacon dizimi sıkmak için uzanıyor. "Onun adı Tom. Sevdiği bir karısı var. Boş zamanlarında yetimhanede çalışıyor, çocuklara beyzbol oynamayı öğretiyor. O naziktir."

Deacon'a susması için bağırarak istiyorum. Bilmem gerekmiyor. *bilmek* istemiyorum . Ben ayrılmak istiyorum. Ama verem -adı Tom, karısı olan kibar Tom- korkaklığımı hak etmiyor.

O zaman... oh, o zaman...

MB, tek bir hareketle TB'nin boğazını keser. Çılgılık atıyorum, aniden boşalmanın nedeni canlı bir şekilde açık.

Tom ellerini yarasına bastırıyor. Parmaklarının arasından ve ağzından can damarı akar. Acı gözlerini doldursa da, acıma ve kararlılık asla azalmaz.

İnsan kamburlaşır ve kusar. Tom devriliyor, şiddetli bir gümlemeyle yere iniyor. Titriyor... sallıyor, ölümle savaşıyor... ve sonunda hareketsiz kalıyor.

"Bedel ödendi," diye hırladı Deacon. "Boşuna ödenmiş olmasına rağmen."

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: S_A_5/46.15.33

Konu: bir araya gelelim

Benim yerime gel. Karanlıkta yapmak istediğim şeyler var...

Doğru Eşittir!

ML, Killian Flynn

SAYISIZ

Gönderen: S_A_5/46.15.33

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: yoldayım

Umarım bu sefer ellerin daha iyi olur.

Doğru Eşittir!

ML-in-eğitim,

Sloan Aubuchon

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: İşler çığrından çıkacak

Bu yüzden bağlantıyı kesip Sloan'la biraz zaman geçireceğim. Biliyorum biliyorum. Bağlı kalmamızı tercih edersin. Mesele şu ki, sana haber veriyorum, izin istemiyorum. Gizliliği tercih ederiz. Ve evet, herkesin samimi anların kaydedilmediğini iddia ettiğini biliyorum ama riske atmamayı tercih ediyoruz. Olduğu gibi yeterince karşı konulmazım.

Doğru Eşittir!

ML, Killian Flynn

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: çok iyi

Sana ve Bayan Aubuchon'a hafta sonunun geri kalanını soru sorulmadan izin vereceğim. Birlikte olun, şımartın. İç, neşeli ol, rahatla ve hayatın tadını çıkar. İlk olarak, senin için yeni bir görevim var. Bayan Lockwood savunmasız bir durumda. Ona kollarında bulabileceği rahatlığı hatırlatacaksın. Ayrıntılar ektedir.

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

ON ALTINCI BÖLÜM

"Ateş yansın. Küllerinden doğacaksın ve daha güçlü olacaksın."

-Sayısız

Dior'u olacıklara nasıl hazırlamalıyım? hazır *değilim* .

Troikan Avukatı kim olacak? Baskı altında çökebilecek bir insan için kim hayatını -ya da hayatını- riske atar? Henüz kimse gönüllü olmadı.

Archer bir kalp atışı içinde plakaya gelirdi ama o burada değil. Bu kim bırakır? Ben? Mahkeme işlemleri hakkında bildiğim tek şeye bugün şahit oldum. Yardım mı ederim yoksa engel mi olurum?

Dior, bir izleyicinin yaptığı en kötü eylemleri gördüğünde ısrar edecek kadar güçlü mü? En derin sırlarının açığa çıkmasına hazır mı?

Erimiş ateş göğsümün ortasını yakıyor ama damarlarımda buz kristalleşiyor. Bir kabus yaşamaya hazır mı? Kendini affetmeye ve yeni bir başlangıç yapmaya istekli mi? Yoksa geçmiş onu çok mu sıkı tutuyor, onu karanlığa geri çekmeye kararlı mı?

Hayır, kaşı şunu. *Geçmiş çok sıkı tutuyor mu ?*

Bilge ayağa kalkacak ve aptallar düello yapacak.

Onu hazırlamanın kolay bir yolu yok. Sadece zor bir yol var. Ama bu bile işe yaramayabilir!

Deacon beni mahkeme salonundan çıkarırken protesto edemeyecek kadar şaşkınım. Bir Myriadlı yanımdan geçiyor ve kıs kıs gülüyor.

Ellerim top, ama yanımda duruyor. *Aptallar düello yapacak.*

Izgaradan içgörü. Ve doğru! İlk Kral'ın kurallarından birini çiğnemek bana hiçbir şey kazandırmaz.

Muhafız kulesine veda edip Geçit'e giriyoruz. Çıktığımızda, Levi sert bir ifadeyle Kanatların Peçesini engelliyor.

Bir selamlama yerine, "İstihbarat aldık" diyor. "Javier Diez'in Bay Flynn ile yaklaşık bir saat sonra randevusu var. Onunla tanışmanızı istiyoruz, Bayan Lockwood."

Killian. Kalbim çırpınıyor. Onu gör? Evet. Lütfen. Javier Diez'le anlaşma mı? Mümkün değil.

"Ben hazır değilim." Yetersizlik boğazıma bir iki yumruk indiriyor. Ya her şeyi mahvedersem? Onu yabancılaştırmak mı? Onu öldürtmek mi? "Victor'u aramayı tercih ederim." Arkadaşım için yeterince yapmadım.

"Arama ve kurtarma sizin işiniz değil Bayan Lockwood." Levi sert bir bakışla beni iğneledi. Çivilenmiş bir bakış. "Sana ne görev verirsem odur. Bunu hatırla."

onu hayal kırıklığına uğrattım. Sıfır! "Ya bu da başka bir tuzaksa?"

"Değil." Topuğunun üzerinde dönüyor ve suyun altında adım adım ilerliyor.

Onu takip ediyorum, Troyka'ya giriyorum ve tatlı havayı derin derin soluyarak düşüncelerimi daha iyi odaklayabiliyorum... kim ve ne olduğuma odaklanabiliyorum. Cesur ve güçlü Ten Lockwood. İkinci Kral öyle söyledi. İki defa!

Başarısız olmanın tek yolu bırakmaktır. Javier ve Dior'a yardım edebilirim. Yapabilirim ve yapmalıyım.

"Nereden biliyorsunuz?" Israr ediyorum.

"Sadece bana güvenmen gerekecek."

"Tamam. gideceğim," diyorum. "Peki ya Javier'in özgür iradesi? Yardımımızı reddetti."

"Üç büyük büyükbabası ikinci bir şans için dilekçe verdi."

Reed ve Kayla'yı bir ağacın altında dururken görüyorum. Elinde bir giysi destesi ve kadın üç Tekerlek ve iki silah tutuyor. Beklemek. Bunlar *benim* silahlarım. Asam ve yüzüğüm.

"Neden?" Soruyorum.

"Dairenize uğradık, birkaç şey aldık." Kayla silahları Deacon'a doğrulttu ve bornozumu çekiştirdi. Hep bir ağızdan, çocuklar dönerek bana sırtlarını gösteriyorlar ve aynı zamanda yakındaki herhangi bir gözlemciye karşı bir kalkan sağlıyorlar. "Umarım sakıncası yoktur."

"Hey!" Bornoz yere çarparken haykırıyorum. "Gardırop değişikliği bekleyebilir."

"Uygun iç çamaşırı giymek seni öldürür müydü?" diye mırıldanıyor, Reed'den kıyafet destesini alıyor.

"Belki. Çamaşır yıkarsam ve makine üstüme düşerse," diye karşılık verdim.

Gülümseyerek siyah kedi takımlarımdan birini giymeme yardım ediyor. Daha dar kedi takımlarından biri. İş kendim bitirmek için ellerini yoldan

çekiyorum ve ben çalışırken saçlarımı taradı ve ördü... Nasıl bir tarz olduğunu bile bilmiyorum.

Kayla sırtıma çift taraflı bir kese bağladı ve iki Tekerlek koydu. Sonra asayı ikiye bölüyor ve parçaları bana veriyor. "Hazırsın, Reed."

"Burada." Dönüyor ve Shell'in parmağına küçük bir yuvarlak Çark ve benimkinin üzerine de Meredith'in yüzüğünü kaydırıyor. "Hiçbir fikir almaya gitme," diye mırıldandı.

"Hayal et dostum. Ya da yapma. Evet, muhtemelen beni hayal etme. Seni tokatlamak zorunda kalırdım."

Kılıçları Çarklara kaydırıyorum.

Kayla, iyi yapılmış bir jest yapmak için ellerini birbirine vurdu. "Hazırsın."

"Peki, Javier ile ne yapmamı istiyorsun?" Levi'ye soruyorum.

"Başarılı ol," diye emrediyor. "Ona yardım et. Ona Troikan sevgisini göster. Krallığımızın evimiz olduğunu kanıtla." Avucuna dokunuyor, parlayan klavyeye yazıyor. "Sıkı çalışıyorsun ve dayanıklılığın neredeyse vasat. Bunu yapabilirsiniz."

"Vay. Sesim ah-maz-ing," diye espri yapıyorum, sesim çöl kadar kuru. "Pratik olarak yok edilemez."

"Işıktaki kalın ve Izgaranın size rehberlik etmesine izin verin."

Doğru.

Levi gözleri parlayarak, "Muhtemelen Bay Diez'in Bay Flynn ile görüşmesinin nedenini merak ediyorsunuz," dedi. "Bay. Flynn artık Bay Diez'in ML'si. Bu, Bay Diez'in Everlife'ı için eski sevgilinizle rekabet edeceğiniz anlamına geliyor."

Sinir uçlarım, güçlü bir endişe ve heyecan karışımıyla vızıldıyor. "Kurşunu gömmenin yolu, efendim."

Kayla beni omuzlarımdan tuttu ve gözlerimin içine baktı. Killian'a Victor'u sor. Lütfen. Bilmek istediğiniz her şeyi size söyleyecektir. O senin elinde macun. Sadece... Victor'u eve getir, tamam mı?"

Putty kelimesini tartışırım . Ve böyle bir şiddet onun için nadirdir. Victor'dan hoşlanıyor *mu* ? Reed'le bir ilişkisi olduğunu sanıyordum.

"Soracağım," diye söz verdim, Killian'ın cevap verdiği için cezalandırılıp cezalandırılmayacağını merak ederek. Sevdiğim çocuğa zarar verebilecek başka bir iyilik isteyemeden önce asıl konumuza dönüyorum. "Hadi Kayıtlar Salonuna gidelim de Javier'i araştırabileyim." Bunu doğru yoldan yapacağım.

Levi başını salladı ve Kayla kolunu benimkine bağladı.

Hedefimize ulaşıyoruz. General Agape arkadaki bir masada bizi bekliyor. İnsan aleminde sade olarak sınıflandırılabilir, ama tek gördüğüm güçle dolu güzel kara gözler.

Ayağa kalkıyor ve bizi işaret ediyor. Onunla Levi ile olduğum kadar rahat değilim ve onun makamına hürmet ederek başımı eğiyorum.

"General Nanne ile durum hakkında konuştum. Bir masa ve gerekli tüm kaynaklara sahip olmanızı sağladım." Metal bir elbise içinde muhteşem, doğuştan gelen gücü sergileniyor. "Yaşayanlar Ülkesinde insan gibi davranan casusların çoğuna komuta ediyorum. Javier Diez hakkında sahip olduğumuz tüm bilgileri kişisel olarak derledim."

"Teşekkürler General," diyorum.

Kayla gevşek çeneli ve sessiz bir şekilde ona bakıyor.

General Agape bize kısa bir selam verip uzaklaşıyor.

Kayla iyileştiğinde, General'in sağladığı tüm bilgileri bana yüklüyor. Önemli noktalar? Javier yirmi yaşında ve bir doğum gününü paylaşıyoruz. 10 Ekim, 10:10.

Olasılıklar nelerdir?

Eh, aslında buna cevap vermek çok kolay. Gerçekte olduğu için ihtimaller yüzde 100.

Ruhumun doğduğum anda eşsiz bir Işıkla parladığı söylendi. Acaba ruhunun da parlamayı parlamadığını merak ediyorum.

Javier'in doğduğu gün çok sayıda Myriadlı General öldü. Ben de doğduğum gün çok sayıda Myriadlı General öldü.

Acaba Javier mi diye merak ediyorum. Savaşta devrilme faktörü.

Troika'nın beni seçerek büyük bir hata yaptığını kaç kez ileri sürdüm? Şimdi iddiamı destekleyecek bir kanıt olabilir.

Sıfır! hırıltı duyuyorum.

Benim sorunum ne? Buna sevinmeliyim. Kazanma - tasarruf etme - baskısı ona ait olacak. *Troyka'yı* seçerse. Yapacak mı? İmzasız kalır.

Annesi Myriadlı, ancak Troikan babası boşandıktan sonra onu büyüttü; kesinlikle babanın onun üzerinde daha fazla etkisi vardır.

Yıllar içinde Javier, ortalıkta uyuyan, alkol zehirlenmesine meydan okunacak bir efsaneymiş gibi içki içen ve araba çalarak para kazanan sert çekirdekli bir adama dönüştü.

Peki. Şimdi arkadaşlarımdan beni neden iyi vakit geçiren bir kız gibi giydirdiğini anlıyorum. Tehlikeli erkek çocuk için bir çeşit göz kamaştırıcı olmam gerekiyordu.

Hem kırgınım hem de gururluyum. Ve tamam, tamam. Müteşekkirim. Bulabileceğim her kenara ihtiyacım var.

Killian'a karşı geliyorum. Kadınlarla daha iyi olduğu kesin. Karşı cinsi kendi tarafına çekme konusunda daha iyi kimse yok. Ama aynı zamanda Javier'in en

çok takdir ettiği türden bir adam; sert bir adamın adamı, kaba ve sert, deli ve iliklerine kadar kötü.

Sonunda, bir kazanan ve bir kaybeden olacak. İkimiz de kaybetmekten nefret ederiz.

Ben kazanırsam, Kennels'a mı gönderilecek?

Eğer galip gelirse, ona kızacak mıyım ?

Titriyorum, acaba bu sefer -bizimle birlikte- aşk bizi bir arada tutmaya yetecek mi diye merak ediyorum. Hayatlar dengede asılı kalır.

"Tamam." Neyin olabileceği veya olabileceği hakkında yeterince debelenme. Korku asla benim arkadaşım olmayacak. Javier'in Killian'la olan görüşmesini bozmadan önce yaklaşık kırk dakikam var. Dior ve Clay'i ziyaret etmek istiyorum. Bana yardım et?"

Ve sonrasında... Lina Teyze'yi ziyaret etmek istiyorum.

Yani, tehlikeli bölgeye doğru ilerliyorum. Ya öldürülürsem? Bugün Lina'yı görmezsem, bir şansım daha olmayabilir. Bundan da öte, hayatımın her alanında Levi'ye güveniyorum. Bu neden olmasın? Lina'nın Ebedi Hayatında bir fark yaratabileceğimi düşünüyorsa, şikayetlerimi bir kenara bırakıp onunla konuşacağım.

"Tabii ki." Kayla elimi sıkıyor. "Ziyaretiniz ve misyonunuz aydınlansın."

Kanatların Perdesi'ne doğru koşarken Kayla, ilerlememi izleyeceği, gelen saldırılara karşı beni uyaracağı ve ihtiyaçlarımı tahmin etmek için elinden gelenin en iyisini yapacağı Göz'e gidiyor. Meredith'in yapması gereken bir iş.

Bu düşünce beni sarsıyor ve ayağımı kaybediyorum. Bu benim büyükannemsiz ilk görevim olacak.

Sıcak bir keder maşası göğsüme saplanırken yüzümü buruşturdum.

Karantina!

Levi'ye mesaj atarak ona zamanımın yarısını Dior, diğer yarısını teyzemle geçirme planımı söyledim. İzin veriyor, hatta benimle Peçe'de buluşması için bir eskort ayarlıyor.

Tabii ki, Deacon orada. O da benim gibi hala bir Kabuk'ta.

"Bugün senin Flanker'ınım" diyor.

Bir Flanker, Laborer'ın alt pozisyonudur, yani istismarlarımı korumak ve tarihlemek anlamına gelir.

"Teşekkürler." Bir zamanlar Archer'ı kuşattı ve o en iyinin en iyisi. "İşinizin sorunlu yönlerini görmezden gelmekten çekinmeyin."

Homurdanıyor. "Zaten planladı."

"Tamam. Menüde ilk," diyorum. "Dior ve Clay ile bir ziyaret."

Portaldan geçiyoruz—

Vay canına . düşüyoruz. Bir ışık alevi patlar...sonra ayaklarımızın dibine sağlam bir temel çöker. Işıklar sönüyor. Sabit durmadan önce kısa bir an baş dönmesi yaşıyorum.

etrafa bakıyorum. Prynne'deki personel odaları, battaniyeler ve yastıklar, oyunlar, Gingerbread için oyuncaklar ve hatta tavandan sarkan bir dizi parıldayan Noel soğanı ile her zamankinden daha sade.

Tatile aylar var ama güzel güzeldir.

Clay ve Dior küçük bir yuvarlak masada oturup kağıt oynuyor ve gülüyorlar. Biraz kilo vermiş, yanakları şimdi biraz çökük. Cildi kuru ve dökülüyor ve gözlerinin altında morluklar var. Siyah saçları gevşek ve cansızdır.

Kafamda bir alarm çalıyor ve şüphesiz biliyorum. Kontrolsüz bırakılırsa, Penumbra onu *yok* eder.

Annesinin ayaklarının dibinde dinlenen Gingerbread bizi fark ediyor ve havlıyor. Clay ayağa fırlıyor ve Dior kaskatı kesiliyor.

"On." Kıl rahatlatır.

"Seni tekrar görmek güzel," diyor Dior.

Deacon ona yaklaşmakta olan mahkeme tarihini anlatır ve gerçek bir rahatlamayla gülümser. Bu arada, korku esiyor içimden, soğuk, zarar veren bir rüzgar.

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve kalçamı kaldırıyorum, vücudumu, *Hiçbir şey için endişelenmiyorum, hayır, ben değil, demeye zorluyorum* .

—*Nasıl oldu?*— Sesimi Izgaradan geçirdim.

Clay'in sert bakışları benimkiyle buluştu. —*Bütün gece savuruyor ve dönüyor. Uyumayı başarırsa kabus görür.*—

—*Işığı tüketmedi mi?*— Onu tehlikeli bir duruma sokarsam...

—*Biraz bile değil* . -

Firstking'e teşekkürler! Dior'a, "Yaklaşık kırk dakika içinde Javier ile konuşacağımı bilmekten memnun olacaksınız," diyorum. "Ona Troyka ile bir antlaşma teklif etmek istiyoruz."

Bir elini kalbinin üzerine koyuyor ve bu hareket bana uçamayacak kadar zayıf bir yavru kuşu hatırlatıyor. "Teşekkürler. Bazen zor olabildiğini biliyorum ama aynı zamanda tatlı ve kibar olabiliyor ve *her zaman* koruyucu." Alt dudaklarını ısırır. "Daha önce kendisine Troyka ile bir antlaşma teklif edilmiş ancak kabul etmeyi reddetmişti. Eşitliğin abartıldığına inanıyor. Bunun ırkla ilgisi yok," diye eklemek için acele ediyor. "Tembellikten nefret eder. Babası bir sarhoştur ve faturaları ödemek için Javier'e ve üvey annesine güveniyordu. Javier, hem tembelleri hem de çalışanları ödüllendiren bir diyardı asla destekleyemeyeceğini söylüyor."

"Tembelleri kendi alanımıza kabul ediyoruz, evet ama tembeller ödüllendirilmiyor." Deacon'ın sesi sert.

"TL'sinin ona birkaç kez açıkladığı bir şey," dedi içini çekerek.

"Öyleyse neden Myriad ile imzalamadı?" En azından kız arkadaşıyla birlikte olmak isteyeceğini düşünürdüm.

"Hoşgörüyü teşvik ediyorlar ve Javier'e göre bu, tembelliğin başka bir biçimi."

Kolay para kazanmak için çalışkan vatandaşlardan araba çalmak da tembelliğin başka bir şekli ama bu küçük külçeyi kendime saklıyorum.

Masaya doğru ilerledim ve onun karşısındaki koltuğa oturdum. Yakından, derisinin yüzeyinin hemen altında dallara ayrılan koyu renkli damarları görebiliyorum; akan nehirler gibi daha kalın, daha uzun ve *aktifler*.

"Nasıl hissediyorsun?" Soruyorum.

Bakışları benim yönümden başka bir yere bakıyor. "Yorgun, zayıf. Biraz ağrılı."

dudaklarımı yalarım. "İşler düzelmeden önce daha da kötüleşebilir, ancak pes etmeyi reddederseniz, daha iyi *olacaklar*." Bir gün onu temizleyebileceğim.

Masanın kenarını büküyor. "Clay bana Penumbra'dan bahsetti. Myriad bana nasıl bulaştı?"

Bakışlarım Clay'e kaydı.

Levi onun bilmesini istedi, dedi omuz silerek.

Gelmeden önce almış olmam gereken bilgiler. Bilmiyoruz, dedim Dior'a. Bir general onu ziyaret etti, sonra sözde bir pusuda öldü. Dior enfekte oldu. Daha sonra bir General Javier'i ziyaret etti, ardından sözde bir pusuda öldü. Javier enfekte oldu. Tesadüf? Hayır ve hayır. Ama gerçek bağlantı nedir?

Deacon'ın iletişimi parlıyor. Mesajı kontrol ediyor ve bana beklentiyle bakıyor. "Seni teyzene mi götürüyorum? Seni öldürmeye çalışan mı?"

Çok yakında? "Denemedi." Ellerinde ağlayan Dior'a bakıyorum. Sırtını sıvazlamak için uzandım ama temastan hemen önce kendimi durdurdum.

Hayal kırıklığı, sakinliğimden büyük bir ısırık alıyor.

"Geri geleceğim," diyorum ona. "Bunun üstesinden birlikte geleceğiz."

Deacon telsizine girdi, elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Saniyeler içinde küçük bir odanın köşesine taşınıyoruz. Sağda, rahat görünen bir yatak ve paravanlı bir tuvalet var. Solda, iki yönlü cam olduğunu varsaydığım bir panel var. Koyu, kırlaşmış saçlı bir insan bir yandan diğer yana adımlarını atıyor.

"Süren dolduğunda sana haber vereceğim." Deacon odadan çıkar, kapı arkasından kapanır.

Lina varlığımıza tepki vermiyor. Kağıt inceliğinde hastane elbisesinin eteği yırtılıp yerde sürüklenerek yürümeye devam ediyor.

"Ben tezahürat yaptım. Ben alkışladım," diye tezahürat yapıyor. "Sonra ağladım."

Bu Deli Lina.

Beni sıcak bir kucaklamayla saran şefkate neden şaşırdığımı bilmiyorum. Ben Troikan'ım. Sempati, DNA'ma sabitlenmiş durumda.

Bu kadın beni öldürdü, evet, ama çılgınlık onu vurmaya itmeden çok önce, bol bol sevgi ve kahkaha paylaştık. Babam benimle vakit geçirmeyi reddedince, benimle oyun oynadı. Annem çocukça gevezeliğimi dinleyemeyecek kadar resim yapmakla meşgulken, Lina bana şarkılar söyledi. Elinden geldiğince, gelecekte karşılaşacağım tehlikeler konusunda beni uyardı.

On gözyaşı düşer ve ben ararım. Dokuz yüz ağaç, ama sadece bir tanesi benim için. Sekiz kere sekiz kere sekiz uçarlar, ne yaparsanız yapın kuru kalmayın. Yedi bayan dans ediyor, tatlı aşklarını görmezden geliyorlar. Saklanmak için altı saniye, yukarı, yukarı ve hayatta kalacaksınız. Beş kere dört kere üç ve olacağı yer orası. İki kurtaracağım, cesur olacağım, cesur, cesur. Sevdiğim kişi için geri geleceğim.

Aptal şarkı kurtuluşa giden bir yol haritasıydı. Beni kurtardı. Kayla ve Reed'i de kurtardı, her satırı, Many Ends'de gezinmek ve Myriad'dan kaçmak için umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz bir talimattı.

Ve...Talimatları tamamlamadığımın farkındayım. Bir titreme neredeyse ayaklarımı yerden kesecek. Killian'ı geride bıraktım, Kennels'a kilitlendim. Şimdi özgür, ama daha sonra özgür olmayabilir. Onun için geri dönmedim.

Bir gün onun için geri döneceğim!

Bilgi, içimde derin bir şeyler karıştırıyor. Umut, belki. Ya da heyecan. Onu Myriad'a, hatta belki Many Ends'e geri getireceğim ve Killian'la birlikte ayrılacağım. Belki Marlowe'u da.

Geniş bir gülümseme çiçek açar. *Bu.* Levi'nin benden Lina'yı aramamı istemesinin sebeplerinden biri bu olmalı. Bana söz verilen bir geleceği hatırlatmak için. İlk Ölümümünden önce sahip olduğum bir hedef.

Lina durur, başı bana doğru döner, süt rengi gözleri bana kilitlenir. "Hazırdım. Ölmeye hazırdım. Neden ölmeme izin vermedin?"

"Lina," diyorum ve çenem titriyor. Neredeyse her zaman, olaylar yaşanmamış olsa bile, sanki önceden olmuş gibi konuşur. "Yaşamamı ve iyi yaşamamı istiyorum. Ve öldüğünde, benimle Troyka'da yaşamamı istiyorum. Bunu ister miydin?"

Sessizlik.

Elini tutmak için uzandım ama o bir Shell olduğumu biliyormuş gibi geri çekildi. "Sorun değil. Bana dokunabilirsin. Sana izin veriyorum."

Bir adım yaklaştım, bana alışması için zaman tanıdım ama ellerimi yanlarımda tuttum. Gözleri süttten arınmış, hançerler kadar keskin bir şekilde delen mavi süsenleri ortaya çıkarmıştı.

Kümeşte bir tilki, diyor. "İki gün içinde faresini yemeye çalışacak."

Başka bir kafiye. Başka bir talimat seti mi? Soru sormaktan kaçınmak için ısırırken çenem ağrıyor. Tecrübelerime dayanarak, cevaplarının kafamı daha fazla karıştıracaklarını biliyorum. "Lina, bana yardım ettiğin gibi sana yardım etmeme izin ver. Geleceğinin iyi olmasını sağlamama izin ver."

"Kaldım."

Peki. Geçmiş zamanda konuşmaya geri döndük. "Sen... burada mı kaldın?"

"Hayır hayır. Evdeydim. Ev!"

Panik ondan yayılıyor ve ellerimi avuçlarımı teslimiyet işaretiyle uzatıyorum. Onu korkutmak niyetim değildi. "Tamam," diyorum. "Evde kaldın."

Benden daha da uzaklaşıyor. "Küvette bir tilki. İki gün içinde faresini yemeye çalışacak. Üç, evet, üç uyarı gelecek. Dört beş altıya kadar asık suratlı olacaksın. Bak, bak, bak, yedi için. Sekiz, dokuz, On cennette."

Bu *başka* bir talimat dizisi ve aklım dönüyor. Tilki kim? Ve fare kim?

Neden somurtkan olacağım? *Cennetten* ne anlıyor ?

"Şimdi uyu," diyor otururken... sonra uzanarak. Eskiden benim için yaptığı gibi alnını okşamak istiyorum ama onu üzmem istemiyorum.

"Lina," diyorum, sanki biri göğsüme uzanmış ve organımı elleriyle sıkmış gibi kalbim sıkışıyor. "Seni affettiğimi bilmeni istiyorum." Numara dövmelelerinden biri titriyor ve parlıyor. Aynı zamanda omuzlarımdan bir ağırlık kalkıyor, taşıdığımı bile bilmediğim bir ağırlık. "Seni her şey için affediyorum."

Esnedi. "Anahtar... başından beri kalbinde."

sarsıldım "Anahtar? Kalbimde mi?" İkinci bir sayı sırası titriyor ve parlıyor.

"Kanla yazılmış." Başka bir esneme. Gözlerini kapatır, yüz hatları yumuşar, gerginliği azalır. "Şimdi uyu."

Bir elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. Tüm niyet ve amaçlar için, bu kadın benim düşmanım olmalı. Ama o değil. O asla olmayacak. Onu her zaman seveceğim.

Diğer aileler yüzyıllar boyunca birbirlerinden nasıl nefret ettiler? Karı kocalar birbirleriyle nasıl savaştı? Anneler çocuklarına nasıl sırt çevirdi?

Lina'yı incitmek istemiyorum. Onu Işıktaki doyurmak istiyorum.

Kırılgan zihni mahkemeye dayanabilecek mi? Ya baskı altında bükülürse?

Kapıda yumuşak bir vuruş sesi duyulur. Sadece nezaket vuruşu. Deacon cevabımı beklemeden odaya girdi.

"Gitme zamanımız geldi."

Kederimi ve kafa karışıklığımı yeni bilmeceyle birlikte aklımın bir köşesine itiyorum. *Karantina!*

Her şeyle ilgilenmem gerektiğini biliyorum. Duygularımı bastırmaya devam edemiyorum. Kilit kutusu o kadar dolu ki, menteşeler patlamakla tehdit ediyor.

Daha sonra. Daha sonra ilgileneceğim.

Bugün tamamlamam gereken bir görevim var ve bu benim her şeyimi hak ediyor.

"Geri geleceğim," dedim teyzeme ve Deacon'ın yanına geçtim. Birkaç dakika içinde Javier Diez ile buluşacağım... ve Killian ile dövüşeceğim.

Hazır ya da değil işte geliyorum.

ON YEDİ BÖLÜM

"Yanlış olanı yapmaktan mutluysanız, doğru olanı kabul edemezsiniz."

—Troyka

Deacon bizi bir spor salonuna mı götürüyor? Tamam. Killian ve Javier'in bir striptiz kulübünün içinde olmasını beklediğimi düşünürsek, konum biraz bunalıcı. Ama prob yok. yuvarlanabilirim.

Ortada bir boks ringi var, altı ince giyinmiş kadın iplerin üzerinden sarkıyor, iki kaslı adamın birbirlerini hamur ve pudra haline getirmeye çalışmasını izliyor.

Biri beni kurtarsın! Bu adamlardan biri Killian.

Bir Kabuğun içinde, uzun boylu, kesik ve kusursuz. Siyah saçları geriye taranmış, güzel vücudu terden parlıyordu.

Kabuklar hem terlemeye hem de titremeye programlanabilir; terlememek ve titrememek için *de* programlanabilirler .

Killian'ın Açık düğmesini çevirmesine sevindim.

üşüyor muyum? Sanırım salyama akıyor.

Javier'e nasıl boks yapılacağını öğretiyor - kural yok, onur yok, zafer için hiçbir şey. Her iki erkek de gömleksiz, sadece boks eldiveni ve şort giyiyor. Her ikisi de kaslı ve kaslı - Killian çok daha yırtık olsa da - ve dövmelele kaplı.

143,10 dövmesi en feminen bölgelerimin titremesine ve ısınmasına neden oluyor.

Dürüst olmak gerekirse, Killian'ın derisine kazınmış *her görüntü beni büyülüyor*. Çizgilerin, yıldızların ve kesik kafaların altında bazen bir harita gördüğümü düşünüyorum. Anlayamadığım şey, Myriad'ın haritası mı? Yoksa Hasat Ülkesinde bir yerde mi? Hiç söylemedi.

Şimdi konsantre ol, sonra bak.

Doğru.

—*Javier bugün çok daha iyi durumda görünüyor . - Deacon'ın sesi Izgara'dan geliyor, dikkatimi çekiyor. —Aslında o neredeyse görünüyor... sağlıklı . -*

İçeridekiler tarafından fark edilmeden, gölgeli bir köşede duruyoruz. Şerefe çınılıyor ve Deacon iç çekiyor.

— *Başa çıkmak için bir acı olacak. Büyük kız külotunu giy, Ten.*—

Biz varmadan önce Deacon bana, “Bir binanın içinde görüneceğiz. İçeride ve dışarıda ML'ler olacak. Fark edilir edilmez, bir Buckler koyacağım ama hayat aşkına, bizi fark ettirmemeye çalış.”

Myriad neden binanın çevresine bir Buckler dikmedi?" sormuştum.

"Konumlarını ele verirdi. TL'ler görürdü."

"Beklemek. Dior'un güvenli evinin çevresine bir Buckler yerleştirdik. Onun yerini nasıl söylemedik?"

"Perde arkasını görmedin. Dünyanın her yerinde aynı anda başka Buckler'lar kurduk. Bu karmaşık bir strateji ve sık uyguladığımız bir strateji değil. Birini maskeleyen başka yolları da var, ama şimdi önemli olana geçelim. Mümkünse Javier'i uzaklaştırın ve ona ne söylemeyi planlıyorsanız söyleyin. Killian seni görürse, seni durdurmaya çalışır. Diğer ML'ler de öyle olacak. Elimden geldiğince çoğunu çıkaracağım. Unutmayın, Buckler'ımız yükselir yükselmez, kalkanımızı devre dışı bırakmak ve bizi içeri sokmak için bir ML ordusu gönderilecek."

Derin nefes al... ver. —*Büyük kız külotu...on . - Olsalar iyi olur. Bunda bir şansım var. Sadece bir.*

Safra midemi bulandırıyor. Sanırım orada bir sürü çamaşır yıkayabilirim. En azından çamaşırları mahvet. Killian Flynn'i gizlice geçmek veya ona meydan okumak üzereyim. Ve bunu sadece Javier ile konuşma şansı için yapmak üzereyim.

Bir kız arkadaş olarak şu anda yumurta emiyordum.

Burada durarak ilerleme kaydedemezsiniz . İşaretine göre, hazırlan, git!

Koşu bantlarının, eliptik makinelerin, ağırlık tezgahlarının ve yatık bisikletlerin etrafında dolaşarak boks ringine doğru ilerlerken adrenalin içimde dalgalanıyor. Mevcut başka ML yok - zaten göremiyorum - ve sadece üç insan daha çalışıyor.

İlk hamlem ne? *Düşün, düşün .*

"Eller yukarı," dedi Killian, Javier'e. Yaklaştıkça, kırılmaz bir yerçekimi tarafından kapana kısılmış gibi hissediyorum. "Evet. Bunun gibi."

İrlanda aksanının çalmak için ortaya çıkmasına bayılıyorum.

Bir an için savaşın bittiğini ve açıkça çıktığımızı hayal ediyorum. Kendimi ona bastırılmış görüyorum, boğuk sesi adımları fısıldarken sıcak nefesi tenimi

yalıyor. Bir söz. Bir tutku. Tüylerim diken diken oldu ruhuma ama çok şükür Kabuğuma değil.

Aylamayı kes!

Değilim. Yok canım. Gör, yap. Doğru?

Duruyorum, beynim dönüyor. İplerin arkasına geçtiğim an Killian beni fark edecek. Nasıl tepki verecek? Takviye için bağırarak mı?

Hayır. Onun tarzı değil.

Javier de beni fark edecek. Benim bir Shell olduğumu biliyor olabilir ya da olmayabilir. *Takviye* isteyebilir. Buckler yukarı çıkacak ve geri sayım başlayacak. Tik tak, tik tak. ML'ler Buckler'ı devre dışı bırakır bırakmaz Deacon ve ben ayrılmak zorunda kalacağız veya istila edilme riskini alacağız.

Düşün düşün. Devam etmenin en iyi yolu nedir? İnsanı meraklandırmak ve Killian'ı korumak için mi?

Killian şimdi, "Bu, Myriad'ın sunabileceği şeylerin yalnızca başlangıcı," diyor. "Daha önce hiç bilmediğin kadar güç. Size meydan okuyan herkesi, hatta meydan okumayanları bile yenme yeteneği. Ve muhtemelen anlayabileceğiniz gibi, istediğiniz herhangi bir kadını kazanın."

Peki. Satış konuşması resmen başladı.

Javier bir yumruk daha atarak, " *Artık* istediğim her kadını kazanabilirim ," diye yanıtlıyor.

Teninin altında kıvranan Penumbra'ya rağmen çok yakışıklı. Bir erkeğin yakışıklılığı, bir kızın Archer'ı unutmamasına yardımcı olmak için asla yeterli olmaz, ama sanırım bu adam iyi bir dikkat dağıttı.

Yüzüğün etrafındaki kızlar kıkırdarak ona el salladılar. Killian'a öpücükler gönderiyorlar.

Bana ait! Gözler kapalı!

Güzel güzel. Tenley Lockwood'un kışkırtıldığında Hulk'a dönüşeceğini kim bilebilirdi?

Kendine göre, Killian etkilenmemiş ve etkilenmemiş görünüyor.

"Zenginlik ve şöhret" diye devam ediyor Killian. "Ne istersen, senin için tedarik edeceğiz."

Peki sevgi, şefkat ve barış? Kanatların Peçesinden her geçişimde hissettiğim iliklere kadar huzur her şeye değer. Her şey. Ve bu Killian'ın hiç bilmediği bir barış.

Onunla paylaşmak için neler vermezdim.

Her şey sırayla. Javier'i kazan, adamımı koru . Aklımın bir köşesinde bir fikir canlanıyor. İlk başta, onu reddediyorum. Çok çılgın! Ama aynı zamanda bir tür... havalı? Çalışabilir mi?

Sanırım öğreneceğiz.

Kararlı bir şekilde, boks ringinin dört köşesinden birinin arkasına saklanıyorum ve Shell'imden dışarı çıkıyorum. Olabildiğince gizlice iplere tırmanıyorum. nefesimi tutuyorum

Köşeden biri dönerse Shell'imi görecektir ve çabalarım boşa gidecek.

Alt dudağımı ısırarak, onu kalkan olarak kullanmak için seyircilerden birinin -güzel bir sarışın- *içine girdim*. Ona bir Kabuk gibi davranmıyorum ve demirlemeye çalışmıyorum çünkü hareketlerini kontrol etmek istemiyorum.

Bir insana demir atmaya Mülkiyet denir ve bu Troikan yasalarına aykırıdır.

Izgara boyunca Levi'nin belirsizlik nabzını neredeyse hissedebiliyorum. Kayla ile Gözde, ikisi sürecimi gerçek zamanlı olarak izliyor. Koruyucularım.

Killian sertleşiyor. Bakışları tüm odada gezinirken havayı kokladı. Beni hissediyor mu? O *benden* haberdar mı?

biraz eritiyorum.

Javier, Killian'ın dikkatini dağıtmasını kendi avantajına kullanıyor ve yumruklar atıyor. Hedef: Killian'ın çenesi. Adamım geri tökezledi.

Sabitlendiğinde, Kabuğunun kemiklerini yerine yerleştirir. "Aferin."

"Tekrar." Javier bir ayağından diğerine atlıyor, gözleri vahşi ve parlıyordu.

"Çok gerginsin. Mola veriyoruz." Eldivenlerindeki bandı çözüyor, bakışları odayı yeniden tarıyor... o mavi-altın gözler sarışının üzerinden kayıyor, sadece yaklaşarak daralıyor.

Onun derisinin altından baktığımı görüyor mu? yutkunuyorum.

Sanırım sarışın ona kaşlarını çattı - ya da gülümsüyor, hangisi olduğunu bilemiyorum. Kafası karışmış gibi göz kırpmıyor.

Hayır, beni görmüyor...tam olarak. İyi. Bu iyi.

Javier eldivenlerini çıkarıyor. " *Yine* dedim ." Killian'a yumruk atıyor.

Killian iplere sekiyor. Bir öfke hırıltısı ve bir endişe homurtusunu yuttum.

Sakin, sabit. O bir Shell'de. O iyi.

Killian kaşlarını çatarak ayağa fırlar. "Birincisi, sana izin verdim. Bu? Çok değil." Javier'in gülümseyen yüzüne çıplak bir yumruk indir. Adam yana doğru kamçılıyor, ağzının kenarından kan sızıyor.

Javier gülmeden önce damlaları siler. "Daha."

Killian ona daha fazlasını verir, yumruklar, yumruklar, yumruklar - her vuruş odaklanmış ve sınırlandırılmış, maksimum etki için teslim edilmiş - insan, ayakta duramayan ama yine de gülümseyerek paspasın üzerine yayılana kadar.

Javier nefes nefese, dişlerinin üzerine kıpkırmızı bulaşmış halde, *Şimdi mola zamanı*, dedi .

yüzümü buruşturuyorum. Penumbra'nın Dior üzerinde bu kadar uğursuz bir etkisi olmadı ve kişiliğin şiddeti dikte edip etmediğini merak ediyorum.

Bina sallanıyor ve ben sertleşiyorum. Ya dışarıda bir savaş başladı ya da birisi bir Buckler dikti.

Bir saniye sonra, ikisi Shell'de, ikisi ruhta olmak üzere her biri bir silah tutan dört ML odaya koşar. Cevabımı aldım. Bir Buckler dikildi ve bu Troikan. Tatlı bir Işık nabızı hissediyorum.

Deacon gölgelerden fırlar ve Kabuklara çarpar. Üçlü yere çarpıyor, ML'ler darbenin yükünü emiyor.

Sarışınım gıcırıyor ve iplere dalıyor ve çocuklara katılmak için beni terk ediyor. Killian beni fark etti, kısılmış bakışları içimde delikler açtı.

Javier'e "Soyunma odasına git," diye emretti. "Benden başka kimseyle konuşma. Benden başka kimseyle gitme."

Genç erkek açıkça emir almaya alışkın değil ve eğilimli; nefes nefese ama yine gülümsüyor.

Bakışları beni hiç terk etmiyor, Killian sert bir yumruk atıyor. Javier bilincini kaybederken tüm vücudu sarsılır.

Sarışın, yüzünü okşamak ve bir huşu ve korku karışımıyla Killian'a bakmak arasında gidip geliyor.

Ruh formunda olan ML'lere doğru koşuyorum ve kolumu kaldırarak Meredith'in yüzüğünü hedef alıyorum.

Bom Bom!

Büyük erkek düşer. Diğer adam hiç vakit kaybetmeden bana bir hançer fırlatıyor. Nişan almak için zamanım olmasını dileyerek kaçtım - çok geç, çarpıştık, odanın ortasında hızla ilerledik. Boynunu bir çapa olarak kullanıyorum ve kendimi onun etrafında sallıyorum.

Çarpma üzerine sersemledi. Sabitlemek kolay. Dizlerim omuzlarındayken yüzüğü boğazına saplayıp ateş ediyorum.

Suç. Üzüntü. Her ikisini de, onun hareketsiz vücudundan can damarı akarken deneyimliyorum.

Beni duymayı çoktan aştığını biliyorum ama "Böyle olması gerekmiyordu" diyorum.

O öldü ve gitti ve yeni doğmuş bir insanla kaynaşmayacak; sadece Troikanlar'a açık olan Rest'e girmeyecek. Bu bırakır...

Birçok End?

Elbette bu adamı... ve savaşta öldürdüğüm diğerlerini... Many Ends'e göndermedim. Elbette *Killian* bir gün kendini kabus diyarında bulmayacak.

Sıkılı dişlerimin arasından havayı emiyor, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Killian...Birçok Uçta kapana kısıldı...

Kanım donuyor.

Gözümün ucuyla, bana yaklaşıırken bir Myriadlının Kabuğundan çıktığını fark ediyorum.

Lanet olsun! Kafamı oyunda tutmalıyım!

Ben yukarı zıplarken, o bir Buzulu sallıyor. Yaralanmadan kıl payı kurtularak geri çekiliyorum ve *kılıçlarım*a uzanıyorum. Doğruluyorum, kollarımı uzatıyorum, vücudum bir T oluşturuyor. Beklediğim gibi mideme yumruk atıyor ve nefes almak için hırıltılı bir şekilde kamburlaşıyor, aynı zamanda bileklerimi derme çatma bir makas yapmak için bir araya getiriyorum.

Başıyla birlikte.

İmza hamlem hızlı, acısız ve kalıcı.

"Kimseyi incitmek istemiyorum ama gerekirse veririm." Konuşurken dönüp tüm odaya hitap ediyorum.

görmezden gelindim Altı tane daha ML burada ve bunlardan biri hain Sloan; Deacon'ı ortadan kaldırmak için birlikte çalışıyorlar. Bir zamanlar ezdiği Sloan'a zarar vermeden *hevesli* kunduzları etkisiz hale getirmek için elinden geleni yapıyor .

İnsanlar saklanmak için acele ediyor, kaos hızla hüküm sürüyor. Killian, Javier'in önünde, onun muhafızı olarak hareket ediyor.

"Dikkat et," diye bağıyor Killian.

İki Shell'siz makine öğrenimi bana doğru koşarken dönüyorum. Ben hazırım ama Deacon Kabuğu'nu savuruyor ve alevler içinde ikisini de yere seriyor. Sloan dışında, önceki rakipleri artık savunmasız Kabuğu'na hücum ediyor, ancak henüz terk ettiğinin farkında değiller. Her bir el için birer tane olmak üzere iki .44'lük kamçı çıkarıyor ve kendi takım arkadaşlarını kafalarının arkasına çiviliyor.

Deacon ve ben şokla sarsıldık.

"Yapabilirsin?" Deacon'a soruyorum.

"Şüphesiz."

Kabuğuma koşuyorum, Kutsama ve Lanet'i kınına koyuyorum -Killian'ı lanetleme riskini göze alamam- ve kasanın içine süzülüyorum. İki yeni kılıcı yukarı kaydırdıktan sonra yüzüğe tırmanıyorum. Zaman bitiyor.

Killian bana baktı ve kara kaşlarını kaldırdı. "Beni bıçaklamayı mı planlıyorsun kızım?"

"Cupid'in okuyla belki, ama başka bir şey değil."

Özellikleri yumuşar. Etrafımda dolanırken bakışları dekoltemde gezindi. Elleri yumruk gibi kıvrıldı - bana dokunmak için uzanmasına engel olmak için mi? Gözbebekleri genişliyor. "O zaman beni baştan çıkarmaya mı geldin?"

143,10 dövmesini ovuşturduğunun farkında mı?

Yüzüğün ötesinde, Deacon ve Sloan kalan ML'leri çıkarırken homurdanmalar ve inilti duyulur.

"Bunu neden yapıyorsun?" TL düzensiz nefesler arasında diyor.

"Kapa çeneni ve tanıkları öldür," diye çıkıştı.

Arayı kapatıp beni kollarına çekmesini dileyerek Killian'la birlikte hareket ediyorum. "Seni baştan çıkarmaya karar verdiğimde Killian Flynn, sormana gerek kalmayacak. Aslında soracak kadar nefesin bile olmayacak."

"İyi o zaman." Gözleri kötü niyetle parlıyor. "Denemenizi dört gözle bekliyorum."

"Benim başarıımı kastediyorsun."

"Bitti," diye sesleniyor Sloan. Ayakta kalan son ML'den bir kılıç çekiyor... peki, düşünüyor ve arkadaki bir masaya doğru ilerliyor. Güvenlik sistemini kontrol ediyor. "İnsanlar dışarıyı güvenli bir yere çıkardılar."

İnsanlar Buckler'lardan geçebilir, sorun değil.

Ve tabii ki, ML'lerin geri kalanı tamamlandı. Toplamda on altı. Daha fazlasını bekliyordum.

Bir anda Killian'ın tüm yüzü karardı. Zevkten işe gidiyor, bütün maskeleri gitmiş. Artık bir büyücü değil, o onarılamayacak kadar harap olmuş bir çocuk.

"Açık konuşalım, Ten. Buckler'ınız spor salonunun üzerindeyken, iletişimim devre dışı ve patronum dinleyemiyor."

"Ya Sloan? O-"

"Bizim tarafımızda."

Kafa karışıklığımı dağıtmak için başımı salladım. "Lütfen bana katilime güvendiğini söyleme." Bugün bana yardım ettiğini biliyorum. Önceki savaşımız sırasında yaşamasına izin verdiğimi biliyorum. Ama şu anda gönül meselelerini tartışıyoruz.

"Neden? Sen yokken o benim için orada," diye hırladı.

Her ons ısı benden çekiliyor ve beni soğuktan katılaştırıyor. "Siz... siz ikiniz..."

"Ve şimdi bana hakaret ediyorsun!" Sözleri bana tükürüyor. "Sana *asla* ihanet etmem. O da olmayacak. Bana binlerce kez sırtını dönebilirdi ama sana yardım etmek için bana yardım etti. Patronumuzun işi batırdığımıza inanmasına izin verin, böylece iletişimlerimizi devre dışı bırakabilir ve Myriad'ın sizin için sahip olduğu her planı etkisiz hale getirerek krallığın etrafında gizlice dolaşabiliriz."

Çok fazla. Ben çok fazla çelişkili duyguyla savaşırken işlemek için çok fazla bilgi. Aldatılan ama sevilen. Tehlikede ama korunuyor. Kontrol dışı ama sabit.

"Javier için buradasın," diye ekliyor, "ama onu almana izin vermeyeceğim. O senin için çok tehlikeli."

O kartı oynamasına asla izin vermem. "Sen gizlice ortalıkta dolaşıp, aktif olarak hayatını tehlikeye atarken, *tehlikeden kaçınmak* için işimi görmezden mi gelmem gerekiyor ? Sana bir şey olursa ne kadar yıkılırım haberin var mı?"

Sorularımı duymazdan gelerek, "Javier bir Troikan'la konuşmak istemiyor. Gitmelisin ve söz verdiğin gibi bana güvenmelisin."

İtiraf ediyorum. Bu kartın indirimi daha zordur. "Burada bekliyorum. Onunla konuşuyorum."

Gözlerimde hâlâ kanımı şarkı söyletebilecek bir öfke parlaması. "Troika bizi nasıl buldu sanıyorsun, Ten? Saklanmakta kötü olduğumuz için mi? Sizi temin ederim ki değiliz. Yoksa biri krallığınızı bilgilendirdiği için mi?"

"Sonuncusu, ama..."

"Onu almana izin vermeden önce kavga etmem gerekiyor."

"Neden? Myriad neden isteyerek ondan vazgeçsin ki?"

"Planı bilmiyorum. Sadece onun yanındayken hayatını riske attığını biliyorum."

Ya da onu tutmak istiyorsun, yani beni ayrılmam için kandırıyorsun, diye çıkıştım ve Killian kaşlarını çatı. "Javier'in kendisiyle konuşmamızı isteyen bir kan bağı var, bu yüzden onunla konuşacağım."

"Akraba nihai otorite değil," diye tersledi.

Nefes alıyorum... dışarı... sakinleştirici. Bu konuştuğum Killian. Aşkım. Bana yalan söylemiyor. Söylediklerine inanıyor.

"Haklısın," diyorum ona. "Akraba Javier'i seçemez. Javier bana gitmemi söyleyebilir - *eğer* istediği buysa. Hatta sonsuza kadar uzak durmamı bile söyleyebilir. Ama önce *beni* dinleyecek. Dior hakkında bir güncelleme isteyeceğinden eminim."

"Arka arkaya iki gün içinde iki farklı kızla yattı." Onun tonu kuru. "Bence Javier'in Dior'u bitirdiğini söylemek güvenli."

dudaklarımı büzüyorum. Killian bir ilişkinin ölümünden ne kadar kolay söz ediyor.

Javier'i unut. Neyse şimdilik. Kayla'ya bir söz verdim. "Victor Prince'in nerede tutulduğunu biliyor musunuz?"

Killian soğuk bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Evet...çünkü onu ben kaçırdım."

Ne? "Hayatta mı?" Kılıçları kavrayışım sıklaşıyor.

"Evet." Başını tek bir sallama. "Şimdilik."

Killian'ın bir Troikan Messenger'ı canlı tutmasının pek fazla nedeni yok. Aslında, sadece bir tane var. Onun zayıflığı - benim için. "Bana yardım ettiğini sanıyorsun." Anlamadığım şey, Victor'un hapsedilmesinin bana nasıl yardımcı olduğu. "Güvende kalmanı ve Victor eve gitmeni tercih ederim."

Şimdi kırılmış bir kafa sallıyor. "Bunda söz hakkın yok."

Farklı bir yol denerim. "Arkadaşları onu özlüyor. *Onu* özlüyorum."

Hata! O gergin. "Onu elimde tutarsam beni sevmekten vazgeçecek misin?"

"Hayır," diyorum ama sakinleşmekten çok uzak.

Gözünün altından bir kas fırlıyor. "Belki onda sevmediğim bir şeyler vardır. Myriad'da yaşarken bile *hiç sevmediğim bir şey*."

Belki de Victor'un sana dokunabilmesinden hoşlanmıyor ama o da dokunamıyor, diye seslendi Sloan.

"Kapa çeneni, aşağılık," diye homurdandı.

"Killian-" diye başlıyorum.

"Numara." Öfke ondan titrer. "Bir savaşın zıt taraflarındayız kızım. *Yaptığın* bir seçim. Silahlarımı bırakıp yenilgiyi kabul etmemi mi bekliyorsun?"

"Hayır, ben-"

"İyi. Çünkü yapmadım. yapmayacağım. Senin için savaşmakla çok meşgulüm." Aksanı kalınlaşıyor. "Yaptığım her şeyi sana daha iyi bir *sonsuzluk* vermek için yaptım, sadece daha iyi bir hediye değil. Seni yapabileceğim tek şekilde koruyorum. Ve bunu yalan söylemeden yapıyorum. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ama yalancılardan nefret ettiğinizi bildiğim için yapıyorum. Çünkü sana sahip olamasam bile sana layık bir adam olmak istiyorum."

"Ben özel bir şey değilim. Henüz *sana* layık değilim. Ama ben buradayım. Ben seninim."

İğrenç bir özlem bana o mavi-altın gözlerle bakıyor... ta ki ifadesi sertleşene kadar. "Bundan canlı çıkmayacağım kızım ve bunu biliyorum."

"Ölmeyeceksin." Panik beni boynumdan yakalayıp sıkıyor. "Anlıyor musun?"

Bana küçük, hüznü bir gülümseme sunuyor. "Ödünç alınmış zamanla yaşıyorum. Bu bitince suçlarım ortaya çıkacak ve cezası gelecek. Sadece sana karşı bir sigorta poliçesi olarak hayatta tutulacağım, hayatım seninkini kontrol ediyordu - ordularını savaşa sokmanı engellemek için."

"Ordularım yok!"

Sürüyor. "Gerçekten buna izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Hayır kızım. Hayır. Seni incitmektense ölmeyi tercih ederim ve yapacağım. Dışarıya bir zafer parıltısı içinde çıkacağımdan emin olacağım." Şimdi gülüyor, ama seste herhangi bir eğlence belirtisi yok. "Dior'a yaptığım şey bana da yapılıyor, sadece yüz kat daha kötüsü. Senin krallığın, ne ekersek onu biçeceğimizi söylüyor. Karma. Adalet onun için geldi, öyle değil mi?"

"Killian." Ona doğru bir adım atıyorum.

Temastan kaçınarak geri sıçrar. "Her zaman olması gerekenin olacağına ve her şeyin olması gerektiği gibi olacağına inandım. Bu," diyor kollarını açarak, "benim kaderim."

"Numara." ayağımı yere vuruyorum. "Doğru olan için savaştığımızda her şey yoluna girer. Seçim önemlidir. Silahlarınızı bırakıp yenilgiyi kabul etmek istemediğinizi söylüyorsunuz ama yaptığınız bu. Ne yapmayı seçiyorsun. Seçenekleriniz var. Troyka'ya sığınabilirsin."

"İmkansız. Senin krallığın beni *asla* kabul etmez."

"Belki başta değil. Ama onlarla savaşmak *yerine* onlarla savaş, seni sevecek şekilde büyüyecekler."

"Onlarla savaşmak için mahkemeye gitmem gerekir. Avukatım kim olacak, kızım?" Acı bir kahkaha daha. "Sen?"

"Evet!" bağırırım. "Evet! Bu benim için onur ve ayrıcalığım olurdu. Seni seviyorum."

"Numara. Sana asla izin vermem-"

Tüm bina sallanıyor, temel ayaklarımızda sallanıyor. Ben geriye doğru sendelerken havayı toz kaplıyor, aslında Kabuğumdan düşüyor. Killian, ben yere çarpmadan önce beni yakalamak için Kabuğu'nu bırakarak hızla koşturuyor. Sarsıntı devam ediyor ve ikimiz de düşüyoruz. Kılıçları bırakıyorum ve ona sarılıyorum.

Darbeyi emerek havada döner. "Üzgünüm, üzgünüm," diye mırıldandığında nefesini tuttu ve neden özür dilediğinden emin değilim.

"Hayır ben özür dilerim." Buckler devre dışı bırakıldı ve ayrılma zamanımız geldi. Ben hazır değilim. Hazır olmaya yakın bile değilim. Onu bu şekilde bırakmak istemiyorum. Ve sıfır! Javier'le konuşmadım. Görevimi tamamlamadan gidemem.

Killian da benden ayrılmak istemiyor olmalı. Beni döndürüyor, yerime sabitliyor. Dokunduğumuz yerde üşüyorum. Tıslıyor ve yandığını biliyorum. Yine de, farkındalık içimde cızırdadı. O çok güzel. Parmaklarımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. Çenesinin çizgisini seviyorum, kaşlarının kıvrımına bayılıyorum, kirpiklerinin uzun uzunluğuna hayret ediyorum ve çenesinin inatçı çıkıntısıyla rahatlıyorum.

"Yaptığım her şeyi senin için yapıyorum," diye tekrarladı, aksanı geri geldi. Duyguları onu her ele geçirdiğinde geri döner. "Seni tehlikeye atmak dışında her şeyi yaparım."

Göğsüm ağrıyor. Markalarım titriyor. Bir hayale doğru atılan her adım, pişmanlıktan bir adım uzaktadır. "Myriad'dan çıkmak istiyor musun?" Yeniden ifade edeyim. "Troika'da bana katılmak ister misin?"

"Siz-"

"Sonuçları düşünme, sadece arzu et. Bana katılmak ister misin?"

O mavi-altın gözler aşağı iniyor ve dudaklarıma takılıyor. Bir kelime söylüyor, sadece bir, ama kaderini mühürliyor. "Evet."

sevinçle haykırmak istiyorum. Tek kelime, ama sonsuza kadar değiştim.

"Ama" diyor ve başımı sallıyorum.

"Ama yok." Acıya rağmen dudaklarımı onunkilere bastırdım. Öpücük, rüyalarımındaki gibi, çok çabuk bitti. "Gerekirse, elini zorlarım. Ve bunu yapmamı istemelisin, ha? Ne de olsa sen Myriad'da olduğun sürece hayatım tehlikede."

Gözleri küçük yarıklara daralır. "Beni manipüle mi ediyorsun kızım?"

"Ustadan öğrendim."

İhale anı bir patlama ile sona eriyor, ön kapı sallanıyor, sayısız ML içeri akın ediyor. Yalnız değiller. Sayısız TL arkalarından koşar.

İki ordu birbiriyle çatışır. Homurdanmalar, inilti ve cınlamalar duyulur. Mızraklar ve oklar uçar.

Killian ve ben ayrıldık ve o beni Kabuğumdan engellemek için harekete geçti.

"Git buradan," diye emrediyor.

Kendimi baygın Javier'in yanında buluyorum... ve aklıma bir fikir geliyor. "Haklısın. Gitme vaktim geldi. Bil ki *yaptığım her şeyi senin* için yapıyorum."

Konuşurken veri defterime yazıyorum ve Kayla'ya acil bir mesaj gönderiyorum. Yardım! Shell'imi yanımda taşıyabilir misin? Ayrıca, yedekte bir insan olan bir konum anahtarına ihtiyacım var. Şimdiki gibi!

Javier'e Penumbra bulaştı, evet ve Işık ona zarar verecek, ama o öyle uyuyor ki - parmakları çarpıştı - asla bilmeyecek.

Kabuğum bir Işık alevi içinde yanımda beliriyor. Kayla yaptı! Hızlı bir dönüşle içeri süzülüyorum ve demirliyorum. Sonra uzanıp Javier'in elini tuttum.

"On!" Killian ne planladığımı anlayarak bağırdı. "Yapma! Sana asla izin vermeyecekler-"

Bir Işık alevi bana çarptığında sesi kesiliyor. Spor salonu yok oluyor ve etrafımda yeni bir yer şekilleniyor.

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Yapmanız gereken bazı açıklamalarınız var

Raporlar geldi ve askerlerim Bayan Lockwood'un Bay Diez'i spor salonundan almasını engellemeye çalıştığınızı söyledi. Neden, Bay Flynn? Planımızın işe yaraması için ikisinin birlikte olması gerekiyor.

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

SAYISIZ

Gönderen: K_F_5/23.53.6

Kime: Z_C_4/23.43.2

Konu: Kendimi açıklamak zorunda kalmaktan gerçekten bıktım

Kanka. Soğuk. Bayan Lockwood akıllı bir kız. Enfekte insanları ona karşı kullanmayı planladığımızdan şüpheleniyor. İtiraz etmişim gibi göstermenin nesi yanlış?

Neyse.

Bana hafta sonu izin alıp Sloan'la biraz seksi zaman geçirmemi söylediğini biliyorum. Bugün iyi yapılmış bir iş için başka bir görevle ödüllendirilmeyi tercih ederim. Benden ne yapmamı istersiniz?

Doğru Eşittir!

ML, Killian Flynn

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Hala şüphelerim var

Paris'te bir kız var. Bayan Lockwood'un uzak bir akrabası. İmzasız. Sadakatinizi herhangi bir şüphenin ötesinde kanıtlamak ister misiniz? Onu imzala.

Ardından, Victor Prince'i kaçırmamız hakkında sohbet edebilmemiz için Myriad'a dönün.

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

TROİKA

Gönderen: T_L_2/23.43.2

Kime: L_N_3/19.1.1

Konu: Javier Diez'im var

Onunla ne yapmam gerekiyor?

Işık Görüş Getirir!

Eğitim kanalı,
on çilingir ağacı

Not: Parça Barış: Krallığımız için olası yeni slogan?????

TROİKA

Gönderen: L_N_3/19.1.1

Kime: T_L_2/23.43.2

Konu: Ne düşünüyorsun?

Ona biraz mantıklı konuş.

Işık Görüş Getirir! Eskisinden devam edelim. Aslında işe yarıyor.

General Levi Nanne

18. BÖLÜM

"Bazen iyi insanlar kötü şeyler yapmak zorunda kalır."

-Sayısız

Kayla, her ne sebeple olursa olsun, beni köhne bir motel odasına göndermeye karar verir. Etrafa bakarken yüzümü buruşturuyorum. Tavanda küf lekesi var, halı lekeli... düşünmek istemediğim bir şey ve mobilyalar birinci sınıf İyi Niyet.

Ayaklarımın dibinde yerde horlayan bir Javier beliriyor.

Uyanmasını beklerken Kayla'ya bir mesaj gönderiyorum: 3 yıldızlı bir yer için fırlayamaz mıydık?

Odanın her çarpılabilir yüzeyinde cinsel yolla bulaşan hastalıklar olduğundan oldukça eminim. Şikayet edeceğimden değil... çok. Shell'im ağartılabilir. Ya da yandı. Evet. Yakmak muhtemelen gitmenin yoludur. Umarım bir sonraki sivilcesizdir.

İletişimim parlıyor ve yanıtını okudum: En kısa sürede bir konum anahtarı istediniz. Sana en kısa sürede bir Troikan'ın sahip olduğu en yakın toplu konutu verdim. Tamire ihtiyacı olmamalı.

Kayıtlarımıza göre, tüm yerin yenilenmesi için para ödedik. BTW Levi'nin binanın etrafına TL'leri ve TM'leri asıldı.

Sahibi parayı başka amaçlar için kullanmış olmalı. Bununla nasıl başa çıkılacağını merak ediyorum.

Şu anda önemli değil. Belki Javier yerde değil de yataktaysa iyi bir ruh hali içinde uyanır? Shell'im bir insan vücudundan daha güçlü olduğu için onu ikiz yataklardan birine kaldırmakta hiç zorlanmıyorum. Ancak doğrulduğumda titriyorum.

Penumbra tarafından zayıflatıldınız mı?

ondan geriliyorum. Pencerede, perdelerin arasında durup gün ışığının altın ışınlarının beni güçlendirmesine izin veriyorum.

Beş dakika on dakikaya uzanır. Boş yatağın ucuna tünedim. Sessizliğin ortasında, zihnimde Lina'nın en yeni şarkısı çalıyor. *Kümete bir tilki. İki gün içinde faresini yemeye çalışacak. Üç, evet, üç uyarı gelecek. Dört beş altıya kadar asık suratlı olacaksın. Bak, bak, bak, yedi için. Sekiz, dokuz, On cennette...*

Javier tilki olabilir mi ? Ne de olsa o, nesh'e en yakın şeydir.

Hangi uyarılar duyulacak ve neden somurtkan olacağım? *yedi* nedir ?

Beynim yanmış olmalı, çünkü şaşkınım.

Sonunda Javier kollarını başının üzerine uzatarak sırtını kamburlaştırdı. Gözlerini kırptırıp açarken kalbim çılgınca çarpıyor.

Beni gördüğünde, doğruldu ve kaşlarını çattı. "Sen kimsin?" Bakışları odanın içinde dolaşüyor. "Neredeyiz?"

Oyunlar başlasın.

"Ben On, senin Troikan İşçin. Konumumuza gelince... Bir insan petri kabında olduğumuzdan şüpheleniyorum."

Avuç içlerini gözlerine ovuşturur. "Son adama senin krallığınla hiçbir şey yapmak istemediğimi söyledim."

Ve seni affediyorum, dedim kirpiklerimi ona vurarak. "Eminim öyle demek istemedin. Aksi takdirde, Myriad ile zaten imzalamış olurdunuz."

"Yanlışı. Seçeneklerimi açık tutmayı seviyorum."

"Yani duyuyorum."

Yastıklara yaslanıyor ve yanındaki yeri sıvazlıyor. "Kalıp Sonsuz'da nerede yaşayacağım hakkında konuşmak istiyorsan soyunman gerekecek."

Kadınlar onu gerçekten çekici buluyor mu?

Utangaç değilim - nasıl olabilirim? Prynne'deki yılın boyunca, kameralar beni düş alırken bile her gün her saniye izledi. Yayını izlemesine izin verilen gardiyanlar sık sık bana teklifte bulunurdu.

"Hayır, teşekkürler. Killian'la çıkıyorum. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Yüzünü patlatan adam."

"Ne olmuş?" Başka bir pat. "Sen ve ben hala...arkadaş olabiliriz."

Tahriş patlamaları. "Dior Nichols ile çıkıyorsun. "

Sonunda geri adım atıyor. "O burada mı?"

"Hayır. Afedersiniz. Ama o güvende."

Bacaklarını yatağın kenarına atıyor ve oturuyor. Gömleksiz, eklemleri çatlamış ve kabuk bağlamış. "Beni ona götür. Onu görmek istiyorum."

Izgaradaki bir vızıltı beni duraklatıyor. "Henüz değil," diyorum. Çifti ayırmam mı gerekiyor?

Bana dik dik baktı, muhtemelen nasıl devam edeceğine karar vermeye çalışıyordu. Derisinin altındaki siyah damarlar Dior'unkinden daha kalın ve hatta gözlerine dökülüyor. "Buraya nasıl geldim?"

"Seni ben taşıdım." Gerçeği, bilmesi gerekenden fazlasını açıklamadan. Bana bakıyor ve bir kahkaha patlatıyor. "Evet. Doğru."

Ona bir gösteri yapmak için cazipim. *Olası Fesih, hatırladın mı?* "Bak. Dior'un başı dertte. Sen de öylesin."

Bir anda ayılır. "Bu bir tehdit mi?" Sesi bir kamçı gibi çarpıyor.

Cevap vermeme fırsat vermedi ama sürpriz bir saldırı başlattı, üzerime atıldı, beni sırtıma itti ve şilteye yapıştırdı. Korkmuyorum ama tacize de uğramayacağım. Bacaklarımı aramıza koyup onu diğer yatağa fırlatmak için yeterince güçle ittim.

Ayağa zıplıyorum, dizlerim bükülmeye yakın. Sıfır! Yine zayıfladı. Onu inceliyorum ve onun da titrediğini anlıyorum. Benim ışığıma karşı bağışıklığı yok.

Yüzleşiriz. Bakışları bana ateş püskürtüyor.

"Dior'un saçının tek bir teline bile zarar verdiysen-"

Oh, şimdi bir kız arkadaşı olmasını mı umursuyor? "Ona asla zarar vermem." Ama, uh, bunu iki kez yaptığımı düşünürsek, aceleyle "Bilerek değil" diye ekliyorum.

Çenesini çıkartır. "Bana krallığınızın onu mahkemeye gitmeye teşvik ettiği söylendi. Eğer bu doğruysa, onu kurtarmıyorsun, onu tehlikeye atıyorsun. ML'ye göre çoğu insan kaybeder."

İyi oynadın, Killian. Güzel oynadı. Javier'i elime geçirirsem diye barikatlar dikti.

O bitmedi. "Dior'un Firstlife ve Everlife'ı kaybettiğinde daha da kötü olacak."

Ne zaman, dedi. Değilse. "Büyük risk, büyük ödül. O hasta, sen de öyle.

İkinize de Penumbra, bir hastalık bulaştı..."

Başını sallıyor. "Numara."

"Evet."

"Numara. Sağlıklıyım."

"Şu anda öyle hissediyor olabilirsin, ama..."

"Sağlığım var," diye ısrar ediyor. "O da öyle."

Ve Hasat Ülkesi'ndeki en inatçı adam ödülü...

Archer'la böyle mi tanıştım? Killian ve Levi'ye nasıl rastladım? Evet muhtemelen. Çok sinir bozucu! Bıçaklanmamış olmam bir mucize.

Peki. Bunu iki yoldan biriyle halledebilirim. Zor yoldan, onunla akıl yürütmeye çalışmak ya da daha zor yol, ona dokunmak ve karanlıkla dolu olduğunu kanıtlamak.

Ne halt? Kendi tavsiyemi alacağım. *Büyük risk, büyük ödül*.

ona yaklaşıyorum. Yumruk atmamı bekliyormuş gibi kaskatı kesildi. Fikrimi değiştirmek için kendime zaman tanımadan - ve bir tekme atmaya hazırlanırken - uzanıp elimi onun çekine yasladım. Cilt tene temas.

Boom!

Şiddetli bir hava akımı beni odanın karşı tarafına fırlattı. Bir duvara çarpıyorum, zemine kaymadan önce alçıyı çatlatıyorum. Kulaklarımda bir şeyler çınlıyor. Tiz bir yüzük kafamı dolduruyor. Gözlerimdeki ani bulanıklığı gidermeye çalışarak kırıştırıyorum ama dünya, sanki tüm renk algımı kaybetmiş gibi siyah-beyaz kalıyor ve Javier...

Odanın diğer tarafında, yere yığıldı. Gözlerinden, burnundan ve kulaklarından kıpkırmızı sızar.

Ben ne yaptım?

Ağzımın kenarlarından ılık sıvı damlıyor. Ciğerlerim çalışmayı reddediyor; sönmüşler. Göğsümden hırıltılı sesler yükseliyor.

Kapı aniden açılır ve Reed odaya koşar. Tıpkı eğitilmiş gibi, durumu tek bir bakışla algılar.

"Geri dur," diye tıslıyorum. Eğer Işığım tükendiyse, yanlışlıkla ondan bir şeyler çekmek istemiyorum.

Reed beni görmezden gelerek yanıma çömeldi. Zinciri boynumdan kopardı ve manı boğazıma döktü.

Diğer TL'ler onun arkasından koşar. Javier ile ilgilenmek için sanırım. Odağımı kaybediyorum, her şey bulanıklaşana ve tamamen kaybolana kadar siyah beyazla karışıyor.

* * *

"—iyileşecek mi?"

"Evet efendim. Tam bir iyileşme. Her an uyanabilir."

İyi tanıdığım ilk konuşmacı—Levi. İkincisi belli belirsiz tanıyorum. Sanatoryumdaki Şifacı, belki.

Gözlerimi kırıştırarak açtım ve bir baş dönmesi dalgasıyla savaştım. Tapınaklarım zonkluyor.

İnliyorum, şakaklarımı ovuyorum. "Ne oldu? Javier nerede?"

Bir ara. Sonra Şifacı, "Şimdi gidiyorum" diyor. "Bana Conduit'imizi emanet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Hafif bir ayak sesi, kapanan bir kapının hafif gıcirtısı. Daha ağır bir ayak sesi. Sonra Levi üzerimde beliriyor, yüzündeki her çizgiye endişe kazınmış.

Üç katlı bir avizesi, yatağın ayakucunda iki beyaz sütunu ve markalarımınla aynı şekilde beyaz bir halısı olan geniş bir yatak odasındayım. Bu Sanatoryum'daki bir dolap değil.

"Ne hatırlıyorsun?" diye soruyor Levi.

"Ben-" Anılar beni dolduruyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. "Her şey. Javier ve patlama. Ne oldu?"

Oturmama yardım ediyor. "Işığınız üzerinde hiçbir kontrolünüz yok ve onun karanlığı üzerinde hiçbir kontrolü yok. Işık seni korudu, karanlık onu korudu ve ikisi de birbirine saldırdı. İki güç çarpıştı..."

Yeni bir baş dönmesi dalgası içimi kaplarken inliyorum. "O iyimi?"

"İyileşiyor. Dior'la olduğu sürece bizim gözetimimizde kalmayı kabul etti. Durum ideal değil, ancak uygulanabilir. Birlikteyken daha da kötüleşeceklerinden şüpheleniyorum, Penumbra güçleniyor. Etraflarında daha dikkatli olmamız gerekecek."

Javier'de yaşadığım isteksizlik bir anda anlam kazandı. Izgara benim karmaşık bir parçam haline geliyor, zor zamanlarımda her zaman mevcut bir yardım.

"Bir bilgilendirme toplantısına katılmam gerekiyor mu?" Soruyorum.

"Bu sohbeti bilgi alman olarak kabul et. Lina ile başlayalım."

Şarkısını tekrarlıyorum ve olası anlamları tartışıyoruz - boşuna. O da benim kadar kayıp.

Kapıda yumuşak bir vuruş sesi duyulur.

"Girin," diye sesleniyor Levi.

Jeremy'nin dadısı Millicent, küçük kardeşimi kucağında taşıyor. Onu gördüğüme çok mutlu oldum, sızlandım.

Kıkırdayıp bana uzanıyor. -On!-

Sesi kafamı dolduruyor. "Bütün bebekler Izgara aracılığıyla iletişim kurabiliyor mu?" Levi'ye soruyorum.

Kaşlarını çattı. "Jeremy seninle Izgara aracılığıyla mı konuşuyor?"

Alt dudağımı dişleyerek başımı salladım. "Seninle konuşmuyor mu?"

"Numara." Levi iki parmağını ve bir başparmağını çenesine sürtüyor ve kardeşimi inceliyor. "Bu kadar genç yaşta bunu yapmak..."

Güçlü olduğu anlamına gelir. Gülüyorum.

Küçük çocuğa henüz dokunmamaya karar vererek, Penumbra ile yeni temas kurduğumu düşünerek el salladım. "Hey dostum. Seni çok özledim."

Levi onu ve Millicent'in tuttuğu topu topluyor ve Jeremy'yi bacaklarının arasına koyarak yere oturuyor.

"Bana ihtiyacın olursa ara." Kaçışını yapar.

Kardeşimin diğer tarafında bir yer alıyorum. Topu ileri geri yuvarlarken kıkırdıyor.

Killian kaçmak istiyor, dedim, tepkisini ölçmek için Levi'yi dikkatle izleyerek. "Aslında bunu yapmayacak."

İfadesi asla bozulmaz. "Göz tarafından kaydedilen besleme sayesinde Bay Flynn'in size nasıl baktığını gördüm. O yapacak. Sen onun için *gerekli*sin."

Yutkunmak, rüya gibi iç çekmek, milyonlarca soru sormak ve aynı anda kaşlarımı çatmak istiyorum.

"Ona ne söylediyse işe yaradı," diye devam ediyor Levi. "Bay Prens'i serbest bıraktı."

Soğuk bir rahatlama dalgası içimi kaplıyor. *Teşekkürler Killian*. "Victor Troyka'da mı? O iyimi?"

"O iyi ve iyi, gerçi olan hiçbir şeyi hatırlamıyor."

Beklemek. "Killian aklını mı sildi?"

Levi kulak memesinin ucunu çeker. "Mümkün ama bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum."

"Ayrıntıları Killian'dan isteyeceğim." Ve başını daha fazla belaya sokmak mı? Alt dudağımı ısırırım. "Ona yardım etmeme yardım edecek misin?"

Sanki ona mükemmel bir Noel hediyesi vermişim gibi gülümsüyor. "Evet, Bayan Lockwood. Sana yardım edeceğim."

Onun istekliliği beni şaşırtmıyor. Levi benim ve hatta Killian için en iyisini istiyor. O öyle bir adam.

"Neden Myriad karanlıkta?" Killian'la bu savaşı kazanacaksam, evi hakkında daha çok şey bilmem gerekiyor. "Vatandaşlar neden Işık yerine gölgelere çekilir?"

Jeremy yanlışlıkla ayağıyla topa vurduğunda Levi ve ben kıkırdadık.

"Troyka ile Myriad'ı birbirine bağlayan bir köprü olduğunu ve Işık'ın her iki alemde de parladığını biliyor muydunuz?" diye soruyor Levi. "Gerçek Işık İlk Kral'dan gelir, güneş kalbinin küçük bir parçası. Sonra Kuzgunlar Prensi babasının krallığına, Geri Kalanlara saldırdı. Sayısız karanlığa gömüldü, Ambrosine reddedildi ve köprü yandı. Sonra kardeşinin krallığına saldırdı."

"O halde sorun Ambrosin. İnsanlar değil." Geminin gideceği yöne kaptan karar verir. Bir lider, halkını doğru ya da yalanlarla besler, herkesi sevgi ya da nefretle doldurur.

Bu bilgiyi barışı teşvik etmek için nasıl kullanabilirim? Gözlerimi Ambrosine'in ölümüne çevirmek mi?

Ya köprü yeniden inşa edilebilirse...?

Levi bana merakla bakıyor. "Sanırım haklısın. Everlife Izgaraları krallarından akıyor. Sayısızlar Ambrosine'ye ve Troikanlar Eron'a bağlıdır."

Sıfır! bir adım öne, iki adım geriye. "Birini öldür, hepsini öldür mü?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi iç çekerek. "Tahmin edebileceğiniz gibi, hiçbir prens öldürülmedi."

Sessizliğe dalıyoruz, kendi düşüncelerimizin içinde kayboluyoruz. Topu Jeremy'ye pas vermeye devam ediyorum. Ağabeyimin göz kapakları düşmeye başladığında, tam gücümdeyim, karanlıktan kurtulduğumdan eminim. Onu kaldırıp kollarımda uyuması için sallıyorum ve onu kreşe taşıyorum - Levi onun evinde olduğumuzdan beri bana yolu gösteriyor. Bebeğimi beşiğine yerleştirip şakağını öpüyorum.

"Victor şimdi nerede?" Fısıldıyorum.

"Evde, dinleniyor. Bayan Brooks onun yanında, ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlıyor."

İyi.

Çocuk odasından çıkıyoruz ve Levi omzuma vuruyor. "Eve git. Biraz dinlenebilirsin. Zor bir gün geçirdin. Gece için Lina'nın şarkısını unut. Parlak aklım görev başında."

Bir sevgi dalgası tarafından süpürüldüm, kollarımı ona doladım. "Teşekkürler. Herşey için."

Sırtımı garip bir şekilde sıvazlıyor. "Evet güzel." Boğazını temizliyor. "Ben sana tur attırmaya karar vermeden önce havalansan iyi olur."

Homurdandım ama aynı zamanda en yakın Merdiven boşluğuna ayak dövdüm. Çıktığımda, katedralden birkaç blok ötedeyim.

Bugün sokaklar kalabalık, aileler, arkadaşlar ve iş arkadaşları çarşafaların, el oyması mobilya ve dekorasyon ürünlerinin satıldığı farklı tezgahlarda dolanıyor. Sanırım herkes bir kerede açık hava pazarlarını ziyaret etmeye karar verdi.

Cüppeler ve kedi kıyafetleri karışımı var, alıştığımdan tamamen farklı bir moda havası var.

"Merhaba, On!" Clementine arıyor.

Winifred sırtıyor ve dalgalanıyor. "Ayağına döndüğüne sevindim. Bizimle alışveriş yapmak ister misin?"

Onların sıcak karşılaşması canlandırıcı. "Çekildim, ama dinlenmem emredildi."

"Pekala, kaka. Belki gelecek sefere."

Yola çıkmadan önce bana öpücükler gönderiyorlar.

Tüccarlardan biri gelip elime bir parça manna koyuyor. "Lütfen keyfini çıkarın," dedi bana eğilerek. "Ülkemiz adına yaptığınız tüm sıkı çalışmanız için size hediyem."

"BEN-"

Kibarca reddedemeden masasına döndü. Yine de reddetmeli miyim? Reddetmek kabalık olur. Yani, benim için özel bir şey yapmak istedi. En

azından bu hareketi takdir edebilirim. "Teşekkür ederim," diye seslendim ve ısınlandı.

Ben katedrale girerken Kayla'dan bir mesaj geliyor. Boş musun? Gerçekten bir arkadaşımı kullanabilirim.

Acemilere hayır dememe rağmen, ihtiyaç anında arkadaşımı terk etmeye cesaret edemiyorum. Buluşmak isterdim ama dinlenmem lazım. Levi'nin emirleri. Daireme gel!

Sonra bir duraklama: Restorasyon Hamamlarında buluşalım. Levi onaylar, söz verir. 5'te görüşmek üzere! yön değiştiriyorum.

Hamamlara vardığımda, manzaranın tadını çıkarmak için biraz zaman ayırıyorum; kemerli kapılar ve çiçekler, kuşlar, atlar ve heykeller şeklindeki devasa taş heykeller ile bölünmüş birden fazla su kütesinden -hem sıcak hem de soğuk su kaynaklarından- oluşan özenli bir yapı. kanatlı savaşçılar

Işık üzerime düşüyor ve ani bir enerji akışıyla vızıldayarak onu emiyorum. Vücudum sanki susuzluktan ölüyormuşum gibi ışınları yutuyor.

Kilit kutumdaki baskı hafifliyor. Aynen böyle. afalladım.

Kayla, ifadesi sıkıntılı bir şekilde Geçit'ten çıkar. Bana sarılıyor ve beni kaplıcalardan birine götürüyor. Kenarda oturuyoruz ve ayak parmaklarımızı ılık, menekşe renkli suya batırıyoruz. Sıvı tenime çarparken nefesim kesildi.

"Sana ne oluyor?" Soruyorum. "Victor'a bir şey mi oldu?"

Sertleşerek, "Dairesine başka bir kız geldi ve benden gitmemi istedi. Adı Martha ve General Bahari'nin komutasındaki Liderlerden biri. İletişimden sorumlular. Akıllı olanlar. Bununla nasıl rekabet edebilirim? Onun bir arkadaş olduğunu ve ağlayacak bir omuza ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama bana binecek bir erkek istiyormuş gibi geldi." Ağlıyor. "Afedersiniz. Bu çok kabaydı. Sadece...burası...kurallar. Hiç her şeyin çok fazla olduğunu hissettin mi? Sanki belki sen seçsen daha iyi olurdu..." Dudaklarını birbirine bastırdı, başını salladı. "Boşver."

"Myriad'ı seçmek daha mı iyi?" nazikçe soruyorum. "Parti asla durmaz mı?"

Sağa sola bakıyor, kimsenin dinlemediğinden emin oluyor. Sonra başını salladı.

"Pek değil," diye dürüstçe yanıtlıyorum. "Yapıyı severim. Ama bu krallıkla ya da kurallarla ilgili değil, değil mi? Bu çocukla ilgili."

Çenesi titriyor. Bileğinin tersiyle gözlerini siliyor. "Victor beni önemsiyorsa, dikkatini bana vermek ister, değil mi? Başka kızlarla vakit geçirmek istememeli. Beni incitmek ona zarar vermeli."

Peki. Bununla tartışamam. "Ona hislerinden bahsettin mi? Ne yazık ki, erkekler akıl okuyucu değiller."

"Hayır ama..."

Fakat? "İkiniz çıkıyor musunuz?" Soruyorum.

"Biz olduğumuzu sanıyordum. Kaçırılmadan önce benden hoşlandığını söyledi. Ayrıca ilişkimiz Grid tarafından onaylanmadığı için sessiz kalmamız gerektiğini söyledi. Ama önemli olmamalı, anlıyor musun? Hür iradesi vardır. Şimdi, özgür iradesinin ona başka kızlarla görüşmesini söyleyip söylemediğini merak ediyorum."

Ah. "Belki ona uzun vadeli niyetlerini sorarsın?" Bu alanda çok az deneyimim var. Ben sadece James'le (bana bunca zaman yalan söyleyen ve hiç şüphelenmedim) ve Killian'la çıktım.

"En azından bunu yaptım," diye homurdandı. "Tek olduğumu söylüyor. Benimle bir sonraki adımı atmak istediğini söylüyor, yani... bilirsiniz, ama ne zaman yasal bir taahhüt için zorlasam, vazgeçiyor."

biliyorsun . Seks. Çok utangaç olduğum bir zamanı hatırlıyorum, S-kelimesi beni de utandırmıştı. Ama artık o kız değilim. Prynne beni değiştirdi.

"Kurallarımızın geçerli olmasının bir nedeni olduğunu biliyorum, Izgara'nın yönergelerini izlememiz gerekiyor çünkü sonsuza kadar uzun, çok uzun bir zaman ve her zaman resmin tamamını Izgara gibi görmüyoruz," diye devam ediyor. , kulağa sefil geliyordu, "ama belki de gidip Victor'la yatmalıyım? Yapmazsam beni terk edecek. Ve bu sadece seks, değil mi?"

"Ah, sırf onu elinde tutmak için bir erkekle yatmazsın . Vücudunuz onun için zihninizden daha önemliyse, tutmaya değmez." Sesim sert. Bu alanda deneyimim olmayabilir ama onun uğruna savaşmaya değer bir hazine olduğunu biliyorum. "Seks bir ilişki tedavisi değildir."

Killian ve ben seks yapmıyoruz - yapamayız. Yine de bana yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Ne olursa olsun benim için en iyisini istiyor. Bana *ödül* veriyor.

Tıpkı onu ödüllendirdiğim gibi. O güçlü, akıllı ve esprili. O eğlenceli. Koruyucu ve sahiplenicidir. O kararlı. Sevdiklerine karşı naziktir. O veriyor.

Benim için ölmeye hazır. Onun için gerçekten daha azını yapabilir miyim?

Bana göre Killian her türlü zorluğa değer. O yüzleşmek zorunda kalacağım her acıya değer. Ayrıca istediğim şey için savaşmayacaksam, elde edemediğimde ağlayamam.

"Ne yapmalıyım?" o soruyor.

"İçgüdülerinizi dinleyin. Kalbinin sesini dinle." İyi tavsiye. Takip etmem gereken tavsiye. "Asla doğru olandan taviz vermeyin."

BÖLÜM ON DOKUZ

"Her aklın kapıda bir fedaiye ihtiyacı vardır."

—Troyka

O gece, uyku benden kaçıyor. Aklım Lina'ya dönüyor, onu mahkemeye gitmeye ve kazanmaya ikna etmenin olası yolları ve şarkısının anlamı. Sabah, bitkin ve hala habersizim.

Levi bir ziyaretle beni şaşırtıyor. Bir selam yerine "Bugün işleri farklı yapıyoruz" diyor. "Eğitim yerine, göreve gidiyorsunuz."

Karnım ani bir sinirle kasılıyor. "Neden?"

"İki kuş, bir taş."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor mu?" homurdanıyorum. "Biliyorsunuz General Nanne, bir yeteneğiniz var. Aynı anda hem senden hoşlanmama hem de senden hoşlanmama neden olabilirsin."

Ah, kimi kandırıyorum? adamı seviyorum. Birçok yönden, o benim için bir baba figürü oldu. Bir baba figürü benimki değildi. Levi beni destekliyor. Beni cesaretlendiriyor.

O can sıkıcı hayat derslerine bile alışmış olabilirim.

Might! olabilir dedim!

"Killian konusunda yardımımı istedin," diyor, "ve olası bir işe alım için yardımını istiyorum."

"Dinliyorum."

Troyka'ya geldiğiniz gün kızı Brigitte'i kurtarmanız için size yalvaran kadını hatırlıyor musunuz? Brigitte baba tarafından uzaktan akrabanız. İmzasız ve Bay Flynn ona atandı."

Myriad, ailem ne kadar çok olursa, krallıkla o kadar az savaşağıma inanıyor.

Şeytani iblisler!

Onların seçimi—sonuçları.

Henüz farkına varmadıkları şey nedir? Hepimiz birbirimize *bağlıyız* . Kanla değilse, o zaman duygu, deneyim veya acı. Bir kişinin hayatı her zaman bir başkasının hayatına yol açacaktır.

"Görevi kabul edersen..." diyor.

"Kabul ediyorum," diye aceleyle çıktım.

O kıkırdar. "Bölgeye TL yerleştireceğim. Karşılaştığınız tehlike seviyesini en aza indirerek diğer makine öğrenimlerini dışarıda tutarak bir Buckler kuracağım. Brigitte'in bir takipçisi olduğunu unutmayın."

Öfke bana hızlı bir tekme veriyor. İzleyiciler hakkında her şeyi biliyorum. Dr. Vans bir tanesini benim tarafıma ameliyatla yerleştirdi. Teyzem -nadiren akli başında olduğu anlardan birinde- onu çıkarırken, onu içimde bırakması için ona yalvardım. İçinde zihin değiştiren bir ilaç var ve bu beni istediğimi, hayır, çöküşümün nesnesine *ihtiyacım olduğunu düşündürdü*.

"Bu arada," diye ekliyorum. "Parlak zihnin Lina'nın şarkısını mı buldu?"

Kümeste bir tilki. İki gün içinde faresini yemeye çalışacak.

Zaman bitiyor.

"O... olmadı." Parmak uçlarını çenesine vuruyor. "Ama endişelenmiyorum. Anlayacağız. Şimdi devam et. Bir Shell sizi bekliyor. Bu arada, izlenmeyeceksin. Göz görevi kaydetmeyecek."

"Neden?"

"Daha az soru. Daha fazla hareket."

Şüpheli, "Bunun için başın belaya girecek mi?" diye soruyorum. Teknik olmak gerekirse, sadece Penumbra bulaşmış insanlarla çalışma izni aldım.

Gözlerini deviriyor. "Seni gerçekten izinsiz göndereceğimi mi düşünüyorsun?"

Soruya soruyla cevap vermek. yanıltmanın bir yolu mu?

Hayır, Levi değil. O yapmazdı. O çok açık sözlü.

Hızla uzaklaşıyorum ve yeterince eminim, Kabuğumu Kanatların Örtüsü'nde beklerken buluyorum, sivilceler her zamankinden daha parlak. Tekerlekler, silahın daha kolay çıkarılması için kolların altında yarıklar bulunan deri bir ceketin altına bağlanmıştır. Bir parmağında Meredith'in yüzük tabancası için bir Çark var.

Ruhumu içeri demirliyorum, kızıl suyun güzel akışında uçuyorum - böyle bir huzur - ve ay ışığının tek ışığında durduğum karanlık bir sokağa zum yapıyorum. Önümde, sokağın girişinde, insanlar lambayla aydınlatılmış bir kaldırımında yürüyorlar. Ani görünümüm fark edilmedi. Mükemmel!

Çıkıyorum, bakışlarım tarıyor... tarıyor... işte! Kalbim heyecan ve aşkla çarpıyor. Killian bir açık hava kafede bir masada oturuyor.

Karşısındaki kadın tombul ve sevimli, pembe yanakları ve bol çilleri var.

İki kuş, bir taş.

Sokaklar Arnavut kaldırımlı, etrafımdaki binalar tarih ve detay açısından zengin. Eski ağaçlar, şehir manzarasını tüketerek keyifli bir ülke cazibesi katar.

Hostes bir masa isteyip istemediğimi soruyor. Fransızcada. Onu anlıyorum, tıpkı Troyka'daki insanları anladığım gibi, dili hiç öğrenmemiş olsam da.

Aynı şekilde cevap vermek için ağzımı açıyorum ama İngilizce ağzımdan kaçıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bir bilgi akışının aktığı Izgara'ya konsantre oluyorum. Bir düşünce gibi ama daha yumuşak. Bir gossamer ipliği.

"Matmazel?" Omzumda bir el. "*Est-ce que tout va bien?*"

Her şey yolunda mı?

ona odaklanıyorum. O bir insan ve o Troikan. Eli benden uzaklaşırken avucunun ortasındaki markayı görüyorum.

"*Oui* . " Akıcı bir Fransızcayla ona, daha önce oturmuş olan misafirleri karşılamak için burada olduğumu ve zıplamamaya çalıştığımı söylüyorum. Çok serin!

Cevabını beklemiyorum, masalar arasında dolaşıyorum. Killian ve Brigitte arasında otururken yer sallanıyor. Etrafımdaki insanlar kafa karışıklığı ve korkuyla homurdanıyor ve nefesi kesiliyor, ama bir Buckler'ın daha yeni yerleştirildiğini biliyorum.

Aniden ortaya çıkışıma şaşırmış olmaktan çok uzak olan Killian, güzel gözlerini öfkeyle karartarak kaşlarını kaldırdı. Javier'i aldığım için beni affetmedi, anlıyorum. Zorlu. ona bir öpücük gönderiyorum.

Kusursuz bir Fransızcayla, "Üzgünüm, geciktim," diyorum.

Brigitte kesintiye geçirerek kaşlarını çattı.

Onu kazan. Onu kazan. Yabancılaşmamaya çalışın.

Levi'nin sesinin hayaletini kafamda duyuyorum. *Denemeyin, Bayan Lockwood. Yapmak.*

Doğru. Brigitte, Shell olduğumu bilmiyor. Benim insan olduğumu düşünüyor. Muhtemelen Killian'ın da öyle olduğunu düşünüyor.

Ben onun kız arkadaşayım, dedim ve baş parmağımı Killian'a doğru kaldırdım.

"Ah. Bana bahsettiğin kişi o," dedi ona.

Benden mi *bahsetti* ? Bir insana mı? Ona ne dedi?

"Öyle," diyor sert sesiyle.

En azından inkar etmedi. Elini okşuyorum ve göz kırpiyorum.

"Sorunlarımızı çözmeye çalışıyoruz, değil mi şeker ayı? Aşkımızdan asla vazgeçmeyeceğim ve ne kadar yaramazlık yaparsan yap senden asla vazgeçmeyeceğim."

Çenesi düşüyor ve tükürüyor. " *Kendini* tehlikeye atmaya devam ediyorsun, bu yüzden ilk fırsatta *sana* şaplak atacağım."

bir kahkaha atıyorum. "Bu değil. Bundan başka bir şey." Kirpiklerimi ona vuruyorum.

Brigitte biraz sersemlemiş bir şekilde ikimize baktı.

Tamam. Hadi işe başlayalım, olur mu? Bir hareket tarzına karar verdim ve "Killian sayısız sadık biri, ama bunun üzerinde çalışıyoruz. Muhtemelen size dünyayı vaat ediyordu ve umarım şüphecisinizdir çünkü Myriad'la sözleşme imzalayan kızla ilgili korku hikayelerini ince yazıları okumadan duymuşsunuzdur. O bir tıp öğrencisiydi ve sözleşmesinde ciddi bir ceza almadan bir Troikan destekçisine yardım edemeyeceği belirtiliyordu." Vurgulamak için elimi havada sallıyorum ve bir kasırga gibi görüldüğümü biliyorum ama zaman tam olarak arkadaşım değil. "Ama yine, muhtemelen bunu duymuşsundur, bu yüzden tekrarlamama gerek yok."

Ağzı bir açılıp bir kapanıyor. "Yapmadım." Killian'dan uzaklaşarak, "Bana ince baskıdan bahset," diyor.

Sözleşmenizde *iyi* bir baskı olmayacak ." Killian kollarını göğsünde kavuşturdu ve sözleri ona yöneltmesine rağmen bakışları üzerimde sıcak kaldı.

"Bundan emin misin?" "İnsan" görünüşümü korumak için, kupasını alıp içiyorum ve titrememi gizlemek için savaşıyorum. Kahvenin acısını, şekerin tatlılığını ve Shell'in mide versiyonuna yerleşen sıvının sıcaklığını hissediyorum. "Troika ile sözleşme herkes için aynıdır."

"Eminim. Ve klişe övünmek için bir sebep değil," diyor, bakışları dudaklarıma kilitlenmiş *durumda* . Gözbebekleri genişliyor, mavi-altın üzerinde siyah şişkinlik.

"Nasıl eminsin?" Şimdi karıncalanıyor, koltuğumda kıpırdanıyorum. "Ve bir kalıp, herhangi bir kayırmacılık ipucunu ortadan kaldırır."

"Sayısızlar, davranışlarımızı kontrol etmeye yönelik katı kurallar tarafından yönetilmiyor. Bir şey istersek alırız. Kalbimiz bizi nereye götürürse oraya gideriz. Ve kayırmacılık mutlaka kötü bir şey değildir."

"En sevilen sen olmadığın zaman," diyorum ve yemin ederim ki bana gururla bakıyor. "Troyka'da dileyen yardım alır. Severiz. Biz affederiz. Acıktığınızda sizi besliyoruz. Faturalarınızı ödemenize yardımcı oluyoruz. Biz her zaman sahip olmayı dilediğin aileyiz."

Killian gerçek bir hevesle "Şöhret veya övgü olmayan bir aile" diyor.

Denmiyor bile, değil mi? "Övgüler." Kollarımı kendime doladım ve sarılıyormuş gibi yaptım. "Geceleri seni *çok* sıcak tutuyorlar ."

Gülmesini durdurmak için mi ağzını kapatıyor?

"Troika'nın ne yapmadığını bilmek ister misin? Bir insanın içine cerrahi olarak bir izleyici yerleştirin." Brigitte'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Kendine bir Troikan doktoru bul, muayene ol."

Titremeye başlıyor, yanaklarındaki renk akıyor ve ağdasını bırakıyor. Bir hareket patlamasıyla ayağa kalkar, sandalyesi arkasında kayar. Bizden uzaklaşıyor. "Daha fazla duymak istemiyorum. Bitmeyen'i tartışmaktan hiç hoşlanmadım ve siz ikiniz sadece durumu daha da kötüleştiriyorsunuz. Bölge temsilcileri olarak eksiksizsiniz. Ayrıca, belli ki yapacak çok işin var. Kendi aranızda! Bana ihtiyaç yok."

Onu durdurmaya çalışmıyorum çünkü bildiğim her şeyi söyledim. Ona düşünmesi için şeyler verdim. Levi'nin dediği gibi tohum ekdim.

Sürprizime göre Killian da onu durdurmaya çalışmıyor. O hızla uzaklaşırken, giderek artan bir gerilimin tutsağı olarak birbirimize bakıyoruz.

"Sonunda yalnız." Sesi hiçbir şeyi ele vermiyor. "Tam Myriad'ın istediği gibi. Mutlusun ama olmamalısın."

"Mutlu olmamı *umduğunu mu* söylüyorsun, alaycı bir şekilde konuşuyorum."

"Alaycı değil. *Umudun* Yunanca kökü *elpís'tir*, bu da beklenen bir sonucun sarsılmaz bir güvencesi anlamına gelir."

Ey. "O zaman hayır. Mutlu değilim. Henüz değil. Ama umarım öyle olurum."

Ayağa kalktım, eğildim ve Killian'ın ensesini kavradım ve onu bana doğru çektim.

YİRMİ BÖLÜM

"Her düşüncenin bir değeri vardır."

-Sayısız

Killian öpücüğümü kabul etmiyor, geri veriyor. Parmakları saçlarıma dolandı ve enseme doğru uzanan tutamları yumrukladı. Bu bana hükmetmek için yapılan bir güç hareketi değil, sahiplenici bir hareket, sanki her an kapılacağımdan korkuyormuş gibi. Aynı sahiplenme içimde kükrüyor.

Kabuğumun neden olduğu sessiz fiziksel hislere rağmen arzuyla yanıyorum. Ruhumun derinliklerinde damgalanıyorum ve ona tutunmak için çaresizim... tutunmak ve asla bırakmamak.

O benim son öpücüğümdü. Onun tek öpücüğüm olmasını istiyorum.

Dudakları yumuşak ve ipeksi, dili benimkilere sürtünüyor ve yuvarlanıyor, tatlı tadı savunmamı birer birer yok ediyor, beni savunmasız ve ham bırakıyor; Bayıldım. Onu seviyorum.

İçimden farklı hisler akıyor. Boğucu ısı. Damarlarımdaki elektrik, kas ve kemikte nabız gibi atıyor. Kabuğumun içinde cildim hassaslaşıyor. Yaptığım her hareket, aldığım her nefes, ıyıyı ve elektriğı daha da kötüleştiren ya da daha iyi hale getiren karşı konulmaz bir sürtünme yaratıyor. Evet, kesinlikle daha iyi.

Karnım titriyor, farklı bölgelerimde lezzetli bir basınç zonkluyor. Zevk aldığım ilk baskı. Bir his girdabına kapıldım, vücudumdaki her hücre canlanıyor. Ben bir amacı olan bir kızım - beni seven çocuğı sevmek. Ve bu öpücük... öpücük vahşi, baş döndürücü. Ayrı geçirdiğimiz her anı, yaptığımız her kavgayı telafi ediyor ve beni inkar edemeyeceğim bir gerçekliğe dayandırıyor: Bu çocuk için ölmeye hazırım.

Fısıltılar, ardından kıkırdamalar ve tezahüratlar bilincime çarpıyor. Troika tarafından izlenmiyoruz, ama kesinlikle insanlar tarafından izleniyoruz.

Killian ve ben ayrıldık ve ikimiz de nefes nefese kaldık. Bakışları benim üzerimde sıcak kalıyor ve yanaklarım kızarıyor.

"Hadi buradan gidelim." Elimi tuttu ve masaların etrafında zikzaklar çizerek beni seyircilerden uzaklaştırdı. Kaldırımında adımlarını hızlandırıyor, adımları uzun ve hızlı.

"Buckler-"

"Güven bana. Ölmeye hazır değilim. Sınırlardan kaçınacağım."

"Flanker"larınız yakınlarda mı?" Gölgeleeri arıyorum. "Ülkenin bir Gözü var mı? Patronun seni izliyor mu?"

"Bölgede çok fazla makine öğrenimi varsa, Myriad'a gelmeyebileceğini söyledim. Ve şu anda Buckler beni patronumdan engelliyor." Omzuna pis bir sırtıttı ve yemin ederim kemiklerim eridi. "Sanırım geleceğini *ummuştum*."

Başım büyük belada. O gülümseme...

Bu benim yıkımımın başlangıcı.

Bana zarar verebilecek biri varsa, o da Killian'dır. Tanıştığımızdan beri, sanki bir şekilde birbirimize bağıymışız gibi bana tuhaf bir şekilde sarıldı.

O tilki olabilir mi ?

Başboş düşünce ciğerlerimdeki havayı dağıtıyor. Killian değişmiş olabilir, beni sevebilir, benim için ölmeye istekli olabilir, ama en iyi halinde bile kazananlara hayran olunduğuna ve başarısızlıklardan tiksiniildiğine inanıyor. Çocukken hiç görmediği ilgi ve şefkati arzular. Anladığım bir şey.

Ailem bana karşı iyiydi...başlangıçta. Yaşlandııkça, işlerine daha çok dahil oldular. Babam, Sonsuz Hanedan'da insanlar için krallık yasalarının çıkarılmasına yardım eden bir temsilciydi. Annemin tabloları vardı. Bir gün uyandım, kendi kahvaltımı yaptım ve yıllardır kendimi yetiştirdiğimi fark ettim.

Benimle sadece disipline ihtiyacım olduğunda ve bilgi canımı yaktığında zaman geçirdiler. Kötü. Beni sevmesi gereken insanların sonradan aklına gelirdim.

On altı yaşında bir pazarlık kozu oldum.

Myriadlı bir Generalle Sözde Kaynaştığım için, krallık aileme daha fazla para, daha fazla ün teklif etti - ama sadece bir anlaşma yaparsam.

Ben kızı değildim. Ben bir anahtardım.

Killian'ın bana verdiği bakış, sanki aklımı okuyormuş gibi öfke ve hüzünle dolu. "Bir keresinde ne olursa olsun bana güvenmeni istemiştin. İyi bir sebep sordum. Yaptığını söyledin. Yapacağını söylemiştin. Fikrini mi değiştirdin?"

Elizabeth, benim Everlife'imın en başında çöküşüm üzerinde çalışmaya başladığını söylerdi. Sonuçta, beni başarısızlığa hazırlamak için daha iyi bir an var mı?

"Hayır," diyorum. "Fikrimi değiştirmedim." Bu yüzden şüpheci bir düşünce vardı. Ne olmuş? Artık onu eğlendirmeyeceğim. Bunun bir endişeye dönüşmesine izin vermeyeceğim.

Ona tamamen güvenmek aptalca olabilir, evet ama yine de söz verdiğim gibi yapacağım. Bu çocuk kendini kanıtlamaktan fazlasını yaptı.

Alternatif? Aramızda ne çiçek açmış olabileceğini bilmeden ondan uzaklaşmak.

"İyi." Kaldırımın ortasında durup yüzümün yanını tuttu. "Bil diye söylüyorum, seni incitmek bugünün gündeminde değil, kızım."

"Oh, yani yarının menüsünde olabilir mi?" Alay ediyorum.

"Seni *asla incitmeyi planlıyorum* , değil mi?"

Dokunuşuna yaslanıp başımı salladım. Bana yumuşak, hızlı bir öpücük hediye ediyor.

" İlişkimizi gerçekleştirdiğimizizin *farkındasın* , değil mi?" *Karanlıktan çıkıp Işığa adım at, Killian.* "Kader değil. Biz."

"Daha fazla konuşmak yok." Beni sokağa yönlendiriyor. İlk görüldüğüm yere. Sırıtarak beni duvara itti. "Yapacak daha iyi şeylerimiz var."

Soğuk tuğlayla karşılaştığımnda nefesim kesiliyor...ama önümdeki seksi erkek nefesimi daha da çok artırıyor.

Elleri tekrar yüzüme yerleşti, tutuşu güçlü ama nazikti. "Bana beladan başka bir şey getirmiyorsun kızım. Bunun farkındasın , değil mi?"

ona karşı eriyorum. "Ağzlarımızla yapacak daha iyi bir şeyimiz olduğunu sanıyordum."

"Ah, yapıyoruz." Ağzını benimkine bastırırken gözleri parlıyor.

Onu selamlıyorum, açılıyor. Dillerimiz birbirine değiyor ve bu sefer dizginlenmiyoruz. Alırız ve veririz, alırız ve veririz, öpücüğü sert ve agresif. Duygular geri dönüyor ve iki katına çıkıyor, dizlerimi titretiyor. Onun nefesi benim nefesim, benim nefesim onun.

Burada, bu anda, birbirimiz için varız.

Onun için yanıyorum. zonkluyor, ağrıyor.

İnliyor ve alt dudağımı ısırıyor, hak iddia ediyor. "Seninle, her zaman daha fazlasını istiyorum." Beni kaldırmak için ellerini bacaklarımın altına kaydırđı. Bir anda benim çapam oluyor.

Bacaklarımı ona doladım, ona sarıldım.

Dünya hareket ediyor -

Hayır, hayır, sadece titriyor ama Killian beni dik tutuyor.

"Buckler düştü. Burada görülebiliriz," diyor ve beni tekrar öpüyor.

Nasıl yaptığını bilmiyorum ama öpüşmemizi bozmadan klavyesindeki bir dizi düğmeye basmayı başarıyor ve ikimizi birden...

Yeni çevremi not alırken nefes nefese kafamı kaldırdım. Mağara. *Bizim* mağaramız. Urallardaki, akıl hastanesinden birkaç mil ötedeki.

Prynn'e'den kaçtıktan kısa bir süre sonra, üç dev vahşiyle savaşmak zorunda kaldım... Neyse, artık önemi yok. Ben huysuz, hatta kurnazım ama o sırada aynı zamanda donuyordum, açlıktan ve yakın zamanda dayak yemekten zayıflıktan bahsetmiyorum bile. Killian beni buldu ve yaralarımı sardığı yere taşıdı.

Kabuğu ve Myriadlı Emekçi statüsünü o gün öğrendim.

Bir anlık panik. Dior'a ne kadar yakın olduğumuzu biliyor mu? Sonra sakinleşiyorum. Belki yapar, belki yapmaz. Onu Myriad'a döndürmem için ısrar etmesi için yanında olmasına gerek yok ama yine de bana odaklanmış durumda.

Mağara duvarlarının dışında soğuk bir rüzgar ılık çalıyor. Kabuklarımız için önemli değil. Cebinden bir sustalı çıkarır. İçgüdü beni yeniden yetiştiriyor. Bana kaşlarını çattı ve bıçağı sol koluna sapladı.

Korkunç bir nefes alıyorum. "Durmak! Kendine zarar veriyorsun!"

"Hayır, iletişimimi devre dışı bırakıyorum." Yaradan Güzel Can Damarları damlıyor. "Ama beni daha iyi öpmekte özgürsün."

"Seni daha kötü tekmelemeye ne dersin?"

Killian sahte bir homurtuyla bıçağı sol koluma sapladı. Hissediyorum- Hafif bir karıncalanma. "Bu antiklimaktikti."

Yumuşak battaniye ve yastıklardan oluşan bir paletle beni boğuşurken kıkırdadı. Beni iğnelediğinde, alnına bir tutam siyah saç düşüyor.

"Artık bizi kimse göremez" diyor. "Sana ne istersem yapabilirim..."

dudaklarımı yalarım. "Ah evet? Peki ne yapacaksın?"

"Bu." Beni gıdıklıyor ve kahkahalarla gülüyorum.

Dolap romantiksin, dedim parmak uçlarımı çenesinin üzerinde gezdirerek.

Gözleri kapüşonlu, göz kapakları yarıya indirilmiş. "Senin için. Sadece sen."

Sadece güzel sözler değil, güzel, zarif. "Asla, hiçbir koşulda benim için kendini incitme."

Sahte bir hırlama daha yapıyor. "İstediğim zaman, istediğimi yaparım. Sen benim patronum değilsin."

burnumu çekiyorum " *Bunu* bana ne zamandır söylemeyi planlıyorsun ?"

"Haftalar."

Şimdi ona gülümsüyorum. "Bu küçük kaçamağı uzun süredir mi planlıyorsun?"

"Uzun."

Ann-nn-nnd Ona daha da derinden aşık oldum. Aynen böyle.

"Sloan'ın yardımına başvurmak zorunda kalmamın nedenlerinden biri de bu," diye ekliyor. "İletişimimi devre dışı bırakmaya devam ettim ve inandırıcı bir bahaneye ihtiyacım vardı."

Midemde kelebekler uçuşuyor. "Yani benim için yaptığın her şeyi biliyor ve sen cidden, hiç şüphesiz ona güveniyor musun?"

"Yaparım."

Hala. Az önceki sinirim geri geliyor. Geleceğimizi katilimin ellerine bırakmak... "Killian..."

"Numara. Sloan hakkında daha fazla konuşma. Bizim hakkımızda... senin hakkında konuşmak istiyorum. Beni mahvediyorsun, Ten." Kaba bir itiraf, sesi alçak ve boğuktu. "Eşsiz bir tutkuyla inandığınız şey için savaşıyorsunuz. İnandığın *insanlar* için savaşıyorsun . Hatta düşmanına yardım etmek ve onu kurtarmak için savaşıyorsun. Senin gibi, böyle rezil şeyler yapan bir çocuğu sevecek kadar büyük bir kalbi olan biriyle hiç tanışmadım."

İyi ağlar. "Biz geçmişimiz değiliz."

"Görmek." Dudaklarımı ısırtıyor ve içimi zevk kaplıyor. "Büyük kalp."

Tekrar öpüşüyoruz ve çok geçmeden yakalanmam, süpürülmem ve o tek cankurtaran salı. Eli beni kızdırmak için gömleğimin altına kaydırıldığında, ona karşı kıvrandım, zaten daha fazlası için açtım. Her okşama bir başkası için arzuyu ateşler. Bana nasıl dokunacağını, nasıl okşayacağını ve yoğuracağını biliyor, beni ateşin zirvesine çıkarmak için Shell'i maksimum sansasyonla katlıyor.

Alemlerimiz her an üzerimize kilitlenebilse de—belki? mümkün mü?—Ellerimi ondan uzak tutamıyorum. onu öğreniyorum. Kabuğundaki her kas yığını. Her santim ipeksi ten. Onu benden farklı kılan her erkeksi nüansı.

Ama keşke *onu hissedebilseydim* . Gerçek Killian.

gerçekten sevdiği bir şey yaptığımda inliyor . Aynı zamanda, beni *inletiyor* ve inliyor. Vücudumu benim hiç sahip olmadığım şekillerde biliyor. Nereelerde hassas olduğumu ve en çok nerelerde acı çektiğimi biliyor.

Başını kaldırdığında nefes nefese kalıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Yüz hatlarının üzerinde gölgeler ve ışık titriyor; sonunda karanlık ağzının kenarlarını ele geçirdi. Gerginlikle gerilmiş bir ağız.

"Tamam kızım. Durmalıyız."

Yooo! Ver bana! Devam etmemiz gerekiyor.

Parmaklarım, çenesine yerleşmeden önce yumuşak, yumuşak saçlarını tarıyor. Çok güçlü, tenimi gıcıklayan dikenli sakallı. titriyorum. "Haklısın." Aramızı durduracak gücü nerede bulduğumu bilmiyorum. "İlk seferimizin Shells ile olmasını istemiyorum."

Bundan da öte, ona yaşaması için bir sebep vermek istiyorum.

Gözleri bana parlıyor. "Ve geleceğimiz kararlaştırılana kadar daha ileri gitmek istemiyorum."

Umut etmeye cesaret edebilir miyim? "Resmi olarak iltica edene kadar mı demek istiyorsun?" Hayatta kalmak için kaçması *gerekıyor* .

Yanına dönüyor ve beni kendine bastırıyor. "Ta ki kaçacağımdan emin olana kadar . "

"Olacaksın." Kıpırdadım, yerleştim ve bir parmak ucumu göğsünde gezdirdim. "Gerekirse seni her gün bir öpücükle cesaretlendireceğim." Derin bir iç çekiyorum. "Ah, aşk için yaptığım şeyler."

"Sanki cesaretlendirmemin her saniyesinden zevk almayacakmışsın gibi." Beni boyunduruk altına alıyor ve ben merhamet dileyene kadar başımın tepesini ovuyor.

Verdiği rahmet. Battaniyelere yeniden yerleşiyoruz. Ben nefesimi tutarken, elini yüzünü ovuşturdu ve "Seni vurduğum için üzgünüm," dedi.

Beklenmedik bir kahkaha yükselir. Öpüşmekten güreşmeye ve özür dilemeye ne kadar çabuk geçebiliriz. Garip bir segue, ama kazabilirim. "Affedildin. Kalbiniz doğru yerdeydi."

"Kesinlikle doğru." Tutuşu beni daha da sıkılaştırıyor, sanki uçup gideceğimden korkuyormuş gibi. Eğilerek kulak mememi nazıkçe dişlerinin arasında gezdirdi. "Bana bir şey sor, sana gerçeği söyleyeceğim."

Titremeler beni ele geçiriyor. Killian Flynn ile açık açık mı? Evet, evet, bin kere evet. "Annem için bir mahkeme tarihi belirlendi mi?"

"Henüz değil. Ama Levi kabul etti..."

Levi'yle mi konuştun ? Nasıl? Ne zaman?"

"Evet, onunla konuştum. Birkaç defa. Bazen bir göreve çıktığımda ortaya çıkıyor. Sadece bom, işte orada, yüzümde. Her neyse," diye homurdanıyor. "Levi, annenin davası için bir Avukat bulmayı kabul etti."

Ben heyecanlıyım. Ama neden Levi bana söylemedi?

Benden başka ne sakladı?

Derin nefes al... ver... Tamam, Levi ile sonra ilgileneceğim. "Onun için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Ya babam? O nasıl?"

"İşçi olarak eğitiliyor ama yeni gelenlerle değil. Hızlı yolda olduğu için özel bir öğretmeni var."

Şaşırmadım. İlk Hayatının sonunda, babamın bana olan sevgisi -eğer beni gerçekten sevmişse- nefrete dönüşmüştü. Şöhretini ve servetini kaybetmek için beni suçladı ve beni öldürtmek için para ödedi.

Hafıza sokar.

Killian'ın bileğine kazınmış resmin izini sürüyorum. Myriad'ın markasındaki on puan.

"Tamam. Adil adildir. Bana bir şey sor, dürüstçe cevaplayayım," dedim, onun bilmek isteyeceği şeylerden şimdiden korkarak.

O tereddüt etmez. "İtiraf etme zamanın geldi. Dövmelerimi yalamayı ne kadar çok istiyorsun?"

Gülmemi durdurmak için ağzımı kapatıyorum ama dallar dökülüyor. "Bilmek istediğin bu mu? İyi. Cevap kötü. Korkunç. Delice. Dövmeler senin de ruhunda mı?" Sadece ruhunun boyundan yukarısını gördüm.

"Bekleyip öğrenmen gerekecek. Bu arada, Shell'in sivilceleri çok tatlı." elini tokatlıyorum. "Seni pis sıçan! Shell'imın kusurlarından bahsetmeye nasıl cüret edersin?"

"Kabuğunuzun *sevimli* kusurları."

Şimdi göğsüne tokat atıyorum. "Dilini koparmaya *çok* yakınım."

Bir kahkaha patlatıyor ve gerçek eğlence gösterisi beni tepeden tırnağa ısıtıyor. "Dilime benden daha çok ihtiyacın var kızım. Ama devam et. Yap. Yeni bir tane yetiştireceğim."

Evet, aynı şeyi yaptığını gördüm. Aslında İlk Ölümü deneyimlediğim gün.

İkimiz de ayık, durumumuzun acımasız gerçekliğini hatırlattık. Gözlerimin içine bakmak için başını çeviriyor - sanki onsuz yaşayamayacağı bir hazineymişim gibi bana bakmak için.

"Sensiz olmak... beklediğimden daha zor oldu" diyor.

"Biliyorum. Sensiz olmaktan nefret ediyorum."

Üzerimde yuvarlanıyor, beni tekrar öpüyor, beni sert, derin ve eksiksiz öpüyor, ta ki nefes nefese, titreyen ve daha fazlası için çaresiz olana kadar. Onun için. Sadece onu.

Ona yalvarmak üzereyken, "Bir mahkeme tarihi talep et," dedim. "Troika'da bana katıl. Myriad'da mutlu değilsin."

Özellikleri yırtık, işkence görmüş, başını sallıyor. "Henüz gidemem."

"Yapabilirsiniz!" Bu çocuğa ulaşmam lazım. "Killian... Fusion'a inandığını biliyorum. Annenin ruhunun bir insanla kaynaştığını düşündüğünü biliyorum ama Myriad yanılıyor. Troikan ruhları İkinci Ölümünden sonra Dinlenme'ye giriyor ve Myriad ruhları... Sanırım Many Ends'e giriyorlar. Ruhlar asla ölmez, değil mi?" O itiraz edemedi koşarak dışarı çıkıyorum. "İkinci ölümünden sonra bir yere gitmeleri gerekiyor ve Myriad ile Many Ends arasında bir bağlantı var. Başka neden bir bağlantı olsun ki?"

Sertleşiyor, ama benimle tartışmıyor. Ve sanırım... Sanırım sonunda ilerleme kaydediyorum.

Birer birer...

"Sayısızlar İkinci Ölümünden sonra Many Ends'te mi kalıyor bilmiyorum," diye hırladı. "Kaçtığına buna dair hiçbir kanıt görmedin ve nasıl işleyeceğinden

emin değilim. Ama Fusion'ın bir yalan olduğunu biliyorum. Hem Generalim hem de Liderim bana annemin adını söylemeyi reddettiklerinde, bilgiyi almak için çemberlerin içinden geçmek zorundaymış gibi davrandıklarında, meseleleri kendi elime aldım. Gizlice dolaştım ve bilgileri kendi başıma aldım."

"Hangi ismi keşfettin?" diye sorarken titriyorum.

"İlk Hayatında adı Honor Flynn'di. Sözde kaynaştığı insan Estella Orzo."

"Onu ziyaret ettim. O kız... annem o kızın bir parçası *değildi*."

Sesindeki öfke, inancına ek ağırlık veriyor. *Dikkatli ilerleyin* . "Bebekken öldün ve annenle hiç tanışmadın. Nasıl bu kadar eminsin?" Sonunda onu ne ikna etti?

"O kızın yaptığı şeyler... Annem asla böyle davranmazdı. Benimle asla yatmaya çalışmaz. Honor Flynn başka bir yerde olmalı. Belki haklısın, belki de Many Ends'de."

Ona rahatlatıcı bir yumruk atıyorum. "Ee şimdi ne yapıyoruz?"

"Onu aramanın bir yolunu bulmalıyım. Eğer oradaysa, onu bırakamam. Onu hiç tanımıyordum ama onu tanımam *gerek*."

Etrafımda korku dolaşıyor, içimdeki tüm umutları boğmaya kararlı bir boa. Killian kendini tehlikeye atmaya devam edecek ve bir gün yakalanacak.

Many Ends'in içinde bir yol bulacağım Killian. Sana söz veriyorum. Orada kaç tane ruh olduğunu bilmiyorum - hepsi İmzasız mı yoksa Myriadlılar mı karışımın bir parçası? Kaç tanesinin dağlarda mahsur kaldığını, kuşlara ve maymunlara yem olduğunu bilmiyorum." Canavarlar! "Ama herkesi kurtarabiliriz... birlikte."

Archer'ın bir keresinde bana söylediği sözler. Onsuz hareket etmeyi seçtim ve onu kaybettim. Killian'ın bensiz oynamayı seçmemesi için dua ediyorum.

"Giriş ve çıkış hakkında ne hatırlıyorsun?" O sorar.

"Her girdiğimde fiziksel olarak öldüm ve orada uyandım. Vücudum iki kez canlandı ve geldiğim gibi çabucak ayrıldım. Geçen sefer, açgözlü deniz kızlarıyla dolu bir gölün dibine yüzmek zorunda kaldım." Ürperirim.

"Bir göl," diyor ve Myriad'ın içinde benzer bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Konuyu değiştiriyorum -şimdilik- ona herhangi bir fikir vermek istemiyorum. Many Ends'i bensiz geçmesini istemiyorum. "Casusla ilgili herhangi bir ipucu var mı?"

"Henüz değil."

Kim olabilir? Kayla, Reed, Deacon, Victor? onlara güveniyorum. Elizabeth? Onu suçlamayı çok isterim. Levi? Ona kızgın olsam da bana tilki değil çoban gibi geliyor. Tilkilerle *savaşır* , onları sürüsünden uzak tutar.

Killian, "Tahmin etmem gerekirse Victor derdim" diyor. Kaçtı ama hâlâ Myriad ile bağları var.

"Ne şok edici. Ondan hiç hoşlanmadığını kabul ettiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet, ama onunla tanıştığından beri ondan daha da az hoşlanıyorum," diye homurdandı ve güldüm. "Her zaman peşinden koşan bir dizi kadın vardı. Her birine dünyayı vaat etti, ama asla taahhütte bulunmadı."

Peki. Bu kesinlikle Kayla'nın deneyimine uyuyor. "Onu kaçırmanın gerçek sebebi bu mu ? Onu benden uzak tutmak için mi? Peki onun hafızasını nasıl sildin?"

"Casus olduğundan şüphelendiğim için onu kaçırdım ve Myriad'a bilgi aktaramayacağından emin olmak istedim. Ama ben ona sahipken bile bilgi aktarıldı. Ve hayır, hafızasını silmedim."

Victor'u zihnimde Casus Kim listemden sildim. Biri vuruldu. "O halde hafızasını kim sildi ? Ve eğer öyle olmadığını biliyorsan neden Victor'un casus olduğunu öne sürdün?"

"Ondan şüphelenmeyi bıraktığımı söylemedim. Esaret altındayken sırlarınızı aktarmanın bir yolunu bulabilirdi."

Belki, ama olası değil. "O zaman neden onu serbest bıraktın?"

"Ben yapmadım. Sör Zhi Chen onu buldu. Liderim."

Boğazım sıkışıyor. "Kendinizden birine zarar verdiğiniz için başınız belaya girdi mi?"

Ağzının bir köşesi alaycı bir eğlenceyle kalkıyor. "Hikayeyi ihtiyaçlarıma en uygun şekilde çevirdim. Bir ödül aldım."

Vay canına. "Şaşırmadım. Eğirme sizin uzmanlık alanınız."

"Aslında, hikayeyi gerçeğe çevirdim, güveninizi kazanmak için sizin için her şeyi - kesinlikle her şeyi - yapacağımı kanıtlamam gerektiğini söyledim. Zhi, bunları seni sevdiğim için yaptığımı bilmiyor, benim için duygularını sana karşı kullanmayı planladığım için değil." Ayağa kalkıp beni ayağa kaldırmadan önce, dünyamı sallayarak bana bir sert öpücük daha verdi. "Ve şimdi gitmeliyim. Zaten çok uzun süredir Grid'den ayrıldım."

Giysilerimi düzeltiyorum, mana şişemi içiyorum ve şifa iletişimime dokunuyorum.

"Beklemek. Senin için bir şeyim var." Killian kot pantolonunun cebini karıştırırken bakışlarımla buluşmayacak.

Güldüm. "Eğer bana hediyenin penisin olduğunu söylersen..."

"Lütfen. O büyük hediye başka bir güne saklayacağım." Bir kolyeyi doğrudan yüzümün önüne sallıyor. Merkezde pi sembolü asılıdır.

Elim ağzımda geziniyor, gözlerim büyüyor, kalbim şişiyor. Pi, bir dairenin çevresinin çapına oranıdır. Bir çember asla bitmez.

Sıfır! Bugün ikinci kez gözlerimden yaşlar akıyor. Bunun ilişkimizin bir simgesi olması gerekiyordu, değil mi?

"Başardım," diye itiraf ediyor, şimdi neredeyse homurdanarak. "Bir şeyler yapıyorum. Genellikle silahlar. Şu anda bu önemsiz." Kaşlarını çatarak başparmağımı sembolün ortasına bastırdı ve kolumda yumuşak bir titreşim dolaştı. Bir saniye sonra, iletişimi vızıldıyor.

"Görmek?" diyor. "Baskı uygularsanız, veri defterimde bir elektrik darbesiyle çağrılırım. Nerede olursanız olun sizi izleyebileceğim, size yardım edebileceğim."

Kabul ederken sadece titremiyorum; Yeniden eriyorum. Deri kordonu boynuma geçirip sembolü gömleğimin altına saklıyorum. "Bunu senin yaptığın gerçeği, onu bin kat daha fazla sevmeme neden oluyor." Yüz hatları yumuşadıkça, "Bunu senin almanı istiyorum" diye ekliyorum.

Kabuğumdan dışarı adım atıyorum ve onun da kendi kabuğundan çıkmasını işaret ediyorum. Kabul eder etmez, tabanca halkasını çıkarıp parmağına geçiriyorum. Parmağı elbette benimkinden çok daha büyük ve bant sadece serçe parmağına uyuyor.

Kabuklarımıza dönüyoruz. Büyükannem Meredith'e aitti, dedim ona. "Bu onun bir parçası... benim bir parçam. Kim olduğumu ve ne olduğumu."

Önce yüzüğe, sonra bana, sonra tekrar yüzüğe baktı. Gözleri bir an için kapanır ve ifadesi... içten dışa aydınlatılmış gibi parlamaya başlar.

"Teşekkür ederim kızım. Yüzüğü her zaman seveceğim." Yavaşça saçımdan bir tutam çekiyor. "Ve umarım hayatın tehlikedeysen kolyeyi kullanırsın. Yapacağına söz ver."

"Eğer bir gün Hasat Diyarı'ndaysam ve hayatım tehlikedeysen... ve seni çağırmak seni tehlikeye atmayacaksa... Söz veriyorum onu kullanacağım." Troyka'da bana ulaşmak için Kanatların Peçesini geçemez, ama başımın belada olduğunu düşünürse deneyeceğini tahmin ediyorum - ölene kadar deneyin.

BÖLÜM YİRMİ BİR

"Anlaşmada güç vardır."

—Troyka

Kanat Örtüsü'ne adım attığımda hala Killian'ın hediyesi ve verdiği sözün etkisinde kalıyorum.

Levi beni bekliyor, her zamanki ince çizgili takımının içinde zarif görünüyor. Etrafta kimse yok ve öfkem tüm gücüyle geri dönüyor.

Yumruklarımı kalçalarımaya koydum ve ona dik dik baktım. "Neden bana annemden bahsetmedin?"

Dudakları sıkışır, ince bir çizgi oluşturur. "Davası için bir Avukat bulduktan sonra sana söylemeyi planlamıştım."

"İyi haberler. Bir tane buldun. *Ben* onun avukatı olacağım."

Göz kapakları yarıklara daralır. " *Seninle* konuşmadan önce bir Avukat bulmayı planlamamın tam nedeni bu. Gönüllü olacağını biliyordum."

"Herkesten daha çok savaşıacağım. Hasta-"

"Hayır, Bayan Lockwood. yapmayacaksın." Eğilip yüzüme yaklaşıyor. "Bu senin sorunun bir parçası. Onu sevdiğin için herkesten daha çok savaşıacağını sanıyorsun. Gerçek şu ki, hepimiz *tüm Troikanlar* ve mümkün olan *tüm Troikanlar* için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz, çünkü hepsini *seviyoruz*. Penumbra ile savaşmanıza ihtiyacımız var, sizi öldürebilecek mahkeme davalarına değil."

Pop. Öfkemden hava söndü ve bir nefes verdim. "Haklısın. Üzgünüm."

Karışık bir duraklama. Sonra başını salladı ve doğruldu, ellerini yakalarının üzerinde düzeltti. "Ben. Ama sana bu kadar çabuk ulaşmayı beklemiyordum."

"Belki Killian benim üzerimde iyi bir etkiye sahiptir?" arsızca soruyorum.

Burnumu büküyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Bilgilendirmemin zamanı geldi mi?"

"Sadece benimle." Çenesini eğerek beni ileri itiyor. "Bana her şeyi söyle."

Söylediğim her şeyi Brigitte'e aktarıyorum ve Killian'ın ortaya çıkardığı şeyi paylaşıyorum: Victor'un kaçırılmasının nedeni ve sonuçları.

"Casus iyidir," dedi içini çekerek. "Ekibiniz arasında şüpheli bir davranış yok."

"Belki de yanlış yere bakıyoruz. Ya casus daha yukarıdaysa? Haber akışımıza erişebilen ve vakalarımızı sıfır redaksiyonla inceleyebilen, tam yetkiye sahip biri."

Kaşlarını çattı. "Generallerimizden biri mi?"

küçümsüyorum düşünce, ama neden olmasın?

Bir Geçide girip çıkıyoruz. Yeni Başkent'te sokaklar, gece vardiyasından sonra eğitime, işe ya da eve giden vatandaşlarla dolu. Bizi gören herkes eğilmek için durur. Elizabeth ve Raanan bile.

Nico, Archer ile arkadaş olan kızıl saçlı ikizlerle birlikte ve Hoshi ve Rebel bir manna restoranından ayrılmaktadır. Levi herkese başını salladı ve onu taklit ettim, oh çok soğuk görünmek için elimden gelenin en iyisini yaptım, bağırarak istesem de, *Eşitiz! Eğilmeyi bırak*.

Ben de bağırarak istiyorum, Okçuya *Oy Ver! Hayır, hayır, Meredith'e oy verin! Hayır bekle. Archer'a oy verin!* Diriliş yaklaşıyor ve Troika *gerçekten* üçüncü bir Conduit kullanabilir.

"Bu yıl ölen Conduit," diyorum. "Onun adı neydi?"

"Onun. Orion Giovante. İyi bir adam. Güçlü. Acımasızca dürüst. Biraz gergin. Ordusunu perde arkasından değil yerde yönetmeyi tercih eden bir savaşçı. Yaralı askerleri savaşta bırakmayı reddetti ve onları kurtarmaya çalışırken öldü."

Kulağa harika geliyor. "Ona gerçekten ihtiyacımız var, değil mi?" usulca soruyorum.

"Gerçekten *beş* Conduit'e daha ihtiyacımız var."

Şu anda bir seçenek değil. Tabii... "Eğer Sayısızlar İptal edebiliyorsa, biz neden Kanallar yapamıyoruz?"

"Cevabı bilseydim, Bayan Lockwood, zaten daha fazla Conduit'imiz olurdu."

Levi's mahallesine bir Merdiven Boşluğu alıyoruz. Evinde, daha sonra daireme ışınlayacağını bilerek Shell'imi ön kapının yanına bırakıyorum. *Kendime not: ışınlamayı öğren*. Doğruca oyun odasına gidiyoruz. Jeremy ve Millicent blokları yığıyorlar. Ya da daha doğrusu Millicent istifliyor ve Jeremy yere seriyor.

Jeremy beni fark etti, ciyakladı ve bana doğru süründü. *Sürünüyor!*

"Kanka. Bir gecede sıçramalar ve sınırlar büyüdün!" O kadar gururluyum ki patlayabilirim.

Güçlü ve bilge, dedi Millicent sırtarak.

Onu aldım, oyuncak kutusuna taşıdım ve kucağıma oturdum. Altın güneş ışığı oval pencereden süzülüyor ve bizim için gıcırtılı bir top seçerken ikimizi de okşuyor - hayır, topu benden uzaklaştırıyor ve kıkırdıyor.

Millicent mazeret göstererek bize mahremiyet sağladı ve Levi kapıyı kapattı. Duvara yaslanır, kollarını kavuşturur. "Lina'nın uyarısına şaşırdığımı bildirdiğim için üzgünüm. Tek kesinliğim, senin fare olduğun.

Konu değişikliği beni ürkütüyor ama çabuk toparlanıyorum. "Evet. Ben hesapladım. Belki kümes Troika'dır? Dairemi tahmin ediyorum ama kümes birden fazla tavuk öneriyor ve ben yalnız yaşıyorum." Elimi yüzümü ovalıyorum. "Belki de Lina'yı tekrar ziyaret etmeliyim."

O irkildi. "Serbest bırakılmasını istediği haberini aldım. Gitmesine izin vermek zorunda kaldık. Özgür iradesini ihlal edemeyiz."

İlk içgüdüm, öğrendiği anda bana haber vermediği için onu çok şaşırttı. Ama dürüstçe? Bana her şeyi anlattığı için minnettar olmalıyım. Bana bilgi borçlu değil. Bir general olarak, binlerce astı ve onların tüm sevdikleri ve arkadaşlarıyla ilgilenmek zorundadır.

Dahası, kabul etmeden günler önce Lina'yı görmemi önerdi. Kıcımlı daha önce vites takmış olsaydım, onunla daha fazla zaman geçirebilirdim. Onunla mahkemeye gitmek hakkında konuşmak için ikinci bir şansım olabilirdi.

"O nerede?" Soruyorum.

"İyi soru. Myriad ile olmaz, sanmıyorum. Onu sana karşı kullanmaya çalışırlardı."

Doğru.

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Bence dairende en güvende olacaksın. Ekibiniz sizinle kalabilir. Güvendiğim kadın ve erkekleri binanın geri kalanına ve çevresine yerleştireceğim."

Kimsenin benim adıma tehlikeye girmesini istemiyorum ama hazırlık yapmanın zafer ve yenilgi arasındaki fark anlamına gelebileceğini de biliyorum. "Tamam. Evet. Teşekkürler."

Bana göz kırpmıyor. "Bugün senin neyin var? Emirlere itaat etmeyi inatla reddetmene ne oldu?"

"Aptal değilim. Her zaman değil," diye ekledim homurdanarak. Bacaklarımı tekmeleyip ayakkabılarımı birbirine vuruyorum. *Dokunun, dokunun, dokunun.* Ritim beni rahatlatıyor. "Bu savaştan sıkılmadın mı Levi?" Öyleyim ve sadece birkaç aydır bunun bir parçasıyım. "Barış istiyorum."

"Zafer yorgunluktan daha önemlidir," diyor, daha fazlasını sunmadan.

"Alemler hiç barış görüşmelerine kalkıştı mı?"

"Numara. Neden yapalım? Uyum içinde var olamayız. Aynı ödülü - insanları - istiyoruz ve sadece birimiz kazanabilir."

"Paylaşmak önemsemektir."

"Myriad ile paylaşmak için taviz vermeliyiz. Uzlaştığımızda kim olduğumuzun özünü kaybederiz."

Dokunun, dokunun, dokunun. "Sana yanıldığını kanıtlayacağım, Levi. Barış için savaşıacağım. Her seferinde bir kişi."

Markası parlıyor. "Yapman gerektiğini hissettiğin şeyi yap." Mesajı kontrol eder ve iyi ruh hali kaybolur. "Kafeden ayrıldığından beri Brigitte'i takip eden bir grup TL'm var. ML'ler tarafından pusuya düşürüldüler ve yaralılarımız geri dönüyor." Kapıya doğru el sallıyor. "Sanatoryum'a git. Bugünkü eğitim Şifacılardan gelecek. Onların işini daha iyi anlamanız gerekiyor."

Yardım etmek için can atıyorum, Jeremy'ye bir öpücük gönderiyorum ve dışarı çıkıyorum. Işık beni okşuyor, ısıtıyor ve dolduruyor. Derin nefes alıyorum, yavaşça nefes veriyorum ve ışınları gözeneklerimden geçirmeye çalışıyorum. Başkalarını ısıtmak ve doldurmak için.

Işınlar fışkırıyor ve hayal kırıklığım keskin.

Sonraki birkaç saati Sanatoryumda Şifacım Şafak'ın bana söylediği her şeyi yaparak geçiriyorum. Ve çoğunlukla, hastalarım nazik ve minnettar.

Sonra ikinci kattaki son odaya giriyorum.

Elizabeth bir sedyenin kenarına tünemiş. Sutyen ve külot giyiyor ve her yerinde kesikler var.

Kanıyor, Işıktan çekiliyor.

Eğlenceli olacak.

Bana kaşlarını çattı. "Neden buradasın? "

"Levi'nin emirleri." Tepsiyi yatağının yanındaki masaya koydum. "İkinci ölüme kanamadan önce seni yamalı hale getirelim." Konsantre man ile dolu bir şırıngayı kaldırdım.

"Bana yapışmana izin vermeyeceğim. Hoşuna gidecek," diye mırıldandı ve koluma vurdu. "Şifacı! Birisi! Herhangi biri!"

"Hadi. Bebek olma." Onu kenara çektim ve iğneyi birçok yarasından birine soktum.

Tıslayıp, " *Annen* bir bebek ," diye çıkıştı.

"Anne şakası mı? Çok olgun." Şırıngayı boşaltıyorum ve yatağının yanına bir sandalye çekiyorum. "Ne kadar kaba olduğun umurumda değil. İyileştiğini bilene kadar burada kalacağım."

"Her neyse." Tepsiden başka bir şırınga alıp başka bir yarayı enjekte ediyor. Birkaç saniye sonra ilaç, ağrının bir kısmını hafifleterek merhem yaymasına ve bir bandaj uygulamasına izin verdi.

"Bitti," diyor mumlu. Gözlerinin altında koyu halkalar var. "Şimdi gidebilirsin."

"Benimle sorunun ne? Bariz olanın yanı sıra, demek istediğim. Evet, hatalar yaptım ve insanlar öldü. Ama beni cezalandırdın, değil mi?"

Yanaklarından bir utanç kıpkırmızısı akıyor.

"Çivili tahta," diye ekledim, sadece açıklığa kavuşturmak için. "O sendin."

Bir ara. Ardından tek, kısa bir baş selamı.

"Sana kim yardım etti?" Büyük ihtimalle Raanan'dır. Ama başka kim? Üç tane hatırlıyorum.

Kaşlarını çatarak geri döner. "Diğerlerini sana karşı harekete geçmeye ikna ettim. Suç benimdir ve yalnızca benimdir."

Sadakatine hayranım. "Üzgünüm Elizabeth." Meredith sayesinde bu kızı ne kadar derinden incittiğimi biliyorum. Erkek arkadaşını özlüyor ve ben suçluyum. "İlk ölümümün olduğu gün, Killian'ı korudum çünkü o benim için önemli, erkek arkadaşın da senin için önemliydi. Bölge üyeliği ne olursa olsun. Onu korumak içgüdüsel. Keşke... Keşke savaşta olmasaydık. Savaş yok, ölüm yok."

Archer ve Killian kadar kötüyüm, değil mi? Gündemimi çalışmak için her fırsatı kullanmak.

Dövüş onu tüketir ve o geriye yaslanır. "Çok suçlu hissediyorum. Diriliş... Claus'a oy vermeyeceğim. Conduit'e çok ihtiyacımız var."

Krallığın ihtiyaçları için erkek arkadaşını bırakmaya istekli olması beni parçalıyor. "Biliyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Archer veya Meredith'e oy vermek istiyorum ama..."

Markalarım parlamaya başladı, Clay'den avucumun üzerinde uçan kısa bir mesaj.

Sorunlarımız var.

Bir mola yakalayamıyorum . "Gitmek zorundayım." "Dior'un başı belada olabilir" diyerek ayağa fırladım.

"Git," diyor ve beni uzaklaştırıyor. "Ve, On?"

duraklıyorum. Sanırım ilk defa adımı kullanıyordu.

Raanan odaya girer, yüz hatları endişeyle gerilir. "İyi misin? Yeni duydum." Elizabeth'in odak noktası benim üzerimde kaldı. "Seni affediyorum."

"Ben de seni affediyorum." Raanan'ın omzuna dokunmadan önce ona sarılmak için yanına döndüm. "İkinizde."

"Ben?" Homurdanıyor. "İç huzurunuz için fazla iyi görünmekten başka ne yaptım?"

Gözlerimi deviriyorum ve dışarı çıkıyorum. Bir Merdiven Boşluğu alıyorum, yol boyunca Levi'ye mesaj atıyorum. Dairemde Shell'imi alıp ellerimi deri eldivenlerle kapatıyorum. Aciliyet tarafından tüketilen, Peçe için yarışıyorum.

Gözde olan Kayla, Izgara aracılığıyla benimle konuşuyor.— *Her şey açık.*— Suyun içinden... *whoosh* ... Prynne'in içine indim, kaosla karşılaştım.

Javier, insanı yaralamadan durdurmak için elinden geleni yapan Clay'i avlıyor. Dior çığlık atıyor, çocuklara durmaları için yalvarıyor.

Kalbim göğsümde bir fırtına, savaşçıları birbirinden ayırıyorum. Eldivenler ten tene teması engeller.

Öfkeden deliye dönen Javier, "Ona dokunma. Ona *hiç* dokunmayacaksın." Clay'e ulaşmak için beni pas geçmeye çalışıyor. Onu daha güçlü bir şekilde ittim ve tökezledi.

"Yeter," diye emrediyorum. "Sakin ol ya da dağlara git."

Büyük kötü kurt gibi üfler ve üfler ama olduğu yerde kalır.

Clay çenesini ovuşturur, Kabuğu'nun derisi parçalanır. O her zaman bir aşıktı, dövüşçü değil ama onunla gurur duyuyorum. Kendi tuttu.

"Nöbet geçirdi." Boynunda asılı duran man şişesini boşalttı. "Onu yanına yuvarladım ve sen sonuçları gördün."

Dior, Javier'e koşar. Tişörtünden bir parça parça yırtıyor ve parmak boğumlarındaki kesikleri kapatıyor. "Beni koruduğun için teşekkür ederim bebeğim. Seni çok seviyorum."

Onu korumak mı? Clay'den mi? Bu bana pek Dior benzeri bir davranış gibi gelmiyor. Penumbra, nefes alan herkesle uyumaya istekli bir et kafalı Javier'e olan duygularını güçlendirdi mi? Siyah damarlar artık görünen etin her santiminde dolanıyor.

Yanağımın içini ısırırım. "Neden biraz ara vermiyorsun Clay ve..."

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Kalıyorum. Ben burada işe yararım."

"İyi." Ellerimi kaldırıyorum, avuçlarım dışarı. Aptal özgür irade. Javier'e baktım. "Clay'e ya da başka bir Troikan'a saldırırsan benimle uğraşmak zorunda kalacaksın. En son dokunduğumuzda ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Özgür irade her iki yönde de çalışır. Kıcını tekmelemeyi seçebilirim.

Hemen arkasına bakıyor.

Dikkatli olmak için, Levi'ye Clay'e yardım etmesi için bir avuç TL ve TM talep etmesini iletıyorum. Dior ve Javier'i Myriad'dan korumak için konumu gizli tuttuk ama -Killian haklıysa- krallık gerçekten ikisini de çalmak istemiyor.

Dior ile konuşmaya çalışıyorum ama her adım attığımda geri adım atıyor.

"Sadece gidecek misin?" Üşümüş gibi kollarını ovuşturuyor.

"Onu duydun." Javier kapıyı işaret ediyor. "Gitmek."

Bunu kişisel olarak alırdım ama sanırım bana karşı ne hissettiklerini biliyorum. İtme. Karanlıkları tenimde tiksindirici bir darbe, kaçmak için sabırsızlanıyorum.

Clay bana sarılıyor ve fısıldıyor, "İnan ya da inanma, Dior ile ilerleme kaydediyorum. vazgeçemem."

Anlıyorum ve onun azmine, şefkatli kalbine hayranım. "İhtiyacın olursa bana mesaj at."

"Yapacağım."

İyi şanslar , ağız ve eve dönüyorum.

* * *

Gece yarısı. 2:01. 4:39. Nimet ve Lanet ellerimdeyken yatak odamda volta atıyorum. Saati izlemeye devam ediyorum.

Söz verdiğim gibi, korumalar binanın geri kalanında devriye gezerken ekibim dairemde. Lina'nın şarkısı zihnimde tekrar tekrar çalıyor ve cevaplar ararken kendimi yoruyorum.

Kümete bir tilki. İki gün içinde faresini yemeye çalışacak.

İki gün geçti. Bugün o gün. Şimdi ne zaman istersen.

Üç, evet, üç uyarı gelecek. Dört beş altıya kadar asık suratlı olacaksın. Bak, bak, bak, yedi için. Sekiz, dokuz, On cennette...

"On cennette", İkinci Ölümü deneyimleyeceğim ve Geri Kalanlara gireceğim anlamına mı geliyor?

Sinirlerim yerle bir, sakın yüzüm molozdan başka bir şey değil. Ölmeye hazır değilim. Yapacak çok işim var.

Işıklar aniden kapanıyor, tam bir karanlık tutulması beni şaşırtıyor.

Işıklar tekrar yanarken markalarım parlıyor ve en kötüsünü bekleyerek inliyorum. Levi diyor ki: Binanızdaki her TL bir bilinçsizlik durumuna düştü. Tilki kümete. Yoldayım. Bana güvende olduğunu söyle.

Üç uyarı. Bu ikinci olmalı, ışıklar birinci. Sıfır! Dairem *küme*stir . Çünkü artık yalnız değilim. Ekibim burada benimle. Victor, Deacon, Elizabeth, Reed ve Kayla.

Bir panik çekirdeği ortaya çıkıyor. Herkes iyi mi?

"Çocuklar," diye seslendim, Levi'ye cevap verirken bile ayağa kalktığımı bilmesini sağladım.

Sessizlik.

Duvarlardan bir gümbürtü yankılanıyor ve buzlu korku omurgamın sırtlarından aşağı kayıyor. Üçüncü uyarı?

Saate baktığımda sinir uçlarım zonkluyor. Saat 4:56.

4. 5. 6.

Dört beş altıya kadar asık suratlı olacaksın .

Şarkıdaki sayılar—dört beş altı. Saldırı zamanı?

Aniden yatak odamın kapısındaki menteşeler parçalandı, giriş sallanarak açıldı ve çatık kaşlı bir Victor ortaya çıktı, bir silah kaldırdı, nişan aldı ve hazırды.

YİRMİ İKİ BÖLÜM

"Asla başkasına güvenmeyin."

-Sayısız

İlk düşüncem, *beni tehlikeden uzaklaştırmak için burada olduğu.*

İkincisi, *O tilki.*

İhanet duygusu beni tökezleyerek geri gönderiyor. Yüzüne ve kıyafetlerine can suyu sıçradı ve bu onun değil. Yaralanmadı.

Takımına zarar verdi.

Bana bir Dazer fırlatıyor. Kılıcımı savurdum ve savurdum, yanan parçalar ona doğru savurdu, silahı avucunun içinden çıkardı. Hızlı ve yarı otomatik avuç içiyle klipsi hızla boşaltıyor. Levi'nin bana öğrettiği yolu engelliyorum. Mermiler metale çarpıyor ve yere düşüyor.

Victor soğuk bir gülümsemeyle, "Biri düzeldi," dedi.

Levi yolda. Oyalamam gerekiyor. "Killian'ın tutsağıyken Myriad'ı benim faaliyetlerimden nasıl haberdar ettin?" İstiyorum.

"Başka nasıl? Önceden planladım ve mutfağınıza bir mikrofon bıraktım. Başka yerler de." Silahın namlusunu değiştiriyor ama ikinci el ateş etmiyor. Henüz değil. "Seni incitmek istemiyorum, Ten."

"O zaman neden bana ateş ediyorsun?" çığlık atıyorum.

"Zayıf, patronumla buluşman için seni Hasat Ülkesi'ne sürüklediğimde kavga etmeyeceksin."

"Patronunuzla zaten tanıştım. Adı Levi."

"Ben Levi için *hiç* çalışmadım." Hedef alıyor. "Ben Myriad için çalışıyorum. Her zaman var, her zaman olacak. Orada bir ailem var ve onlar için en iyisini istiyorum. Troyka'sız bir sonsuzluk."

Onun ailesi. Babası mı demek? Diyarlar arasındaki sürtüşmeden, köprünün yıkılmasından sorumlu olan. Nefret alevlerini körükleyen kişi.

çenemi kaldırıyorum. "Archer'ı seviyorum ve kardeşini incitmek istemiyorum. Ya da daha kötüsü! Bunu yapmaman için sana yalvarıyorum. Archer'a birazcık sevgin varsa, sen-"

"Ona karşı sevgim yok. O bizim diyarımıza bir haindi. Ve sen... sadece verdiğin istihbarat kadar iyiydin. Tasmanın ucundaki görevlinin sana mı yoksa patronuna mı liderlik ettiğinden emin değilim, ama öğreneceğim."

İşleyici... Killian?

Yeni bir panik dalgasıyla savaşıyorum, pi kolye göğüslerimin arasında neredeyse bir delik açıyordu.

"Yani? Bunu kolay yoldan mı yoksa zor yoldan mı yapıyoruz?" diye soruyor.

"Sert." Zırhımı giyiyorum ve vücudumun her yerinde silahlar var. Kolay kolay düşmem.

"Çok iyi."

geri adım atıyorum. Yaklaşıyor ve kurduğum tuzakları tetikliyor. Duvarıma sabitlenmiş tatar yayından bir ok fırlıyor. Eğilmeyi başarır ve hatta hız kazanır. Parmağı silahının tetiğine vurarak yanlışlıkla benim ikinci tuzağım olan Dazer'i etkinleştirdiğinde kaçıyor.

Kurşunlar kılıçlarımla buluşuyor.

Bana daldığında zaman yavaşlıyor gibi. Kılıçlarımı yukarı ve dışarı doğru savurarak atıldım. Ama yere inmeden önce büküldü ve ayağa fırladı, üzerimde eğitilmiş kalırken silahlarımı kaçırdı. Yatağın üzerinden geriye doğru yürürken bir hareket kasırgasıym...

Beni duvara yaslıyor ve tetiğe çekiçle vuruyor. Kılıçlar benim kalkanım görevi görür. Bacağımı tekmeliyorum ve Victor geriye doğru sendeliyor. Yatağın üzerinden atlayıp kapıya koştum, sonra atkuyruğum yanaklarıma vurarak odadan fırladım.

Yedi sayısını bulmam gerek. Yedi nerede? yedi nedir ?

Arkamda ayak sesleri.

Dönüş! Şimdi!

Komut, Izgaradan fısıldıyor. Başka bir kişi değil, Izgara'nın kendisi. Döndüm ve başka bir patlamayı engellemeyi başardım.

Botum sağlam bir şeye takılıyor. Sıfır! Daha önceki yaraları göz önüne alındığında, ilk etapta bana atanmaması gereken, bilincini kaybetmiş, kanaması olan Elizabeth'e tökezledim ve çarptım.

Victor yeniden doldurur ve ateşler. Bana. Elizabeth'te. Onu elimden geldiğince koruyorum. Bir kurşun kolumu sıyrıyor. Bedenim yarılıp açılırken tıslıyorum ve Lifeblood erimiş, parıldayan bir nehir gibi akıyor.

Gücüm azalıyor ve titriyorum. Başım sisler. Nefes nefese, her zor nefes için mücadele ediyorum.

Yaraya baskı uygulamak için zaman yok. Bir tur daha atıyor. Tembelim, her hareketi yakıcı, yakıcı bir ıstırapı ateşliyor ama engelliyorum.

Yeniden doldurmak için durmak zorunda kaldığında, kılıçlarımı ona doğru savurdum ve uçlardan bir kez daha saf ışık parçaları uçtu. Dans ediyor ama yeterince hızlı değil. Parçalardan biri onu göğsüne çiviler ve odanın diğer ucuna fırlatır.

Duvara çarpıyor. Kılıçları birbirine çarparak yarama hem saldırma hem de dağlama fırsatını yakaladım. Personel alev aldı. Bir kükremeye bir ucunu Victor'a kaydırırken diğer ucunu yaralı omzuma bastırdım.

Acı! Görüşüm kararıyor ve çığlık atıyorum; Yaramın üstünde siyah bir kabuk oluşuyor ve Lifeblood'ın akışına son veriyor.

Victor körüklüyor ve anahtarını kaldırıyor.

Asayı bir bileğine, sonra diğerine vuruyorum ve silahları bırakıyor.

Birbirimizin etrafında dönüyoruz, eğilmek istemeyen iki yırtıcı. Etrafımızda Deacon, Kayla ve Reed hareketsiz kalıyor, her biri bir Lifeblood havuzuyla çevrili.

Tepki veremez, tepki veremez. "Onları nasıl çıkardın?"

"Kolayca. Hepiniz çok safsınız."

Sayısız trolün oğlu! "Neden etkilenmedim?"

"Neden başka? Sen bir Kanalsın."

İşığın titremesi. Bir şekilde herkesi bir karanlık bombasıyla mı vurmuştu?

Oyalama yeter. sallıyorum. Sağa dönüyor ve ben de asayı ayırıyorum. Bir kılıç fırlatıyorum, uç uca savruluyor. Bıçak göğsünü deler ve diğer taraftan çıkar. Ayakları üzerinde sallanıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor.

Diğer kılıçla onu bıçaklamak niyetiyle ona yaklaşıyorum.

Aniden yatak odamdayım ve Victor kapımın eşiğinde duruyor. Ben kılıçlarımı tutuyorum ve o silahlarını tutuyor. İkimiz de yaralanmadık.

Şok beni boğucu bir duruma sokuyor, beynim şunlarla dönüyor:

Cevap içime çarpıyor. Bu bir nimettir. İkinci bir şans. Kavga edersek ne olacağına dair tam bilgiyle yeni bir başlangıç yapma şansı.

"Bunu nasıl yaptın?" Talep ediyor.

"Ben bir şey yapmadım. Kılıç yaptı. Sana uzaklaşman için bir şans veriyor. almanızı öneririm. Yoksa seni öldürürüm ."

Gözleri kısılıyor, parmakları tetiklerde seğiriyor ama ateş etmiyor. "Yoksa seni öldürürüm . Birden çok fırsatım oldu. Elizabeth'i sana saldırması için ikna ettim. O kaçarken, senin kafanı kesebilirdim ve kimse bilmeyecekti. Geldiğimde seni zehirleyebilirdim. Yaşamana izin verdim - Myriad'a yardım edebileceğini biliyordum."

Killian, evet. Sayısız, asla. "Mahkemeye gitmeden değerli diyarınıza dönemezsiniz. Avukatınız olmak için imza atan var mı?"

"Hiç geri dönmeyi planlamadım. Burada idam edileceğim." Çenesini kaldırır. "Suça uygun bir ceza çünkü asla pişmanlık duymayacağım. Myriad için seve seve katlanacağım bir son."

Ön kapıma vuruyor. "On!" Levi arar. "On!"

Zaman daha başlamadı, anlıyorum; sadece bizde var Son şans, dedim Victor'a.

"On!" *Pat, güm, güm.*

Victor'un dişleri parlıyor, tehditkar bir hırlama onu terk ediyor. Tetiklere çekiçle vuruyor. *Boom! Boom! Boom!* Kurşunları engellemek için kılıçlarımı döndürüyorum. Victor'u kendi tuzaklarımdan kaçınarak yatak odasından çıkmaya zorluyorum. Burası çok sıkışık, daha fazla alana ihtiyaç var.

Bu sefer *Elizabeth'in* üzerine atlıyor. Düşerken, kılıçları makas gibi kullanarak bileğini keserek vurdum. Per. Kesik eli yere düşüyor, silahı işe yaramaz tutuşunda.

Körüklüyor, Yaradan can damarı fışkırıyor. Ben kesiyorum ve o yuvarlanıyor. Kılıcımın ucu bir döşeme tahtasına sıkışana kadar durulayın ve tekrarlayın. Boşuna sallıyorum. İkinci silahı nişan alır ve ateşler.

Döndüm ama çok az, çok geç ve kalçamı bir kurşun yakıyor. Acı içinde, hızlı bir şekilde Lifeblood'ı kaybediyorum. Adrenalin ve kararlılık benim tek güç kaynağım oluyor.

Victor bir el ateş ediyor. Kanepeye dalıyorum, acı beni mahvediyor.

Midair, *Kanun Kitabı ortaya* çıkıyor. İçinden geçiyorum, indiğimde beni yakalamak için kollarım gerilmiş; Numara markalarımın biri açık sayfada parlıyor ve o an, kafamda bir ampul yanıyor, şifre aniden netleşiyor.

Her dizinin ilk numarası bir sayfa numarasıdır ve diğerleri ya bir harfe ya da bir kelimeye karşılık gelir.

Heyecan uyanıyor, şifremi çözmeye hazır varlığımın her bir zerresi.

Daha sonra!

Yedi, dedi Lina. Bundan kurtulacaksam yediye ihtiyacım var.

İnip yuvarlanıyorum, sehpanın altına düşüyorum. Diğer tarafa sürünmek üzereyim, masayı kalkan olarak kullanmak niyetiyle, bacakları dikkatimi çektiğinde. Ahşaptırlar ve masanın altına sabitlenme biçimleri nedeniyle açıldırırlar...yedi sayısını oluşturlar.

Evet! Tekmeliyorum, tekmeliyorum, tekme atıyorum ve... sıfır! Kaçmayı reddediyor.

Victor bileğimden tutup beni masanın altından dışarı sürükledi. Bir hata. *onu* tekmeliyorum. Zayıf ve şimdiden gergin ve iki büklüm olurken masaya

hızlı bir tekme daha atıyorum. Şakaklarımdan ter damlıyor ve kaslarım titriyor. Sonunda menteşeler bükülür, metal üstten gevşer ve dışarı çıkar.

İhtiyacım olan mucize değil. Victor beni ikinci kez dışarı çıkarıyor. Tutmak için çaresizce tahta bacağı pençeledim, ama o benim ivmemi kullanarak beni ters çevirdi ve iki dizini de omuzlarıma sıkıştırarak beni yere yapıştırdı.

Bir silahın soğuk ucu kafamın arkasına bastırıyor.

Hayır hayır hayır! kaybedemem. Böyle değil. Ona değil.

Nefes nefese, "Birinci raunt, On. İkinci raunt, Victor."

Boom!

Victor üzerimden düşüyor. Yukarı atlıyorum, kafam karıştı. Elizabeth mutfak tezgahına yaslanmış, silahını uzatmış, namludan dumanlar yükseliyor.

Sevinmek için zaman yok - o yaşıyor! - ve ona teşekkür etmek için zaman yok. Victor ayağa kalkıp silahını ona doğrulttu.

"Numara!" ona bayılırım. Duvara çarparız ama ayakta kalırız.

Sağlam koluyla bana bir, iki, üç kez yumruk attı ve ben de devrildim. Daha önce düşürdüğü silahı kaldırarak beni takip etti. Bacağını kaldırıp koluna tekme atıyorum ve atış yanımdan uçup gidiyor.

Tüm ağırlığını topuğuna veriyor, kendi tekmesini hazırlıyor ama ben dizlerimin üzerine çöküp onu tüm gücümle itiyorum. Tökezler, bir cesede takılır ve—durur. Sadece durur. Yerinden çıkardığım tahta masa ayağı ortasını kesti ve şimdi sırtından çıkıyor.

Birkaç saniye mücadele ediyor, ağzının kenarlarından Can Kanı fişkırıyor.

Yedi. Bitti. *O bitti.*

Rahatlamaktan çok yenilmiş, yüz üstü düşüyorum. Zihnim buğulanıyor, keskin bir acı yanağımı yerle bir ediyor. Her neyse. Endişelenecek çok fazla başka acı var.

Burası cennet olamaz.

"On! On!" Levi'nin sesi. Kapımı yumruklayan yumruklar. "Kalkanı devre dışı bırakmalısın."

"Nasıl?" Dudaklarım kelimeyi oluşturuyor, ama hiçbir ses beni bırakmıyor. Siyah yıldızlar görüşümde şişiyor ve kolyemi kullanmak için cazip geliyor. Killian'ı çağırmak için. Killian'ı istiyorum. Kollarının beni sarmasını, beni tutmasını istiyorum. Nefesinin tenimi havalandırmasını, kokusunun burnumda olmasını istiyorum. Onun teselli sözlerini kulaklarımda istiyorum. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek ve ben ona inanacağım.

Ama onu riske atamam. yapmayacağım. Yanarak küle dönmeden Kanat Perdesi'nden geçse bile, bana ulaşmak için Troik lejyonlarıyla savaşması gerekecekti.

"Tilkinin bir tür aygıtı olacak. Cihazı bul, On!" Daha fazla vurma, daha sert ve daha hızlı.

Hareket etmeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum. Sanırım Elizabeth'in emekleyerek Victor'a yaklaştığını ve ceplerini karıştırdığını görüyorum.

Cihazı bulmuş olmalı, çünkü kapı hızla açılıyor ve Levi bir orduyu daireme sokuyor.

Güvende olduğumuzu bilerek – tilki fethetti – karanlığa sürüklenmeme izin verdim...

Hey. Belki de karanlık o kadar da kötü değildir, sonuçta...

* * *

...Bir dizi sesin farkındalığıma girmesi için ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. göz kırpyorum. Bir sedyede yatıyorum. Başım ağrıyor ve başım dönüyor ve Levi yanımda oturuyor.

Sesler devam ediyor ama hiçbirisi bana yönelik değil. Diğer odalardan sürüklendiklerini anlıyorum. Sanatoryumdayım.

Anılar beni dolduruyor. "Elizabeth," diye mırıldandım. "Deacon, Reed, Kayla."

"Deacon, Reed ve Kayla iyileşiyor. Elizabeth..." Bir an için bakışlarını kaçırdı, benimle doğrudan yüzleşmeden önce içindeki kargaşanın tek işareti. "Bu sabah aldığı yaralarla birleşince kurtarılamadı."

"Numara." Kısa bir süre önce emekleyerek Victor'a gitti, cebini karıştırdı... ve muhtemelen o zaman son nefesini verdi. Farkındalık bana çarpıyor ve bir inilti kaçıyor. Bizi kurtarıırken kan kaybından öldü. "Hayır" diye fısıldıyorum bu sefer.

Onun ifade firmaları. "Bir gerçeğe inanmayı reddetmek onu yalan yapmaz, Bayan Lockwood."

Ona bağırıp sövmek istiyorum. Onu sallamak için. Ona yaslanıp hıçkırığa ağlamak istiyorum. Çünkü o haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Kalbimde Elizabeth'in gittiğini biliyorum. O gitti, artık Izgaranın içindeki bir ışık değil.

Troyka bugün değerli bir askerini kaybetti. Sonuna kadar sadık bir kız. Potansiyel bir arkadaşımı kaybettim.

ağlamayacağım. Güçlü olacağım. *Onun* gücünü onurlandıracağım . "Neden beni koruması için ısrar ettin?"

"Yapmadım." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "O yaptı."

Kederim jilet gibi keskinleşiyor. Özgürleşmek için çaresizce gözyaşlarıyla savaşıyorum. "O özlenecek," diye fısıldıyorum.

Lina'nın bilmecesini daha önce çözebilseydim... Victor'un ihanetinden şüphelenmiş olsaydım...

Levi elimi tutuyor, sıkıyor. Suç kapınızda değil, Bayan Lockwood. Bay Prince'in evinde kalıyor."

Bunu biliyorum, ama bilmek *duyguyu ortadan kaldırmaz* . "Hayatta kaldı mı?" Çenem titriyor. Komik bir düşünce sahneye çıkıyor: Daireme çılgınca girme girişimi sırasında Levi bana Ten demişti.

"Evet, ama yardım aldı. Birisi, Bay Prince'in ekibimi uyuttuğu gibi, gardiyanlarımızı uyuttu. Her şeyi kapsayan bir karanlığın parıltısı. Sonra biri hücrelerini açtı."

Victor'un orada bir partnerle birlikte olmasından nefret ediyorum! "Peki ya sözleşmesi? İptal olmadı mı? Troyka ile bağlantısını kaybetmesi gerekmez mi?"

"Bay Prince gibi insanlara bile bir mühlet verilir. Birini diğerine tercih etmiyoruz." Levi elimi bir kez daha sıkı. "Onun için endişelenme. Arkadaşlarıyla ve çıktığı her kızla konuşacağız. Onu ve onunla kim çalışıyorsa onu bulacağız. Dinlenin Bayan Lockwood. Izgaranın kilidini açmaya başladınız. Ben hissediyorum. Yapacak işleriniz var."

"Ben her zaman değil miyim?"

Beni görmezden geliyor. "Başardığınız ve başaracağınız an, savaş kızışacak. Herşey değişecek."

SAYISIZ

Gönderen: Z_C_4/23.43.2

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: Seninle ne yapacağım?

Fransız kızı imzalamayı başaramadınız ve bu sabah eski çömezlerinizden biri Bayan Lockwood'un annesini saklarken yakalandı.

Umarım her iki vatandaşın da Kennels'a yerleştirildiğini öğrenmekten memnunsunuzdur.

Bayan Lockwood'a gelince, Victor'un Myriad'a olan bağlılığını öğrendi ve Anahtarını kullanmaya çok yaklaştı. Generaller onun hak ettiğinden daha fazla bela olduğuna, özgürlüğümüz için gerçek bir tehdit olduğuna karar verdi. Onu dışarı çıkaracak ve öldüreceksin.

Başka bir başarısızlığa müsamaha gösterilmeyecek Killian.

Doğru Eşittir!

Sör Zhi Chen

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“İyilikle, dünyayı aydınlatıyorsun. Zulümle, kendini karartıyorsun.”

—Troyka

Ertesi gün, Sanatoryum'dan serbest bırakıldım. Temizlenmiş, kırılmış mobilyaların değiştirildiği, Victor'un kayıt cihazlarının bulunup kaldırıldığı daireme dönüyorum. Yeni kazılar istemeyi düşünüyorum; mobilyalar farklı olabilir ama anılarım canlıdır.

Ölüm ziyarete geldi ve izini bıraktı. Gölgeler içeri girdi ve onlara Üzüntü ve Üzüntü adı verildi.

Firstlife sırasında ölüm beklenir. Biz insanız ve konumumuz ne olursa olsun bedenlerimiz yaşlanır. Zamanın geçişi kadar kesin bir gerçek. Burada, Everlife'da, bizler sonsuza kadar yaşama potansiyeline sahip ruhlarız.

Yorgun, Bereket ve Küfür'ü yepyeni sehpanın üzerine koyuyorum.

Levi beni Sanatoryum'a götürdüğünde kılıçları da bizimle birlikte getirdi. Benim bilmediğimi biliyordu. Onlardan bir daha asla ayrılmak istemezdim. Her zaman uyanık kalmalıyım. Barış gibi görünen zamanlarda bile savaşa hazır olmalıyım.

Geriye dönüp bakıldığında, Victor'un ihanetinin işaretleri canlıdır. Archer için yaptığı hileli kampanya yöntemi. Bir Kanalı Dirilişini engelleme girişimi, eminim. Kayla'ya yaptığı baskı. Killian'ın ona karşı doğuştan gelen güvensizliği.

Kararlı bir şekilde kanepeye çöktüm. Kanun *Kitabı* önümde açılıyor. Yeter. Yapılanlar yapılır ve değiştirilemez. İlerleme, çalışma ve cevaplar bulma zamanı.

Şifreyi takip ederken kendimi hazırlayıp 10. sayfaya geçiyorum.

İkinci sayı yalnızca bir kelimenin içindeki bir harf veya kelimenin kendisi olabilir ve bunun kelime olduğunu anlaması uzun sürmez. Heyecan çiçek açar.

Anlam tıklıyor ve gülüyorum. Bağlılık. Tutku. özgürlük. Herhangi bir silahtan daha fazla ihtiyacım olan üç şey. Beni her zorluğun üstesinden gelecekler.

Izgaradaki kapılar benim için açılmaya başlıyor, İçimden ışık akıyor. Işık bilgidir. Karanlık, karışıklıktır. Işık, bir pile bağlı olmak gibi güçtür. Işık aşktır, yaşama sebebimizdir. Umuttur. Durumumuz ne kadar muhteşem veya ne kadar kasvetli olursa olsun, daha iyisine sahip olabiliriz. Işık gerçektir. Sırların saklanabileceği gölgeler yoktur.

İnanmışım şey için savaşmalıyım. Kalbime sadık olmalıyım. Tutkuyla savaşmalıyım. Sonunda Many Ends'te sıkışıp kalmış insanları kurtarabilirim. Işığımı çok karanlık bir dünyada parlatmalıyım. Başkaları bana yanlış yaptığında bile doğru olanı yapmalıyım.

Numara markalarım tenimde *hareket* ediyor, uzuyor, birlikte kanayarak bir Troikan sembolü oluşturuyor. Güldüm.

Pencereden süzülen Işık bana doğru çekiliyor, ışık huzmesi etrafımı sarıyor, içime batıyor, beni ısıtıyor. Beni dolduruyor ve tüketiyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Daha fazla kapı açılır. Aklımda bir görüntü seli kristalleşiyor ve nefesim kesiliyor. Gözlerimi kapatıp en sevdiğime odaklandım. İnanılmaz renklerden oluşan bir deniz.

Uzakta, yıldırım çarpıyor. Elmas tozuna batırılmış bulutlar birlikte dönüyor, Işık ve parlaklık içinde dans ediyor, yine de yıldızlar ayırt edilebilecek kadar parlak parlıyor.

Biri bana doğru yüzüyor... altın sarısı saçları ve inanılmaz yakışıklı bir yüzü olan biri.

O bana gülümserken kalbim hopluyor.

"Okçu!" Ona doğru koştuğumu hissediyorum. *bu* . Bu sevinç, saf ve katkısız.

Beni yakalıyor ve gülerek etrafımda dönüyor.

"Seni çok özledim." Beni ayağa kaldırdığında, gitmesine izin veremiyorum. yüzünü okşuyorum. "Seni nasıl görüyorum?"

İki gözümünden öpüyor. "Sen bir Kanalsın. Başkalarının açamadığı kapıları açabilirsiniz."

Vay canına. "Dinlenmeye bir kapı açabilir miyim? İstedğim zaman ziyaret edebilirim?" Meredith ve Elizabeth'i görebilecek ve hatta diğer Conduit ile buluşabilecek miyim? ciyaklıyorum.

Gülümsemesi parlıyor. "Kesinlikle yapabilirsin."

Ona sarılıyorum. "Diğerleri nerede? Burada ne yapıyorsun? Mutlu musun?"

Her seferinde bir soru, dedi burnumu bükerek. "Diğerleri İzleme Odasında. Rest'e girdikten sonra, hayatımızın bir oynatması gösteriliyor. İlk kez, tüm hikayeyi görüyoruz, etkileşimde bulunduğumuz kişilerin zihniyetini biliyoruz ve farklı seçimler yapsaydık ne olacağını öğreniyoruz. Ömür ne kadar uzun olursa, izlenecek o kadar çok hatıra olur."

"Öyleyse neden İzleme Odasında değilsin ? Bir oynatmanın on dokuz yıl sürmesi gerekmez mi?"

"Burada zaman farklı geçiyor, bir gün bin yıl gibi ve bin yıl bir gün gibi. Ve evet. Mutluyum. Ama iyi bir Rest'i mahvedebilecek biri varsa, o da Ten Lockwood'dur."

"Hey!" göğsünü okşuyorum.

Bana kıs kıs gülüyor.

Adımlarımı dikkatli atarak, "Troyka'da olanlardan haberiniz var mı?" diyorum. Ona kardeşinden bahsetmeli miyim? Yoksa Dior mu?

Bir çırpıda ayılır. "Evet biliyorum." Bir kolunu omuzlarıma doladı ve ben başımı ona yasladım. "İzleme Odasına girmeden önce Elizabeth bana söyledi."

"Çok, çok üzgünüm, Archer."

"Kardeşim..." Uçurumun kenarına yürümem için beni serbest bıraktı.

"Troika ile anlaştı ama kalbi her zaman Myriad'a aitti."

ona katılıyorum. "Nerede olduğunu biliyor musun?" Bahse girerim Victor, bağı kaybedeceğinden, Kanat Örtüsü'nden artık geçemeyeceğinden korkarak krallığın içinde kaldı. "Nereye gidebilir?"

"Bir B planı vardı, eminim. Güvenli bir ev." Gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "Dior'a yardım ettiğin için teşekkürler."

"Hey, bana teşekkür etme. Şimdiye kadar her şeyi berbat ettim." Biraz daha dik durdum ve ekledim, "En azından Penumbra ile savaşmak için ışığımı kullanabileceğim."

"Bana dikkatli olacağına söz ver."

Şu anda ona çok daha fazlasını vaat ediyordum. "Yapacağım. Söz veriyorum."

"Harika. Şimdi Killian'la çıkmayı bırak."

gözlerimi deviriyorum. Ona bunun sözünü *vermeyeceğim* . "İyi deneme. Sanırım o benim ruh eşim olabilir. Ben onu seviyorum, o da beni seviyor."

"Eminim öyledir. Sen oldukça harikasın ve o aptal değil." Ciddi olduğunu kanıtlamak için bana dik dik baktı. "Ama aşk her zaman yeterli değildir, Ten."

"Aslında, *Kanun Kitabı'na göre* aşk asla başarısız olmaz. Aşk her zaman doğru cevaptır. Aşk hayattır."

İnanmayan bir ses çıkarır. "Kendi inançlarımı bana karşı kullanmak... Utanç verici! Öfkeli olduğum kadar senden de etkilendim."

saçlarımı kabartıyorum. "Denerim."

Sevgi dolu bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

Bir aciliyet duygusuyla birlikte, Izgara boyunca yumuşak bir titreşim kayar. Kaşlarımı çatarak Archer'dan geri çekildim, sanki bir ip tarafından çekiliyorum. "Sanırım Troyka'da bana ihtiyaç var."

Gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor. "Anladım. Gitmek."

Onu böyle bırakamam. Şiirleri sevdiğini bildiğim halde -ama sadece kafiyeli şiirler- ona, "Sen sert ve güçlüsün, bu değişmedi. Şu andan itibaren, yabancılaşmayalım. Kefalet etmem gerekiyor, yapılacak işler var. Seni şanslı ördek, burada kalıp eğleneceksin. Ama umutsuzluğa kapılmayın tatlı Prens, çünkü *geri* geleceğim. Keşke seni diz çökertebilseydim... kesenin içinde."

Bir kahkaha patlatıyor. "Paslanmışsın. Bunun üzerinde çalış ve bana geri dön." Beni uzaklaştırıyor. "Şimdi, devam et. Kıcını tekmele ve sana öğrettiğim şekilde isim al."

Küçük bir ısırıkla onu öptüm ve gözlerimi açtım. Oturma odamdaki kanepede oturuyorum.

Aklımın bir köşesinde tiz bir zil sesi geliyor. Bir alarm... Savaşa çağırıyorum. Geçen seferden farklı olarak, ayrıntılar kaydedilir.

Çok sayıda makine öğrenimi Prynne'e saldırdı. Victor'un istihbaratı sayesinde mi?

Killian'ın patronunun Dior ve Javier hakkındaki fikrini değiştirdiğinden şüpheleniyorum. Artık virüslü çifte erişmemi istemiyor.

Kılıçlarımı alıp ayağa fırlıyorum. Katedralden çıkıp sokaklara doğru koşarken, Kapıya doğru giden TL'ler ve TM'ler tarafından kuşatıldım.

İnsanların farklı parlaklık seviyelerine sahip olduğunu fark ettim. Bazıları ışıltı, Lifeblood kadar ışıltılı. Bazıları zar zor algılanabilen bir parıltıya sahiptir.

Yanımdaki adam bana bakıyor ve iki kez çekiyor. "Güneşten daha parlaksın!"

Ben?

Reed benim tarafıma doğru ilerliyor. "Aferin. Anahtarınızın kodunu çözdünüz. Izgara, olduğu anda Işık ile patladı."

Yaşasın ben?

Kanat Perdesi'ne ulaşıyoruz, dart atıyoruz ve akıl hastanesinin hemen dışına iniyoruz.

Rüzgar esiyor ve buz kristalleri küçük füzeler gibi dönüyor. Gece düştü. Ay yüksek ve altın renginde, ışınlar sanki çağırılmış gibi beni bulmak ve okşamak için bulutların arasından göz atıyor. Beni güçlendiriyorlar ve sanırım onları güçlendiriyorum; kalınlaşırlar, bulutları geri iterler.

yumruk . Çatıdan bir ML düşüyor ve önüme iniyor. Savaşa hazır, cildinin tek bir ışık titremesiyle karşılaşmamasını sağlamak için onu baştan aşağı kaplayan bir tulum.

Bana bir Buzul sallıyor. Bir kılıçla engelleyip diğeriyle midisini keserek vuruyorum. Öldürücü bir darbe değil, bir ruh için değil, sadece sakatlayıcı bir darbe. Ama Lanet'in sapı titrer ve çocuk kül olur.

Bu onu öldürür. Kalbinin durumu.

Diğer ML'ler üzerime atlıyor ama bana asla ulaşmıyorlar. Bir ışık alevinde, yüzden fazla TL'ler etrafıma iniyor, beni koruyor.

Bir savaş çılgılığı havayı kesiyor. Troikanlar Myriadlılarla çatışıyor. Düşmana karşı düşman. Acının homurtuları ve iniltileri duyulur. Metal birbirine vuruyor. Alevler çatırdıyor.

Dövüş sürüyor.

İnsanları koru. "Dior ve Javier'i gören var mı?" bağırırım.

"İçeri!" Reed'in sesi diğerlerinin üzerine çıkıyor.

Lobiye girmek için savaşıyorum. Şimşek hızındayım, kimse beni yakalayamaz. Izgara bana rehberlik ediyor, talimatlar camdan daha net - çünkü sonunda dinliyorum. Ne zaman eğileceğimi, iteceğimi ve döneceğimi biliyorum.

Ama ne zaman bir asker düşürsem, onun yerini iki asker daha alıyor, gittikçe daha fazla asker bana odaklanıyor. Bir zafer çekebilir miyim? Personel odasına vardığımda etrafım sarılmıştı, kılıçlarımdan biri elimden düştü.

Sıfır! Dior veya Javier'den iz yok. Neredeler?

Yer sallanıyor ve tökezliyorum. Sayısız bir Buckler dikti. Gölgelerin tıslamasını duyabiliyorum. Tuzağa düştüm, ama bunun için mutluyum. *Hadi bunu bitirelim!*

Kılıcı döndürüyorum, ucu saf Işık saçıyor. ML'ler sinekler gibi düşer, ancak elbette yeni bir mahsul hızla içeri girer. Onları daha ne kadar tutabilirim?

Arkadan bir kırbaç beni kırıyor, bıçaklarımdan birinin etrafına dolanıyor ve çekiliyor. Kayıp kaydedilmeden önce diğer bıçağımı da kaybettim. Korku kıvılcımlar çıkarır, ama onu bastırırım. Korku karanlıktır. Korkunun bu savaşta yeri yoktur.

Unutma , Izgara bana fısıldıyor.

Yaparım. Killian'ın bir zamanlar bana söylediği kelimeleri hatırlıyorum. İlk tanıştığımızda benimle ilgili düşünceleri.

Savaş atı şiddetle patiler, gücünden memnundur ve savaşa hücum eder. Korkuya güler, hiçbir şeyden korkmaz; kılıçtan çekinmez. Ok, yanıp sönen mızrak ve mızrakla birlikte yan tarafında sallanıyor. Çılgınca bir heyecanla yeri yiyip bitiriyor; trompet çaldığında yerinde duramaz. Trompetin sesiyle, "Aha!"

diye homurdanır. Uzaktan savaşın kokusunu, komutanların haykırıışlarını ve savaş narası yakalar.

Ben savaş atıyım ve yapılması gerekeni yapacağım. Yenilgiyi kabullenmeye isteksizce savaşı alelacele koşacağım - bu Ebedi hayatımın sonu anlamına gelse bile.

ML'ler birleşiyor. Kararlı bir şekilde alçalıyorum, bacağımı tekmeleyip dönüyorum. Ayak bilekleri birbirine sekerken birden fazla asker yere çarptı. Doğrulduğumda yumruk atıyorum ve yumruk attığımda Troikan sembolüm Işıkla parlıyor. Bir sonraki darbe ML'nin göğsünü yakıyor , yumruğum diğer taraftan çıkıyor - tutuşumda ateşten bir kılıç.

Ben sarıyorum ama o daha çok sarıyor. Bedeni tutuluyor, Işık damarlarında yayılıyor, derisinin yüzeyinin altında yarışıyor. Devrilirken acı içinde çığlık atıyor.

"Üzgünüm," diyorum ona. "Böyle olmasını istemezdim."

Diğer ML'ler benden uzaklaşıyor. Benden kork?

Arkalarından bir yığın TL gelir ve tereddüt etmeden gerekli ölüm darbelerini verir. Böyle olmak zorundaydı ve bu Myriad'ın hatası. İnsanları tehdit ettiler; ödüyorlar.

"Üzgünüm," diye tekrarlıyorum. Avucumu açıyorum ve Pyre kayboluyor. Kılıçlarımı yukarı kaydırıyorum. Kırbacı kullanan, onları çalan kişi şimdi öldü.

Bakışlarım Reed'e kilitlendi. Bana başını salladı. Arkasında gölgeler hareket ediyor. Tüm Troikanların arkasında. Bir uyarı bağırlıyorum ama çok geç kaldım. Mızraklar TL'leri deldi arkadan, göğüslerinden çıkıyor.

Reed'in dizleri pes ediyor ve o yere yığılıyor.

"Numara!" Ona doğru koşuyorum, ama ona ulaşmadan hemen önce, kendimden daha büyük bir güç tarafından yukarı itildim -

Bir Işık huzmesi tarafından taşınarak, Myriadian Buckler'ı tereyağıymış gibi parlatıyorum. Bir platoya ulaşıyorum, orada süzülüyorum, şiddetli savaşı bakıyorum. Şiddetli. Vahşi. Kanlı. Midem bulanıyor. Reed, yerdeki bir lekeden başka bir şey değil.

O ruhtur. Hayatta kalabilir. Yapmalı.

Bir arkadaşı daha kaybedemem.

Karanlık bir kubbe, her yönde bir mil uzunluğundaki alanı çevreler. Yarattığım delik birlikte büyüyor, kapanıyor. Bunun nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum.

Geri dönmem gerek. Askerlerimi bırakamam.

—Orion dudaklarında aynı kelimelerle öldü.—

Kadınısı ses Izgara'daki bir odadan geliyor. Prenses Mariee. Bana yardım ediyor. Bir gün, bunu yapacak kadar güçlü olacağım.

Güvende yaşamaktansa savaşarak ölmeyi tercih ederim, dedim ona.

— Sensiz , *parçalanırsınız.*—

Bağlılık. Tutku. özgürlük. "Numara. Buna inanmıyorum. Troyka'nın kalbi atmayı asla bırakmayacak."

Aniden düşüyorum. Vızıldamak! Kalkanı bir kez daha delip geçerken kalbim ve midem yer değiştiriyor. Darbe beni fırlattı ama ben yuvarlandım ve sallanarak yükseldim, arka arkaya üç rakibi devirdim.

gerekli . Reed'i kurtarmalı, insanları kurtarmalı.

Yoluma başka bir ML giriyor. Hazır, kılıçlarımı kaldırdım—Sloan ona çelme takarak Killian'ın yolunu açtı.

Kollarımı ona dolamak için duyduğum acı verici dürtüyle savaşarak rahatlayarak bağırdım. O burada ve yaşıyor!

Koyu saçları, Lifeblood ile ıslanmış, kafa derisine keçeleşmiş. Yüzünde birkaç kesik var ve gömleğinin yakası yırtılmış ve aşağı sarkmış, boynunda kalın yara izleri görülüyor. Elinde kalan tek silahı mı? Meredith'in yüzüğü.

Bakışları hâlâ parlayan koluma kaydı ve sağlıklı ve bütün olduğumdan memnunmuş gibi başını salladı.

Bir TL kılıcını kaldırarak arkasından koşar, ama Killian'ın gömleğinin parçalanmış kalıntılarını yakalarım ve "Hayır!" diye bağırarak onu yoldan çekerim. Daha fazla yok.

Bağlılık.

Ya Killian bugün öldürülseydi? Ya Reed zaten Dinlenme Grubundaydı? Ya insanlar artık işaretine yakalanırsa?

Kararlılığım rotayı değiştirir. "Durmak! Herkes—sadece—dursun." Tutku.

Benden yuvarlak, disk benzeri bir ışık demeti patlıyor ve kitlelerin üzerine süzülerek beni şok ediyor.

ML'ler, Killian ve Sloan bile dizlerinin üstüne çöküyor ve TL'ler donuyor, savaş aniden duraklıyor. Her göz beni bulur ve genişler.

Gerilim yüksek, barış kırılğan bir şey, incecik bir iplik kadar narin. Belirsizlik beni sarıyor. Ben şimdi ne yapacağım?

Killian ayağa kalktı, kolu kardeşlerine doğru uzatılmış, halka tabanca nişanlanmış ve hazır. "Onu dinleyin" diyor onlara. "Cesaret et."

özgürlük. Bu insanlara liderlik edebilirim. Kendimi görebiliyorum. *Gör, yap.* Hayatım boş sayfalarla dolu bir kitap, eylemlerim ve sözlerim kalem.

"Birbirimize karşı savaştık ve savaştık, ama sadece sefalet ve acı doğurduk" diyorum. Bakışlarım iki Troikan Generali buluyor. Mykhail ve Luciana. Her ikisi de Lifeblood'a bulanmış, gergin duruşları savaşa geri dönmek için şiddetli bir arzuyu ilan ediyor. Sonra gözüm Reed'e takıldı. Yan tarafını tutuyor ama nefes alıyor.

Rölyef serin bir gelgittir. "Sayısızlar, Işığımız için bizden nefret ediyorsunuz ve karanlığınız için sizi hor görüyoruz. İkisi bir arada olamaz. Bunu biliyoruz. Bunu *hepimiz* biliyoruz. Ama bunun yüzünden neden savaşmalıyız?"

Duy Beni. Lütfen.

Sessizlik hüküm sürüyor, ama eminim ki herkes yazdığım hikayeyi sevmiyor. Askerler kenarda, savaşmaya hazırlanıyor.

"Ateşkes ilan etmeye hazırım," diye bağıyor Sloan ve ona minnettarım.

"Öl," diye sesleniyor biri.

Başlangıç zili. Çığlıklar çınıyor, savaşçılar yeniden harekete geçiyor.

Aynı TL, zarar verme niyetiyle Killian'ın arkasına gizlice girer. Karar vermek için bir saniyem var. TL'yi durdurun ve Killian'ı kurtarın, halkıma bir kez daha ihanet edin ya da Killian'ın darbeyi almasına ve iyileşmesi için dua etmesine izin verin.

Yarışma yok. Killian'ın önünde dönüyorum, kılıçlarım havada ve hazır. Gel ne olur. Onu seviyorum. Düşman ya da değil, onu koruyacağım. Son nefesime kadar onun için savaşacağım.

Başkaları bana yanlış yaptığında bile doğru olanı yapacağım. Onu kurtarmak doğru. Ona yardım etmek – onun gibi başkalarına yardım etmek – doğrudur. Halkım ölürse, Geri Kalanlar'a gidecekler. Daha mutlu. Killian ölürse nereye gideceğini bilmiyoruz. Tuzağa düşeceği Many Ends'e gitme riskini göze alamam.

TL bana zarar vermek istemeyerek duraklıyor.

"Sorun değil kızım." Killian beni yanına çekiyor. "Sorun değil."

Kendi adamlarımdan birine zarar vermeme engel olmak için öldürücü bir darbe mi almaya istekli? Nefret edeceğimi bildiği bir davranış.

Kalbim sıkışıyor. Bu çocuk... o benim için çok değerli. O değerli, nokta.

Hedefimi unutmadım. Savaşı durdurun - düşmanlarımı kurtarın - birer birer.

Sloan birlik gösterisi olarak diğer tarafımda bir görev üstleniyor. hayret ediyorum. Beni öldüren kız beni kurtarmak için ölmeye hazır.

TL geri adım attı, ancak diğerleri, ödüller arasında bir ödül olan, insanları baştan çıkaran güçlü Troikan avcısı Killian'ı gördü.

Hepsini engellememiz mümkün değil.

Killian'a iki TL sıçradı. Izgara tarafından yönlendirilen bir Işık demeti çağırıyorum. Bana doğru fırladı ve beni gövde ve ayak bileklerimden yakalayarak düz bir şekilde çekti. Hem Killian'a hem de Sloan'a bir blok yatay olarak süzülüyorum.

Bir kılıç göğüs kafesimi, bir diğeri de uyluğumu kesiyor. Bir acı seli. dişlerimi gıcırdatıyorum. En azından Killian ve Sloan güvende.

Conduit'lerine zarar verdiklerini fark eden iki asker de dizlerinin üzerine çöker.

Killian korku ve öfkeyle böğürdü - öfkeyle ardından yaralarımın sorumluları odaklandı.

"Bunun için seni *öldüreceğim* ," diye tısladı nişan alarak.

"Hayır," diye rendeliyorum. "Onlara zarar verme. Lütfen." Kiriş beni yavaşça yere indiriyor. "...incitme...dur...savaş..." Nefes almak daha da zorlaşıyor, ciğerlerim sıkışıyor, boğazım yanıyor. "Lütfen."

Benim için endişe, intikam alma ihtiyacından ağır basıyor olmalı çünkü Killian ateş etmez. Beni almak için eğildi ve göğsüne yaklaştırdı.

TL'ler bana uzanıyor, beni düşmanlarının kollarından kurtarmaya kararlı. Sloan, kan kokulu bir köpekbalgı kadar sert bir şekilde onları geri püskürtür.

"O benim ." Killian'ın kalbi şakaklarıma çarpıyor ve bu beni rahatlatıyor, uyuşturuyor. Ama Kabuklarda değiliz ve temas acı verici.

Bir hıçkırık yutuyorum. Bana tutunuyor, beni savaşta taşıyor.

"Dior..." diyorum. "Javier."

"Senin ekibin savaşı kazanıyor kızım ve benimkiler geri çekiliyor. İnsanlar ben bu cümleyi bitirmeden TL'lerine bırakılacak, hatta belki yeni bir yere taşınacaklar. Ama sen..." Killian gırtlığından hırladı.

"Ben de seni seviyorum... daha önce neredeyse ölüyordum..." Ona o zaman iyileştiğimi ve şimdi iyileşeceğimi söylemek istiyorum. Bu? Bu hiç birşey. Ama vücudum kapanıyor, dondurucu soğuk çok fazla, buz sarkıtları boğazımı dolduruyor.

Karanlık beynimi kaplıyor.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Şiddet kullanarak zaferi garantilersiniz. Nezaketle,
ihaneti hoş karşılıyorsunuz.”

-Sayısız

Sıcak Işık ışınları içimden geçiyor. Meredith'in, gerektiğinde kullanılmak üzere Izgara boyunca değerli ışınları nasıl sakladığını hatırlayarak, ben de aynısını yaparak odayı odayı doldurdum. Bitirdiğimde, önümde başka kapı yok, gözlerimi açtım... ve parlak bir güneş ışığının ortasında olduğumu buldum.

Durgun bir tatminle uzanıyorum. Anılar içimi dolduruyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Savaş... darbeler almak Killian ve Sloan için... başka hiç kimse barışı kabul etmeye istekli değil... tehlike bölgesinden yürütülüyor.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım.

Kılıçlarım yanımda ve onları kapıyorum, yüzmeye hazır mıyım? Savaşan ordular yerine su, kum ve muz ağaçlarıyla çevriliyim.

Ağaçlarda, uzuvlar ve yapraklar maymunlar tırmanırken sallanır. Tepede, kuşlar uçar. Normal maymunlar ve kuşlar. Bu Çok Uç değil.

Tuz ılık esintinin kokusunu alıyor ve beni okşuyor. *Hepsi* benim. Sütyenime, külotuma ve iki kolyeme kadar soyuldum. Manna şişem boş. Killian içindekileri boğazıma dökmüş ve kıyafetlerimi kesmiş olmalı.

Yarı çıplaklığımdan gerçekten şikayet edemem. Sanırım mana kadar güneş ışığına da ihtiyacım vardı. Üzerimde herhangi bir çizik veya morluk yok. iyileştim.

Benden birkaç metre ötede, Kabuğunun içinde güzelce oturan, kristal dalgalar ayaklarına çarpıyor, kurtarıcı. Düşüncelere dalmış, uzaklara bakıyor.

Onun için aşk yadsınamaz ve kaçınılmazdır.

İlk görüşmemizden beri ona hayranım. Sonraki haftalarda, onu daha iyi tanıdıkça, bu hayranlığım daha da yoğunlaştı.

Başlangıçta, kırık bir şeydim. Milyonlarca acıya ve kalp ağrısına bölünmüş, hayatındaki hemen hemen her insan tarafından ihanete uğramış bir kız. Çapası ya da amacı olmayan, gitgide bir sefalet uçurumuna düşen bir kız. Kendi başıma savaşılabileceğimi düşündüm, ama kararsızlık beni zayıf düşürdü. Bunu şimdi görüyorum.

Killian ve Archer parça parça beni uçurumdan çıkardılar. Beni tekrar bir araya getirdiler ve ne pahasına olursa olsun beni korudular, olduğum kızın olduğum kızıdan daha güçlü olmasını sağladılar.

Killian her an bana ihanet edebilirdi. Kırılğan güvenim yerine kendi krallığını seçebilirdi ama asla yapmadı. Bir kez değil. Beni seçti. Beni ilk sıraya koydu. Ben de bunu görüyorum.

Ben onun için önemliyim.

O benim her denklemimin cevabı... Ben onun Romeo'su Juliet'im ve oh, sıfır! Sonumun hayali, lanetli aşıklar gibi olmasını istemiyorum. Ayrılmak zorunda kaldık çünkü ailelerimiz arasındaki savaş aşkıımızdan daha güçlü.

Kılıçları yere koyup avuç avuç kumu yumruklarken, taneler parmaklarımın arasından düşerken, sinirim içime işliyor.

Hareketi fark etti ve bana kaşlarını çatmak için başını çevirdi. Beklediğim karşılama değildi.

"Neredeyiz?" Soruyorum.

"Fiji."

Güzel. "Ne oldu-"

"İnsanlar, tıpkı sana söylediğim gibi, yeni bir Troikan güvenli evine nakledildi. O zaman bana söylediklerine odaklanalım . Bundan önce neredeyse ölüyordun ? Bana ne olduğunu anlat. Sigortayı atmaya yakınım."

Orada oturup yemek pişiriyor, değil mi?

Sert bir elimle yüzümü ovalıyorum. "Üzgünüm. demek istemedim-"

"Daha az özür, daha fazla ayrıntı. Yirmi sekiz saattir bekliyorum kızım."

Ne? "Bir günden fazla süredir dışarıda mıyım?"

Ben konuşurken bile yirmi sekiz sayısı kafamın içinde çınılıyor. Kanun Kitabı'nın yirmi sekizinci sayfasında şöyle diyor: *Tohum ekmenin vakti var ve ekileni biçmenin vakti var, savaşmanın vakti var ve iyileştirmenin, yıkmanın ve inşa etmenin, ağlamanın ve ağlamanın vakti var. gülmek, yas tutmak ve dans etmek, kucaklamak ve uzaklaşmak, aramak ve beklemek, tutmak ve atmak, yırtmak ve dikmek, susmanın bir zamanı ve konuşmanın bir zamanı, sevmek ve ayrılmak ...savaş zamanı ve barış zamanı.*

Barış ... kelime beni kızdırıyor. Hala boş bir rüya mı?

"Evet," diyor Killian. "Bir günden fazla. Her saniyesi ızdırapla geçti. *benim için* . Uyanır mısın diye merak ettim. Seni Troika'nın Kanatların Peçesi'ne götürmenin artılarını ve eksilerini tarttım. Ağladım, Ten. Bir bebek gibi ağladı - senin için."

onun için *eriyorum* .

Ona Victor'un sinsi saldırısını anlattığımda, saldırganlık ve tehdit yayıyor. Onu pek çok Troykalının inandığı soğukkanlı bir katil olarak hayal etmek kolay.

"Keşke orada olsaydım, keşke seni korusaydım, ama anneni bile koruyamıyorum," dedi kaşlarını çatarak. "O ve benim eğittiğim bir İşçi şimdi Kennels'da. Son zamanlarda birçok kez başarısız oldum ve bugün anlaşmayı imzalamış olabilirim. Myriad ölmeni istiyor ve ben seni korudum. Yapabileceğim en iyi şekilde hareket edeceğim ama ihanetimin açığa çıkmasından korkuyorum. Myriad'a döndüğüm anda Kennels'da müebbet hapis cezasına çarptırılabilirim. Sana karşı kullanılabılırdim."

Kalbim batıyor. Killian için, annem ve hatta arkadaşı için. "Geri dönme," diyorum. "Bir mahkeme tarihi belirleyene kadar Hasat Ülkesinde kalın."

"Onları serbest bırakmalıyım. Bu da maskaralığıma mümkün olduğunca uzun süre devam etmem gerektiği anlamına geliyor. Kilitlenirsem kilitlenirim. Hala insanlarımızı kurtarmak için bir şansım olacak. Kaçtığım an bu şans kaybederim."

"Killian, lütfen. Seni güvende tutmanın *ve diğerlerini kurtarmanın* bir yolu olmalı ... birlikte."

Sessiz, duruyor. O çok uzun, yukarı, yukarı, yukarı bakmam gerekiyor. Güneş sırtına vuruyor, gölgeler ve parlaklık yontulmuş hatlarının üzerinde dans ediyor. Kabuğunda olduğu için güneş ışığı onu rahatsız etmez.

Yürüyor, yanıma oturuyor, turba dumanı ve funda kokusu beni sarıyor.

Özlemek beni tüketiyor. *Ona sarıl ve asla bırakma. Bu zor zamanda onun tamponu olun* .

Temasa geçmek için çaresizce eline uzanıyorum ama parmaklarım Kabuğundan geçerek ruhuna ulaşıyor. Tıslayıp birbirimizden uzaklaşıyoruz.

Hayal kırıklığı beni tüketiyor.

"Miriad ordusuyla savaşırken," diyor, "parlıyordun. Etrafında hala bir hale var." Gökyüzüne bakmak için uzanıyor. Üzerinde sadece bir çift yırtık kot pantolon ve ben ölmeden önce verdiği deri bileklikler var, dövmeleleri muhteşem bir şekilde sergileniyor. "Bu güzel. *sen güzelsin*."

Dokun ona... her şanlı santim...

Bakışlarım, kan gözyaşları döken bir kafatasına kazınmış bir çizgiyi izliyor... çatlamış ve parçalanan bir ay boyunca, parçalar ölmekte olan yıldızlardan

oluşan bir battaniyenin üzerine düşüyor... bir gül çalısı aracılığıyla. Güller siyah, yapraklar solmuş, dikenler keskin.

"İlk ölümünüzden beri," dedi nazik bir ses tonuyla, "tüm hayatımı alt üst ettim. Bildiğim tek evi sabote ettim. Söylediklerini yapıyorum, sözleri eyleme geçiriyorum. Senin için. Hiçbir şey için pişman değilim. Ama ihtiyacı olanlardan yüz çeviremem. Artık değil. Bana bunu sen öğrettin."

"Kilian..."

"Haklıydın. Bence birlikte daha fazlasını yapabiliriz. ...birlikte anlaşmamız gerektiğini düşünüyorum," diyor ve başka tarafa bakıyor.

Başım dönüyormuş gibi hissediyorum. "Ahit yapmak...insanların alemlerle antlaşma yapması gibi mi? Hayatlarımızı birbirimize emanet etmek gibi mi?"

"Hikayeler duydum" diyor. "Aşık olan Troikanlar ve Myriadlıların. Antlaşma yoluyla, krallarımızla olan bağlarımız gibi, aralarında bir bağ oluşur. Bunu yaparsak benim olan senin, senin olan benim olur."

Başın daha hızlı dönmesi ... "Bunu neden yapmak istiyorsun? Diğerlerine ne oldu?"

Bana doğru yuvarlandı, sonunda yüzü bana döndü ama bakışları kapüşonluydu. "Ben... çok şey istiyorum. Sana dokunmak istiyorum, ruhtan ruha. Bana dokunmanı istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum. Aramızda barış istiyorum. Dedğin gibi anneni ve Sloan'ı kurtarmanın bir yolunu bulmak istiyorum."

Kalbim çok hızlı bir ritme giriyor. Muhtemelen önerdiği şeye karşı bin tane kural ve bin tane ceza var. Belki sürgün bile. "Kanatlar Perdesi'nden geçip Troika'ya girebilecek misin? Myriad'a girebilecek miyim? Kennel'lar mı?" Many Ends'e geri dönebilecek miyim?

"Bazı hikayeler evet der, bazıları hayır der."

Cevap hayırsa, deneyip ölebilir miyiz? "Diyelim ki işe yarıyor ve yapabiliriz. Hedeflerimizin her birini işaretledikten sonra nerede yaşayacağız? Ne zaman birlikte olacağız? Birbirimize zarar verebileceğimizi bile bile alemlerimiz için savaşmaya devam edecek miyiz?"

Bir iç çekiyor. "Bütün ayrıntıları çözdüğümü asla söylemedim, kızım. Tek bildiğim seninle olmak için her şeyi riske atmaya hazırım."

Bocalıyorum... makara... milyonlarca farklı düşünceyi eğlendiriyorum... ama sadece bir düşünce önemli. Onun için neyi riske atacağım? Her şey.

"Mahkeme tarihi belirler misiniz?" Soruyorum.

"Many Ends'in içinde bir yol bulduktan sonra... evet."

Daha hızlı ve daha hızlı dönüyor . "Killian... ben..."

"Bunun hakkında düşün. Tamam?" Oturur ve markasına yazar. "Bugün gelince, giyin ve eve dön. Halkın seni şiddetli bir şekilde özleyiyor."

Bir yığın katlanmış giysi belirir. Bana başımın üzerinden çekip kolyelerimi sakladığım siyah bir tişört ve bir çift deri pantolon sunuyor. Çok sıkı malzemeye daldım, kılıçlarımı kınına koydum ve ayağa kalktım.

Killian bana katıldı ve yüz yüze geldik. O benim her şeyimdi ve teklifini kabul etmek için can atıyorum. Aramızdaki engelleri aşabilir miyiz?

Levi'den bir mesaj geldiğinde eve doğru bir rota ayarlamak üzereyim.

Izgarada Işığınızı görüyorum. Killian'ın karanlığını sakladım ve Kayla'dan seni Dior'un yeni güvenli evine beş...dört...üç...

Seni seviyorum, dedim Killian'a, onu şimdiden özleyerek.

Bana verdiği bakış, sefil bir açlıktan ibaret. "Ben de seni seviyorum."

ona uzanıyorum -

Vızıldamak! Montana'da bir ormanda gizlenmiş küçük bir kütük kulübenin verandasına inen bir Işık alevinde seyahat ediyorum.

Çevreyi tararken dinliyorum, yerinde olmayan bir şey arıyorum. Bir ağaç uzvunun kırılması. Üzerine basılan düşen yaprakların çıtırtısı. Ayak seslerinden oluşan hafif bir pıtır. Gölge. Bir baskı. Hiç birşey yok.

Ön kapıda bir Shell beni bekliyor. Demir atıyorum ve kılıçlarım sırtıma bağlı özel Tekerleklerle bağlanıyor. Nöbette kalarak içeri giriyorum.

Mobilyalar beni anında cezbediyor. Çiçek desenli bir aşk koltuğunun üstüne renkli bir yorgan örtülür. Sehpanın geyik boynuzlarından yapılmış ayakları vardır. Bir dantel bardak altlığı peçete yüzeyi kaplar. Antika bebekler cam bir kasanın içine tünemiş. Duvarlarda Troikan bahçelerinin resimleri asılı.

Levi, Dior ve Javier ile el oyması bir masada oturuyor. Beni gezdiriyor. "Bize katılın." Sesi gergin, havada yoğun bir gerilim var.

"Kil nerede?" Soruyorum. Savaşta yaralandınız mı?

"O iyi. Onu dinlenmesi için eve gönderdim."

Nihayet! *Hayatımın İyi Gidiyor sütunu için bir işaret.*

Levi'nin yanındaki boş koltuğa geçtim, korkumu gizleyemedim masanın karşısındaki insanlara baktım. Hem Dior hem de Javier Penumbra ile delik deşik. Kara bir bulut onları çevreler. Gözleri artık altın değil ve onunki artık kahverengi değil. Bunun yerine irisleri siyahtır, öğrencilerinden tamamen ayırt edilemez.

Cızırtılı sesler kafamda yankılanıyor, Işığım ikili tarafından geri püskürtülüyor.

Kötüye Gidiyor sütunu için bir-nn-ve bir işaret.

En azından şimdi onlara yardım edecek araçlara sahibim.

Levi, "Dior temizlenmeye razı oldu" diyor.

"Tamam. Evet." Bunu yapabilir miyim? "Nasıl yapmamı istersin-"

Vur, vur . Ses Izgaradan geliyor ve kaşlarımı çattım.

Buna cevap vermek isteyeceksiniz, dedi Levi.

O nereden biliyor?

Vur, kahretsin.

Güzel bir sarışının görüntüsü aklımdan geçerken şakaklarımı ovuyorum. Onu biliyorum. Prenses. Uzun beyaz bir örgü omzunu örtüyor, güzel yüz hatları o kadar narin ve saf ki neredeyse ona bakmaya dayanamıyorum.

İçgüdüsel olarak konsantre olmak için gözlerimi kapatıyorum ve Izgarada bir kapı açılıyor. Prenses süzülüyor ve bana gülümsüyor.

"Seninle bir savaş alanının dışında tanıştığımıza çok memnun oldum, Tenley. Izgaradaki ilerlemenizi izliyordum ve Işığınız daha da parladı."

ona boyun eğiyorum.

"Hayır hayır. Yükselmek. Birlikte Dior'u kurtaracağız. Başlayalım mı?" Parmaklarımızı büküyor. Tutuşu beklediğimden daha zayıf ve soğuk. Çok soğuk.

Ama bağlantımızdan bir sıcaklık akışı akıyor ve beni dolduruyor. Sıcaklık ve güç, altın kadar sağlam. Ama sıcaklık azalmaya başlıyor ve bana karşı soğuk bir rüzgar esiyor. Titreme onu sallar.

"Böyle," diyor Levi.

Göz kapaklarım titreyerek açıldı, karşımdaki manzara ürkütücüydü. Masanın üzerinden eğiliyorum, Dior'un elleri benimkilerde. Prenses uzandığımda ona ulaşmış olmalıyım. Dior'un ağzı sonsuz sessiz bir çığlık atmak için açık. Onun özellikleri katıksız ıstırap içinde bükülür.

Parmaklarım titredi ama Levi yanımda hareket etti ve birbirimize bağlı kalmamızı sağlamak için ellerimizi tuttu.

— *Ona Işığımızı verin.*—

Gözlerim açıkken prenses aklımdan bir köşesinde bir fısıltı haline geldi. Yine de emri o kadar büyük bir güçle veriyor ki içgüdüsel olarak Izgaradan ellerime bir Işık ışını gönderiyorum. Dior daha fazla şevkle titreyip titriyor, karanlık *teninin* altında kıvranıyor. Ama ışın bir duvara çarpıyor ve yukarı, aşağı ya da etrafta dolaşamıyor ve bana geri dönüyor.

Başka bir soğuk rüzgar üzerime atıyor, binlerce iğne ucuyla beni iğneliyor. Damarlarımda buz kristalleşiyor ve kalbim ağır ağır atıyor.

- *Daha fazla.* -

Parmak uçlarımdan bir ışın daha çıkıyor. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Soğuk kötüleşiyor ve içimde korkunç bir baskı oluşuyor. İçime sığdıramayacağım kadar çok Işık!

Dior daha güçlü bir şekilde sallanıyor, sandalyesi sallanıyor.

Javier bizi ayırmaya çalışmak için onun kolundan tuttu. Ağzı hareket ediyor. Konuştuğunu biliyorum ama onu duyamıyorum.

"Bayan Nichols'ı bırakın gitsin. Şimdi." Levi. Levi'yi duyuyorum. Generalin sert ses tonunu duydum.

Javier itaat eder. Bir mucize.

- *Daha fazla.* -

Izgaradaki kapılar yırtılarak açılır. Doldurduğum odaların kapıları. Işık dışarı fırlıyor...sadece duvara çarpıp bana geri dönmek için, tıpkı diğerleri gibi. Baskı artmaya devam ediyor ve giderek kötüleşen soğuğun üzerine yakıcı bir acıya dönüşüyor.

Dior ayağa kalkar - hayır, *havaya kalkar* . O daha da yükseğe kalkarken kollarımız masanın üzerinde uzanıyor. Bu bir kabustan çıkmış bir sahne.

- *Daha fazla.* —Prensesin sesi gergin, zayıflamaya başlıyor.

Hayır , ona söylemeye çalışıyorum. Daha fazla, ve hepimiz patlayacağız. Troika'nın en güçlü Kanalını kaybetme riskini alamayız. Devam edeceğim, ama o ayrılmalı.

- *Daha fazlası!* -

Işık itaat eder, duvara vurur. Sonra *patlatıyoruz* . Ya da yaptığımızı hissediyorum. Duvar parçalanırken ve ışıklar Dior'u doldurup onu doldururken çığlıklarımız Dior'unkilerle karışıyor. Altın Işık, gözeneklerinden parlayarak içinden *başka biri* gibi görünen siyah saçlı ve çilli, çığlık atan bir genç kızı dışarı itiyor.

Kız milyonlarca kırık cam parçasına dönüşüyor ve buharlaşıyor.

— *General Rosalind Oriana...Dior'a sanki bir Shellymiş gibi sahip olmuş olmalı... General şimdi öldü...İkinci ölümü...Işığımız... Tenley! Dior, Torchlight'ı deneyimlemeden önce Işığı Izgaranın içine geri çekin!* -

Çekip çekiyorum ve çekiyorum, zihnim dönüyor. General Rosalind Oriana, Dior'a sahipse... bu, diğer ölü Myriadlı General'in Javier'e sahip olduğu anlamına geliyordu. Bu, Myriad'ın bizden bir adım önde kalmasının yollarından biri. Sadece Victor değil. Diğer alem bu şekilde insanları nereye sakladığımızı her zaman biliyordu. Generaller haber göndermişti.

Dior bilinçsizce yere yığılıyor, sonunda ellerimiz açılıyor. Her nefeste emek vererek yere yığıldım.

"Prenses," diye mırıldanmayı başardım. Evet! O yaşıyor. Izgaradaki Işığının parıltısını görüyorum.

Solgun bir Javier Dior'unkini kontrol ederken, Levi hayati organlarımı kontrol ediyor.

"İyileşeceksin." Levi sırttı ve omzuma vurdu. "Seninle gurur duyuyorum Ten."

"Javier... dokunmamalı..." Penumbra'yı tekrar kasarsa...

"O değil." Levi çiftin yönünde el sallıyor. "Yapamaz. Ağrısız olmaz. Hala Işıkla dolu. Ama çok fazla Işık değil," diye ekliyor, ben kalkmaya çalışırken.

Çok zayıf. Çok zayıf. Hareket edebildiğim tek şey bakışlarım. Levi haklı. Javier, heyecanlanan Dior'un yanına çömelmiş, ama hiçbir parçası ona dokunmuyor. Mesafeyi koruyor.

Gerçekleşme doğar. Diğer General, Light'ın onu insandan çıkaracağını ve Ebedi Yaşamına son vereceğini biliyor.

Yüz kiloluk gözkapaklarımı... kapatmak zorundayız, kaldıramayacak kadar ağır...

Işıklar kapalı, Ten.

* * *

Işıklar, parlak bir şekilde parlayana kadar titrer. Zekice doğruluyorum, yeni ağırlara ve sızılara, aklımdan geçen anılara ve sorulara dikkat ediyorum.

Izgara, her soruyu oluştuğu anda yanıtlar.

Herhangi bir ruh herhangi bir insana sahip olabilir mi?

Sadece üst seviyeler gerekli beceriye sahiptir. Dahası, insan izin verdiğini bilme bile izin vermelidir.

Bir insanı nasıl kalkan ve ürkek olarak kullandığımı hatırlıyorum.

Troikanlar insanlara sahip olabilir mi?

Troikanlar için bulundurmamak yasaktır. Özgür iradeyi ortadan kaldırır.

Neden tüm Troikalılar bunu bilmiyor?

Çok fazla TL, Kanallarının hayatlarını riske atmak yerine ele geçirilen insanları öldürür.

Şakaklarım zonklamaya başlıyor. Javier'in de temizlenmesi gerekiyor ama ona yardım edecek durumda değilim. Şu anda savaşa ani bir şekilde koşarsam -ki arınmak bir savaştır- kaybederim. Kazanmaya hazırım! Zaman bizim dostumuz değil. Günler geçtikçe, Myriadlı General Penumbra Javier üzerindeki hakimiyetini daha da güçlendirecektir.

Çevremi kataloglarım. Hâlâ kulübedeyim ama kanepeye taşındım.

Levi kola oturur. Bana göz kırpmıyor. "İyi bir şekerleme yapın, Bayan Lockwood?"

"Ne kadar süre dışarıdaydım?"

"Sadece bir saat."

Evin içinde ıslık ıslık bir Dior dans ediyor, gülümsemesi geniş ve bulaşıcı. Javier kaşlarını çatarak onu izliyor.

Bana sarılmak için uzanıyor. Teni benimkine sürtündüğünde, aramızdaki sıcaklık yayılıyor ve gülüyor. "Teşekkürler. Çok teşekkür ederim. Fark

etmemiştim... Fark şaşırtıcı. Hiç daha iyi hissetmemiştim ve...teşekkür ederim!" Levi'ye sarılmam için beni serbest bıraktı.

Gözleri şefkatle parıldasa da boğazını temizliyor ve sert bir ses tonuyla, "Pekala. Bu toplantıya devam edelim."

Masada oturuyor ama neredeyse sandalyesinde zıplıyor. "Sıra Javier mi?" "Hayır," diyor Javier.

Aynı zamanda Levi, "Bugün olmaz. Bayan Lockwood iyileşmeli." Javier'e kaşlarını çatı. "Bayan Nichols'ın temizliğine itiraz ettiğinizi biliyorum ama gördüğünüz gibi o hayatta kaldı. Peki yapacak mısın. Güven bana, evlat. temizlenmek istiyorsun. Miss Nichols'tan çıkanı göremediğini biliyorum ama bu hoş değildi ve senin içinde de aynı tür şeyler yaşıyor."

"Umurumda değil."

Bakışları üzerime inen Levi bir sinir krizi geçirdi. "Bayan Nichols için verilen acımasız savaşlar nedeniyle, yargıç davasını ileri taşımaya karar verdi. Yarın başlıyor."

Mümkün değil! "Henüz bir Avukatı bile yok."

"O yapar." Dior'un elini okşamak için uzanıyor. "Ben."

"Yapamazsın. Sen bir generalsin. Alemde sana ihtiyaç var. Risk alamayız..." Sözlerimin geri kalanı dilimde öldü, Izgara tarafından öldürüldü.

İnsanlar ödediğimiz bedeli bilmemeli. Bizim kurbanımız onlarınkini sürmek değil.

Ellerim yumruk.— *Sana ihtiyacımız var Levi.* — İfadeyi sanki bir suçlamaymış gibi Izgaraya atıyorum.

—*Onun da bana ihtiyacı var. Dayanabileceği güçlü birine ihtiyacı var. Ne olursa olsun birinin yanında duracağını bilmesi gerekiyor.*—

— *Levi!* —Şu anda düşmanı olan biri için hayatını riske atmaya hazır. *Ve ben değilim?*

— *Başarısız olursa, ölürsün .* — Sürüyorum. —*Hayır, eğer, ves ya da ama hakkında .* -

Bana yumuşak bir gülümseme sunuyor. — *Birer birer. Bir savaşı böyle bitiririz, değil mi?*—

Sarsmak! Ateşe suyla savaşıyor.

"Sorun nedir?" Dior aramıza bakarak sordu. "Neler oluyor?"

Aksini yapamadan "Hadi hazırlanalım" diyorum. Ne olursa olsun kendisine ve ne istediğine inanması için onu ikna etmeliyiz ve ne olursa olsun tüm Troika onun arkasında.

Levi's markası benimkiyle aynı zamanda parlıyor. Kayla'dan bir mesaj geldi. Okudum ve soğudum.

Clay, LotH'a döndü. Neden bilmiyorum. Kısa bir süre sonra bana bir SOS gönderdi. Myriad'dan birinin onu takip ettiğini söyledi. Ona yardım etmek için TL gönderdim, ama onu bulamıyorlar. Ben de. O'nun Işığ ı Gözden kayboldu. Bence Myriad ona sahip.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Aldanmayın. Her şeyde doğru ve yanlış vardır. Onlar
grinin tonları değil."

—Troyka

Levi harekete geçerek mesajlar gönderiyor. TL'ler Dior ve Javier'i uzaklaştırıyor gibi görünüyor. Memnun oldum. Javier'in -ve ona sahip olan Generalin- söyleyeceklerini duymasını istemiyorum.

Levi'ye "Clay'in peşindeyim" dedim. Clay neden Hasat Ülkesine döndü? Bir general ona dinlenmesini emretmişti.

"Seni riske atamayız," diye yanıtlıyor başını sallayarak. "Bu sözleri duymaktan muhtemelen bıktığını biliyorum ama yine de doğrular. Deacon yapacak—"

"Ona yardım *etmeliyim* ." Bir şekilde. Clay'i birçok kez yüzüstü bıraktım. "Ben hiçbir görevi reddetmedim Levi. Yapmama izin ver. Deacon'ın yapamadığını ben yapabilirim. Killian'la konuşup içeriden bilgi edinebilirim." Sevdiğim çocuğu onun krallığına karşı koymayı sevmiyorum ama bugün yapacağım. Ben de Clay'i seviyorum ve ona yardım etmek için her şeyi yapacağım.

Levi sert bir şekilde başını salladı ve klavyesine başka bir mesaj yazdı. "Senin için savaşmak yok," diye ısrar ediyor. "Burada kalabilir, Killian ile konuşabilirsin. Sana beş dakika veriyorum. Deacon geldiğinde ve Troika'ya döndüğünde tüm istihbaratı ona ilet. Bu arada, başka askerleri de aramaya çıkaracağım."

En azından Levi, Killian'ın bize yardım edeceğine ve bize ihanet etmeyeceğine güveniyor. İleriye doğru büyük bir adım. Ve Levi fark etse de etmese de bu emanet barışın habercisidir. Myriad'la değil, Killian'ın kendisiyle.

Bir kişi. Bir değişim.

Levi'nin bakışları benimkilere kilitlendi. "Seninle kalırdım ama diğer generallerle bir görüşme ayarladım. Arayışınız aydınlansın." Sonra gitti, bir Işık alevinde gözden kayboldu.

Yalnız başıma, baş parmağımı boynumdan sarkan pi sembolüne bastırıyorum. Beklerken, hareketsiz kalamayacak kadar sarsılmış bir şekilde adım atıyorum.

Aniden tavandan bir gölge patlaması geçer ve yere çarpar. Ortada Killian beliriyor. O da benim gibi bir Kabuğun içinde, yüz hatlarını germe kaygısı taşıyor.

"Kil eksik." Koşarak yanına gittim, kollarımı ona doladım. "Myriad'ın ona sahip olduğunu düşününüz."

Beni tutuyor ve turba dumanı ve funda kokusunun etrafımı sardığını hayal ediyorum. "Onlar yapar. Liderimi, kancamın sonunda seni yakaladığıma ikna etmeyi başardım, bu yüzden hala biraz işin içindeyim. Victor, Clay'i yakalandığınızı düşünmesi için kandıracak kadar iyileşti. Clay seni kurtarmaya gitti, bir tuzağa düştü."

Bu olabilecek en kötü haber.

Numara! O yaşar. Ümit var.

"Clay'in nerede tutulduğunu biliyor musun?" Soruyorum.

"Yapmıyorum. Üzgünüm kızım. *Sadakatimi kanıtlarken* yalnızca seçkin bilgilerle besleniyorum ." İcini çekerek kanepeye oturdu ve beni kucağına çekti. "Seni tanıyorum ve onun peşinden gitmeyi planladığını biliyorum. Yapma. Onun kaçırılması seni dışarı çekmek içindir." Elini cebine attı, küçük siyah bir düğmeden başka bir şey olmayan bir flash-çizgi çıkardı. "Son savaşta yaptıklarınızdan sonra Generallerimiz sizden korkuyor."

"Yapmalılar! Ben kemiğe kötüyüm. Ya da kemiğe *iyi gelir*."

Gölümsüyor ve ağzımın kenarını öpüyor, o mavi-altın gözlerde hayranlık parlıyor. "Evet öylesin."

daha yakına sımsıkı sarılıyorum. Saçımı okşuyor.

Bir daha hiç şansımız olmayacakmış gibi dokunuyoruz.

Dahili saatim vızıldııyor ve ben kaskatı kesildim. "Gitmeni istemiyorum," dedim ona, "ama Deacon bu tarafa gidiyor ve..."

Kapının önünde bir Işık alevi patlar.

Çok geç. Deacon görünür. Siyahlar içinde ve savaş için silahlı. Ona bağlı bir kılıç, mızrak ve kalkan vardır. Önce Killian'a sonra da bana başını salladı. Killian başını salladı.

Birinden diğerine bakıyorum. "Birbirinize karşı iyi misiniz?"

"Biz... sohbet ettik." Deacon karşımızdaki sandalyede oturuyor. "Biri beni bilgilendirsin."

"Kil yaşıyor." Killian benimle paylaştığı detayları aktarıyor. "O bir yem ve Ten yaşadığı sürece öldürülmeyecek." Flash-scribe'a işaret ediyor. "Dinlemeye ihtiyacın var."

Titreyerek cihazın ortasına basıyorum. İlk başta, sanki biri koşuyormuş gibi statik ve hırıltı var.

"Oğlu elimizde mi?"

Killian, "Konuşmacı Kuzgunlar Prensi," diye bilgilendiriyor bizi. "Asistanlarından biri bana flaş yazıcıyı verdi, Troikanlı bir kıza zaafım olduğunu duyduğunu söyledi. Sanırım bana flaş yazıcıyı vermesi söylendi. Sanırım bu, ne yapacağımı öğrenmek için bir test, hatta belki de duyduklarınla seni manipüle etme girişimi. Ama sonra gelecek doğruysa, bilmeniz gerekir. Hazırlanman gerekiyor."

Kayıt devam ediyor.

"Evet efendim."

"Harika. Haberi yayın. Conduit'in onun yakalandığını öğrenmesini sağlayın."

Ayak sesleri. Açılıp kapanan bir kapının tıklaması.

Emirleri veren erkek tekrar konuşur. "Askerleri hazırlayın. Her Haberci, Emekçi ve Lider. Kanalı Troika'nın dışında tutun. Günün sonunda adamlarımızın diyarı kuşatmasını istiyorum. Tüm Işığı Engelleyin. Halkları ne kadar zayıf olursa, zaferimiz o kadar kolay olur."

Sesindeki nefret de en az sözleri kadar netti. Bu adam... Killian'a galiplere hayran olunduğunu ve başarısızlıklardan nefret edildiğini öğretti, Killian'ı bir savaşı kazanmak için her şeyi yapmaya, yalan söylemeye, çalmaya ve öldürmeye teşvik etti.

Oğullarından birine Victor adını vermesine şaşmamalı.

Bir koşuşturmaca ayak sesi var. Kapı açılıp tekrar kapanıyor.

"Troyka'da kaç ajanımız var?"

"Dokuz."

"Harika. Onlara sahip-"

Cihaz sessizleşiyor ve nefesimin sert hışırtısını ortaya çıkarıyor.

Killian kolumu aşağı yukarı ovuşturuyor. "Eğer bu doğruysa... Üzgünüm."

Sıfır! Aramızda yürüyen daha fazla canavar olabilir. Kötülük doğruluk içinde gizlenmiştir.

Aciliyet ve belirsizliğin -toksik bir karışımın- üstesinden gelerek Killian'ın kollarına kıvrılıp kontrol etme dürtüsüyle savaşıyorum. Harekete geçmeliyiz, ancak net bir yön olmadan hareket bizi hiçbir yere hızlı götürmez.

Bunun bir parçası olmadığını nereden bileceğiz ? " Deacon kaşlarını çatı, çenesini sıktı. "Bizi başarısızlığa hazırlamadığını nereden bileceğiz?"

Killian bana baktı, ifadesi ciddi. "Yapmıyorsun."

" *Biliyorum* ," diye ısrar ediyorum. "Sana güveniyorum. Hep. Sen ve ben Clay'i kurtaracağız. Deacon, sen eve git ve kralımızı olası bir saldırıya karşı uyar. Mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim."

Bitirmeden önce Killian başını salladı. "Sana söyledim kızım. Sizin için özel olarak ayarlanmış tuzaklar olacak. Clay'i arayacağım . Gizlice saldırı yapabilirim. Yapamazsın. Sen Işıksın ve hiçbir yere saklanamazsın. Varlığınız bir işaret."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o haklı." Deacon duruyor. "Killian'a eşlik edeceğim. Troika'ya dönüyorsun. Saldırıyı durduramazsak, insanların ışığına ihtiyacı olacak."

Mantığı ne kadar çok istesem de reddedemem.

Clay'e bir şey olmasına izin vermeyeceğim, diye yemin etti Killian, kollarını etrafımda sıkılaştırarak. "Onu bulacağım ve onu güvende tutacağım."

İlk hayatım boyunca, Killian'ın eylemleri Clay'in İlk Ölümüne yol açtı. Biz karla kaplı bir dağdan aşağı koşarken Archer'a saldırdı ve bu, Clay'i bir çıkıntıya fırlatan çığa neden oldu.

Killian kabul etse de etmese de bunu benim için yapmıyor. Tam olarak değil. Bir zamanlar kralının işlediği için övdüğü bir suçun kefareti ödüyor.

"Yapacağını biliyorum." Göğüs kafesim sıkışıyor. İkimiz de tehlikeli durumlara giriyoruz. "Eğer bana bir şey olursa..."

" Sana bir şey olmayacak." Beni sarsmak için omuzlarımdan tutuyor. "Savaşacaksın ve hayatta kalacaksın. Başka bir sonuç kabul edilemez."

Onu sertçe öpüyorum ve onu hızlıca öpüyorum, Deacon bir an için unutuldu. Killian beni öpüyor, gücü içime sızıyor, sanki ondan Işık alıyormuşum gibi - çünkü öyle miyim?

Evet! Öyleyim ve bu farkındalık beni sersemletiyor. Myriad ile olan bağına rağmen *içinde* Işık vardır.

Bana olan aşkımdan ışık mı fışkırıyor?

Aşk her zaman cevaptır. Aşk asla başarısız olmaz . Aşk hayattır.

Almayı bırakıyorum ve alevleri körükleyerek vermeye başlıyorum. Sadece biraz. Çok fazla değil. Onu bunaltmak veya Torchlight'a sebep olmak istemiyorum.

Tısladığında, elimden geldiğince sınırları zorladığımı biliyorum. Ayağa fırladım, öpücüğü sonlandırdım ve Troika kodunu girdim. titriyorum.

Sırf ben sordum diye arkadaşımı kurtarmak için kendi dünyasını yerle bir etmeye hazır bir tehdit ve saldırganlık kulesi olarak duruyor.

Onu sevdiğime şaşmamalı mı? "Harikasın Killian Flynn." Kabin etrafımda kaybolana kadar bakışlarını tuttum.

Kanat Örtüsü'nün dışında belirdim ve kaşlarımı çattım. Işık...Işık nerede? Aciliyetime rağmen, gökyüzüne bakmak için durdum... ve inledim. Bir savaş *olacak* . Durdurmak için çok geç kaldım. Suyun üzerine koyu gölgeler düştü. Çok sayıda gölge, Myriadlı askerler tarafından atıldı.

Hayat göz açıp kapayıncaya kadar değişebilir, kötüden iyiye, iyiden kötüye ya da ikisi arasında herhangi bir şey olabilir. Ufukta savaş varken Troyka'daki her şey değişmek üzere. Can damarı dökülecek ve insanlar ölecek. *Masumlar* ölecek.

Panik yanmasını önemsemeden, Peçe'nin içinden süzülerek geçiyorum. Kolyelerim göğsüme çarpıyor. Killian'ın bana verdiği şeyi artık gömleğimin altına saklamayı reddediyorum. Gizleniriz çünkü başkalarının fikirlerinden, sonuçtan ya da olacağını düşündüğümüz büyük kötülüklerden korkarız. bununla işim bitti.

Bugün savaşıyorum. Biri için - hepsi için.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

"Baskı altında kalmayın. Doğru ya da yanlış yoktur,
sadece grinin bin tonu içinde olan vardır."

-Sayısız

İlk Kapıdan, bir Merdiven Boşluğundan, ardından başka bir Kapıdan geçerek Yeni Başkent'ten çıkıyorum ve tam bir kaos buluyorum. Binaların etrafını saran duman, havayı kalınlaştırıyor. Sokaklar çılgın bir sis içinde koşuşturan vatandaşlarla dolu. Kalabalığın içini göremiyorum. Neredeyse herkes isle kaplı, giysileri yırtık ve lekeli, farklı yaralardan can damarı damlıyor.

"Ne oldu?" Yavaşça daireler çizerek dönen adamdan talep ediyorum.

Beni görmezden geliyor, bakışları odaklanmamış.

Hıçkıra hıçkıra ağlayan bir kadın bana "Bombalandı" diyor. "Bombalandık."

"Tomas! Thomas! oğlumu gördün mü Oğlum nerede?"

"Matilda!"

Kalabalığı yarararak ilerlerken başka çılgınlıklar da çınlıyor. *Jeremy*. Jeremy'e gitmeliyim. Sayısız casus saldırılarına başladı ve bebekler bile adil bir oyun.

İleride, yaralı küçük bir kız sendeler ve düşer. Onu başka kimse fark etmez. O ezilecek.

Savaşarak ona doğru ilerliyorum ve ona ulaşarak onu kollarıma alıyorum. Temasin ikinci anında, Troikan markam parlıyor, Izgara, Işığımın ona hücum etmesini sağlıyor. Nefesi kesiliyor, yüzündeki ve göğsündeki kesikler birleşmeye başlıyor. Bu arada ilerlemeye devam ediyorum.

Şaşırdığım kadar minnettirim. Şimdi anlıyorum. Conduit, bir maddeyi korumak ve başka bir kaba yönlendirmek için kullanılan bir kaptır.

Onu kalabalığın içinden geçiriyorum... ama kısa süre sonra kitleler kendi iradelerinin bir parçası, insanlar odaklarını Işığımın çeviriyorlar. Çılgınca bir koro aniden susar.

"Matilda!" Gözyaşları yanaklarını ıslatan bir kadın koşarak küçük kızı kollarına alır. "İyisin, iyisin."

İkisi kucaklaşır, kız hıçkırarak, "Anne, anne. Çok korktum."

Kalabalıkla yüzleşiyorum, korku yeniden ele geçirmeden önce sükunetin alevlerini körüklemek için sadece bir anım olduğundan şüpheleniyorum. Bakışlarım Winifred, Rebel, Clementine ve Nico'yu buluyor. Ve kollarında Fatima ile Sawyer var. Rölyef beni topraklamaya yardımcı oluyor. İyi olduklarına çok sevindim.

"Sayısız ordular burada," diye seslendim. "Kafamızın karışmasını ve paniğe kapılmamızı istiyorlar, böylece daha kolay yola koyulabiliriz. Hepiniz kendinizi savaşçı olarak görmüyorsunuz, biliyorum. Bazılarınız bahçelerde ve manna tarlalarında çalışıyorsunuz. Bazılarınız elbiselerimizi dikeyor, şehirlerimizi temizliyorsunuz. Ama Troyka'nın kalbi hepimizin içinde atıyor. Birlikte güçlüyüz. Sakin ol, akıllı ol. Çocuklarımızı koruyun. Myriadlılara istediklerini vermeyin: bizim korkumuz. Bunu yapanları bulacağız. Biz galip geleceğiz!"

Onlara ulaştım mı bilmiyorum. Tekrar harekete geçiyorum ve bir Merdiven boşluğundan hızla geçiyorum. Dışarı çıktığımda dumandan boğuluyorum, boğazım yanıyor. gözlerim sulanıyor. Yine de sokaklarda koşuyorum...

Karanlık bir sis açılıyor ve General Tasanee ve General John'un Hazel ve Steven'la birlikte katedralden geriye kalanları kazmak için çalıştığını görüyorum - moloz, sadece moloz. Titreyen elimle ağzımı kapatıyorum. Hazel beni fark ediyor ve sevinçten ağlıyor. Steven'ı dürtüyor ve ikisi bana sarılmak için koşuyor.

Midemin çukurunda bir düğüm büyüyor. Casuslar, en iyi savaşçılarımızı alt etmek için önce İşçileri vurmuş olmalı.

Kendimi sakinleştirmek için sayılara konsantre olmaya çalışıyorum. İçerideki olası insan sayısına karşı olası kurtulan sayısı.

Olasılıklar zayıf.

Keder yok. Burada değil, şimdi değil. bana ihtiyaç var.

"Bize yardım edin," diye hırladı General Tasanee. Simsiyah saçları, isle kaplı yüzünün etrafına dolanıyor. Deri kedi kıyafeti birçok yerinden yırtılmış.

"Kardeşim Jeremy'yi bulmalıyım."

Başıyla onaylıyor. Hazel bileğimi yakalayınca koşarak gitmek üzereyim.

Gözlerinde yaşlarla, "Reed'i bulduk. O... o... Kayla ona Sanatoryum'a kadar eşlik etti."

Kendime Reed'in iyileşeceğini söylüyorum. Kendime hepimizin iyileşeceğini söylüyorum. Ama koşarken, koşarken titriyorum, çevrem yanımda vızıldıyor.

En kötüsüne hazırlanarak başka bir Merdiven Boşluğuna giriyorum.
Firstking'e teşekkürler! Evler hala sağlam.

Boom!

Yer titriyor, bir rüzgar beni geriye doğru savuruyor, her bir hava molekülü ciğerlerimi terk ediyor. Titreyen ayakların üzerine yığıldım, uzakta yükselen kara duman... Levi'nin evinin eskiden durduğu yerde.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Enkazdan oluşan bir engelin üzerinden atlıyorum, gözlerim yanıyor, göğsüm kaynıyor. Levi'nin evinin kalıntılarına ulaştığımda, enkazı aradım... orada! Millicent, Jeremy'nin dadı. Yarası var ve kanıyor, zar zor bilinçli, ama yaşıyor.

"Jeremy," diye aceleyle çıktım. "Jeremy nerede?"

"O burada değildi," diye idare ediyor.

"O nerede? Lütfen! Bana nerede olduğunu söyle!"

"B-bilmiyorum. Afedersiniz. Çok üzgünüm." Başı yana eğik, gözleri kapanıyor.

Izgara rehberliğinde elimi kalbinin üzerine bastırdım ve bir Işık huzmesi ona hücum etti.

Göz kapakları titreyerek açılıyor, renk hızla etine geri dönüyor. Işık... o bir pil gibi şarj oluyor.

"Bak!" Uyarı arkamdan geliyor.

Tepki vermek için zaman yok. Sert bir ağırlık üzerime çarparak beni yere devirdi. Ben geriliyorum ve General Bahari göğsüne saplanmış bir okla üzerimden düşüyor.

O... beni kurtardı mı?

Bana uzanıyor, sessiz bir yardım ricası... ve sonra tüm vücudu titreyerek yakalamaya başlıyor. Ağzının kenarından köpük damlıyor. Zehir?

Çevremizde, Troikanlar molozlardan kurtuluyor ve akıllarını topluyorlar. Biz fark edilmedik. Oku çekerken titriyorum. O hareketsiz kaldı ve ben bir Işık huzmesi salarken, Can Kanı akışını durdurmak için yumruğumu yaraya bastırdım.

Gözleri açılır ve büyür. Ne gördüğünü görmek için dönüyorum. Hiç tanımadığım bir adam bize doğru koşuyor, yayına ikinci bir ok yerleştiriyor. Onun Işığı yok.

Ok uçar. Başka bir adam önüme atlayarak beni koruyor - bir Noel ağacı gibi aydınlanıyor. Sonuçta fark edilmedik. Bir homurtu ile Noel düşer. Tıpkı General gibi, ağzı köpürerek yakalar.

Oku kaldırdım, ona bir Işık ışını ve ayaklarıma kereste besledim, kararlı. Başka hiç kimse benim için tasarlanmış bir vuruş yapmıyor.

Ben ileri doğru koşarken... daha hızlı ve daha hızlı... başka bir ok yoluma çıkıyor. Bunu anladım. Kılıcımı kınından çıkarıp döndürüyorum, ok çınlıyor ve işe yaramaz bir şekilde yere düşüyor.

Sağımdaki başka bir adam, elinde bir mızrakla duman perdesinden fırlıyor. Hedef alıyor. Işığı söndü - o da Myriad'ın casuslarından biri. Mızraktan sıyrıldım ve kollarımı salladım, saf Işık kıvılcımları kılıçlarımın uçlarından fırlayarak göğsünü delip geçti.

Muzaffer hissetmeliyim. Sadece üzgün hissediyorum.

Diğer casus bir ok çentik atıyor, ama ben eğiliyorum, hala koşuyorum. Sonunda ulaşılabilir durumda. Kılıçlarımı birbirine çarparak bir asa oluşturdum ve ateşli ucu onun tapınağına çarptım. Tökezledi ve ona tekrar vurduğum, ayaklarını altından çekmeden önce aklını karıştırdım.

O devrilirken ben de asayı ayırıyorum. Kabzalarından biri titrer, hazırdır ve yere indiğinde, ucu onu karşılamak için oradadır ve göğsünün derinliklerine kayar. Siyah nehirler damarlarında yüzmeden, eti sertleşmeye başlamadan önce, neredeyse öldüreceği General gibi titriyor.

Sadece tüm vücudu taş olduğunda düzeltirim. Yine hiçbir zaferi eğlendiriyorum. Yaptıklarımın tatmin olmam ama pişmanlığı da kabul etmem. Evime gelenler görgülerine dikkat etseler iyi olur. Bu insanlar benim ailem. Son nefesime kadar onları koruyacağım. Bu, barışa asla ulaşamayacağı anlamına geliyorsa, öyle olsun. Denemeyi asla bırakacağımdan değil.

Troikanlar denemezler. Onlar yapar.

Kanlı ağzımı elimin tersiyle sildim, bakışlarım casusun silahını kapan Raanan'a dikti.

"Benden ne yapmamı istersiniz?" bana soruyor.

Tüm bölge titriyor, ayaklarımdaki moloz birbirine çarpıyor. Yeni bir çılgık korusu patlıyor, uzakta dalgalanan daha kalın bir duman duvarı yükseliyor, gökyüzünü kaplıyor ve değerli Işığımızın daha fazlasını karartıyor.

Korku çöker. Myriad, Dior'u temizlememi ve zayıflamamı istedi. Halkıma saldırırken çaresiz kalmamı istediler. *Hep bir adım önümde.*

"On! On!"

Döndüm ve bana doğru gelen Kayla'yı görüyorum, solgun saçları arkasında uçuşuyor, küçük vücuduna bağlı çok sayıda silah, her adımda bacaklarına metal kılıçlar çarpıyor.

O yaşıyor!

"Levi beni patlamadan sağ kurtulan İşçileri toplamam için gönderdi. Işık bize ulaşabilsin diye surlarımızın dışındaki orduları temizlemeleri için Kanat Perdesi'nden askerler gönderiyor." Konuşurken, ulaşabileceği herkese bir silah fırlatır.

Herkesin sabit kalmasını garanti ederek elimde kalan küçük Işık'ı paylaşıyorum.

"Gitmek. Diğerlerine yardım et," diyorum. "Kardeşimi arıyorum."

Raanan omzuma vurdu ve aramızda bir Işık kıvılcımı tutuştu. Benim yarattığım biri değil. Nefes nefese. O... O olabilir mi...?

Grup, tamamen iyileşmiş bir General Bahari liderliğindeki aceleyle uzaklaşır.

Jeremy'nin nerede olduğunu biliyorum, dedi Kayla.

Firstking'e teşekkürler! Raanan'ın durumunu daha sonra değerlendireceğim. "Beni ona götür." Belki çok fazla Işık paylaştım. Zayıfım, titriyorum, ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. "Lütfen."

"Hadi." Ters yöne doğru gidiyor. "O Kudret Kulesi'nde."

İzliyorum, kurtuluşum güçlü ve güçlü. Ne kadar derine inersek, sulu gökyüzüne o kadar çok gölge düşer ve markalarım donuklaşır. Titreşimler aklımın bir köşesinde patlıyor ve bana bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyor.

Geçide yaklaşırken, "Kayla," diye mırıldandım.

Durmadan içeri girer. Onu yakalayıp geri çekilmek niyetiyle arkasından ilerliyorum. Jeremy yerinden oynamış olmalı çünkü...

Vur!

Sivri uçlu bir tahta yüzüme tokat attı ve umursadım, neredeyse kılıcımı tutuşumu kaybediyordum. Baş dönmesi ve ağrı anında ve dayanılmaz, Can damarı gözlerimi kaplıyor ve dilimi kaplıyor.

Erkek kahkahası duyulur. "Bu asla eskimez."

"Durmak! Victor," diye ağlıyor Kayla. "Onun incinmeyeceğini söylemiştin."

Victor. *Tabii ki*. Ama Kayla'nın bana tuzak kurduğu gerçeğini kafamda toparlamakta zorlanıyorum. Masumları yok etmek için plan yapmasına yardım ettiğini.

Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptıştırıyorum. "Jeremy nerede?"

"O iyi," diye beni temin ediyor. "Onu daha önce bir sığınağa koydum... daha önce..."

İlk bomba patladı, onun için bitirdim. O yaptı. Bana tuzak kurdu ve bunun planlanmasına yardım etti. İhanet beni neredeyse ikiye bölecek.

Victor tahtayı düşürür ve bir .44'ü avuç içine alır. "Sürpriz! İyi dostun saklanmaktan kurtuldu ve her zamankinden daha iyi." El sallıyor, eli neredeyse tamamen yeniden büyümüş.

Diyar büyük bir güçle sallanıyor, beynimi kafatasıma çarpıyor. Başka bir bomba mı? Kendimi tamamen mağlup hissederek yerde kalıyorum. Önce Sloan'ı sevdim ve güvendim ve o beni öldürdü. Sonra Kayla'yı sevdim ve güvendim ve o bunu yapıyor.

"Nasıl?" hıçkırıyorum.

Utanç saçarak başını eğiyor. "Özür dilerim Ten. Ben. Ama onu seviyorum."

Bu aşk değil, çılgılık atmak istiyorum. "Beni öldürmeye çalıştı. Sayısız kez! Dairemde seni öldürmeye bile çalıştı."

"Hayır," diyor. "Sadece seni zayıflatmaya çalıştı. Ve sadece beni yaraladı, böylece kimse ona yardım ettiğimi bilemezdi. Bana bir iyilik yaptı."

Bu kadar aptal olamaz. Yapamaz.

"Zavallı On." Victor gülümsüyor, kendini beğenmiş. "Zeki ve geride kalmış."

"Barış istiyorsun, Ten," diye devam etti Kayla, anlamamı sağlamak için çaresizce. "Böyle alıyoruz."

"Bu? *Bu?*" diye bağırıyorum. "Masumları katletmeyi mi kastediyorsun?"

"Birçoklarını kurtarmak için birkaç kişi ölecek," diye dışarı fırlıyor. "Victor bana söz verdi. Işığınız Penumbra ile karartılacak ve alemler eşit şartlarda olacak." Bakışları, kendi düşüşümü kabul etmem için bana yalvarıyor. "Savaş duracak."

Aptal! "Aydınlık ve karanlık bir arada var olamaz." Archer ve Killian bana birçok kez aynı şeyi söylediler. "Penumbra ile enfekte olamam, sadece öldürüldüm."

"Numara." Başını sallıyor, şiddetle. "Victor söz verdi."

"On doğru. Bir noktada, *onu* öldüreceğiz. Ama merak etme bebeğim. Bunu görmek için etrafta olmayacaksın. " Nişan alır ve ateşler, bir kurşun onu gözlerinin arasına çiviler.

"Numara!" atlıyorum. O anda ne yaptığı ya da beni ne kadar incittiği umurumda değil. Sadece onun iyi olmasını istiyorum.

Aceleyle yanına giderim ya da gitmeye çalışırım.

Victor ayaklarıma ateş ederek beni durdurdu. "Olduğun yerde kal."

"Ona nasıl zarar verebilirsin?" rendeliyorum.

"Kolayca. Amacına hizmet etti. Şimdi kılıçları bana doğru fırlat." tereddüt ediyorum. Yakınlarda başka Troikan yok. Nasılsa benim görebildiğim yok. Dışarıdaki tehdide karşı savaşmaları için çağrıldılar.

Victor akıllıdır. Beni nereye çizeceğini çok iyi biliyordu.

Ordular, beni oraya götürceğini bilerek, bu bölgeye daha fazla asker mi yerleştirdi? Bir yangını başlatmak için sadece tek bir ışığa ihtiyacım olacağını bilerek mi?

Dudaklarımı yaladım ve kılıçları fırlattım...ama benden sadece birkaç adım ötede.

Kaşlarını çatarak arkasındaki bıçakları tekmelemek için tepiniyor. Dikkati dağılırken, baş parmağımı Killian'ın kolyesine sürtmek için uzandım. Diyarın içine giremeyeceğini biliyorum, ama belki, sadece belki, konumumu

saptayabilir ve Kudret Kulesi'nin yukarısındaki alanı temizlemeye yardım edebilir.

Killian'ın gelmesi için Victor'u yeterince uzun süre konuşturmalıyım.

"Beni neden daha önce öldürmedin?" Soruyorum. "Yaşamama izin verme konusundaki dersini almadın mı?"

Mizah olmadan gülümsüyor. "Seninle bir anlaşma yapmaya karar verdim." gülümsüyorum. "Dalga mı geçiyorsun? Neden kabul edeyim ki? Neden yapmamı *istiyorsun* ?"

"Neden başka? Güç. Benim tarafımda sen varken, Güvercinler Prensi'nin Myriad'a teslim olmaktan başka seçeneği kalmayacak. Arzu ettiğiniz gibi savaş sona erecek ve ben Troyka'da hak ettiğim yerimi alacağım. Yeni Secondking."

Ölmeyi tercih ederim. "Kral olmak için asla yeterli güce sahip olmayacaksın."

İletişimi parlıyor, ama buna aldırmıyor. "Seç, On. Bu senin hayatta kalmanın tek yolu. Ve hayatta kalmak istiyorsun, değil mi? En azından benimle savaşmaya devam etmek istiyorsun. Arkadaşlarını gazabımdan kurtarman için."

Her karar önemlidir. Her eylemin bir sonucu vardır. Ne ekersen onu biçersin. Kayla'yı aldattığı gibi kendini de aldatmıştır. "Sevgi almaktan çok verir. Kendimi kurtararak başkalarını mahkum etmiş olurum. Bunu, yapmayacağım."

Küçük bir Işık demeti, birkaç metre önümde parlayarak yukarıdaki gölgelerin arasından süzülüyor. Killian burada!

Victor kaşlarını çattı ve gökyüzüne baktı.

Şimdi! Kalp atıyor, Işık için dalıyorum.

YİRMİ YEDİ BÖLÜM

"Bir sorun asla hayatınızın tek odak noktası olmamalıdır."

—Troyka

Kirişin ortasına iniyorum, bir anda soğuktan sığağa geçiyorum, sanki bir jeneratöre takılıymışım gibi aniden ayağa kalktım. Kolumdaki işaret bir, iki kez titriyor... parlıyor... ve Izgara aklımın bir köşesinde vızıldamaya başlıyor.

İlk olarak: Victor'u silahsızlandırmak.

Troyka'yı içeriden yok etmeyi planlıyor. O durdurulmalı.

Ben doğrulduğumda, hatasını anlıyor - asla düşmanınızın izini kaybetmeyin. Nişanını ayarlıyor ve tetiğe basıyor, ama tam anlamıyla yuvarlanıyorum ve atış omzumun üzerinden uçuyor.

Kılıçlarımı yukarı kaydırıyorum ve sallanarak yukarı çıkıyorum.

Bom Bom. Kurşunlar yanımdan vızır vızır geçiyor. ona saldırıyorum. Birlikte hareket ediyoruz, birimiz saldırıyor, diğeri kaçıyor. Onu geriye doğru sürmeyi başarıyorum.

"Beni yenemeyeceksin." Her eylemime öncülük eden zaferimin Izgara boyunca oynadığını *görüyorum*.

"Yanlış. Zaten *yenildin*."

Yalan. Uzun bir çizgide sadece bir tane daha.

Tek, akıcı bir hareketle silahını yeniden dolduruyor. Bir kurşun daha yoluma çıkıyor. Eğildim, sanki duyamadığım bir müzikle dans ediyormuş gibi hareketlerinde bir düzen sezmeye başladım. Adım, adım, sola eğil, sağa eğil, ateş et. Adım, adım, ördek.

Işığımı yakıt olarak kullanarak tempoyu yükselterek ritmi değiştiriyorum. Engelleyip kılıçlarımı birbirine bastırıyorum. Asanın bir darbesiyle yana düşüyor, ama aynı zamanda başka bir atış daha yapıyor. Yere düşüyor ve

üzerime atlıyor. Ters yöne fırladım, sanki ayaklarını altından atmak istiyormuşum gibi alçaldım.

Zıpladığında, dengesini bozmak için baldırlarına vurarak asayı aşağı değil yukarı doğru çektim. Tekrar düşer. Asayı ayırdım ve bir kılıcı döndürdüm, yere inmeden önce ayağını kestim. Per. Yerde, fışkıran kütüğüne uzanıyor. Elini kestim, silah hala elindeydi.

Çılgılık atıyor. Etrafında dönüyorum... ve diğer elini kaldırıyorum.

Bir sonraki çılgılığı, ilkinin, üç yaranın hepsinden dökülen Yaşam Kanıyla alay eder.

Bunu bitirmeye kararlı olarak, kılıçları yeniden kilitledim ve asanın ucunu boynunun dibindeki nabzına bastırdım. Bir alev onu yakar.

"Merhamet, merhamet" diye ağlıyor.

Nefes alıyorum, kalbim çarpıyor. Bu çocuk bana her türlü soruna neden oldu. Beni aldattı, incitti ve arkadaşlarımı öldürdü. Fırsat verilirse, hepsini tekrar yapacak.

Kalbim ağlıyor. *Onun yaşamasına izin ver. düşmanı kurtar, birer birer... Nefes olduğu sürece umut vardır.*

...ama onu bitirmeye çok hevesliyim. Ölüm hak ettiği şeydir.

Kalın bir Işık huzmesi üzerimize yayılıyor, parlak ve sıcak. Başımı kaldırıp ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesimi verdim. ML'ler kaçıyor. Troyka kazandı mı?

"Merhamet." Victor'un sesi daha zayıftı, gücü Can Kanı kadar çabuk tükeniyordu. "Merhamet. Lütfen, On."

"Durum tersine dönseydi ve senden merhamet dileseydim, kendini beğenmiş yüzünde bir gülümsemeyle beni yere sererdin."

Ama ben o değilim. Bugünkü seçimim yarın kim ve ne olacağımı belirler.

Ürküyor, sözlerimin gerçeği reddedilemez.

Doğrudum, asanın ucunu nabzından uzaklaştırdım ve ekledim, "Seni öldürmeyeceğim. Ben senin yargıcın değilim ve cezana da ben karar vermeyeceğim."

Uzaktan ayak sesleri geliyor. Savaşa hazır olarak silahımı kaldırırken içimde oluşan korkuyu görmezden gelerek dönüyorum.

Bir Troikan ordusu, Levi dümende, Geçitten geçiyor.

Rölyef bir bent kapağı açıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Asayı ayırdım ve Kayla'ya doğru koşarken kılıçları kınına koydum. Bilinci yerinde değil, hareketsiz ama nabızı atıyor.

İçine ayırabildiğim her Işık parçasını itip "Ona yardım et!" diye bağırdım. Victor, ruhları öldürmenin insanlardan daha zor olduğunun kanıtı. Bence...dua et... yapabilir bundan kurtul.

Levi bir dizi emir verir. Üç asker Kayla'nın bakımını üstlenirken diğer iki asker Victor'la ilgilenir. Her iki kişi de Sanatoryum'a götürülürken titremeye başladım.

Kayla bana Jeremy'nin güvende olduğunu söyledi, dedim. Eğer yalan söylediye...

"O güvende. Onu gördüm."

Dizlerim gevşedi ve ben devrildim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp süzülüyor. Levi'ye, "İstihbarata göre, krallığımızda dokuz Myriadlı casus var - vardı," dedim. "İki kişiyi öldürdüm. Victor üçüncü."

"İkinci Kral bizim yapamadığımızı yapabilir, iletişimlerini devre dışı bırakanları ortaya çıkarabilir ve sorgulanıncaya kadar onları kilitleyebilir." Aradaki mesafeyi kapatıyor ve sessiz bir tıslamayla yanıma uzanıyor. Göğüs kafesinde ıslak bir nokta var ve büyüyor, can damarı kanıyor.

"Işığa ihtiyacın var, ama bende hiç kalmadı," diyorum. "Neden diğerleriyle birlikte Sanatoryum'a gitmiyorsun?"

"Gideceğim. Sonunda. Killian'ın yardımıyla düşmanı da uzaklaştırabildiğimizi duymaktan mutlu olacaksınız."

Kalbim vuruşları atlıyor. Geldi. Her şeyden sonra benim için geldi. Beni seçti, beni kurtarmak için yaşlılarıyla savaştı.

O kadar çok ağlıyorum ki kuruyorum.

Kollarımın ona dolanmasını istiyorum. Kalbinin benimkiyle atmasını ve kokusunun burnumda olmasını istiyorum. Nefesinin tenimi havalandırmasını, beni Troikan sembolü kadar etkili bir şekilde damgalamasını istiyorum. Dudaklarını benimkilere bastırmasını istiyorum.

ona teşekkür etmek istiyorum.

"Peki ya Clay?" Gömleğimin kenarını yırtıyorum ve malzemeyi Levi's tarafına bastırıyorum.

Başka bir tıslamayla yarasına baskı uygulamak için kumaşı ele geçirdi. "Killian ve Deacon, savaşa katılmadan önce onu bulup serbest bıraktılar. Görünüşe göre Myriad'ın içinde Troikan sempatizanları var. Clay, duvarların dışında savaşmalarına yardım etti."

Killian bana verdiği sözü tuttu, arkadaşımı bulup eve getirdi.

Tutulan bir söz, en karanlık gecelerde bir yıldızdır. Aramızda bir köprü. Kimsenin asla yıkamayacağı bir köprü.

Levi'ye olan her şeyi anlattım. Kayla'nın ihaneti. Victor'un planları ve planları. Hüzün doluyor gözlerini.

"Kayla'ya ne olacak? Eğer hayatta kalırsa?" Soruyorum. Ceza mı? sürgün?

"İkinci Kral karar verecek."

"Ya Victor? Ona ne olacak?"

"Sözleşmesi bozuldu, ödemesiz süresi sona erdi. Sürgün edilecek. Myriad'ı istedi, Myriad'a sahip olabilir."

Umudum, bugün kendisine gösterilen nezaketlerin peşini bırakmamasıdır - ve burada yaşadığı her gün- bir ödülü kaybettiğini fark etmesidir.

"Bizim bölgemiz..." diyorum.

Levi derin bir iç çekiyor. "Yeniden inşa etmemiz gereken çok şey var."

Çok şey bir understatement. "Ya kayıplar?"

"Sayılamayacak kadar çok olduklarını söyleyebilirim, ama eminim bir yolunu bulacaksınız."

Yedeklenecek mizahım yok. Parmaklarımı toprağa gömüyorum, kirler tırnaklarımın altına batıyor. "Myriad bunu nasıl yapabildi?"

"Hasat Ülkesi'nde daha küçük savaşlarla dikkatimizi dağıttılar, kendi topraklarımızda daha büyük bir savaş başlatırken odağımızı böldüler."

Duruyor, tekrar iç çekiyor. "Bugün iyi iş çıkardınız Bayan Lockwood.

Duygularınızın ötesini gördünüz, başkalarının ihtiyaçlarını kendi isteklerinizin üzerine koydunuz. Seninle gurur duyuyorum."

Boğazımı sert bir yumru tıkıyor.

Izgara sayesinde, diğer tüm ışıklardan daha parlak bir Işık parlar. Hücrelerim yeni hayatla cızırdayıp zangır zangır titriyor. İçimde güç açıyor, güneşe açılan bir gül. Artık yere yığılmış değilim, dik oturuyorum.

Prenses! Bana enerji veriyor. Hayır sadece ben değil hepimiz. Levi de daha dik oturuyor.

"Bir gün" diyor, "bunu yapabileceksin. Buna gelince... üstesinden geleceğiz. Yenildik ama yıkılmayacağız" dedi. Ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor, ayağa kalkmama yardım ediyor. "Bugün kurtarıyoruz."

Diyarın içinden farklı Kapılar ve Merdivenler alıyoruz. Yeni'nin Başkenti, Restorasyon Hamamları ve Sırlar Evi en fazla hasarı aldı.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca, molozları kazarak hayatta kalanları arıyoruz. Diğer Generaller de bizimle birlikte çalışıyor, yeni başlayanlar da. Yaşlı ve genç bir bütün olarak bir araya geldi.

Tırtıklı kayalar ellerimi kesti ve birkaç çivi kaybettim ama hayatta kalanları buldukça kararlılığım yenilendi ve devam ediyorum. Bir noktada, Deacon bize katılıyor. Kurum ve kirle kaplı ve çenesinde bir çürük var ama sağlam.

Bir süre sonra biri omzuma dokunarak beni ürküttü. Clay'i bulmak için döndüm ve açık kollarına atıldım. Sanki bir tayfunun ortasındaki tek cankurtaran benmişim gibi bana sımsıkı sarılıyor.

Ayrıldığımızda, beni çenemin altına sıkıştırıyor. "Neden iki dörtlü akşam yemeği yemek istemiyor?"

Bu çocuğu ne kadar seviyorum! "Çünkü zaten yediler. Üzgünüm, *sekiz demek istedim* ." Alnımı göğsünün ortasına bastırıyorum. "Yaşadığın ve iyi olduğun için mutluyum."

Bana bir sarıl daha veriyor. "Keşke Killian'ı görebilseydin. Silahlı ve tehlikeli bir şekilde içeri daldı. Katledildi ve isim aldı. Onu kimse durduramazdı."

Bu benim adamım.

Izgarada bir kapı açılıyor ve Archer'ın güzel yüzünü görüyorum. Göz yaşlarım geri geliyor.

Fısıldadım, "Bugün yas tutacağız ama yeni bir güç doğacak. Düşenler için ezilmeyeceğiz. Yükselineceğiz ve parlayacağız ve kuma bir çizgi çekeceğiz. İnandığımız şey için savaşacağız ve umudumuz için ayrılacağız. Zafer bizim olacak ve karanlıkta yıldızlar gibi parıldayacağız."

Archer bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor.

Clay elleriyle yüzümü çerçeveledi ve şakaklarımı öpmek için başımı kaldırdı. "Geçmiş, ait olduğu yerde geçmişte kaldı ve gelecek bizi bekliyor...ama tartışmamız gereken başka bir şey var."

Okçu homurdanıyor. "Ona berbat olduğunu söyle."

Güldüm ve "Fena değil" dedim.

"Teşekkürler." Clay yanağımdaki bir gözyaşını sildi. "Biraz iyi haber vermek için seni avladım. Kayla uyanık ve bizi görmek istiyor."

* * *

Sanatoryum'un yarısı mükemmel durumdayken, diğer yarısı yıkılmıştır. Enkazın etrafına triyaj çadırları kuruldu, Şifacılar yaralıları kurtarmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Kayla'nın diğerlerinden en uzak olan çadırın arkasında bir sedyesi var. Bir yığın yastığın üzerine yaslanmış durumda. Muhafazada on dört hasta daha var, bazı uzuvlar eksik, bazıları acı içinde kıvranıyor.

Savaş asla güzel değildir.

Levi bizi burada yendi. Yatağının yanında bir sandalyede oturuyor, elini tutuyor. İkisi bizi fark etmediler; birbirlerine fazla odaklanmış durumdalar.

"Ben... vatandaşlığımı kaybettim mi?" Sesi titriyor. Gözlerinin arasında yarasını saklayan bir bandaj var.

"Hayır, Bayan Brooks. Vatandaşlığınızı kaybetmediniz. Sadece yolunu kaybettin."

Bir parçam onları duymayı beklese de kelimeler beni şaşırttı. Levi, Troikan yaşam tarzının özüdür. Bize yürümemiz gereken yolu söylemiyor; bize *gösteriyor* . Ve bu... insanları daha iyiye doğru değiştiren şey budur. Koşulsuz sevgi.

Ondan bir hıçkırık köpürüyor. "Çok aptalım. Asla inanmamalıydım..." Bakışları üzerime dikildi ve tekrar hıçkırdı, o kadar şiddetli hıçkırdı ki artık tutarlı konuşamıyor.

Levi duruyor. Siyah saçları tamamen dağınık olmasına rağmen temiz bir gömlek giyiyor. Yanımdan geçerken omzuma vuruyor ve "Merhamet ver, şefkat al" diyor.

Sonra gitti. Kayla'nın başucunda onun yerini alıyorum ve şaşkınlık içinde hissettiğim şey küskünlük ya da öfke değil, acıma ve şefkat. Arkadaşlarıma düşman olan ben olabilirdim. Tek fark, ben güvenimi hak eden birine verdim; o yapmadı.

"Çok, çok üzgünüm," diye boğuluyor.

"Seni affediyorum," diyorum, özür dilediği için değil. Onu affediyorum çünkü hayatımda nefrete yer vermeyi reddediyorum. Nefret, Victor'u feci sonuna taşıdı. Nefret, Myriad'ı masum çocukların oynadığı bir diyara saldırmaya itti.

Sadece daha çok ağlıyor.

Clay yatağının diğer tarafında bir sandalye çekiyor. "Bebek gibi zırlama yeter." Sesi sert ve bükülmez. Kil gibi olmayan. "Bir hata yaptın. Kim yok? Bir öğretmen olarak hatayı kullanın, ondan öğrenin ve devam edin."

"P-insanlar öldü." Titreyen elleriyle gözyaşlarını siliyor. "Öldürmeye yardım ettim... Ben bir *katilim*."

"Evet söylerim. "Sen." Bu doğru. İnkâr etmek yok, şekerle kaplamak yok. "Ama burada kalıp debelenme. Dışarı çık ve incittiğin insanlara yardım et."

Reed bize katıldı, elimi sıktı. "Victor ve diğer Sayısız destekçi, sen olmasan bile bize saldırmanın bir yolunu bulurdu." Sol gözünü bir bandajla kapatıyor ve boynunda bir kesik var. "Keşke bana gelseydin, bana ne planladığını söyleseydin. Sana biraz mantıklı konuşabilirdim."

Yine ağlıyor. Ağlamasına izin verdim ve dakikalar saatlere dönüşürken koltuğumda uyuyakaldım. İnsanların gelip gittiğinin farkındayım ama Deacon çadırındaki bir yarıktan kafasını dışarı çıkarana kadar tüm dikkatimi üzerime çekme. Bakışlarımız buluşuyor, ifadesi kasvetli; bana dışarıyı işaret ediyor. Biraz fazla hızlı ayağa kalktım, diğerlerine alelacele veda edip dışarı çıktım.

Karşısında durur durmaz, "Saldırıya rağmen Dior'un mahkeme günü başladı" diyor.

Şaka yapıyor olmalısın. "Yeniden planlamalıyız. Sadece başka bir gün için. Levi'nin dinlenmeye ihtiyacı var, strese değil." Hepimiz yapıyoruz!

"Kaosta, yeniden planlamak için son tarihi kaçırdık. Şimdi ertelemek kaybetmektir."

Ağrıyan boynumun arkasını ovuyorum. "Peki ne yapıyoruz?"

"Kabukların yapıldığı depo hala duruyor. Şimdi bir Shell topluyoruz, Adliye'ye gidiyoruz ve elimizden gelen desteği sunuyoruz."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Tüm enerjinizi, çözülene kadar probleminize odaklayın.”

-Sayısız

Yanımda Deacon, mahkeme salonuna girdiğimde karmakarışık bir endişe içindeyim. Oda, bir tarafta Myriadlılar, diğer tarafta Troikanlar olmak üzere maksimum dolulukta olmalıdır. Kapılar tiz bir gıcırtı yayarak arkamızdan kapanırken, tüm gözler bize çevrildi.

Halihazırda oturumda olan işlemler duraklar. Sessiz hüküm sürer.

Oyun yüzü açık .

Odanın derinliklerine doğru ilerlerken çenemi kaldırdım. Javier, Troika'nın ön koltuğunda oturuyor. Kendi oyun yüzünü takmış, kafasının içinde çırpınan düşünceleri saklıyor.

Deacon ve ben Kabuklarla çevrili olduğumuz için Javier bizi görebilir ve hissedebilir. Deacon yanına oturdu ve kenarda bana yer açması için onu biraz itti, Deacon aramızda bir tampon olarak kaldı.

Javier'in elleri dizlerinin üzerine sarılı, parmak boğumları bembeyaz. Peki. Ne de olsa düşüncelerinin bir ipucu var. Taşlaşmış.

Enfeksiyonu benim varlığıma tepki veriyor, siyah kıvranan damarları. Yakınlığımızdan rahatsız olan Izgara vızıldıyor. Işık içimden sızıyor, bir bariyer oluşturmak için her santimimi kaplıyor.

Diğer izleyicilerin yüzlerine göz gezdiriyorum—

Bakışlarım Killian'ınkiyle çarpıştı, kalbim göğsümden kaçıp ona ulaşmak için neredeyse kaburgalarımı tekmeleyecekti. Sloan ile Myriad'ın tarafında oturuyor. Bana neredeyse algılanamaz bir baş selamı veriyor.

Neden geldi? Beni görmek için? Yoksa Dior mu? Ona bir göz atacağını ve Troyka'nın tarafını tutmaya daha kararlı olacağını bilmeli.

Omurgam sanki bir tahtaya bağlanmış gibi aniden daha dik bir şekilde kırıldı. O ikimiz için burada, değil mi?

Harika çocuk. *Oğlum.*

Benim için yaptığı her şey için ona teşekkür edecek kelimeleri bulabileceğimden emin değilim. Umarım gözlerimdeki minnettarlığı ve sevgiyi görür.

Endişe ve özlem bana bakıyor. Kendimi başka yöne bakmaya zorlayıp Sloan'a başımı salladım. Bana titrek bir gülümseme sunuyor.

Duruşmalar devam ediyor ve diğer davada olduğu gibi, hakimın sandalyesi odanın arka tarafındaki kürsüye ortalanmış durumda. Dior onun yanında, Levi de onun yanında oturuyor. O bir Shell'de ve soluk mavi bir cüppe giymiş.

Son davaya bakan aynı Myriadlı Avukat bu davaya da başkanlık ediyor - ve o harika bir iş çıkarıyor. Dior şimdiden ağlıyor, hayatından sahneler duvarlarda oynuyor. Sırf cezalandırılmaktan kaçınmak için Troikan'a sadık birinin yaralanmasına veya öldürülmesine birçok kez izin verdiğini vurguluyor.

Bencilsin, dedi sert bir sesle. "Evet, babana yardım etmek için bir antlaşma yaptın, ama bunu yapmakla birçok kişiyi incittin. Biliyorum biliyorum. Ayrılmanızın başkalarına yardım etmenize -Troikans'a yardım etmenize- izin vereceğini belirttiniz. Troikalıların yardımınızı istediğine gerçekten inanıyor musunuz? Kaç kere sırf kendini cezadan kurtarmak için kardeşlerinin ölmesine izin verdin?"

Kalabalıkla yüzleşmeye dayanamıyormuş gibi bakışlarını yere indirdi. "Bilmiyorum... bilmiyorum."

bir inilti bastırıyorum. *Hadi. Başını kaldır! Kendinden nefret etmeye diren ve kendini affet.*

Görüntüler saatler sonra oynatılmaya devam ederken ve Avukat onu azarlamaya devam ederken, omuzları çöküyor ve başı alçalıyor.

Kayıtlar sonunda sona erdiğinde, elini aralarındaki tahta çubuğa çarpıyor, eğiliyor ve bağırıyor, "Bu adam, Levi Nanne, yaptığınız her şeyi bildiğini iddia ediyor ve zaten onun krallığının bir parçası olmanızı istiyor. Sence orada intikam almak için seni istemesi mümkün mü? Peki ya diğerlerinden? Gerçek kurbanlarız. Onlar orada yaşar. Her gün yüzünü görmek istediklerini mi sanıyorsun? Senden nefret ediyor olmalılar."

Beklenmeyen aniden olur. Etrafımda birbiri ardına Troikalılar durup konuşuyorlar.

"Seni affediyorum."

"Seni affediyorum."

Hepsi konuşana kadar devam etti. Ve bence... Bence onlar Avukat'ın bahsettiği kişiler. Acı çekmesine ve ölmesine izin verdiği kişiler.

Sonunda başı kalkmaya başlar.

Avukat alay eder. "Güzel sözler. Ve belki doğrudurlar - ama belki de değiller."

"Onlar doğru," dedi Levi beni sarsarak. "Benim adıma konuşmaya çalıştığınız gibi, sizin adınıza konuşmayacağım Avukat ve Bayan Nichols'a baktığınızda ne gördüğünüzü *bildiğimi iddia etmeyeceğim*. Sadece doğru bildiğimi söyleyeceğim. Bu mahkeme salonundaki herkes Firstlife ve Everlife'da hatalar yaptı. Hiçbirimiz taş atamayız. Bayan Nichols'a baktığımda, büyük potansiyele sahip bir kadın görüyorum. Kalbi nezaketle atan bir kadın. Ailem demekten gurur duyacağım bir kadın."

Ayağa kalkıp tezahürat yapmak istiyorum.

Avukat homurdanıyor, ancak dengesini yeniden kazanması çok uzun sürmedi. "Mahkemeye Bayan Nichols'ın erkek arkadaşı Javier Diez tarafından bu sabah yapılan bir ifadeyi sunmak istiyorum."

Kalabalık sessizleşir, gerilim yoğunlaşır. Yine de Javier koltuğunda gevşedi, *gerginliği* gitti. Bunu bekliyordu, her ne ise - olmasını istiyor.

Bakışlarım Levi's ile buluşuyor. Başını neredeyse algılanamaz bir şekilde sallıyor. O da ne olacağı hakkında hiçbir fikri yok.

Avukat, duvarda yeni görüntülerin oynatıldığı bir noktayı işaret ediyor. İçinde Javier, Dior ile konuşuyor. "Myriad'da mutlu olabiliriz. Bir zamanlar istediğinizi iddia ettiğiniz hayata sahip olabiliriz. Antlaşmam sizin için hükümler sunacak ve İlk Hayatınızın geri kalanında -herhangi biri üzerinde- herhangi bir sonuç olmadan tıp uygulayabilmenizi sağlayacak. Troyka'ya kaçarsan, sadece Troikanlar üzerinde çalışman için ısrar edecekler. Yapacaklarını biliyorsun. Aynı durumda olacaksın, sadece sen sıkışıp kalacaksın, çıkış yolu yok."

Videoda şakağını okşuyor ve ben sertleşiyorum. Onun teninde bıraktığı gölgeyi başka kimse görmüyor mu? Artık gözeneklerini emen yağlı bir kalıntı.

Ona... bulaştırdı mı? Bir Myriadlı General'in elinde olmadan mı?

Buna izin veremem. "O yanılıyor. O *çok* yanlış," diye seslendim. "Yalanlarını dinleme."

"Emir" diye talep ediyor yargıç.

Şu anda Javier ayağa kalkıyor ve "Myriad tarafından sunulan sözleşmeyi kabul ediyorum. Myriad'a bağlılık yemini ediyorum."

Kalabalıktan nefesler kesiliyor, kimisi şok, kimisi neşe.

Dior başını eğdi ve tırnaklarım avuçlarımı kesti. Levi'nin bakışlarıyla karşılaştım ve bu sefer bana küçük bir gülümseme sundu. Hüzünlü bir gülümseme. Bu noktadan sonra en kötüsünü bekliyor.

"Sipariş dedim!" *Vur, kahretsin.*

Parçalanmak, çığlık atmak ve öfkelenmek istiyorum. Levi'ye sarılmak ve Dior'u sallamak için. "Işığı hatırla."

Patlama, patlama, patlama .

—*Kendinizi hazırlayın Bayan Lockwood .* — Levi'nin sesi Izgarada fısıldıyor.

"Javier," diye fısıldıyor Dior. "Yapamam. Bana yardım ettiler. Tekrar hastalanmak istemiyorum. İstiyorum-"

"Bugün kaçarsan," dedi ona, ikna edici bir sesle, "düşman oluruz. Sana yardım edemeyeceğim. Bana güvenmelisin bebeğim. Bizim için en iyi olanı yapıyorum. *Senin* için en iyisini yapıyorum . Bir gün ilk aşkını tekrar görebilmeyi umduğunu biliyorum. Ama baban Myriad'da ve sana ihtiyacı var. Sözleşmem de onu sağlıyor. Bu davayı bırakmanız şartıyla."

Gözlerini kapatır, kirpiklerine yaşlar hücum eder. O anda, derisinin altında dönen gölgeleri görüyorum. Midem bulanıyor. O *enfekte* . Hastalık yayıldı. Bir pandeminin başlangıcı mı?

"Üzgünüm Levi. Çok üzgünüm Ten," diyor. "Ama ben... Kaçma isteğimi geri çekiyorum. Ben Myriad'la kalmayı seçiyorum."

Myriad'ın tarafındakiler tezahürat yapıyor. Korku içimi parçalıyor çünkü onun neyi bilmediğini biliyorum. Bir fidye ödenmelidir - Lifeblood'da.

"Numara!" ayağa fırlıyorum.

Deacon bileğimden tutup beni yerimde tutuyor. Kurtulduğumda Killian yanımda. Güçlü kollarını bana doladı, tutuşu bir pranga.

"Yapabileceğin bir şey yok kızım. Üzgünüm."

Levi'ye ulaşmaya, beni sık sık koruyan ve kollayan General'i korumak ve kollamak için ona karşı mücadele ediyorum. Ben ona zincirli kaldım.

"Gitmeme izin ver!" Levi ölmeyi hak etmiyor. Yanlış hiçbir şey yapmadı ve her şeyi doğru yaptı. O iyi bir adam ve öğrendiğime göre onlardan çok az var. "Şimdi, Killian."

"Üzgünüm," diye hırladı.

Levi ayakta, başı Dior'un olmasını istediğim kadar yüksekte. Kendisine bir bıçak verilen Avukata yaklaşıp.

"Diz çök," diyor Avukat soğuk bir gülümsemeyle.

Levi sadece başını daha yükseğe kaldırır. "Sen benim kralım değilsin. Benim üzerimde sana seve seve verdiğimden başka bir kuvvetin yoktur. Dior Nichols'a yardım etme şansı için seve seve ölürüm."

"Hayır," diye çığlık atıyorum, özgürlüğümü kazanmak için tekme atıyorum. "Lütfen! Bunu yapma!"

Killian sadece tutuşunu sıkılaştırarak neredeyse kemiklerimi eziyordu. Yanağıma ılık bir gözyaşı sıcıyor, ama bu benim değil.

—*Levi! Koşmalısın. Peki? Pekala?*— Sözcükleri Izgara'ya fırlatıyorum.

Bana küçük bir gülümseme daha sunuyor. —*Pişman değilim Bayan Lockwood. Yapmam gereken her şeyi yaptığımı bilerek Dinlenme'ye gireceğim. Elimden geldiğince krallığıma yardım ettim. Kabul etse de etmese de bir insana Işık vermek için öldüm. Öyleyse bırak Can Kanım dökülsün. Bırakın gelecek çağlar boyunca konuşsun . Karanlık bir savaşı kazanabilir, ancak iyi niyet her zaman savaşı kazanabilir. Ve sen...onu bağışla ve doğru olan için savaş. Hiçbir şeyin seni durdurmasına izin verme . -*

"Beklemek. Beklemek!" Javier ona ulaşmak için barın üzerinden atlarken Dior bağıyor. "Ne oluyor? Neden bıçağın var?"

Avukatın gülümsemesi genişler - saldırır.

Bıçaklar Levi'nin boğazını kesiyor. Hem Shell'i hem de ruhu keser.

"Yoooo!" Sonunda Killian'dan kurtuldum ve kendimi Barrister'a atmak için barın üzerinden atladım ve onu yere devirdim. Öfke ve keder kontrolü ele geçirdi ve onun korkunç yüzünü yumruklamak için yumruklarımı kullanıyorlar.

Şimdi gülmüyor. Hayır, şimdi gülmüyor.

Güçlü kollar belime sarılıyor ve beni geriye doğru sıkıştırıyor. Özgürlüğümü yeniden kazanmak için tekrar yumruk ve tekme atıyorum.

—*Dur...dur, Bayan Lockwood... On...*—

Levi'nin sesi farkındalığıma nüfuz ediyor. Beni tutan gardiyan, Killian ona yumruk attığında beni serbest bıraktı. Yere atlayarak Levi'nin yanına varıp elini tuttum.

Hıçkırıklarla savaşıyorum. —*Seni bir Şifacıya götürebiliriz . -*

-*Bir yaşam için bir yaşam. Bedel her zaman ödenmelidir. Bunu biliyor.-*

"Numara. Numara!" Onu kaldırmaya niyet ederek onu kendime çekerken başımı salladım. Gerekirse onu ben taşıyım. Ama yeterince güçlü değilim, şu anda değil ve yapabileceğim tek şey ona sarılıp ağlamak. "Senin değil. Asla senin."

Onun Can Kanı beni ıslatıyor. Çok güzel, elmas tozu gibi parlıyor.

— *Ben yaşayacağım . -*

"Dinlenmede." Bir hıçkırıkla boğuluyorum. "Biliyorum. Seni Izgarada göreceğimi biliyorum, ama bu yeterince iyi değil. Troika'da sana ihtiyacım var. Benimle olmana ihtiyacım var. Eğitimim bitmedi. Bana öğretmen gereken

daha çok şey var. Peki ya Jeremy? Levi, onu bırakamazsın. Onun da sana ihtiyacı var."

— *Her zaman ikinizin yanında olacağım. Kalplerinizde, sizinle olacağım . -*

Sadece bizim değil, dokunduğu her kalp. Pek çoğuna göre, o bir fırtınadan sonraki gökkuşağı gibiydi.

Bana başka bir gülümseme hediye ediyor, bu yavaş, hüzün gitti. -*Tekrar buluşana kadar.-*

"Numara!" Kenarlarda sesim çatlıyor. "Bunu yapamazsın."

Işık gözlerinden kayboluyor ve başı yana düşüyor. kurutuyorum.

Öldü. O öldü ve gitti, ruhu Geri Kalanlara taşındı. En kötüsünün bittiğini sanıyordum. En kötüsünün aslında ufukta olduğunu bilmiyordum.

"Bilmiyordum. Bana inanmalısın Ten, bunun olacağını bilmiyordum..." Dior dizlerinin üzerine çöküyor ve çılgınca Levi'nin yüzüne vuruyor. "Üzgünüm, çok üzgünüm. Levi! Bana söylemedin. Neden bana söylemedin?"

Javier onu ayağa kaldırdı.

Bakışlarım ona kilitlendi ve daraldı. Son zamanlarda çok fazla insan kaybettim; Çok fazla suç affettim. İşte, şimdi, kırıldım. Parçalanmış parçalardan başka bir şey değilim.

"Sen." onu işaret ediyorum. Bir karar her şeyi değiştirebilir. Tek bir saniyede, tüm dünyanız değişebilir. Söylediğimiz şeyler, yaptığımız şeyler... çevremizdeki herkesi etkileriz. " *Bundan sen sorumlusun.*"

Utançtan bir kızarıklık yanaklarını kararttı ve yine de, çalışmalarının zehirli meyvesinden kaçmak için sabırsızlanarak Dior'u kapıya doğru çekiştirmekten asla vazgeçmedi. "Onun için doğru olanı yaptım."

" *Yalancı* . Sen istediğini yaptın , onun ihtiyacı olanı değil."

Sloan sakın bir ses olmaya çalışsa da, tribünlerde düşmanlık dalga dalga dalga yayılıyor.

"Git buradan. Burası yeri değil-"

Troikanlar ve Myriadlılar birbirlerine saldırır. Silahsız olabilirler ama yumrukları var ve onları kullanmaktan korkmuyorlar.

"Emir! Emir!" yargıç kürsüsünden bağırır.

Kimse dinlemiyor. Bir kez daha güçlü kollar beni sardı. Killian beni kalabalığın arasında sürüklüyor. Deacon onun yanında kalıyor ve kimsenin bana zarar vermemesini sağlıyor. Odayı boşalttığımızda, çocuklar hızlanıyor ve binadan aceleyle çıkıyorlar, merdivenlerden aşağı ve Troika'ya giden Kapı'ya gidiyorlar.

Kimseye iyilik yapmayacağımı bilerek mücadele etmeyi bırakıyorum. En azından Levi.

"Keşke seninle gelebilseydim." Killian isteksizce beni Deacon'a teslim etti. Parmak boğumlarını çenemin üzerinde gezdiriyor. "Bugünden sonra, saklanmak zorunda kalacağım. Saçaklardan Many Ends'e girmenin bir yolunu bulmam gerekecek. Ama hazır olduğunda beni çağır. Geleceğim. Her zaman geleceğim. Seni seviyorum. Asla unutma."

Kalbim sıkışıyor, mengeneye sıkışıyor ama cevap veremeyecek kadar kırıldım.

Deacon beni Geçitten geçirirken parmaklarım Killian'inkinden kaydı, bakışlarım son saniyeye kadar onunkilere takılı kaldı. Sonra o gitti ve ben de Troyka'ya girmek için Kanatların Peçesi'nden geçiyorum, burada bıraktığım yıkımla karşılaşanıyorum.

Kalp ağrısı ne zaman bitecek?

Levi'nin ölüm haberi şimdiden yayıldı, herkes Deacon'la ben bağırarak geçiyoruz. Çoğu insan onu hem ruhları hem de insanları kurtarmaya yardım eden bir savaşçı olan bir General olarak tanıyordu. Bir ikon. Işığın sembolü.

Onu bir arkadaş olarak tanıyordum.

Umutlu bakışlar beni buluyor ve bir yanım kuruyor. Ben onların sorunlarının cevabı değilim. Düşündüğüm kadar güçlü değilim. Ben sadece savaşın yıkımıyla parçalanmış ve parçalanmış bir kızım. Ben mağlup olanım. Kaybeden. Başarısızlık. Kendimden nefret ettim.

Işık üzerimde parlarken bile, etrafım karanlıkla çevrili.

aşk cevap değil

buna kim nasıl inanabilir

Aşk güçlendirir!

Nefret

Gerçek hazine ve bundan çok daha iyi

Aşk

Nefret, zafer için gerekli olanı yapmanızı sağlar,

ve zafer mutluluğunuzun kaynağıdır.

Kendinizi buna ikna etmenize asla izin vermeyin

Aşk bir zayıflık değildir

Gerçek şu ki

Aşk seni tutan bir çapadır

Akıllı ol ve yalanların en büyüğüne inanmayı reddet:

Aşk sana kanat verir ve seni uçurur.

Bir kadın yoluma çıkıyor ve beni durduruyor. Onu biliyorum. Brigitte'in annesi. Gülümseyerek ellerimi tutuyor; o kasvetin ortasındaki tek mutluluk parçası. "Teşekkürler. Teşekkürler!"

Ben sadece ona göz kırpıyorum.

"Brigitte bu sabah Troika ile anlaştı!"

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "Neden?" Anlamıyorum. Onunla bir kez konuştum, sadece bir kez.

"Her ne söylediyse onu düşünmeye devam etti. Sözlerinden kaçamadı ve sonunda Paris'te görevli bir TL'yi ziyaret etti. Uzun uzun konuştular. Ağlayarak ayrıldı ama birkaç saat sonra yeminini etmek için geri döndü."

Bu harika, dedim, sesim daha depresif çıkıyordu.

Onun tutuşundan çekiyorum, Deacon'ın elinden çekip koşuyorum... Koşuyorum ve arkama bakmıyorum.

* * *

Kalbim çarparak kavrulmuş manna tarlalarında buluyorum kendimi. Ne kadar uzağa gidersem gideyim, sorunlarımdan kaçamıyorum.

Su gökyüzüne bakıp çığlık atarken durup yumruklarımı şakaklarıma bastırdım. Ciğerlerim boşalana ve sesim kesilene kadar çığlık atıyorum. İçimde hapsolmuş tüm öfkeyle çığlık atıyorum. Hayatta kalabileceğimden emin olmadığım acıyla çığlık atıyorum ve varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim çaresizlik.

Yenildik ama yıkılmayacağız.

Levi'nin sözleri güzel ve canlandırıcı. Ve yine de Işığı göremiyorum.

"Doğru olan için savaştım ve başarısız oldum. Adaletim nerede?" Kimseye bağırıyorum. Herkese.

"Adalet gelir, kanatları sağlam ve emindir." Yumuşak ses, Izgaradaki bir odadan sürüklenir. "Gerçi her zaman programımıza gelmese de."

Gözlerimi kapatıyorum ve beyaz bir cübbe giymiş bir kadın görüyorum. O - Prenses Mariée- bir kapıda duruyor, bana yaşsız ama...neşe dolu gözlerle bakıyor?

"Levi iyi bir hayat yaşadı" diyor. "Büyük zaferler elde etti ve büyük barışın tadını çıkaracak."

"Kabul, ama kaybının üzüntüsünü göremiyorum."

"Neden? O kaybolmadı. Tam olarak nerede olduğunu biliyoruz. Ve bir gün ona katılacağız."

Ama *bir gün şimdi* değil. "Neden *burada* barışın tadını çıkaramıyoruz? Ya da eğer savaşmamız gerekiyorsa, Many Ends'te sıkışıp kalmış ruhları kurtarmak için neden savaşmıyoruz?" Killian'ın önerisi -birbirinizle antlaşma yapma- aklımdan uçup gidiyor. Belki de içeri girmemizin tek yolu budur.

"Bir canavarla barışamazsın. Denediğinde sadece kendini aldatırsın. Kendinizi saldırılara karşı savunmasız bırakıyorsunuz. Ve saldırılar olacak.

Açıktan ziyade süptil olacaklar ve gerçek tehlike burada yatıyor. Victor bunun mükemmel bir örneği."

"Canavar. Ambrosin'den bahsediyorsun."

"Ve gerçekte hiçbir ilgisi olmayan Victor ve Javier gibiler."

"Ama o insanlara ulaşmaya çalışmamız gerekmez mi? Sevdiğimizi söylüyoruz. Öyleyse eyleme kelime koyalım. Düşmanımızı sevelim ve bize zarar verenlere bile yardım edelim."

"Başarısız olduğumuzda neler olduğunu gördünüz." Kollarını iki yana açıyor, ister çorak araziye, ister Izgarada yayılan acıyı belirtmek için, emin değilim. "Burada ve şimdi görüyorsun. Geleceği görüyorum."

Kelimenin tam anlamıyla bunu mu demek istiyor? "Hadi yeni bir yol açalım" diyorum ve kederim azalmaya başlıyor, kararlılığa yer bırakıyor.

Uzun bir süre sadece birbirimize bakıyoruz. Sonra elini kaldırıyor, işaret parmağının ucunda bir ışık parlıyor. Sanki görünmez bir gözlük yaratmış gibi, o parmağı her bir gözümün çevresinde gezdirerek tenime sıcaklık bastı.

"Biz Troikanlar tek vücut... tek yürekiz" diyor. "İkinci Kral, bizim ağzımız olmaya ve bizim adımıza konuşmana karar verdi. Geri kalanlardan kimin serbest bırakılacağını sen seçeceksin."

"Numara." başımı sallıyorum. "Karar benim olmamalı" Basınç!

"Yine de kararname çıktı. İki gün sonra seçim yapacaksın."

"Ama insanlar... Generaller. Bu duruma üzölmüş olmalılar."

"Onların tepkisi seni ilgilendirmez. Şimdi git," diyor. "Yapacak çok seçeneğiniz var. İyi ve doğru gördüğün şeyi yap."

yutkunuyorum. "Ya yanılıyorsam?"

"Hepimiz bedelini ödeyeceğiz"

* * *

İyi ve doğru gördüğün şeyi yap.

Ne görüyorsun.

Urallara -özel mağaram için- bir rota belirlerken ve Killian'ı çağırırken bu sözler aklımda yankılanıyor.

Gelir gelmez beni kollarına aldı. Kısa bir süreliğine ayrı kalmamıza rağmen, sanki sonsuza kadar geçmiş gibi hissediyorum. Kucaklamasına aynı coşkuyla karşılık veriyorum.

Yüzümü kaldırıyor, bakışları arıyor. Başparmaklarıyla elmacık kemiklerimin yükselişini okşadı. "Gözlerinde hala karanlık var kızım. Ben daha çok ışığı tercih ederim."

"O kadar çok şey ters gitti ki." Gömleğinin yakasını kavradım. "Çok fazla insan öldü."

"Dünyanın yolu budur."

"Ama öyle olmamalı." Başımı boynunun çukuruna yaslıyorum. "Geri kalanlardan kimin salıverileceğini seçmem gerekiyor. Yalnızca ben. Ama kimi geri getireceğim? Okçu? Büyükanne? Levi? Elizabeth? Başka Bir Kanal mı? Çözümün Conduit olduğunu düşünmeye başlamıştım ama bence Abrogates gibi Conduit de yapılabilir." Raanan'la paylaştığım kıvılcımı unutmadım.

"Hedefiniz barış, kızım. Bunu başarmanıza yardımcı olacak kişiyi geri getirin."

Bunu çok kolay söylüyor.

O zaman beni öpüyor ve onu hevesle karşılıyorum, o anda kendimi kaybediyorum... kendimi onda, onun olduğu her şeyde kaybediyorum - sevdiğim çocuk, beni seven çocuk. Ben ona tutunurken, elleri omurgamın sırtlarından aşağı kayıyor. Bu arada onun kokusu ve tadı beni yeni bir şeye - birine- dönüştürüyor. Artık tek başına duran Conduit On değilim. Ben On'um, iki tarafından dövülmüş bir kızım, tüm krallığın kalbi göğsünde atıyor.

Killian başını kaldırdığında ikimiz de titriyoruz.

"*An té a luíonn le madaí, eiroidh sé le Dearnaid* ," diye fısıldarken bakışları benim üzerimde sıcak kalıyor.

Izgara tercüme eder. *Köpeklerle yatan pirelerle kalkar.* Küçük bir kahkaha kaçıyor benden. "Tam olarak duymayı hayal ettiğim romantik sözler değil."

"Onlar olmalıdır. Artık köpeklerle yatmayacağım" diyor. "Kalbimin hazinesiyle yatacağım."

eriyorum. Ve sonra ona bakakalıyorum. "Daha sonra değil, şimdi kaçacaksın." Dudaklarımı yaladım, gergin enerji beni ele geçirdi. Mahkeme ikimiz için de hoş olmayacak.

"Ben."

"*Ar scáth a chéile a mhaireann na daoine*," diyorum ona.

Birbirinin koruması altında insanlar hayatta kalır .

Bana gülümsüyor ve ben de ona hızlı bir öpücük veriyorum.

"Killian," dedim kısa bir nefesle. "Cevabım evet."

Beni tutuşu sıkılaşıyor. "Diyorsun ki..."

"Yani, evet." Başımla onayladım. "Evet, seninle bir antlaşma yapacağım."

Şok kayıtları, ardından zevk. Sonra kendi sinir krizi. Büyük, nasırlı elleriyle yüzümü kavradı, baş parmakları yanaklarımın üzerinde bir kez daha gezindi.

"Emin misin kızım? Şimdi kendi adamlarım tarafından avlanıyorum. Myriad'ın içine girebilirim ama Peçemizi geçtiğim an direnişle karşılaşacağım."

"Beni gizlice içeri sokabiliriz ve birlikte her türlü direncin üstesinden gelebiliriz."

Birlikte Kennels ve Many Ends'e girmenin bir yolunu bulabiliriz. İşkence gören insanları kurtarabiliriz. Belki, sadece belki, Ambrosine'i tahttan indirebilir ve sonunda diyarlar arasında barışı sağlayabiliriz.

"Eminsin?" tekrar sorar.

"Eminim," diyorum başımı sallayarak.

Parlak bir gülümseme dudaklarının kenarlarını kaldırıyor. "O zaman başlayalım."

"Zafer her seferinde bir gün gelir."

—On Lockwood

SAYISIZ

Gönderen: S_A_5/46.15.33

Kime: K_F_5/23.53.6

Konu: yarı gölge

Saklandığını biliyorum Killian. Biliyorum, başın belada. Ama Myriad'a geri dönmelisin. Dior'un mahkemeye çıkışından sonra duymamam gereken bir şeye kulak misafiri oldum. Penumbra'nın yayılmaya başladığını biliyorduk ama krallığımızın enfeksiyonu kitlesel olarak üretmenin bir yolunu bulduğunu bilmiyorduk. Binlerce insan etkilenecek ve yakında.

Killian, lütfen! Geri gelmek zorundasın. Bununla tek başıma savaşamam.

ML-in-eğitim,
Sloan Aubuchon

SAYISIZ

Gönderen: Mailer-Erratum
Kime: S_A_5/46.15.33/K_F_5/23.53.6
Konu: BU MESAJ TESLİM EDİLMEZ.

Bilgi almak için Zhi Chen'e rapor verin.

* * * * *

*LIFEBLOOD'u okuduğunuz için teŖekkür ederiz!
DeđiŖim sadece bir kiŖiyle baŖlayabilir... ve bir kıvılcım
bir yangını ateŖleyebilir.
Killian ve Ten'in yeni bağı test edilecek. Troika yeniden inŖa edilirken Myriad
saldırarak.*

*Kim galip gelecek ve enkazda kim kalacak?
EVERLIFE'ı kaçırmayın,
EVERLIFE romanlarının üçüncü kitabı.
Sadece Gena Showalter ve Harlequin TEEN'den!*

***New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Gena Showalter'dan
EVERLIFE serisinde yürek hoplatan fantastik macera dolu anları
kaçırmayın !**

Son sadece başlangıçtır. FIRSTLIFE ile başlar.

*Bana tarihin hayatta kalanlar tarafından yazıldığı söylendi. Ama bunun her
zaman doğru olmadığını biliyorum. Benim adım Tenley Lockwood ve çok
yakında öleceğim.*

[İLK HAYAT](#) (1. Kitap)

[CANLI KAN](#) (2. Kitap)

[EVERLIFE](#) (3. Kitap)

Şimdi Oku!

Ağızları açık bırakan, zombi istilasına uğramış en çok satan seriyi keşfedin,
BEYAZ TAVŞAN GÜNLERİ!

***ALICE IN ZOMBIELAND* ile cesaretiniz varsa zombi camından geçin...**

***Yürüyen her cesedi mezarına geri gönderene kadar dinlenmeyecek.
Sonsuza dek.***

Tüm seriyi bugün okuyun!

[ALICE ZOMBİLANDA](#) (1. Kitap)

[ZOMBİ CAMINDAN](#) (Kitap 2)

[ZOMBİ KALPLERİNİN KRALİÇESİ](#) (3. Kitap)

[ÇILGIN ZOMBİ PARTİSİ](#) (4. Kitap)

Daha fazla Gena Showalter'a mı ihtiyacınız var? Karanlık ve cıvıl cıvıl dizisinin
bağımlısı olun,
[iç içe](#)

Kafasında kapana kısılmış dört ruhla on altı yaşındaki Aden Stone ile tanışın...

[***ic ice***](#) (1. Kitap)
[***ÇÖZÜLDÜ***](#) (2. Kitap)
[***Bükülmüş***](#) (3. Kitap)

Kraliyet. Büyü. Aşk. İhanet.
Kanlarında var. Bu onların *mirası* .

***REIGN OF SERPENTS* ile destansı maceraya devam edin !**

BİR PRENS GÜÇ VEYA ÇILGINLIK İÇİN YÜKSELECEKTİR.
BİR PRENSES KRALİÇE OLACAKTIR.
VE KAN BÜYÜ HEPSİNE HAREKET EDECEKTİR.

New York Times'in en çok satan yazarı Eleanor Herman'ın BLOOD OF GODS AND ROYALS serisinin zengin ve fantastik dünyası hiç bu kadar fevkalade harika...ya da çılgınca tehlikeli olmamıştı.

Tüm seriyi şimdi okuyun!

[TANRILARIN SESİ](#) (öncesi roman)
[KRALLARIN MİRASI](#) (1. Kitap)
[TOZ İMPARATORLUĞU](#) (2. Kitap)
[KÜLLER KRALİÇESİ](#) (Novella)
[YILANLARIN SALTANATI](#) (3. Kitap)

Bizimle iletişime geçin:

HarlequinTEEN.com
Facebook.com/HarlequinTEEN
Twitter.com/HarlequinTEEN
Instagram.com/HarlequinTEEN

Ejderhalar, isyan ve savaş dünyası.
New York Times'in en çok satan yazarı Julie Kagawa'dan TALON SAGA'yı
keşfedin !

Serinin son kitabı *LEGION*'u okuyun !

**Lejyonlar serbest bırakılacak ve hiçbir insan, haydut ejderha ya da eski
ejderha avcısı yaklaşan kalabalığın karşısında duramaz.**

Tüm seriyi okuyun!

[**TALON**](#) (1. kitap)

[**ROGUE**](#) (2. kitap)

[**ASKER**](#) (3. kitap)

[**LEGION**](#) (4. kitap)

New York Times'in en çok satan yazarı Julie Kagawa'dan daha fazlasını mı
istiyorsunuz?

DEMİR FEY dünyasına girin!

Kader bekliyor. *DEMİR KRAL* ile başlar .

Meghan Chase'in asla hayal bile edemeyeceği gizli bir kaderi var...

Hayatında her zaman bir şeyler biraz ters gitmiştir - ne okula ne de eve asla
tam olarak uyum sağlamaz. Ancak bildiği her şey aniden değişmek üzeredir.

Çünkü Meghan, efsanevi bir peri kralının kızı ve ölümcül bir savaşta bir piyon.

Ve değer verdiği birini kurtarmak, hiçbir peri yaratığın yüzleşmeye cesaret
edemediği gizemli bir kötülüğü durdurmak için ne kadar ileri gideceğini
keşfetmek üzere... ve onun buzlu kalbine dokunmasına izin vermektense onu
ölü görmeyi tercih edebilecek genç bir prensle aşkı bulmak üzere.

"Julie Kagawa, katil bir hikaye anlatıcısıdır."

—MTV'nin *Hollywood Crush* blogu

Hepsini oku!

DEMİR KRAL (1. kitap)

KIŞ GEÇİŞİ (roman)

DEMİR KIZI (2. kitap)

DEMİR KRALİÇE (3. kitap)

YAZ GEÇİŞİ (roman)

DEMİR ŞÖVALYE (4. kitap)

DEMİR'İN KAHVESİ (roman)

KAYIP PRENS (5. kitap)

DEMİR HAIN (6. kitap)

DEMİR SAVAŞCI (kitap 7)

Güçlü sihir. Ölümcül bir miras. Savaşın eşiğinde bir dünya.

WANDFASTED'in büyüüne devam edin

[kara cadı](#)

Laurie Forest tarafından!

Yeni bir Kara Cadı yükselecek... güçleri hayal bile edilemeyecek kadar büyük.

Son Kara Cadı'nın torunu Elloren Gardner, prestijli Verpax Üniversitesi'nde eğitim görme fırsatı buldu ve sonunda büyükannesinin mirasının gölgesinden bağımsız olarak kendi kaderini benimseme şansına sahip oldu.

Ancak üniversite, Kara Cadı'nın torunu için tehlikeli bir yerdir. Ufukta kötülük belirirken ve mirasına uygun yaşama baskısı artarken, Elloren'in hayatta kalmak için en büyük umudu, en olası uyumsuzlar arasında olabilir...eğer kendisine nefret etmesi ve korkması öğretilenlere güvenme cesaretini bulabilirse.

Amanda Foody'den karanlık, karşı konulmaz yeni bir fanteziyi keşfedin —

YANAN ŞEHRİN KIZI!

**En tuhaf rüyalara ve arzulara hitap eden gezici bir sefahat karnavalı olan
Gomorrah Festivali'ne adım atın.**

On altı yaşındaki Sorina, hayatının çoğunu Gomorra Festivali'nin için için yanan sınırları içinde, yüzlerce yıldır dünyaya gelen tek illüzyon işçisi olarak geçirmiştir. Bu nadir yetenek, başkalarının görebileceği, hissedebileceği ve dokunabileceği, tamamen kendi kişilikleriyle illüzyonlar yaratmasına izin verir. Kreasyonları ailesidir ve birlikte festivalin Freak Show'un kadrosunu oluştururlar.

Onun illüzyonlarının sadece -illüzyonlar- olmasına ve gerçek anlamda gerçek olmamasına rağmen, içlerinden biri öldürülür. Daha fazla kişi ölmeden önce ailesini korumak için çaresiz kalan Sorina, yalnızca suçluyu bulmakla kalmayacak, gerçekte var olmayan birini nasıl öldürmeyi başardıklarını da belirlemesi gerekecek.

Dünyanın heyecan verici ve hızlı bilim kurgu dünyasına dalın.

Gregory Scott Katsoulis tarafından

Her sözün ve hareketin telif hakkı, patentli veya ticari marka olduğu bir dünyada, bir kız konuşmak yerine sessiz kalmayı seçer ve onun meydan okuyan ve beklenmedik sessizliği toplumun dokusunu çözme tehdidinde bulunur.

Her sözün bir bedeli olduğunda, onun sessizliği bir devrimi ateşleyebilir.

**Everlife serisinin epik sonunu kaçırmayın.
İlk bölüm için okumaya devam edin.**

BİRİNCİ BÖLÜM

"Hayat, kazandıklarınızla ilgili değildir; ne verdiğinizle ilgili."

—Troyka

onGünümüz

Yüreğim kaburgalarımın küt küt atarken, yılmaz Killian Flynn'e bakıyorum. Aldığım her nefes içimi umut, merak... ve dehşetle dolduruyor.

İlişkimiz değişmek üzere. *Her şey* değişmek üzere.

Daha önce, Hasat Ülkesi'nde buluşmak için krallığımızdan gizlice çıktık. Daha doğrusu Rusya'nın Ural Dağları'nda gizli bir mağara. Şimdi yüz yüze, el ele duruyoruz. Pürüzlü kayalar, Killian'ın vahşi, yıkıcı güzelliği ve kullandığı sarsılmaz gücü için mükemmel bir çerçeve oluşturur. Güç, en kanlı savaş alanlarında dövüldü.

Yanımda olmasını tercih edeceğim başka bir savaşçı yok.

Halkımız savaşta olabilir ama biz barışı sağlayacağız. Adım adım.

Onu içerim, bugünüm ve geleceğim konusunda güvendiğim bu çocuk. Teni bronz ve altın arasında muhteşem bir ton, saçları ise simsiyah. Kaşları kalın, erkeksi ve burnu bıçak gibi keskin. Ağzı yumuşak ve gür. Saf cazibe...

Bir sakalın gölgesi üçgen çenesinin tozunu alıyor. Tişörtünün ve kotunun altında, nefis kaslı vücudu dövmelerle kaplı. Kafatasları, yıldızlar, güller ve diğer resimler, hepsi çizgilerle birbirine bağlı, bir tür harita oluşturuyor. Bu harita hem ruhunda hem de Kabuğunda görünüyor -ruha benzemek için yapılmış bir dış kılıf- ama nereye gittiğini bana hiç söylemedi.

Bir gün hepsini paylaşacak. İkimiz de yapacağız.

Ama beni içine çeken ve tutsak eden onun gözleri. Gözleri, elektrik mavisi lekeleri olan duygulu bir altın rengindedir. Her zaman o benekler içimde bir

akor vurur, farklı şarkılar ruhumu delip geçer. Bazıları hızlı ve düzensiz, tutku uyandırıyor, diğerleri ise yavaş ve rüya gibi; her zaman musallat olurlar.

ve beni iliklerime kadar üşüten baştan çıkarıcı bir melodi duyuyorum .
Mantıklı. Ben ateşim, o buz ama biz uyuyoruz. Ne de olsa, soğuk bir kış gününde bir ateşin sıcaklığının tadını çıkarmak en iyisidir.

Çok fazla fark var. Çok fazla, çoğu diyebilir.

Tüm dünyayı sallamaya yetecek kadar.

ben günüm O gece.

Işıқта güçlendiriyorum. Karanlıkta rakipsizdir.

Kuralları, yapıyı severim. Kaos içinde büyür.

En kötü duygularımızın asla eylemlerimizi dikte etmemesi gerektiğine inanıyorum; başkalarına yardım etmeli, affetmeli ve ilgilenmeliyiz. Ne de olsa duygular geçicidir ve değişebilir. Neden birinin hayatını mahvetmesine izin veriyorsun? Duyguların bizi günün her anında yönlendirmesi gerektiğine ve başkalarını önemsemenin aptalca olduğuna inanıyor. Şimdi yardım ettiklerin daha sonra seni sırtından bıçaklayacak.

Bana göre, bugünün seçimleri yarının gerçekliğini belirler. Ona göre Kader bizim yerimize karar verir.

Ben bir Troikan Conduit'im. O bir Myriadlı İşçi. Bizler Lifeblood'da doğan düşmanlarınız ve yine de o benim Everlife'imın aşkı.

Ne kadar farklıysak, biz de aynıyız. Acılı geçmişler bizi şekillendirdi, güçlendirdi. Ne zaman bir şey veya birileri sevdiğimiz insanları ve şeyleri tehdit ederse sıkı sıkıya tutunuruz. Önümüze çıkan engeller ne olursa olsun, doğru olduğuna inandığımız şeyler için savaşıyoruz.

Troika'yı aydınlatmaktan sorumlu iki Kanaldan biriyim ve düşmanımız Killian'ı öldürmem gerekiyor. Onun yerine onunla evleneceğim.

Kimya beklentilerle ilgilenmez. Bu çocuğu seviyorum ve tapıyorum ve sınıksız tutunuyorum, hatırladın mı?

Onu küçümsüyor olsam bile, "evet" derdim. Kalplerimizden daha fazlası tehlikede.

Ruhlarımızı birleştirdiğimizde, alemlerimizi birleştirme ve umutsuzca arzuladığımız barışı kolaylaştırma fırsatına sahip olacağız. Birlikte, Myriad'a gireceğiz ve Kuzgunlar Prensi Ambrosine'i öldüreceğiz. Diyarın yozlaşmış Secondking.

Yozlaşmış bir lider, halkını kesinlikle yozlaştırır.

Sonra Killian tacı alacak, komuta edecek ve ordularına geri çekilmelerini emredecek. Troyka'yı teklif ettiği anda kabul edecek. Güvercinlerin Prensi ve Troyka'nın İkinci Kralı Eron'un yüzyıllardır istediği bir ateşkes.

Sonunda savaş bitecek.

Bu bir kez başarılığında - ya da belki daha önce, henüz bir siparişe karar vermedik - Myriad'a bağlı cehennemi alt alem olan Many Ends'te kapana kısılmış zavallı ruhları kurtaracağız.

Many Ends, Firstdeath'i deneyimleyen İmzasızların yanı sıra tek bir amacı olan canavar yaratıklara ev sahipliği yapar: *herkesi öldürmek* . Ruhlar en korkunç şekillerde avlanır ve öldürülür. Tekrar ve tekrar. Çünkü, Many Ends'te bir ruh bir kez "öldüğünde", ikinci tura hazır olarak hayata geri döner...üç...dört...

Dört, istikrar, düzen ve adaletin sayısı. Bir karede dört kenar olduğu düşünülürse sağlam bir temel. Dört ana yön - kuzey, güney, doğu, batı. Bir yılı tamamlamak için dört mevsim; kış, ilkbahar, yaz, sonbahar. Dört rüzgar ve ayın dört evresi.

Dört, sayısal değeriyle aynı sayıda harfle yazılan tek sayıdır.

Odak . Many Ends'in içinde hapsolmuş ruhların hayata geri döndüğüne inanıyorum , ancak teorim henüz kanıtlanmadı.

Bir belirsizlik daha mı? Killian'ın annesi Caroline ve arkadaşım Marlowe orada olabilir. Ama olay şu. Ne Caroline ne de Marlowe İmzasız değildi. Caroline, sayısız yıllar önce, krallığa ulaştıktan sonraki günler içinde İkinci Ölümü deneyimlemek için bir antlaşma yaptı. Marlowe, Troyka ile antlaşma yaptı, ancak intihar ettiğinde onu geçersiz kılmak için. Farklı insanlar, farklı politikalar.

Myriad, Caroline'ın ruhunun, öldüğü gün yeni doğmuş bir bebeğin ruhuyla kaynaştığını iddia etti, ama bence yalan söylediler. Bence tüm Myriadlılar, tıpkı tüm Troikalıların Geri Kalanlar'da son bulmaları gibi, Many Ends'de son bulurlar.

İnsanlar bilseydi, Myriad ile imzalamayabilirlerdi. Yalanlar ve propagandalar ticaretin patlamasını sağlar.

olasıları kurtarmam *gerek ve yapabilirim*. Yapabileceğimi biliyorum. Özel olduğum için değil. Lütfen. Ben sadece Many Ends'in tehlikeli labirentinde çoğundan daha iyi dolaşabilen bir kızım çünkü orada bulundum.

Bir dehşet ürpertisi sarsıyor beni.

"Umarım tam o sırada beni düşünmüyordun, kızım." Killian ellerimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öperek omurgamdan aşağı karıncalanmalar oluşturdu.

"Dalga mı geçiyorsun? Büyük Killian Flynn, kızları yalnızca arzuyla titretir."

"Ya da öfkeyle titreyin."

Başımı sallarken gülümsüyorum. "Bu adil."

Başparmağındaki yüzük ateş ışığında parlıyor, kalbimi ısıtıyor. Büyükannem Meredith İkinci Ölümü deneyimledikten sonra, bana bir hatıra

simgesi sunuldu. Altı yuvarlak silindirik bir silah segmanı, 2 mm ateşli silah. Muhteşem bir silah parçası ve bir moda ifadesi. En değerli varlığım.

Bana pi şeklinde el oyması bir kolye verdiğinde Killian'a verecek daha iyi bir hediye düşünemezdim. Bir dairenin çevresinin çapına oranı içinde sonsuz olasılıklar bulunur; her yaşam için her olasılık. Sonu olmayan bir sayı. Harfleri sayılara dönüştürün ve onlar da pi içinde bulunabilir. Anlamı, doğum günlerimizden öldüğümüz tarihe kadar herhangi bir anlamı olan her sayı ve söylenmiş her söz, söylenecek her söz *pi'nin* içinde bulunur.

“Seni seviyorum” $9 + 12 + 15 + 22 + 5 + 25 + 15 + 21 = 619$ olur.

Veya Killian'ın dediği gibi:

ben = bir harf.

Aşk = dört harf.

Sen = üç harf.

143, 10.

Şimdi bile kolye boynumda bir dizi deriden sarkıyor, hem güzel hem de kullanışlı. Ne zaman başım belaya girse, merkeze basabiliyorum ve konumum Killian'ın iletişimine gönderilecek. Beni anında bulabilir ve yardım edebilir.

Şimdi birbirimize yardım edeceğiz ve geleceğimizi bozulmaz bir antlaşma ile iç içe geçireceğiz.

Ya buna rağmen Myriad'a giremezsem?

Sıfır! Şüphe şeytanı yüzeye çıkar ve diğerlerinin sürüleri onu takip eder. Işığım ona zarar verir mi? Onun karanlığı bana zarar verir mi? Birbirimizi zayıflatacak mıyız, güçlendirecek miyiz? Alemlere yaptığımız antlaşmalar geçersiz mi olacak? Ya bundan sonra ikimiz de eve dönemezsek?

Firstlife bir kostümlü provaydı. Şimdi perde kapandı ve canlı bir stüdyo seyircisinin önünde performans sergiliyoruz. Her söz, eylem ve kararın bir sonucu vardır. Yanlışlarımızı düzeltmek için ikinci bir şans yoktur. Yaptırma yok.

Bana savaşın gidişatını bir şekilde değiştireceğim söylendi. Ya Killian'la olan bağım durumu Myriad'ın lehine *çevirirse* ?

Belki de geri çekilmeliyim. Dışında... varlığımın her bir zerresi birden inkar çığlıkları atıyor. Her iki alem de kaynama noktasına ulaştı. Her gün masumlar katlediliyor. Bir şeyler değişmeli ve hızlı olmalı. Bu bizim barış için en iyi şansımız. *Tek şansımız* . Ve gerçekten, Troika'yı kurtarmak istediğim kadar Myriad'ı da kurtarmak istiyorum. Bir alanı diğerinin üzerine koymamalıyım.

Yüzleş. Şimdi vazgeçersem korku kazanır ve *herkes* kaybeder.

“Ya olursa” diye kararlar almayacağım. Her zaman doğru olanı yapacağım. Çünkü sonunda pişmanlıklarımın yaşamak zorunda olan tek kişi benim.

Şüphesiz şeytanlar onu emebilir.

Killian ellerimi sıkıyor. "Saniyede daha solgunsun, kızım. Hala geri dönmek için zaman var." İrlandalı, İskoç ve başka ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmayan aksanı - normalden daha kalın, sesi alçak ve boğuk ve karşı konulmaz derecede seksi. "Baskı altında hissetmeni istiyorum."

"Ben sadece... Keşke diğer dünyalar arası çiftlerle konuşabilseydik. Biz aşık olan ilk Troikan ve Myriadlı değiliz. Biz olamayız." Baştan sona aramamıza rağmen başka kimseyi bulamadık. Ya diğerleri saklanıyorlar...ya da öldüler.

Yıkıcı bir darbe bekliyormuş gibi kaskatı kesildi. "Bu töreni beklemeye alabilir ve aramaya devam edebiliriz."

Ve sonunda bulunduğumuz yere varırız, belki de çok geç. "Bunu yapıyoruz. Işığımı seninle paylaşacağım ve sen de karanlığını benimle paylaşacaksın. Geceyarısı Peçesinden geçeceğim." Myriad'a açılan kapı, Troikalıları İkinci Ölüme dondurur. Ama yarı Myriadlı olmak üzereyim. Belki. Muhtemelen. Parmaklar geçti.

Rahatlamaktan uzaktır. "Eğer bunu sadece annen için yapıyorsan..."

Annem, Myriad'da bir hapishane olan Kennels'da kilitli. Onu bulacağım ve serbest bırakacağım, böylece küçük kardeşim Jeremy'yi büyütmek için Troyka'ya sığınabilir. "Birçok nedenden biri o," diyorum.

Rahatlıyor, ama sadece biraz. "Yalnızca on yedi yaşındasın. Birkaç on yıl sonra bu bağı tekrar gözden geçirebiliriz, değil mi?"

Yıllar mı? Turba dumanı ve fundanın tanıdık ve sevilen kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum. Onun kokusu. Bal kadar sıcak ve tatlı yeni bir sakinlik dalgası üzerimden akıyor. "Neredeyse on sekiz yaşındayım ve sen sadece on dokuz yaşındasın. Ne olmuş? Yaşadık, öldük ve tekrar yaşadık. Doğru olan için savaşmak için beklemeyeceğim ve kesinlikle seni talep etmek için beklemeyeceğim."

"Pişman olacağın bir şey yapmanı istiyorum."

Aksanı maksimum kalınlığa ulaştı. Aka tatlı, ağız sulandıran pekmez. Yani duyguları devreye giriyor ve kol geziyor ve kanım ısındıkça eriyorum. "Bir mucizeden nasıl pişman olabilirim?" Soruyorum.

İnanılmaz gözleri parıldarken bir kara kaşını kaldırdı. "Açıklamak."

"Yüz milyardan fazla galaksi var. Ve sayılıyor! Hesaplanamaz evrenler, Sonsuz'da iki alem, iki alt alem, güneş sistemimizde dokuz gezegen, yüz doksan altı ülke, yedi deniz ve yedi yüzün üzerinde ada var. Birbirimizi bulduğumuz gerçeği - mucize."

Güler. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun kızım? Çünkü çalışıyor."

Bu çocuk. Bu çocuk. Beni baştan çıkaran o. Kalp, zihin, beden. Onu seviyorum.

Ama devam et. Aşkı denklemden çıkarın. Önemli değil. Yine de ona güveniyorum. Ailemi korumak için defalarca İkinci Kralı'nın emirlerine karşı geldi. Bana zarar vermesi gerekirken bana yardım etti.

"Çalışıyor ama seni henüz bitiş çizgisine taşımadı mı?" alayla homurdanıyorum. "Beni bu işe ikna ettiğine inanamıyorum. Bu senin fikrindi. Belki de kocam olma onuru için yalvarmak için tek dizinin üstüne çökene kadar beklemeliyim."

İyi mizahı bir anda kaybolur, yüz hatları gerilimle gerilir. "Yalvarmayacağım. Çocukken kırıntılar için tae dilenirdim, sadece hayatta kal. Şimdi bir şey için *yalvarmaktansa* ölmeyi tercih ederim ."

"Merhaba." Eğlence gitti, yüzünü nazıkçe okşadım. İçimdeki şefkat kuyuları. Onun hakkında bilmediğim çok şey var. O kadar çok şey öğrenmeye hevesliyim ki. "Sadece dalga geçiyordum, söz veriyorum."

Titrek bir nefes bırakır. Bir saniye sonra dudakları vaat dolu yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve içimde sıcaklık filizleri açıldı. O, hayal edilemeyecek kadar güzel, oysa her keskin çizgisi acımasızlıkla kesilmiş olsa da, sanki içinde acı yaşıyor ve nefes alıyormuş gibi. Ona bakıyorum ve onu öpmek, sarılmak ve bir anda sallamak istiyorum.

"Üzgünüm," diyor. "Everlifemin her gününde sana değer vereceğimi anladın, değil mi?"

Aynen böyle. işim bitti. Bir gülümseme - ve ona daha çok aşık oluyorum. Bir an - ve onsuz tek bir gün düşünemiyorum. Bir cümle - ve hiç olmadığım kadar mutluyum.

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Bana değer verir misin ? Yani, Troikan zırhı giyiyorsun. Evliliğinizin bir savaş alanı olacağını mı düşünüyorsunuz?" İrisleri alaycı bir ışıkla parıltıyor ama sesi ciddi.

Siyah kedi elbisemin yakasını bilinçli bir şekilde çekiştiriyorum.

"Oğlum, ben evlat." Killian boğumlarını çenemin üzerinde gezdiriyor. "Her şeyde iyi görünüyorsun. Ve daha güzel bir gelin hayal edemiyorum." Sesi boğuk bir tını alır. "Daha sonra, hiçbir şey olmadan daha da iyi görüneceksin."

Yanaklarımda sıcaklık yükseliyor.

Gülümsemesi geri döner ve yaramazlık, merak ve hayranlıkla doludur. Başparmaklarını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdiriyor. "Gözleriniz mini TV ekranları gibidir. Duygularını yayınlıyorlar."

Diğerleri bana okumanın *imkansız* olduğunu söyledi. Ama Killian beni çoğundan daha iyi tanıyor ve yine de beni istiyor. Nadir bir Conduit olduğum

için değil, ben olduğum için. Tenley Lockwood. Defalarca her şeyi mahveden bir kız, ama ayağa kalkıp iyi mücadeleyi sürdürmeye devam ediyor.

"Bugün yeni bir gelecek kurulacak" diyorum. "Düşmanlar aile olur."

"Alemlerimiz arasındaki uyum için ilk adım."

Mağaramızın dışında rüzgar ıslık çalıyor, kar dalgalanıyor, içeride bir ateş çıtırdıyor. Bakışlarım, isimlerimizin sayısal karşılığının oyulduğu uzak duvara takıldı. 68 + 39.

Killian: 11 + 9 + 12 + 12 + 9 + 1 + 14 = 68

On: 20 + 5 + 14 = 39

68 + 39 = 107

William Shakespeare'den "Sonnet 107".

*Ne benim korkularım ne de peygamber ruhu
Gelecek şeylerin hayalini kuran geniş dünyanın,
Henüz gerçek aşk kontrolümün kirası olabilir,
Sınırlı bir kıyamete hükmedildiğini varsayalım.
Ölümlü ay tutulmasına dayandı
Ve hüznü kehanetler kendi önsezileriyle alay ederler;
Belirsizlikler artık kendilerini güvence altına alıyor
Ve barış, sonsuz yaştaki zeytinleri ilan eder.
Şimdi bu en tatlı zamanın damlalarıyla
Aşkım taze görünüyor ve Ölüm bana abone oluyor,
Ona rağmen, bu zavallı kafiyede yaşayacağım için,
Sıkıcı ve dilsiz kabilelere hakaret ederken;
Ve sen bunda kendi anıtını bulacaksın,
Tiranların armaları ve pirinç mezarları harcandığında.*

Başka bir deyişle, aşk zamana, hatta ölüme tabi değildir.

Aklımın bir köşesinde, Izgara onay ile dalgalanıyor ve yeni bir güven dalgası sağlıyor. Ben doğru olanı yapıyorum . *Çalışmalarımızda* başarılı olacağız .

Bir keresinde diğer Troikalılarla olan görünmez bağımdan yakınmışım. Şimdi, sevindim. Destek, zafer ve yenilgi arasındaki fark anlamına gelebilir. Ama bu birlikteliği kim onaylayacak? Bunu benden başka kimse bilmiyor.

"Sonra ne olursa olsun," diyor Killian, "doona seni sevdiğimi unuttur." Herhangi bir karanlık iş yapabilen kavgacı, burnunu benimkine sürtmek için eğiliyor. "Tamam?"

"Tamam." Asla unutmayacağım ve bu sözleri duymaktan asla bıkmayacağım. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsemesi yeniden alevlendi ve ah, vay, aşk tanrısının oku kalbime saplanmış gibi. Killian güzelden de öte. O hayattır. Gözlerindeki kristal

benekler... sekiz tane var. Sekiz, oksijenin atom numarasıdır. Killian benim oksijenim, nefes alma sebebim.

"Hazır?" Ellerimi bir kez daha ağzına kaldırıyor ve dilini parmak eklemlerimin arasında gezdiriyor.

Karnım dönüyor. Kabuklar olmasaydı, Myriadlılar ve Troikanlar acı çekmeden dokunamazlardı. Genellikle Kabuklar hissi susturur. Bugün *her şeyi* hissediyorum .

"Bana ne yapacağımı söyle," diye mırıldandım.

"Sözümüz bizim bağımızdır. Konuş ve bitti. Hayatlarımızı birbirimize emanet edeceğiz. Basit, kolay."

Everlife'ımızı alemlerden birine emanet etmek kadar basit ve kolay. Tamam, bunu yapabilirim. Ancak basitlik, zorluğu ortadan kaldırmaz. Hayatımı – geleceğimi – başka birine veriyorum.

Çenesini kaldırır. "Önce ben gideceğim."

Başımı salladığımda kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Ellerimi bıraktığında panik başlıyor. Ben çapamı kaybettim. Sonra yüzümü kavradı ve sanki camdan daha narinmişim gibi beni tuttu. "Tenley Nicole Lockwood, bana mezarın ötesinde bir hayat verdin. Sana kadar, başka biriyle bağlantı kurmanın gücünü asla bilemezdim. Sana en kötü halimi gösterdiğimde bile içimdeki en iyiyi gördün. Tüm kanıtlar suçluluğumu gösterdiğinde bana güvendin. Bunun için size Everlife'ımı veriyorum. Her şeyim, sahip olduğum her şey senin."

Sakin ol, kalbim . Böyle görkemli bir yemine nasıl uyabilirim? Denemeliyim.

Hayır. Troikanlar denemezler. Troikanlar yapar. "Killian—" *Sıfır!* "Göbek adını bilmiyorum."

"Niall."

Killian Niall Flynn. Beş L. Dört N.

5 + 4 = 9

Killian Niall Flynn + On = 5 Ls ve 5 Ns.

5 + 5 = 10

10 = varoluş. 1 + 2 + 3 + 4 = 10. (1) BirinciKral (2) İkinci Krallar (3) insan yaşamı (4) dört element: toprak, hava, ateş ve su.

On tamamlamadır: bir döngünün sonu, diğerinin başlangıcı.

Yoğunlaşmak!

Hata. Benim hatam. Gergin olduğumda kendimi önemsiz numaralarda kaybetme eğilimindeyim. Ama endişelenecek bir şey yok, değil mi? Bu Killian. *Killian'ım* . Birlikte, sonra ne olursa olsun üstesinden gelebiliriz.

"Killian Niall Flynn." Gözlerinin içine bakarken parmaklarımı bileklerine doladım. "Beni mezardan önce buldun ve bana yaşamayı öğrettin. Sana kadar

sadece hayal kırıklığı ve ihanet biliyordum ama her düştüğümde beni kaldırdın. Yürüyemeyecek kadar güçsüzken beni taşıdın ve işkence ve muhtemelen İkinci ölüm anlamına gelse bile beni ilk sıraya koydun. Bunun için sana Everlife'ımı veriyorum. Olduğum her şey, sahip olduğum her şey senindir."

İfadesi yumuşadı ve o kadar çok isterdim ki, ailem ve arkadaşlarım birlikteliğimize tanık olabilir. Annem Kulübedeyken babam ML olmak için eğitim alıyor. Benden nefret ediyor. Teyzem Lina, ikiz kardeşi kayıp. Nerede olduğunu kimse bilmiyor.

Lina geleceği görebilir. Çocukken bana Many Ends'den kaçmama yardım eden bir tekerleme öğretti. Sadece birkaç hafta önce bana ikinci bir kafiye öğretti ve sözde bir arkadaşım olan Victor Prince beni öldürmeye çalıştığında hayatımı kurtardı.

Hayatım çok fazla yanlış dönüş ve darbe aldı, ama sonunda işler doğru yolda. Ama... Kaşlarımı çattım. "Farklı hissetmiyorum."

"Biz daha bitmedik." Killian geri adım atıyor, kolları iki yanına düşüyor. "Kabuğundan çıktın kızım."

Komutla kafam karıştı, ama yine de itaat ediyorum. Kabuğundan da çıkıyor ve bana iki potansiyel kocanın görüntüsünü veriyor. Cansız Kabuk ve ruh adam— *gerçek* Killian. Genellikle karanlık onu çevreler, kendi kişisel duman perdesi. Şimdi karanlık susturuldu, ama ondan yayılan ışık da yok.

Benden çok daha uzun, yukarı, yukarı, yukarı bakmak zorunda kalıyorum. Boynunu saran yara izleri, İkinci Hayatı boyunca çektiği acının kanıtı.

Yükseltilmiş et boyunca bir parmak ucunun izini sürmek niyetiyle uzandım, ama temas etmeden hemen önce kendimi durdurdum. "Hayatın boyunca bir ruh oldun. Yaralandıktan sonra neden yenilenmedin?"

"Bir ruh, Mükemmellik Çağına ulaşana kadar tamamen yenilenemez. Çocukken ne alırsan onu hep yanında taşırsın." Parmağını bana doğru eğiyor. "Cemre. Şimdi seni öpeceğim."

Öpücük. Tabii ki! Bir düğün her zaman bir öpücükle biter.

Ona doğru hevesle ilerliyorum ve o beni kaslı kollarına sarıyor. Dudakları aşağı iniyor, ilk ruh öpüşmemizde benimkileri talep ediyor, aramızda hiçbir engel yok ve o bu konuda nazik değil. O talepkar ve sahiplenici, saf erkeksi saldırganlık ve her saniyesini seviyorum.

Onunla ilgili her şey bana yasak geceleri ve şehvet düşkünlüğünü düşündürüyor.

Her zamanki gibi donmak yerine yanıyorum, zevk beni tüketiyor, uzak bir anıdan başka bir şey hissetmeye alıştığım acı.

Gerçekleştirme: Sonuçsuz dokunabiliriz!

Ben onun içinde eriyorum, lezzetinin tatlılığı içinde yaşarken dünyanın geri kalanı unutuluyor.

Şimdi anlaşma mühürlendi. Bu çocuk artık benim kocam. Ve bu, bağlı bir çift olarak ilk öpücüğümüz, hayal ettiğim her şey ve daha fazlası. Onun-

Bir buz parçası üzerime çarparak beni mağaranın üzerinden fırlattı. Duvara çarptım ve yere süzüldüm, nefes almak için savaştım. Acı sağ kolumu yakıyor. Nefes nefese, aşağı bakıyorum. Çift almak. Etimde mürekkep kadar karanlık ve at şeklinde bir görüntü belirliyor?

Sadakat , Tutku , Özgürlük kelimelerinin altındadır .

Benim krallığıma sadakat. Gerçeğe duyulan tutku. Herkes için özgürlük.

Kelimeler ilk ölümünden hemen sonra ortaya çıktı. Aslında rakamlar ortaya çıktı. Bu sayıların neyi temsil ettiğini anladığım an, kelimeler yerini aldı.

Neden bir at? Bir nedeni olmalı. Her *zaman* bir sebep vardır.

Beynimi zorluyorum ama bulabildiğim tek şey-Killian bir keresinde beni bir savaş atına benzetmişti.

Savaş atı şiddetle pençelerini atıyor, gücünden keyif alıyor ve savaşa atılıyor. Korkuya güler, hiçbir şeyden korkmaz; kılıçtan çekinmez. Titreme, yanıp sönen mızrak ve mızrakla birlikte yan tarafında sallanıyor. Çılgın bir heyecanla yeri yiyip bitiriyor; trompet çaldığında yerinde duramaz. Trompetin sesiyle, "Aha!" diye homurdanır. Uzaktan savaşın kokusunu, komutanların bağırışlarını ve savaş çılgınlığını yakalar.

O... ya da o. Ama ben savaşmak için burada değilim. Barışmak için buradayım. Meğer ki...

Ağzımdaki nem kurur. Hazır ya da değil, yeni bir savaş önümüze çıkıyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve inliyorum. Ben Light'ım ve daha fazlasını görmem hiç gerekmedi! Hızla göz kırpmak yardımcı oluyor ve Killian'ı aramama izin veriyor. Aynı korkunç olay onu bombalamış olmalı, çünkü karşı duvara yaslanmış durumda. Bakışlarımız buluştuğunda bana doğru uzanıyor, bileğindeki dövme görünüyor.

143, 10. *Seni seviyorum Ten.*

Rakamların altında yeni bir görüntü casusluk yapıyorum. Bir at. Benimkinin kibriti, onunki beyaz, benimki siyah olsa da.

Gözleri parlıyor... Hayır, imkansız! Çok sevdiğim benekler, hem ışık hem de gölge ile titreşen gerçek alevler içinde kullanılamaz.

Şimdi ona ulaşmam gerek ama kaslarım donmuş buz blokları gibi. Ve Izgara—

Izgara! Troyka ile bağlantım ve dünyada, benim dünyamda, herhangi bir zamanda görüp hissedebildiğimden çok daha fazlası olduğunu hatırlatan bir şey.

Gölgeler, birden fazla kapının belirttiği Izgara boyunca dans eder. Bu kapılar odalara açılıyor. Bazılarında fazladan Işık depoladım. Diğerleri, farklı vatandaşların bilinçli zihinlerine bir bağlantı sağlar. Özellikle biri, ölülerimizin sonsuzluğu huzur içinde geçirdiği Dinlenme'ye açılıyor.

Bir memleket özlemi sarıyor beni. Meredith, Archer ve Levi oradalar. Onları umutsuzca özleyorum.

Nefret saçan gölgeler, birbiri ardına bir odaya gizlice girmeye çalışır. Bilgi beni bombardımana tutarken kapıları kapalı tutmak için savaşıyorum. Karanlık, Işığın yokluğuyla ölçülür. Bu gölgeler, her ne iseler, Killian'dan ve aramızdaki bağdan gelmiş olmalı ama yine de bana çok tanıdıklar... sanki eski arkadaşlarım gibi. Bu nasıl mümkün olabilir?

Önemli değil. Bir şey...yapmalı. Şimdi!

Başka seçeneğim kalmayınca taktik değiştirip depolarımdan birinin kapısını açıyorum. Canlı, göz kamaştırıcı bir hızla, parlak Işık kaçır. Gölgeler tıslıyor, bazıları bir ışınla temas ettikleri anda ölüyor, diğerleri kayıyor ve oh, sıfır, keskin acılar kafamda patlıyor ve ben çığlık atıyorum.

Vazgeçmem. Işıқта güçlen, karanlıkta öl.

Bir nefesle bir sonraki arasında, acı beni terk ediyor ve aklımda bir sahne açılıyor. Bana ait olmayan bir hatıra.

Bir kapının eşiğinde duruyorum, koridorun ortasından yürüyen genç bir çifti izliyorum. Yanımda sıralanmış, hepsi on yaşından küçük on üç çocuk var. Çift, küçük bir kızı kovmadan ve küçük bir oğlan çocuğuna geçmeden önce onu sorgulamayı bırakır. O da görevden alınır. Sonraki üç çocuk görmezden gelir, ancak çift dördüncünün dişlerini incelemek için duraklar.

Saniyesine daha yakınlım...

Sinirliyim. Kendi aileme sahip olmak için öldürürdüm - kelimenin tam anlamıyla - ama kimse bana iki kez bakmayacak. Benimle ilgili sorun ne? Ne eksikim var?

Kolay: Kesinlikle her şey.

Bir keresinde üstlerim kaderimin General olacağımı düşünmüştü. O zaman herkes beni istedi. Gerekli becerileri geliştiremediğimde, istek küçümsemeye dönüştü.

Çok çalışıyorum ve herkesin toplamından daha çok çalışıyorum. Kılıcı ve her türlü silahı kullanmayı öğrendim. Bir Emekçinin cephaneliğindeki en tehlikeli silahlar olan Geyik ve Oksi bile. Bir gün, tarihimizdeki tüm generallerden daha fazla Troikan öldüreceğim. yemin ederim.

Sadece bana bir şans ver. Lütfen!

Çift yeniden harekete geçti... yani, bana çok yakın... kadın bana baktı ve sessizce yanımdan geçmeden önce neredeyse belli belirsiz bir şekilde başını salladı. Kalbim sıkışıyor, gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülmele tehdit ediyor.

Ben? Ağla? Hiçbir zaman! Başımı dik tutarım. Bu aile beni istemiyorsa ben de onları istemiyorum. Yeterince iyi değiller. Zaten Öğrenim Merkezinde daha iyiyim.

Sahne kararıyor ve ben—On—gözlerimi kırptıştırarak açıyorum. Şimdiki zamana geri döndüm, mağaraya geri döndüm, nefes nefese ve terden sırlıklam ama iliklerine kadar derin bir soğuklukla titriyorum. Yanılmışım. Ağrı azalmadı; hızlandı.

Hatıra... Killian'dan geldi. kalbimde biliyorum. Annesi onu doğurduktan kısa bir süre sonra öldü ve çocukluğunu bir Myriad yetimhanesi olan Öğrenim Merkezinde geçirdi.

Hem et hem de ruh biçimindeki insanlar birçok yönden çirkin olabilir. İçi çürümüş. Kötü ve zalim. Ama onlar da katmanlıydı. Çirkinliği geri çek ve bir acı görebilirsin. Başka bir katmanı geri çekin ve onay, sevgi ve kabul için can atan bir çocuk görebilirsiniz.

Killian gibi bir çocuk olmuştu. Kocam dünyanın/dünyaların sunabileceği en kötü şeyleri gördü. Onu kollarımda tutmayı, eskiden olduğu çocuğu teselli etmeyi ve dönüştüğü adamı övmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Bakışlarım onu arıyor. Sırt üstü yatıyor, saçlarını çekiyor. O da benim gibi nefes nefese ve terden sırlıklam. Ama mırıldanıyor, "Öldür. Öldürmek. Öldürmek."

Öldür... kimi? Anılarımı mı *görüyor* ?

"Ben buradayım," diyorum ona. "Ben-"

Bir erkek ve bir kadın mağaraya fırtına gibi girerken sözlerimi çalarak kalbim duruyor.

Telif hakkı © 2018 Gena Showalter'a aittir.

ISBN-13: 9781488015298

Can

Telif hakkı © 2017 Gena Showalter'a aittir.

Tüm hakları Saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabın metnine münhasır olmayan, devredilemez erişim ve ekrandaki metni okuma hakkınız verilmiştir. Bu metnin hiçbir kısmı, şu anda bilinen veya bundan sonra bilinen veya bundan sonra elektronik veya mekanik olsun, herhangi bir biçimde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, geri yüklenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme dahil edilemez. yayıncının açık yazılı izni olmadan icat edilmiştir, Harlequin Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, M3B 3K9 Canada.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölü gerçek kişilere, işyerlerine, olaylara ya da mekanlara herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Harlequin Books SA ile yapılan düzenlemeyle yayınlanan bu baskı

® ve ™ yayıncının ticari markalarıdır. ® ile belirtilen ticari markalar, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

